
GERİLİM/MACERA
JEAN-CHRISTOPHE
GRANGÉ
ÖLÜ RUHLAR
ORMANI
Çeviren: Tankut Gökçe
DK
DOĞAN
KİTAP

Ölü Ruhlar Ormanı

Jean-Christophe Grange

Karanlıkların derinliklerindeki ışık, Alma için...

-1-

Evet buydu. Kesinlikle bu.

Geçen ay *Vogue* dergisinde gördüğüm Prada marka ayakkabılar.

Takımı tamamlayacak kibar, ağırbaşlı bir ayrıntı. Kafasında tasarladığı elbiseyle- Dragon Sokağı'ndan satın aldığı şu anlamsız siyah elbise- mükemmel olacaktı. Kısacası *tuhaf*. Gülümsedi. Jeanne Krowa çalışma masasının ardında gerindi. Nihayet akşam giyeceği kıyafeti bulmuştu. Hem görünüm olarak hem de *ruhen.*

Bir kez daha cep telefonuna baktı. Mesaj yoktu. Midesi sıkıntıyla kasıldı. Öncekilerden daha şiddetli, daha ağrılı bir kasılma. Neden aramıyordu? 16 saatten fazla olmuştu. Bir akşam yemeğini teyit etmek için çok uzun bir süre değil miydi bu?

Şüphelerini bir kenara bıraktı ve Montaigne Caddesi'ndeki Prada mağazasına telefon etti. Ayakkabılar mağazasının stokunda var mıydı? 39 numara? Saat 19.00'dan önce orada olacaktı. Kısa bir ferahlama hissetti. Sonra hemen başka bir huzursuzluğa kapıldı. Daha şimdiden hesabından 800 avro harcamıştı...Bu yeni alışverişle yapacağı harcama 1 300 avroyu geçecekti.

Mayısın 29'uydu. İki gün içinde maaşı hesabına yatacaktı. 4 000 avro. İkramiyeler dahil, bir sent fazla değildi. Bir kez daha, şimdiden üçte birini harcadığı maaşıyla ayın sonunu getirecekti. Buna alışkındı. Uzun zamandan beri, hesabındaki açıkla ustaca yaşamayı öğrenmişti.

Gözlerini kapattı. Kendini parlak ökçeler üzerinde yürürken hayal etti. Bu akşam, bir başka olacaktı. Farklı. Işıltılı. Büyüleyici. Gerisi çocuk oyuncağıydı. Yakınlaşma. Barışma. Yeni bir başlangıç...

Ama neden aramıyordu? Hâlbuki bir önceki akşam kendisiyle yeniden temas kuran oydu. Elektronik posta kutusunu açtı ve e-mail'lerine baktı, belki bu yüzüncü bakışıydı.

Kelimelerle her şeyi söyleyebiliriz. Kuşkusuz, aklımda tek bir şey yok. İkimiz akşam yemek yiyebilir miyiz, yarın? Seni ararım ve gelip adliyeden alırım. Ben senin kralın, sen benim kraliçem olacaksın...

Son kelimeler, David Bowie’nin bir şarkısına, ”Heroes”a bir göndermeydi. Bu, rock starın birçok bölümünü Fransızca söylediği bir şarkıydı. Halles Mahallesi’ndeki bir müzik mağazasında o plağı buldukları günü hatırlıyordu. Onun gözlerinde mutluluk vardı. Bir gülümseme...O anda Jeanne başka bir şey istemezdi. Her zaman gözlerinde o pırıltıyı sağlamak ya da sadece o pırıltıyı korumak. Tıpkı Eski Roma’da, tapınaktaki kutsal ateşi korumakla görevli Vesta Rahibeleri gibi.

Telefon çaldı, Ama cep telefonu değildi çalan. Sabit hattı.

-Alo?

-Violet.

Jeanne hemen yeniden resmi kimliğine büründü.

-Ne durumdayız?

-Kötü.

-İtiraf etti mi?

-Hayır.

-Ona tecavüz etti, kahretsin, öyle değil mi?

-Kızı tanımadığını söylüyor.

-Kız, patronun kızı değil mi?

-Annesini de tanımadığını söylüyor.

-Tersini ispatlamak kolay, öyle değil mi?

-Bu vakada kolay olan hiçbir şey yok.

-Ne kadar vaktimiz var?

-Altı saat. Adeta başladığımız noktadayız. On sekiz saat boyunca hiç renk vermedi.

-Pislik.

-Aynen öyle. Tamam. Ben geri dönüp sorguya devam edeyim. Ama bir mucize olmadığı sürece, çok zor...

Jeanne telefonu kapattı ve kayıtsızlığını düşündü. Dosyanın taşıdığı önem -küçük bir kıza tecavüz ve uygulanan şiddet- ile hayatındaki anlamsızlıklar -akşam yemeğine gitmek veya gitmemek- arasında bir uçurum vardı, Ama yine de akşamki randevusundan başka bir şey düşünemiyordu.

Yargıçlık okulundaki ilk eğitimlerden biri de bir video görüntüsünün teknik açıdan izlenmesiydi: Bu, bir güvenlik kamerası tarafından kaydedilmiş bir suçüstü görüntüsü olurdu. Daha sonra her yargıç adayından gördüklerini anlatması istenirdi. Filmi izleyen kişi sayısı kadar farklı yorum olurdu. Arabanın markası, rengi değişirdi. Saldırganların sayısı artar veya eksilirdi. Olayların seyri hiçbir zaman aynı olmazdı. Anlatım biçimleri de değişirdi. Objektiflik yoktu. Adalet insani bir olaydı. Kusurları olan, değişken, sübjektif.

Jeanne gayriihtiyarî cep telefonunun ekranına yeniden baktı. Hiçbir şey yoktu. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Sabahtan beri telefon bekliyordu. Kafasında kuruyor, saçma sapan şeyler düşünüyor, aynı düşünceler, aynı umutlar etrafında dolanıp duruyor, ardından büyük bir sıkıntıya kapılıyordu. Birkaç kez aramak için teşebbüste bulunmuştu. Ama hayır. Bu söz konusu bile olamazdı. Kendine hakim olmalıydı...

Saat 17.30 olmuştu. Birden paniğe kapıldı. Her şey bitmişti.

Bu akşam yemeği vaadi, bir cesedin son çırpınışlarıydı. O geri dönmeyecekti. Bunu kabullenmeliydi. ”Yokluğuna alışmalıydı.” “Toparlanmalıydı.” “Kendisiyle ilgilenmeliydi.” Onun gibi zavallı kızların sıkıntısını dile getiren saçma sapan sözler, hiçbir anlamı olmayan ifadeler. Hep baştan savılan, üzüntülü, kaygılı kızların ifadeleri. Stabilosunu masaya fırlattı ve ayağa kalktı.

Ofisi Nanterre Asliye Ceza Mahkemesi’nin üçüncü katındaydı. Toz ve matbaa mürekkebi kokan dosyalarla dolu, 10 metrekare büyüklüğünde bir odaydı ve içeride iki masa-kendi masası ve zabıt kâtibesi Claire’inki- vardı. Sıkıntısını kendi kendine yaşayabilmek için ona saat 16.00’da izin vermişti.

Pencerenin önünde durdu, Nanterre Parkı’nın küçük tepelerine, yamaçlarına baktı. Küçük vadilerin yumuşak çizgileri ile gür ve bakımlı çimenler

görülüyordu. Sağ tarafta gökkuşağı tonlarında siteler, daha da uzakta, ”Prefabrikasyon ekonomik bir zorunluluktur, ama insanlarda kendilerinin de prefabrike olduğu duygusunu uyandırmamalıdır” diyen mimar Emile Aillaud’nun “bulut kuleleri.” Jeanne, Aillaud’nun bu sözünü seviyordu. Ama sonucun mimarın düşündüğü gibi olduğundan şüpheliydi. Her gün bu boktan sitelerden ofisine ardı arkası kesilmeksizin dava dosyaları geliyordu: hırsızlık, tecavüz, gasp, uyuşturucu... İnsanlar prefabrike değildi, bu doğruydu.

Gelip masasına oturdu. Midesi bulanıyordu, bir Lexomil yutmadan ne kadar dayanabileceğini merak etti. Gözleri masasının üzerindeki mektuplara takıldı. Versailles İstinaf Mahkemesi. Nanterre Asliye Ceza Mahkemesi. Madam Jeanne Korowa’nın ofisi. Nanterre Asliye Ceza Mahkemesi nezdinde sorgu yargıcı. Sürekli olarak, kendisini niteleyen, çoğunlukla basmakalıp sözler işitiyordu. Döneminin en genç mezunu. ”Devamlı yükselen en genç yargıç.” Eva Joly’lerin, Laurence Vichnievsky’lerin tahtına aday biri. Tabii bunlar kariyerine ilişkindi.

Ama özel hayatında sonuç tam bir başarısızlıktı. Otuz beş yaşındaydı. Hiç evlenmemişti. Çocuğu yoktu. Hepsi bekâr birkaç kız arkadaşı vardı. VI.Bölge’de üç odalı bir evde oturuyordu. Hiç birikimi yoktu. Ailesinden hiçbir şey kalmamıştı. Gelecekle ilgili herhangi bir planı yoktur. Hayatı, bir su gibi parmaklarının arasından akıp gitmişti. Ve artık, restoranlarda ona “matmazel” yerine “madam” diye hitap etmeye başlamışlardı. Lanet olsun.

İki yıl önce dibe vurmuştu. Zaten acı bir tadı olan hayat artık ona iyice tatsız gelmeye başlamıştı. Depresyon. Hastaneye yatma. O dönemde yaşamak sadece “acı çekmek”ti. Bu iki kavram tamamen eşdeğer, tamamen eşanlamlıydı onun için. Tuhaf bir şekilde, hastanede yattığı günlerle ilgili iyi bir hatırası vardı. Her ne olursa olsun hâlâ taze bir hatıra. Üç haftayı uykuda geçirmiş, ilaçlarla ve bebek mamalarıyla beslenmişti. Gerçek dünyaya dönmesi ise yavaş yavaş olmuştu. Antidepresanlar. Psikanaliz... Bu dönemi,görünmez bir boşluk olarak içinde muhafaza ediyor, günlük sıkıntılarından ilaçlarla, psikolojik destekle, açık havada yaptığı gezintilerle kurtulmaya çalışıyordu. Ama kara delik orada, hep yakınındaydı, sürekli olarak onu çeken manyetik bir alan gibi...

Çantasında Lexomil kutusunu aradı. Bir hapı bütün olarak dilinin altına yerleştirdi. Eskiden hapın dörtte birini alırdı, ama ilacın alışkanlık yapmasından ötürü artık tam doz ancak yetiyordu. Koltuğuna gömüldü. Bekledi. Göğsüne baskı yapan ağrının hızla geçtiğini hissetti. Soluk alıp verişleri düzene girdi. Düşünceleri yoğunluğunu kaybetti.

Kapı vuruldu. İrkildi. Uykuya dalmak üzereydi.

Piyedöpul ceketiyle Stephane Reinhardt eşikte belirdi. Saçı başı dağınıktı. Sıkıntılı bir hali vardı. Tıraş olmamıştı. Asliye ceza mahkemesinin yedi sorgu yargıcından biriydi. Onlara “yedi paralı asker” diyorlardı. Reinhardt cinsel cazibesi yüksek biriydi. Yul Brynner’den ziyade Steve McQueen’i andırıyordu.

-Mali davalarla ilgilenen nöbetçi yargıç sen misin?

-Gerektiğinde.

Üç hafta önce,uzman olmadığı bu alanı üstüne yıkmışlardı. Terörle veya gaspla ilgili davalar da olabilirdi.

-Sen misin,değil misin?

-Benim.

Reinhardt elindeki yeşil şömizli karton dosyayı salladı.

-Savcılık karıştırmış, bu Hİ’yi bana yollamışlar.

“Hİ”, ilk soruşturmanın ardından savcı veya yardımcısı tarafından kaleme alınan hazırlık iddianamesiydi. Dava dosyasını oluşturan ilk belgelerin -polis tutanakları, mali işletme raporları, isimsiz mektuplar- de ilişikte yer aldığı resmi bir evraktı... Şüphe uyandıran ne varsa tümü...

-Sana bir kopya çıkardım, diye devam etti Reinhardt.Hemen inceleyebilirsin. Orijinalini bu akşam onlara geri yollayacağım.Yarın sana ulaştırırlar. Ya da birkaç gün bekler ve bir sonraki nöbetçi yargıca veririm. Ne dersin?

-O ne ki?

-İmzasız bir rapor. Her şeyden önce bir siyasi skandal.

-Hangi taraf ait?

Reinhardt sağ elini şakağına doğru kaldırdı, komik bir şekilde hazır ola geçti.

-Tamamen sağa, generalim!

Onun bu içten hareketi bir anda Jeanne’ın tüm bedenine nüfuz etti, içini inanç ve umutla doldurdu. İşi. İtibarı. Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle yargıçlık statüsü.

Masanın üzerinden elini uzattı.

-Gönder.

-2-

Thomas'yı bir sergi açılışında tanımıştı. Tam tarihi hatırlıyordu. 12 Mayıs 2006. Yeri de.

Sol Yaka'da, fotoğraf sergisi için düzenlenmiş büyük bir apartman dairesiydi. Jeanne'ın görünüşü kendine özgüydü. Hint işi bir tunik. Hareli gri bir kot pantolon. Motosiklet sürücülerininki gibi, gümüş tokalı çizmeler. Jeanne duvardaki fotoğraflara bakmamıştı bile. Tüm dikkatini hedefine yöneltmişti: fotoğrafçıya.

İçindeki her türlü direnci kırmak için şampanyaları art arda yuvarlamıştı. Avını seçtikten sonra, kendini kapıp koyuvermeyi ve sırası geldiğinde de av olmayı seviyordu. "Killing me softly with his song." Fugees'in (1990'lı yıllarda çok popüler olmuş, repertuarında rap, soul ve özellikle de reggae tarzı parçalar bulunan Amerikalı müzik grubu.) bu versiyonu içerideki gürültü patırtının üzerinde yankılanıyordu. Korkularından, çekincelerinden, sıkılganlıklarından kurtaracak zihinsel striptizi için kusursuz bir parça... Tüm bunlar, bir büstiyer veya bir string gibi başının üstünde uçuşuyordu: Bu arzunun özgürlüğüydü.

Bir yandan da arkadaşlarının uyarıları hâlâ kulaklarından çınlıyordu:"Thomas mı? Bir çapkın. Bir kadın avcısı. Bir pislik." Gülümsüyordu. Her şey için artık çok geçti. Şampanya bağışıklık sistemini uyuşturuyordu. Adam ona yanaşmıştı. Baştan çıkarma numaralarına başlamıştı bile. Aslında son derece sıradandı. Ama şakalarının altındaki arzusu belli oluyordu. Ve kadının gülüşlerinin altında da cevap gizliydi.

Bu tanışmayla birlikte yanlışlıklar da başlamıştı. İlk cinsel ilişki çok çabuk olmuştu. Arabada, aynı akşam. Ve aklını henüz yitirmemişken annesinin söylediği şey gerçekleşmişti: "İlk cinsel ilişki, kadın için hikayenin başlangıcıdır. Erkek içinse,sonun başlangıcı." Jeanne bu kadar çabuk teslim olduğu için kendine kızıyordu. Kısık ateşte sos hazırlamayı bir türlü öğrenememişti...

Hak ettiğinden fazlasını verdiğini düşündüğünden, Jeanne birkaç hafta boyunca onu reddetmişti, bu da aralarında gereksiz bir gerilime yol açmıştı. Karşılıklı rollerde de değişiklik olmuştu. Arayan artık oydu. Reddedense Jeanne. Belki de kendini koruyordu. Bedenini verdiği anda kalbini de vereceğini biliyordu. Ve gerçek bağımlılığın başlayacağını da.

Thomas iyi bir fotoğrafçıydı, hakkını teslim etmek gerekiyordu. Ama hepsi o kadar. Ne yakışıklı ne de çirkindi. Sempatik de değildi. Cimri. Egoist. Tembel, evet. Erkeklerin çoğu gibi. Aslında Jeanne ile onun, sadece tek bir ortak noktası vardı: haftada iki kez gittikleri psikanaliz seansları. Ve tedavi etmeye çalıştıkları derin yaraları. Düşündüğünde, bu yıldırım aşkını sadece dış etkenlerle açıklayabiliyordu. Uygun mekân. Uygun zaman. Hepsi o kadar. Tüm bunları biliyordu, ama yine de, sürekli bir otohipnoz uygulayarak Thomas'da birçok nitelik bulmaya devam ediyordu. Dişil aşk: tavuğun yumurtadan çıktığı tek alan.

Bu onun tek hatası değildi. Yanlış adamları bulma konusunda özel bir yeteneği vardı. Hatta kaçıkları. Jeanne evine geceyi geçirmek için gittiğinde su ısıtıcısını kapatan şu avukat gibi. Sıcak bir duş aldıktan sonra Jeanne'ın sevişmeden uyuduğunu gözlemlemişti. Ya da Jeanne'ın webcam karşısında striptiz yapmasını isteyen şu bilgisayar mühendisi. Jeanne yaptığı striptizi başkalarının da izlediğini anladığında buna bir son vermişti. Veya beyaz keçe eldivenlerle metroya binen ve kitapçılardan kelepir kitaplar çalan şu silik editör. Başkaları da vardı. Hem de bir sürü...Tüm bu hastalıklı adamları bulmak için ne yapmıştı? Bu kadar hatanın tek bir gerçek nedeni vardı: Jeanne aşka âşıktı.

Küçük bir kızken Jeanne'ın sürekli dinlediği bir şarkı vardı:"Vazgeçme ondan/ Özgür bir kadın olmak / Çok kolay değil biliyorsun..." O yıllarda,bu sözlerdeki ironiyi anlamıyordu, ama şarkının, geleceğine damga vuracağı içine doğuyordu. Haklıydı. Bugün. Jeanne Korowa, Parisli, başına buyruk, özgür bir kadındı. Ve bu o kadar da kolay değildi...

Sürekli doğru yolda olup olmadığını sorgulayarak davadan davaya,araştırmalardan tanık dinlemeye koşturuyordu. Tüm bunlar hayalini kurduğu hayat mıydı? Bazen dalavereci bir yaratık olduğundan kuşku duyuyordu. Onu erkeklerle eşit olması gerektiğine inandırmışlardı. İşine dört elle sarılmalıydı. Duygularını arka plana atmalıydı. Ama *kendine* çizmek istediği yol gerçekten bu muydu?

Onu öfkelendiren şey, bu duruma yol açanların yine erkekler olmasıydı. Şehirli kadınları, o denli duygusal umutsuzluğa mahkûm etmişlerdi ki, onlar da en büyük duygusal rüyalarını, Liebestraum'larını, çocuk doğurma misyonlarını terk etmek zorunda kalmışlardı. Tüm bunlar ne içindi? Erkeklerin mesleki alandaki kırıntılarını toplamak ve akşamları bir kadeh beyaz şarapla Lexomil içip televizyon dizileri karşısında hayal kurmak için mi? Merhaba evrim!

İlk başlarda, Thomas'yla modern mükemmel bir çift oluşturuyorlardı. İki ayrı ev. İki ayrı banka hesabı. İki ayrı vergi kağıdı. Hafta içinde birlikte geçirilen birkaç akşam ve zaman zaman, Deauville'de veya başka bir yerde aşk dolu bir hafta sonu.

Jeanne rahatsızlık verici bazı sözcükler -"karşılıklı vaat","birlikte yaşama" ve hatta daha da ileri giderek "çocuk"- sarf ettiğinde reddedilmişti. Tereddütler, oyalamalar, süre isteme gibi savunma taktikleriyle karşılaşmıştı... Ve mutsuzluk, hiçbir zaman tek başına gelmediğinden şüpheleri de yanında getirmişti. Onunla görüşmediği akşamlarda Thomas ne yapıyordu?

Yangınlarda, bazen, uzmanların *flashover* diye adlandırdığı bir olay meydana gelir. Kapalı bir odada, alevler bütün oksijeni tüketir, sonra kapıların altından, pervazların aralıklarından, duvar yarıklarından dışarıdaki havayı emmeye başlar, duvarları, pencere çerçevelerini, camları soğurarak her şeyi paramparça edene kadar bir büzüşmeye yol açar. Böylece dışarıdan içeri doğru başlayan oksijen akını yangını besler, bu da alevlerin artmasına ve patlamaya neden olur. Bu *flashover'* dır.

Jeanne'ın başına gelen de tam olarak buydu. Kalbini bütün umutlara kapata kapata tüm kaynaklarını tüketmişti. Beklentilerinin üzerine kapatılan her kapı, çekilen her sürgü, sonunda onu soluksuz bırakmış; öfkeyi, sabırsızlığı, amansız bir gerekliliği açığa çıkarmıştı. Jeanne şirret bir kadına dönüşmüştü. Thomas'yı sıkıştırmıştı. Ültimatomlar vermişti. Ve tahmin edilen sonuç gerçekleşmişti. Adam ortadan kaybolmuştu. Sonra geri gelmiş. Ardından yine gitmişti...İlişkileri, lime lime olana kadar tartışmalar, baştan savmalar, kaçışlar sürüp gitmişti.

Jeanne ne elde etmişti? Hiçbir şey. Kazandığı hiçbir şey yoktu. Ne bir vaat. Ne de bir güvence. Tam tersine, artık biraz daha yalnızdı. Her şeyi kabullenmeye hazırdı. Bir başka kadının varlığını örneğin.Yalnız kalmaktansa her şeyi. Onu kaybetmektense her şeyi. Hatta kendini bile kaybetmeyi, çünkü başka bir kadının varlığı onu, öylesine esir almış, içini kemirmeye başlamıştı ki...

Haftalardır, hastalıktan yeni kalkmış biri gibi çalışıyordu, en ufak bir hareket, en ufak bir şeyi düşünmek bile onun için insanüstü bir gayret demekti. Dava dosyalarını gerektiği gibi inceleyemiyordu. Yaşıyormuş, çalışıyormuş, nefes alıyormuş gibi yapıyordu, tamamen saplantısının esiri olmuştu. Kömürleşmiş aşkının, tümörünün esiri. Ve tabii hep aynı sorunun: Başka biri mi var?

Jeanne Korowa gece yarısına doğru evine döndü. Işığı yakmadan mantosunu çıkardı. Koyu karanlıkla savaşan sokak lambalarının ölgün ışığının yansıdığı salondaki kanepeye uzandı.

Orada derin bir uykuya dalana kadar mastürbasyon yaptı.

-3-

-Soyadı. Ad. Yaş. Meslek

-Perraya. Jean-Yves. Elli üç. Apartman yöneticiliği yapan bir şirkette idareciyim. COFEC.

-Adres?

-Quatre-Septembre Sokağı, numara 14, II.Bölge.

-İkametgâh adresiniz?

-Suchet Bulvarı, numara 117, XVI. Bölge

Jeanne, zabıt kâtibesi Claire'ın söylenenleri yazması için bekledi. Saat sabahın 10'uydu. Hava şimdiden ısınmıştı. Sabahları çok nadir olarak tanık dinlerdi. Genellikle günün ilk saatlerini dava dosyalarını incelemeye ve öğleden sonraki adli muamelelerle-tanık dinlemeler, sorgulamalar, yüzleştirmeler- ilgili telefon görüşmelerine ayırırdı. Ama bu kez, tanığını hemen almak istemişti. Bir önceki akşam ona bir celp yollatmıştı. Sıradan bir tanık olarak hazır bulunmasını istemişti. Bu klasik bir kurnazlıktı. Bir tanığın ne avukat bulundurma, ne de dava dosyasına bakma hakkı vardı. Bir tanık, bir şüpheliden iki kat daha güçsüzdü.

-Bay Perraya, size olayları bir kez daha hatırlatmam gerekiyor mu ?

Adam cevap vermedi. Jeanne donuk bir sesle konuştu:

-Buraya, Nanterre, George-Clemenceau Caddesi, numara 6'daki olayla ilgili olarak çağrıldınız. Grigny,Sadi-Carnot Sokağı, Fleurs Toplu Konutları, numara 12'de ikamet eden Çad uyruklu Bay ve Bayan Assalih'in şikayeti üzerine. Bununla ilgili bir başka şikayet de, Dünya Hekimler ve KUZBAK (Kurşun Zehirlenmeleri Kurbanı Aileler Birliği) tarafından yapılmış.

Perraya sandalyesinde kıpırdanıp duruyordu, gözlerini ayakkabılarına dikmişti.

-Şikayete yol açan olaylar şunlar: 27 ekim 2000'de Georges-Clemenceau Caddesi, numara 6'da ailesiyle birlikte yaşayan, altı yaşındaki Goma Assalih, Robert-Debre Hastanesi'ne kaldırıldı. Şiddetli karın ağrıları çekiyordu. Ayrıca

ishali de vardı. Kanında yüksek oranda kurşun tespit edildi. Goma kuşundan zehirlenmişti. Bir hafta boyunca şelasyon [vücutta biriken zehirli mineral ve metallerin atılması amacıyla yapılan tedavi] tedavisi görmek zorunda kaldı.

Jeanne sust.”Tanığı” nefesini tutuyordu, gözleri hâlâ ayakkabılarındaydı.

-12 mayıs 2001, Boubakar Nour, On yaşında,o da Georges-Clemenceau Caddesi, numara 6’da oturuyordu, Necker Çocuk Hastalıkları Hastanesi’ne kaldırıldı. Aynı teşhis kondu. İki hafta boyunca şelasyon tedavisi gördü. Bu çocuklar yaşadıkları, gerçek birer kümes olan dairelerin duvarlarındaki boyadan zehirlenmişler. Assalih ve Nour aileleri, gerekli temizlik işlemlerini gerçekleştirmeniz için sizin yöneticilik şirketine başvurdu. Ama siz dilekçelerine cevap vermediniz.

Jeanne kafasını kaldırdı. Perraya ter içindeydi.

-Aynı yılın 20 kasımında, Georges-Clemenceau Caddesi, numara 6’da oturan bir başka çocuk, yedi yaşındaki Mahomed Tamar hastaneye kaldırıldı. Bir başka kurşun zehirlenmesi vakası daha. Küçük oğlan iki gün sonra Necker’de çırpına çırpına öldü. Otopside karaciğerinde, böbreklerinde, beyninde kurşun kalıntıları bulundu.

Perraya kravatını gevşetti. Avuçlarını pantolonunun dizlerine kuruladı.

-Bu kez apartman sakinleri, KUZKAB tarafından açılan davaya müdahil taraf olarak katılıyor. Sizden birçok kez temizlik çalışmalarına başlamanızı talep ettiler. Ama siz her zamanki gibi cevap verme lütfunda bulunmadınız. Doğru mu?

Adam gırtlağını temizledi ve mırıldandı:

-Bu aileler yeni konut talebinde bulundular. Nanterre Belediyesi onların sorumluluklarını üstlenmek zorundaydı. Temizlik çalışmalarına başlamak için onların taşınmalarını bekliyorduk.

-Bu tür taleplerin cevaplanmasının ne kadar zaman aldığını biliyor musunuz? Harekete geçmek için herkesin ölmesini mi bekliyordunuz?

-Biz... bizim onları yeni konutlara yerleştirecek imkânlarımız yoktu.

Jeanne, bir an adama dikkatlice baktı. Uzun boylu, geniş omuzlu, marka takım giymiş, başının üstünde bir hale gibi görünen kıvırcık, gri saçlı bir adamdı.Bu görkemli görüntüsüne rağmen, Jean-Yves Perraya silik, gereğinden fazla alçakgönüllü bir insan izlenimi veriyordu.

Jeanne başka bir dosya açtı.

-İki yıl sonra 2003'te, bir bilirkişi raporu hazırlandı. Keşif tutanağı son derece üzücüydü. Dairelerin duvarları, l948'den beri yasak bir ürün olan üstübeçli boyayla boyanmıştı. Bu arada, apartmanda yaşayan dört çocuk daha hastaneye kaldırıldı.

-Çalışmalar planlanmıştı! Belediye bize yardım etmeliydi.

-Bilirkişi raporunda,yaşanılan mekânların sağlıksız olduğundan söz ediliyor. Her daire, aslında stüdyo demek daha doğru olur, yirmi metrekareden büyük değildi ve tuvaleti, banyosu yoktu. Kirası 600 veya 700 avronun üstünde olan yerler. Suchet Bulvarı'ndaki daireniz kaç metrekare, Bay Perraya?

-Cevap vermeyi reddediyorum.

Jeanne bu kişisel saldırıdan dolayı pişman olmuştu. *Olaylarla yetinmeliydi, daima.*

-Birkaç ay sonra, diye devam etti, haziran 2003'te, Georges-Clemenceau Caddesi, numara 6'da oturan bir başka çocuk kurşun zehirlenmesinden öldü. Ve siz hâlâ temizleme çalışmalarına başlamamıştınız.

-Başlamıştık.

Jeanne ellerini iki yana açtı.

-Raporlar nerede? İşletme keşif defterleri? Bürolarınız bize hiçbir şey vermedi.

Perraya dilini dudaklarında gezdirdi. Avuçlarını yeniden pantolonun dizlerine kuruladı. Nasırlı, iri elleri vardı. Bu herif inşaatçılıktan geliyor, diye düşündü Jeanne. O halde ne yapacağını çok iyi biliyordu.

-Zehirlenmenin boyutunu tam olarak anlayamadık,diye yalan söyledi Perraya.

-Bilirkişi raporuna, kurbanların tıbbi değerlendirmelerine rağmen, öyle mi?

Perraya gömlek yakasının düğmesini açtı.

Jeanne bir sayfa çevirdi ve devam etti:

-“Bu ölümler için, sonsuza dek heder olmuş bu hayatlar için, Versailles İstinaf Mahkemesi’nin 23 mart 2008 tarihli kararıyla kurbanlara maddi tazminat ödenmesine hükmedildi.” Sonuçta ailelerin zarar ve ziyanları tazmin edildi ve aileler başka konutlara yerleştirildi. Bunun yanı sıra bilirkişi raporunda, apartmanınızda, son derece yıpranmış, eskimiş apartmanınızda yapılacak iyileştirme çalışmalarının bir işe yaramayacağı belirtiliyordu. Zaten, öyle görünüyor ki, aslında siz de orayı büro katları olan bir bina olarak yeniden inşa etmek için yıkmayı düşünüyordunuz. İronik olansa, Georges-Clemenceau Caddesi, 6’daki binanın yıkımı ve yeniden inşası için Nanterre Belediyesi’nin size mali yardımda bulunmasıydı. Bu olay da, amacınıza ulaşmanızı sağlamış oldu.

-Sürekli olarak “siz” demeyi bıraksanız. Sadece apartman yöneticiliği yapan bir şirketin patronuyum.

Jeanne cevap vermedi. Büronun sıcaklığı bir fırınınkinden farksızdı. Güneş camlardan içeri sızıyor ve bir fritözü dolduran yağ gibi odayı dolduruyordu. Bir ara Claire’den storları indirmesini istemeyi düşündü ,ama bu durumda da içerisi hamam gibi olacaktı.

-Olaylar burada kalabilirdi, diye devam etti Jeanne, ama Dünya Hekimleri ve KUZKAB gibi iki dernek tarafından desteklenen birçok aile şahsi hak davası açtı. Size ve mülk sahiplerine. İstemeden ölüme sebebiyet verme.

-Biz kimseyi öldürmedik!

-Öldürdünüz. Cinayet silahı da bina ve kullanılan boyalar.

-Böyle olmasını istemedik.

-*İstemeden ölüme sebebiyet verme.* Son derece açık.

Perraya başını öne eğdi, ardından homurdandı:

-Ne istiyorsunuz? Neden buradayım ?

-Gerçek sorumluları bulmak istiyorum. Binanın sahibi olan anonim şirketlerin arkasında kim var? Emirleri size kim verdi? Siz sadece bir piyonsunuz, Perraya. Ve başkalarının yerine cezayı siz çekeceksiniz!

-Bilmiyorum. Kimseyi tanımıyorum.

-Perraya, en az on yıl hapisten söz ediyorum. İyi halden tahliyesi olmayan bir ceza. Eğer karar verirsem, şu andan itibaren soruşturma sonuçlanana kadar tutuklanmanızı isteyebilirim.

Adam bakışlarını kaldırdı. Gür gri kaşlarının altında iki parlak göz. Konuşmak üzereydi, Jeanne bunu hissediyordu. Çekmecesini açtı ve A4 boyutunda bir zarf çıkardı. Zarftan da yine aynı boyutta siyah-beyaz bir fotoğraf.

-Tarak Alouk, sekiz yaşında, hastaneye kaldırıldıktan altı saat sonra öldü. Zehirlenmişti. Otopside, iç organlarındaki kurşun oranının, zehirli olarak kabul edilen eşikten yirmi kat fazla olduğu saptandı. Size göre bu fotoğraflar mahkeme heyeti üzerinde nasıl bir etki yaratır?

Perraya gözlerini kaçırdı.

-Bugün size yardımı dokunabilecek tek şey, başkalarının da bu işte sorumluluğu olduğunu itiraf etmek. Emirleri aldığınız bu anonim şirketlerin arkasında kimin olduğunu bize söylemek.

Adam cevap vermedi, başı öne eğikti,terliyordu. Jeanne, adamın omuzlarının titrediğini Görebiliyordu. Ter içinde kalmış gömleğine rağmen o da titriyordu. Savaş, gerçek savaş başlamıştı.

-Perraya,en az beş yıl hapiste kalacaksınız. Hapishanelerde çocuk katillerine ne yaptıklarını biliyor musunuz?

-Ama ben çocuk katili değilim...

-Bunun bir önemi yok. Söylentiler yeterli, sizi bir pedofil olarak göreceklerdir. Anonim şirketlerin arkasında kim var?

Adam ensesini ovuşturdu.

-Onları tanımıyorum.

-İşler kötüye gittiğinde, karar verme yetkisinde olanları ister istemez bilgilendirmiş olmalısınız.

-Mail yolladım.

-Kime?

-Bir büroya. Gayrimenkul işiyle ilgilenen bir şirket. FIMA.

-O halde size cevap verdiler. Bu cevaplar imzalı değil miydi?

-Hayır. Bir yönetim kuruluydu. Kıllarını kıpırdatmak istemiyorlar, hepsi bu.

-Onları uyarmadınız mı? Onlarla yüz yüze konuşmanın yolunu aramadınız mı?

Perraya hafifçe irkildi. Jeanne bir tutanak çıkardı.

-Bu nedir, biliyor musunuz?

-Sekreteriniz Sylvie Desnoy'un ifadesi.

Perraya hafifçe irkildi. Jeanne konuşmasını sürdürdü.

-Sizin 17 temmuz 2003'te binanın sahibiyle birlikte Georges-Clemenceau Caddesi, numara 6'ya gittiğinizi hatırlıyor.

-Yanılıyor.

-Perraya, bir yerden bir yere giderken, abonesi olduğunuz G7 taksi şirketini kullanıyorsunuz"Kulüp kart" aboneliğiniz var.Bütün taksi seferleri bilgisayarda kayıtlı. Devam edeyim mi?

Cevap yoktu.

-17 temmuz 2003'te bir taksi çağırdınız; 345 DSM 75 plakalı, gri bir Mercedes. İki gün önce ilk bilirkişi raporunu almıştınız. Durumu bizzat kendiniz değerlendirmek istediniz. Kiracıların sağlık durumu. Yapılacak işler.

Perraya, Jeanne'a kaçamak bakışlar atıyordu.

Bakışları donuktu.

-G7 taksi şirketinin kayıtlarına göre önce Marceau Caddesi'ne gitmişsiniz.45 numaraya.

-Hatırlamıyorum.

-Marceau Caddesi, 45 numara FIMA'nın bulunduğu adres. Şirket patronunu görmeye gittiğinizi tahmin etmek pek zor olmasa gerek. Taksi şoförü sizi yirmi dakika bekledi. Şüphesiz, adamı durumun ciddiyetine inandırmak ve onu olay mahalline sizinle birlikte gelmeye ikna etmek için yeterli bir süre. O gün, oraya kiminle görüşmeye gittiniz? Kimi koruyorsunuz, Bay Perraya?

-Size herhangi bir isim verememem. Meslek sırrı.

Jeanne masaya vurdu.

-Saçmalık. Siz ne doktor, ne de avukatsınız. FIMA'nın patronu kim? Kimi görmeye gittiniz, Tanrı aşkına?

Perraya sessizliğe gömülmüştü. Pahalı takımı içinde iyice ihtiyarlamış gibiydi.

-Dunant, diye mırıldandı. Adı Michel Dunant. Binanın sahibi olan en az iki anonim şirketin ana hissedarı. Aslında, gerçek mülk sahibi o.

Jeanne, zabıt kâtibesi Claire'e işaret etti. Yazması gerekiyordu: Tanık ifade vermeye başlıyordu.

-O gün, sizinle birlikte geldi mi?

-Elbette. Bu kahrolası hikâye pis kokuyordu.

Jeanne o günkü sahneyi hayal ediyordu. Temmuz 2003. Güneş. Sıcak. Bugün olduğu gibi. Hugo Boss takımları içinde terleyen, bir grup zencinin rahatlarını kaçırmasından, başarılarını altüst etmesinden, düzenlerini bozmasından korkan iki işadamı...

-Dunant herhangi bir karar almadı mı? Hiçbir şey yapmadan duramazdı.

-Yaptı.

-Nasıl?

Adam hâlâ tereddüt ediyordu. Jeanne bir kez daha altını çizdi:

-Elimde, o dönemde bu sorunu dikkate aldığınızı gösteren en ufak bir belge yok.

Yeniden sessizlik. Geniş ve sağlam yapısına rağmen Perraya son derece çelimsiz görünüyordu.

-Tina'nın yüzünden, diye mırıldandı sonunda.

-Tina kim?

-Assalihlerin büyük kızı. On sekiz yaşında.

-Anlamıyorum.

Jeanne beklenmedik, önemli bir açıklama geleceğini hissediyordu. Masasının üstünden eğildi ve yumuşak bir ses tonuyla konuştu:

-Bay Perrata.Tina Assalih'le ne oldu?

-Dunant onunla ilgileniyordu, diyen Perraya alnında biriken terleri koluyla kuruladı, sonra devam etti: Onu becermek istiyordu, sanırım.

-Temizleme çalışmalarıyla ne ilgisi var, anlamıyorum.

-Şantaj.

-Şantaj mı?

-Tina onu reddediyordu. Dunant istiyordu...Eğer onunla olursa, çalışmaları başlatacağına dair söz verdi.

Jeanne midesinin kasıldığını hissetti. Demek bir sebebi vardı.Göz ucuyla Claire'e baktı, biteviye yazıyordu. Odanın içi sıcaktan kavruluyordu.

-Kız kabul etti mi? Diye ifadesiz bir sesle sordu.

Adamın bakışlarında uğursuz bir pırıltı vardı.

-Çalışmalar başladı mı, başlamadı mı?

Cevap yoktu. Bir sebep. *İstemeden ölüme sebebiyet verme*..

-Tina'yla ne zaman tanıştı? Diye sordu Jeanne.

-O gün.2003'te.

Demek ki birçok zehirlenme önlenebilirdi. Ya da en azından daha erken tedaviye başlanabilirdi.Mülk sahibinin bu alçaklığı Jeanne'ı şaşırtmıyordu. Başkalarını da görmüştü. Daha çok, genç kızın adamı reddetmiş olmasına şaşırıyordu. Apartmanda yaşayan kız ve erkek kardeşlerinin, diğer çocukların sağlığı söz konusuydu.

-Tina, adamı reddetmesinin doğuracağı sonuçları biliyor muydu?

-Elbette. Ama asla bunu kabul etmezdi. Dunant'a da söyledim.

-Neden?

-Çünkü o bir Tubu. Çok katı kuralları olan bir kavim. Ülkelerinde, kadınlar koltukaltlarında bıçak taşır. Savaş sırasında kocaları sırtlarından yaralanırsa, onları boşarlar. Olaya bakın.

Jeanne başını öne eğdi. Tanığı dinlerken karaladığı notlar gözlerinin önünde dans ediyordu. Devam etmek zorundaydı. Bu yumağı açmalıydı. Şu Tina Assalih'i bulmalı ve o pisliğin, Dunant'ın planlarını bozmalıydı.

-Hapse mi gireceğim yoksa?

Jeanne başını kaldırdı. Adam yıkılmış gibiydi. Çökmüştü. Son derece acıklıydı. Her şeyden önce kendini, ailesini,rahatını düşünüyordu. Jeanne, öfkeden boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu tür anlarda depresyonunun nihilizmiyle yeniden barışırdı. Hiçbir şey yaşanmaya değmezdi...

-Hayır, dedi hiç düşünmeden. Önemli ipuçlarına ve cezai bağlantıların mevcudiyetine rağmen sizi tutuklamıyorum. Zorlama olmadan, açık yüreklilikle yaptığınız itirafları göz önünde bulunduruyorum. İfadenizi imzalayın ve gidin.

Claire'in yazdığı ifade yazıcıdan çıkmıştı bile. Jean-Yves Perraya ayağa kalktı.

İmzaladı. Jeanne masasının üzerinde dağınık bir halde duran fotoğraflara dikkatle baktı. Serum bağlanmış çocuklar. Oksijen maskesi takılmış bir oğlan. Otopsi için hazırlanmış siyah bir ceset. Fotoğrafları zarfa yerleştirdi. Sonra hepsini dosyaya koydu ve masasının sağ tarafında bıraktı. Perraya gitmişti.

Bir sonraki.

İki kadının günleri böyle geçiyordu. Normal bir hayat sürdürmeye çabalayarak, sıradan kazanımları düşünerek, bir sonraki şaşkınlığa kadar insanlığı gri görerek. Bir sonraki dehşete kadar.

Jeanne saatine baktı. 11 olmuştu. Çantasını karıştırdı ve cep telefonunu çıkardı. Thomas aramış olabilirdi. Özür dilemek için. Durumu açıklamak için. Ona başka bir tarih vermek için. Ama ne bir çağrı, ne de mesaj vardı. Hıçkırarak ağlamaya başladı.

Claire ona doğru yaklaştı, bir kâğıt mendil uzattı.

-Kendinizi koyuvermemeniz lazım, dedi, Jeanne'ın ağlamasını yanlış yorumlayarak. Başkalarını da gördük.

Jeanne başıyla onayladı. *Sunt lacrimae errum.* "Mutsuzluklarımız için gözyaşlarımız vardır." Emmanuel Aubusson'un,akıl hocasının söylediği gibi.

-Acele etmeniz gerekiyor,dedi zabıt kâtibesi. Duruşmanız var.

-Ya sonra? Öğle yemeği mi?

-Evet. François Taine'le. Usine'de. Saat 13.00'te.

-Can sıkıcı.

Claire, Jeanne'ın omzunu sıktı.

-Her seferinde böyle diyorsunuz. Ama saat l5.30'da sarhoş ve mutlu bir şekilde dönüyorsunuz.

-4-

-Evet, okudun mu?

Jeanne sesin geldiği tarafa döndü. Saat 12.30'du. Serin bir duş hayal ederek ve mahkemenin cimriliğine -asliye ceza mahkemesinin klima sistemi her zamanki gibi yetersizdi- lanet okuyarak çıkış kapısına doğru ilerliyordu.

Stephane Reinhardt da peşinden geliyordu. Bir önceki akşam ona şu karmaşık dosyayı veren adam. Keten bir gömlek, omzuna çaprazlama astığı çantası ve hep aynı sıkkın yüz ifadesi. Ve her zamanki gibi, son derece seksi.

-Okudun mu, okumadın mı?

-Hiçbir şey anlamadım, diye itirafta bulundu Jeanne, yürümeye devam ederek.

-Ama bayağı heyecanlı değil mi?

-Doğrusu parçalar arasında bir bağ yok. Ve sonuçta, anonim bir rapor...Eldekileri birleştirmek gerekiyor.

-Tam olarak senden istenen de bu.

-Silahlar konusunda hiçbir bilgim yok. Uçaklar hakkında da. Doğu Timor'un bir ülke olduğunu bile bilmiyordum.

-Endonezya'da, bir adanın bölümü. Bağımsız bir devlet. Gezegenin en sıcak noktalarından biri.

Güvenlik kapısına ulaşmışlardı. Güneş holü kavuruyordu. Kapıdaki nöbetçiler sosis gibi kızarıyordu. Reinhardt gülümsedi. Kolunun altındaki çantasıyla, öğrencileriyle küçük bir sorunu halletmeye giden, işini bilen bir profesörü andırıyordu.

-Cessna'nın ne olduğunu bile bilmiyorum, dedi Jeanne inatçı bir ses tonuyla.

-Sivil bir uçak. Otomatik silah taşımakta kullanılan, herhangi bir özelliği olmayan bir metal yığını! Bir hükümet darbesi girişiminde kullanılan silahlar!

Bir önceki gün derinliğine inmeden ve ne olduğunu anlamadan okuduğu da tam olarak buydu. O sırada da, tıpkı bugün olduğu gibi bir telefon bekliyordu.

-Şu silah hikâyesi, dedi ilgili görünmeye çalışarak, bana pek inandırıcı gelmedi. Bunların Fransız silahları olduğundan nasıl emin olabiliriz? Ve bizim fabrikalarımızda yapıldığından?

-Hiçbir şey okumadın, değil mi? Silahlar öldürülen isyancıların elinde bulundu. Yarı otomatik Scorpio tüfekleri. Standart NATO mermileriyle. 5.56 kalibrelik. Fakir bir ülkenin isyancılarının alışıldık cephaneleriyle hiç bir ilgisi yok. Bunlar, EDS Technical Services'in özel uzmanlık alanına giren silahlar.

Jeanne omuzlarını silkti.

-Her ne olursa olsun benden daha fazla şey biliyor. Ben şu hükümet darbesini bile duymadım.

Reinhardt kaderci bir havaya büründü.

-Kimse duymadı. Doğu Timor'da olup biten diğer şeyler gibi. Ama teyit etmek için internete bakmak yeterli. Şubat 2008'de, isyancılar ülkenin başkanı Jose Ramos-Horta'yı öldürmeye teşebbüs ettiler. 1996 Nobel Barış Ödülü'nü almış bir adam. Fransız saldırı tüfekleriyle ağır şekilde yaralanmış bir Nobel Ödülü! Kahretsin, sana başka ne gerekiyor, bilmiyorum. Dosyanın bir de siyasi yanı olması dışında. Bu işten kazanç elde edenler, Fransa'daki bir siyasi partiyi finanse ettiler.

-Bilmiyordum.

-Yeni ortaya çıkmış bir parti. Sağcı. Zor bir dava. Tuz ekiyorsun, biber koyuyorsun ve bize sıcak olarak servis ediyorsun. Senin yetkin dahilinde, değil mi?

Jeanne hep sosyalist olmuştu. Bir zamanlar Aubusson ona hep aynı şeyi yineleyip dururdu: "İnsan gençken solcudur. Geçen yıllarla birlikte fikirler de yerine oturur, yani sağa kayar." Jeanne henüz, fikirlerinde herhangi bir değişiklik yapacak kadar yaşlı değildi. Zaten Aubusson da hâlâ solcuydu.

Reinhardt alarmı öttürerek giriş kapısından geçti, nöbetçiler onu selamladı.

-Benimle yemek yer misin?

-Maalesef, üzgünüm. Yapacak bir işim var.

Yargıç hayal kırıklığına uğramış gibiydi, ama Jeanne boş hayaller peşinde koşmuyordu. Bu yemek, Doğu Timor üzerine konuşmaya devam etmek içindi.

Jeanne da metal detektörlü kapıdan geçti.

-Eğer bu dava seni bu kadar heyecanlandırıyorsa neden sen ilgilenmiyorsun?

-Kucağımda bekleyen, gecikmiş dosyalarımla büromun kapısını bile açamıyorum.

-Hizmetinizdeyim.

-Güzel. Dava senindir, anlaştık mı? Bana daha sonra teşekkür edeceksin.

Reinhardt onu öptü. Dudaklarının hemen yanından. Bu basit temas bile kalbinin hızlı hızlı çarpmasına neden olmuştu. Otoparka doğru ilerledi. Güneşin altında bir polen kadar hafifti. Kendini güzel, mutlu, dayanılmaz hissediyordu. Bu cazibeli erkeğin hafif bir dokunuşuyla tüm sıkıntısı yok olmuştu. Yoksa çift kutuplu muyum, diye düşündü.

Ya da sadece yaşlı bir kız.

-5-

-Şu an neyim var bilmiyorum,olan biten her şeyi siktir etmek istiyorum.

-Ne güzel.

Jeanne çok şaşırdığını belli etmemek için çaba gösterdi. François Taine, uzaklaşmakta olan garson kızın kalçalarına hayranlıkla bakıyordu. Sonra gözlerini kızın küçük kıçından ayırdı ve gülümseyerek Jeanne'a baktı. Bu gülümseme, Taine'in bu iştahlı bakışlarının Jeanne tarafından anlaşıldığının açık bir ifadesiydi. Zaten Jeanne da bunu saklamamıştı. Arkadaşlıkları, on yıl önce Bordeaux'daki yargıçlık okulunun sıralarında başlamıştı. Taine, okuldayken bir kere şansını denemişti. Ardından, birkaç yıl sonra, bir kez de boşandıktan sonra. Jeanne her seferinde teklifi geri çevirmişti.

-Ne yiyeceksin? Diye sordu.

-Bakalım.

Bütün Parisli kadınlar gibi, buluğ çağından beri, yemek yiyormuş gibi yapıyordu. Mönüye hızla bir göz attı, seçimini yaptı, sonra çevresine göz gezdirdi. Usine, Etoile Meydanı yakınlarında, çok revaçta bir restorandı. Gözenekleri reçineyle doldurulmuş açık renk ahşap kaplı duvarlar. Cilalı taş bir zemin. Öğle yemeğinin her zamanki gürültü patırtısına rağmen insana huzur veren bir mekân. Jeanne'ın en çok beğendiği şey, restoranın iki farklı çehresinin olmasıydı. Öğlenleri genellikle kravatlı işadamları geliyordu. Akşamları ise mekân,moda ve sinema dünyasından insanlarla doluyordu. Bu çifte görünüm hali Jeanne'a benziyordu.

Bakışlarını yeniden, önemli bir iddianameyi inceliyormuşçasına kaşlarını çatmış, mönüye bakan Taine'e çevirdi. Fiziksel olarak, teleskopik bir anten kadar dimdik bir adamdı. Saman rengi saçları ve belirgin yüz hatlarıyla, deneyimli bir yargıcın saygınlığıyla bağdaşmayan ebedi bir üniversite öğrencisi havasına sahipti. Otuz sekiz yaşındaki Francois Taine de Nanterre'de sorgu yargıcıydı -ofisi, Jeanne'ınkiyle yan yanaydı- ve Jacques Chirac'ın cumhurbaşkanlığının bitiminde göreve getirilen yargıçlardan biriydi.

Karısını terk ettikten sonra, hem genç görünümüyle, hem de doğal sertliğiyle bir

nebze olsun mücadele edebilmek için gösterişli bir şıklık benimsemişti. Ermenegildo Zegna marka, ısmarlama takım elbiseler. Vücuda yapışan Prada gömlekler. Martin Margiela ayakkabılar. Jeanne onun bu kılık kıyafetlerin parasını aylık taksitler halinde ödediğini düşünüyordu. Tıpkı kumar borcu gibi.

Ayrıca sınıf birincisi görünümüne de, kasten kaba bir dil kullanarak karşı koyuyordu. Fiyaka yaptığını düşünüyordu. Bu yöntem, Paris'te, ikinci derece bir başkentte geçerli olabilirdi, ama Taine'de, kullandığı sözcüklerle gizliden gizliye tutarlılık içinde olan kaba bir şeyler vardı. Tüm gayretine rağmen, Taine çoğunlukla olduğu şeye benziyordu. Amiens kökenli, bayramlıklarını giymiş bir köylü. Ne çok fiyakalı, ne de çok zarif.

Kuşkusuz Jeanne onu başka bir sebepten dolayı seviyordu. Gücünün, gösterişçi kibarlığının, kabalığının altında, kendini kabul ettirmek için çabalayan ürkek, utangaç bir insan vardı. İki ayrıntı bu kırılganlığı açığa vuruyordu. Suyun yüzeyinde kayan bir çakıl taşı gibi, bir çene hareketiyle gelen kırılgan bir gülümseme. Ve Jeanne'ı görüntüsüyle hem rahatsız eden, hem de ona çekici gelen çıkıntılı âdemelması.

Yemekleri sipariş ettiler, sonra Taine Jeanne'a doğru eğildi.

-Audrey'yi tanıyor musun, ceza mahkemesinde çalışan stajyer.

-Şu tombul mu?

-Nasıl istersen öyle adlandır, dedi sorgu yargıcı, alıngan bir tavırla.

-Aranızda bir şey mi var?

Taine alaycı bir gülümsemeyle onu onayladı.

-Asla anlayamayacağım, diye iç geçirdi Jeanne.

Taine ellerini birleştirdi. Bir suçluyu hapse göndermeden önce, ona son bir şans verircesine Yapılan bir sabır göstergesi.

-Jeanne, bir gerçeği anlamalısın. Erkeklerde arzunun doğası bu.

-Sabırsızlanıyorum.

-Erkeklerin çoğu güzelliğin, zarafetin, inceliğin peşinden koşar. Manken tarzı. Ama bu sadece fiyaka içindir. Zevk almak söz konusu olduğunda, hiç kimse bize bakmadığında yuvarlak hatlı kilolu kadınlara yöneliriz. Erkekler tombul kadınları tercih eder. Anlıyor musun?

-Her halükârda, hangi gruba ait olduğumu biliyorum.

Jeanne'ın boyu 1,73'tü, kilosu ise 50 ila 52 arasında değişiyordu.

-İstediğin kadar şikayet et. Sen evlenilecek kadınlar grubundansın.

-Farkında değilim.

-Koluna takılıp dolaşmaktan gurur duyulacak bir kadınsın. Birlikte restorana gitmekle, ondan çocuk sahibi olmakla iftihar edilecek bir kadın.

-Anne, yani.

Taine bir kahkaha patlattı.

-Ayrıca fahişe olmayı da mı isterdin? Çok açgözlüsün.

Jeanne, yarı gururu okşanmış, yarı alınmış bir tavırla sordu:

-Demek öyle. Evet, şu senin hikâye ne?

-Geçen Pazar, öğleden sonra, şu meşhur Audrey'yle buluştum. Benim evde. O günkü sıcağı hatırlıyorsun, değil mi? Panjurları kapatmıştık. Çarşaflar su içindeydi. Ortam gerçekten de... Her neyse anlıyorsun.

-Evet.

-Saat 17.00'de kapı çaldı, düofonda eski karım Nathalie. Bana çocukları getirmiş. Her Pazar akşamı çocuklarla yemek yerim ve onları ertesi gün okula ben bırakırım. Normalde hep saat 19.00'da gelirdi. Ama nedenini bilmediğim bir sebepten dolayı bu kez iki saat önce gelmişti. Audrey'yle yataktaydım, paniklemiştim.

-Sen boşanmadın mı?

-Her şey daha çok yeni. Nathalie bana her gelişinde birkaç dakikalığına içeri

girer, etrafı şöyle bir kolaçan eder, kadın kokusu var mı diye. Yatak odamda birinin olup olmadığını anlaması için ona üç saniye yeter.

-Sen ne yaptın?

-Kıçıma külotumu geçirdim ve Audrey'ye de hemen giyinmesini söyledim. Beşinci, yani son katta oturuyorum. Ve asansör yok. Merdiven sahanlığımda küçük bir servis odası var. Audrey'yi oraya tıktım.

-İşe yaradı mı?

-Kıl payıyla. Eşikte dururken, bir an, görüş alanımın içine, Audrey'nin servis odasında kaybolan çıplak ayakları ile aşağıdan yukarı doğru çıkmakta olan çocuklarımın kafaları aynı anda girdi.

Taine bir an sustu, gerilimin dozunu ayarlamayı iyi biliyordu. Jeanne oyunun kurallarına uydu:

-Ya sonra?

-Sonra, çocuklar odalarına gitti, Nathalie çevresine merakla kaçamak bakışlar atarak içeri girdi. Çocukların giysileriyle ilgili bir iki açıklama yaptı, sonra lafı okulun yemek ücretine getirdi. Her zamanki hikâyeler. Benim için her şey yolunda gidiyordu. Audrey'nin, holdeki kitaplıkta duran güneş gözlüğünü fark ettiğim ana kadar.

-Nathalie de gözlüğü gördü mü?

-Hayır. Saatine bakmasını fırsat bilerek gözlüğü cebime koydum.

-Eğer görmediyse, sorun ne?

-Onu kapıya kadar geçirdim. Tam kapıyı kapatıyordum,"Güneş gözlüğümü gördün mü? " diye sordu." Buralarda bir yere bırakmış olmalıyım" dedi.

Jeanne gülümsedi.

-Gerçek bir düzenbaz hayatı. İşin içinden nasıl sıyrıldın?

-Beş dakika boyunca, cebimdeki gözlüğü aradık. Sonra çaktırmadan cebimden

çıkardım ve bir etajerin üstünde bulmuş gibi yaptım.

Başlangıçlar geldi. Jeanne için marul salatası. Taine için tonbalıklı suşi. Birkaç saniye boyunca, sadece çatal bıçak tıkırtılarının ön plana çıktığı bir sessizlik yaşandı. Çevrelerinde, işadamlarının uğultusu kıyafetleriyle uyum içindeydi: donuk, düz, kimliksiz.

-Şu an ne üzerinde çalışıyorsun? Diye sordu Taine.

-Özel bir şey yok. Ya sen?

-Ben, önemli bir davayla ilgileniyorum.

-Nedir?

-Bir cinayet. Üç gün önce bir ceset bulundu. Son derece kanlı bir olay. Garches'ta, kapalı bir otoparkta. Kurbanın kolları, bacakları koparılmış. Bir tür kanibalizm. Duvarlar kanlı işaretlerle kaplıydı. Kimse bir şey anlamadı.

Jeanne çatalını bıraktı. Dirseklerini masaya dayadı, ellerini kavuşturdu.

-Anlat.

-Savcı beni aradı. Olay mahallindeydi. Hemen gelmemi istedi.

-Ya suç mahallinin araştırılması için gerekli süre?

-Ceza kanunu, madde 74."Ölüm sebeplerini araştırma." Cinayet şeklini gören savcılık, olay mahallindeki çalışmaları koordine etmesi için, derhal bir sorgu yargıcı isteyebilir.

Jeanne gitgide daha fazla ilgilenmeye başlamıştı.

-Bana ayrıntılardan bahsetsene.

-Ceset en alt bodrumda bulunmuş. Bir hemşire.

-Kaç yaşında?

-Yirmi iki.

-Nerede hemşirelik yapıyormuş?

-Bir zihinsel özürlüler merkezinde. Zaten otopark da bu merkeze ait.

-Çevre soruşturması?

-Hiç tanık yok. Ne dışarıda, ne de içeride.

-Güvenlik kameraları?

-Kamera yok. Herhalde o katta gerek görmemişler.

-Kızın arkadaşları, eşi dostu?

-Maalesef, bir şey yok.

-Zihinsel özürlüler için bir merkezden bahsediyorsun. Hastalardan biri tarafından öldürülmüş olamaz mı?

-Çocukların tedavi gördüğü bir merkez.

-Başka ipucu?

-Yok. Soruşturmayı yürütenler kızın bilgisayarını inceliyor. Bazı arkadaşlık sitelerine girip girmediğine bakıyorlar. Ama tüm bunlar bizi bir yere götürmez. Bana göre, bu bir seri katilin işi. Kaçığın teki, onu görüp seçmiş. Ve hiç beklemediği bir anda da üzerine çullanmış. -Fiziksel bir özelliği var mı?

Taine tereddütlü bir ifadeyle dudak büktü.

-Güzel bir kız. Tombul. Hatları belki herhangi biriyle benzerlik arz ediyordur. Ama bu tür vakalarda, her zamanki gibi, ancak başka bir kurban olduğunda daha fazla şey öğrenilir. -Başka ayrıntı?

Jeanne salatasını unutmuştu. Restoranın gürültüsünü de, klimadan yayılan serin havayı da.

-Şimdilik, hepsi bu. Otopsi sonuçlarını ve ilk soruşturma analizlerini bekliyorum. Yanılgıya düşmemek lazım. Cinayet mahallinde, yoğun bir vahşet ve sofistike bir hazırlık göze çarpıyordu. Herifin her türlü önlemi aldığından eminim. Bu işin en tuhaf yanı da, ayak izleriydi.

-Ayakkabılar mı?

-Hayır. Çıplak ayak izleri. Polisler herifin tamamen çıplak olduğunu düşünüyor. Kendini ritüeline daha iyi verebilmek için.

-Neden “ritüel” diyorsun?

-Duvarlarda işaretler vardı. Tarihöncesi çağlara aitmiş izlenimi uyandıran işaretler. Ve sonra şu kanibalizm hikâyesi...

-Bundan ne kadar eminsin?

-Kollar ve bacaklar koparılmış, sonra kemiklerine kadar yenmişti. Yerde organ kalıntıları vardı. Vücudun hemen her yerinde ise insan dişi izleri. Gerçekten boktan bir durum. Fransız hukukunda yamyamlıkla ilgili bir suç olduğundan bile emin değilim.

Jeanne salona bakıyor, ama hiçbir şey görmüyordu. Cinayet mahallinin tasviri ona bazı anılarını hatırlatmıştı. Toprağa gömdüğü, gösterişli yargıçlık mesleğinin altına özenle sakladığı, kendine ait bölük pörçük parçalar.

-Şu duvarlardaki işaretler, neyi tasvir ediyor?

-Acayip şekiller, ilkel siluetler. Katil, kan ile aşıboyasını karıştırmış.

-Aşıboyası mı?

-Evet. Boyayı yanında getirmiş olmalı. Gerçek bir hastayla karşı karşıyayız. Eğer istersen sana fotoğraflarını gösterebilirim.

-Bu çizimleri antropologlara gösterdin mi?

-Polisler bu konuyla ilgileniyor, evet.

-Soruşturma ekibinin başında kim var?

-Onları aramanın sana bir yararı olmaz, ben...

-İsim.

-Patrick Reischenbach.

Jeanne onu tanıyordu. 36 numara'nın önemli heriflerinden biriydi. Sert. Başarılı. Az ve öz konuşan. Aynı zamanda da ehlikeyif. Bir ayrıntıyı çok iyi hatırlıyordu: Kirli bir sakal, jöleyle yapıştırılmış saçlar. Jeanne bunu iğrenç buluyordu.

-Neden basın bundan hiç bahsetmedi?

-Çünkü işimizi yapıyoruz.

-Soruşturmanın gizliliği,diye gülümsedi Jeanne. Yükselen bir değer...

-Bence de. Böyle bir olayda gereken şey, sükûnet. Tamamen dingin bir şekilde çalışmak, her ayrıntıyı incelemek gerekiyor. Bu olayda bir profil uzmanım bile var.

-Resmi olarak mı?

-Onu bu olaya ben dahil ettim. Amerikan usulü.

-Kim

-Bernard Level. Aslında elimizdeki tek profil uzmanı...Kriminal arşivinde de araştırma yapıyoruz. Bu olayla uzaktan veya yakından benzerliği olan cinayetleri araştırıyoruz. Ama bir şey çıkacağını sanmıyorum. Bu cinayet diğerlerinden tamamen farklı.

Jeanne, kendini böyle bir dosyayla ilgilenirken hayal ediyordu. Eski suç kayıtlarına geri dönecekti. Gazete kupürlerini inceleyecekti. Ofisinin duvarlarına cinayet mahallinin fotoğraflarını raptiyeleyecekti. Kafasını öne eğdi. Farkında olmadan ekmeğini ufalamaya başlamıştı. Restorandaki havalandırmaya rağmen terliyordu.

Taine bir kahkaha attı. Jeanne boş bulunup irkildi.

-Neye gülüyorsun?

-Langleber'i tanıyor musun, şu adli tabip?

-Hayır.

-Tam bir entel. Her seferinde, beklenmedik bir şeyler bulur.

Jeanne ekmeğini ufalamayı bıraktı ve Taine'in sözlerine yoğunlaştı. Bir panik atak krizine girmekten korkuyordu. Tıpkı depresyon zamanlarında olduğu gibi. Arabasını tünelde bırakıp çıktığı zamanlardaki gibi. Veya öğle yemeği saatlerini restoranın tuvaletinde ağlayarak geçirdiği günlerdeki gibi.

-Cinayet mahallinde, bana yanına gitmemi işaret etti. Önemli bir şey söylemesini bekliyordum. Yanına gittiğimde bana alçak sesle "İnsan, hayvan ile üst-insan arasındaki gerilmiş bir iptir" dedi. "Nasıl yani?"diye sordum."Uçurum üzerinde bir ip" diye devam etti.

-Bu Nietzsche'den. *Böyle Buyurdu Zerdüşt:*..

-O da bana öyle söyledi, evet. O enayiden başka Nietzsche'yi kim okumuştur?

Sonra gülümseyerek ekledi:

-Ve tabii, bir de sen.

Jeanne da gülümsedi. Sıkıntısı geçiyordu.

-Sen de ona "İnsanın büyüklüğü onun bir son değil de, bir köprü olmasıdır" diye cevap vermeliydin. Bir önceki cümlenin devamı. Ama seni uyarayım Nietzsche'nin soruşturmana büyük bir yararı olmaz.

-Bu hareketi yapman çok hoşuma gidiyor.

-Hangi hareketi?

-Parmaklarını saçlarının arasından geçirip enseni ovuşturman.

Jeanne kızardı. Taine, birileri dinliyor mu diye çevresine bakındı, sonra Jeanne'a doğru eğildi.

-Belki de bir akşam birlikte yemek yemeyi düşünmeliyiz, öyle değil mi?

-Mumlar ve şampanya,sanırım?

-Neden olmasın?

Yemekleri geldi. Taine için Rossini usulü dana fileto. Jeanne için ton carpaccio. Jeanne tabağını itti.

-Doğrudan çaya geçmeyi düşünüyorum.

-Ya bizim şu akşam yemeği?

-Sanırım daha önce de şansını denedin. Hem de birkaç defa öyle değil mi?

-Audrey'nin dediği gibi:"Geçmişi unutalım."

Jeanne kahkahalarla güldü. Bu herifi gerçekten seviyordu. Onun askıntılığında, diğer asalakların alışılagelmiş kurnazlığı,"ikiyüzlü" tavrı yoktur. Tam tersine, gülümsemesinin ardından gerçek cömertlik hissediliyordu. Bu adamın verecek bir şeyleri vardı. Bu düşünce Jeanne'ın aklına başka bir düşünceyi getirdi.

-Özür dilerim.

Çantasını karıştırdı. Cep telefonunu çıkardı. Mesaj yoktu. Lanet olsun. Gırtlağında belli belirsiz bir acılık hissetti. Asıl sorulması gereken soru, neden hâlâ ondan telefon beklediğiydi. Her şey bitmişti. Bunu biliyordu. Ama bir türlü buna inanamıyordu. Çocukların dediği gibi "kafası basmıyordu."

-6-

Dönüş yolunda Jeanne, Taine'ın davasını düşündü. Kıskanıyordu. Bu soruşturmayı kıskanıyordu. Cinayetin vahşetini. Bu tür bir soruşturmanın içerdiği gerilimi, karmaşıklığı kıskanıyordu. Cinai olayları aydınlatmak için sorgu yargıcı olmayı istemişti. Tek amacı seri katilleri yakalamaktı. Onların öldürme çılgınlıklarının şifresini çözmek. Onların acımasızlıklarıyla mücadele etmek.

Beş yıldan beri Nanterre Asliye Ceza Mahkemesi'nde görev yapıyordu ve sadece önemsiz birtakım davalara bakmıştı. Uyuşturucu kaçakçılığı. Karıkoca kavgaları. Sigorta dolandırıcılığı. Ve ne zaman bir cinayet davası önüne gelse, sebebi para, alkol veya sıradan bir öfkenin yol açtığı herhangi bir şey oluyordu.

Porte Maillot'yu geçti ve Neuilly Köprüsü'ne gitmek için Charles-de-Gaulle Caddesi'ne saptı. Trafik yoğundu. Ağır ilerliyordu. Kendisine rağmen, Jeanne belleğinin harekete geçtiğini hissediyordu. François Taine'in davası bir anısını canlandırmıştı. En kötü anısını. Bu da onun eğilimini açıklıyordu. Yalnızlığını. Kan tutkusunu.

Elleriyle direksiyonu sımsıkı kavradı ve geçmişiyle yüzleşmeye hazırlandı. Marie'yi, ablasını düşündüğünde, aklına hep saklambaç oyunu geliyordu. Hiçbir zaman bitmemiş olan o saklambaç oyunu. Sessizlik ormanındaki....

Aslında hiçbir şey bu şekilde gerçekleşmemişti, ama hatırasında saklambaç oyunundaki ebe oydu, Jeanne'dı. Yüzü bir ağaca dönük, gözlerini ummuş, sayıyordu. Ve kendi mırıltısıyla bölümlere ayrılan olaylar yeniden gözünde canlanıyordu.

1, 2, 3...

Bir akşam, on yedi yaşındaki Marie eve dönmemişti. İki çocuğunu tek başına yetiştiren annesi endişelenmişti. Kızının arkadaşlarını aramıştı. Kimse onu görmemişti. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. O telefon trafiğinin ritmi içinde Jeanne uykuya dalmıştı. Kaygılarından kurtulmak için alçak sesle saymayı sürdürerek. 10, 11, 12... Sekiz yaşındaydı. Ablası saklanmıştı. Bu bir oyundu. Hepsi bu.

Ertesi sabah bazı adamlar gelmişti. Courbevoie Garı'ndan, oranın altındaki bir otoparktan söz ediyorlardı. Marie'yi o karanlık yerde bulmuşlardı. Polisler, genç kızın başka yerde öldürüldükten sonra cesedinin sabaha karşı oraya bırakıldığını düşünüyordu ve...Jeanne artık hiçbir şey işitmiyordu. Ne annesinin ulumalarını, ne de polislerin konuşmalarını. Daha güçlü bir şekilde saymaya devam ediyordu. 20, 21, 22... Oyun bitmemişti. Sadece gözlerini açmaması gerekiyordu. Açtığında ablasını yeniden görecekti.

Üç gün sonra annesi bir kriz geçirince onu karakola götürmüşlerdi. Polisler onunla ilgilenmişti. Orada dosyayı da görme imkanı bulmuştu. Gizlice. Cesedin fotoğraflarını: Ceset korkulukların yanında yerde yatıyordu, kollar ve bacaklar yer değiştirmişti, iç organları karnının üstünde duruyordu, ayağında kısa konçlu beyaz çoraplar, balerin ayakkabıları, çember vardı.

Jeanne bu görüntüleri tam olarak kavrayamamıştı. Fotoğrafların grenleri. Siyah-beyaz. Ablasının yüzünü örten sarı peruk. Ama okumuştu. Rapordaki cümleleri. Marie'nin boğularak öldürüldüğü yazıyordu -bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. İç organları boşaltılmıştı -bunu da anlamamıştı. Kolları ve bacakları kesilmiş ve yerleri değiştirilmişti -bacaklar omuzların eklemlerine, kollar da gövdenin altına. Katilin "korkunç bir mizansen" yarattığı da yazılıydı raporda. Ama bu ne anlama geliyordu?

31, 32, 33... Tüm bunlar imkânsızdı. Jeanne gözlerini açacaktı. Ağacın gövdesini görecekti. Başını çevirip bakacak ve sessizlik ormanına dalacaktı. Marie oradaydı, oralarda bir yerde, yaprakların, dalların arasında. Saymaya devam etmeliydi. Rakamlara saygı göstermeliydi.

Ona saklanması için zaman vermeliydi. Onu saklandığı yerde bulacaktı...

Cenaze töreni yapılmıştı. Jeanne tüm bunları bir uyurgezer gibi yaşamıştı. Süt dökmüş kedi tavırlarıyla, deri ceketlerinden yayılan kokularla ve sürekli yineledikleri aynı kelimelerle polislerin yaptığı ziyaretler. Ardından annesinin iyiden iyiye kötüleşmesi. Bir yıl sonra da, kullandığı uyuşturuculardan bitkinleşmiş ve tombullaşmış annesi, ağır ağır konuşarak ona hep en sevdiği kızı olduğunu söylemişti. *"Bir karmaşa ortamında doğdun ve bu yüzden seni hep daha çok sevdim."*

Jeanne ile Marie'nin babaları aynı değildi. Marie'nin babası gitmişti: Ondan hiç söz edilmezdi. Jeanne'ın babası da onları terk etmişti; ondan daha da az söz

edilirdi. Bıraktığı tek miras, adıydı: Korowa. Yıllar sonra Jeanne öğrenmek istemişti. Annesine sormuştu. Babası Polonyalıydı. Sinemacı olduğunu iddia eden ve Roman Polanski, Jerzy Skolimowski, Anrzej

Zulawski gibi yönetmenlerin yetiştiği Lodz Sinema Okulu'nda eğitim gördüğünü söyleyen bir uyuşturucu müptelası. Gerçek bir kadın avcısı. Ve ağzı laf yapan biri. Yetmişli yılların sonunda ülkesine dönmüştü. Bir daha da ondan haber alınmamıştı.

Jeanne, yetmişli yılların geleneği içinde,bir hippi kazasının meyvesiydi. İki "junkie" bir LSD veya eroin partisinde karşılaşmıştı. Sevişmişlerdi. Bu uyuşturucu tribi de Jeanne'ın doğumuyla neticelenmişti. Bununla birlikte, annesinin de söylediği gibi Jeanne hep en çok sevilen çocuk olmuştu. Ve bu durum, şimdi onun aleyhine dönüyordu. Çünkü ölen Marie'ye yeterli özen gösterilmemişti. Annesinin inancı bu yöndeydi. O halde bu, onun, yani Jeanne'ın, en çok sevilen evladın hatasıydı. Annesinin gözdesinin hatası. Kayırılan çocuğun hatası. O annesinin kanatları altındayken, ablası işkence görmüştü...

43, 44, 45...

Marie'nin bir cinayete kurban gitmesinden çok, bu sözler Jeanne'ın kararında etkili olmuştu. Kendini borçlu hissediyordu. Marie'ye karşı. Tüm kadın kurbanlara karşı. Tecavüze uğrayan kadınlara, dayak yiyen eşlere, katledilen isimsiz kadınlara karşı. Sorgu yargıcı olacaktı. O pislik herifleri bulacak ve kanun adına onları cezalandıracaktı. 54, 55, 56...

İşte bu düşünceyle bakaloryasını vermişti. Bu saplantıyla hukuk mastırını tamamlamıştı. Bu sabit fikirle Hukuk Araştırmaları Enstitüsü'nde bir yıl boyunca hazırlık sınıfına devam etmiş, sonra Ulusal Yargıçlık Okulu'na girmişti. Mezun olduktan sonra bu baskıdan kurtulmak için bir yıllığına Latin Amerika'ya gitmiş, ama bir işe yaramamıştı. Fransa'ya geri dönmüştü. Nanterre'e tayin olmadan önce iki yıl Limoges'da, üç yıl da Lille'de görev yapmıştı.

Île-de-France'a dönünce, ablasının cinayet dosyasını yeniden açmıştı -her şey, Nanterre asliye Ceza Mahkemesi'nin yetki alanındaki Courbevois'da olmuştu. Savcılık arşivinin bulunduğu kamu düzeni bürosuna gitmişti.

Dosyayı okumuş, bir daha okumuş, incelemişti. Ama onu harekete geçirecek bir şey bulamamıştı. Son derece saf bir şekilde, kısa yargıçlık deneyiminin olayı

çözmesine yardımcı olacağını düşünmüştü. Bir ipucu bulacağını sanmıştı. Ama hayır. En ufak bir ipucu yoktu. Ve katil hiçbir şekilde açık vermemişti.

Dikkatini çeken tek şey. *Actuel* dergisinin bir muhabirinin yaptığı gözlemdi. Ekim 1981 tarihli bir dergi kupürü dosyaya eklenmişti. Muhabir, katilin mizanseni ile sanatçı Hans Bellmer'in "bebekleri" arasındaki benzerliklere dikkat çekmişti. Kollar ve bacaklardaki aynı yer değişikliği. Aynı sarı peruk. Aynı kısa konçlu, beyaz çoraplar ve siyah ayakkabılar. Aynı çember...

Jeanne araştırma yapmıştı. Bellmer, XX.yüzyılın başlarında yaşamış bir Alman ressam ve heykeltıraştı, daha sonra fotoğraf sanatıyla ilgilenmişti. Jeanne, onun insan boyutlarındaki bebeklerini görünce büyük bir şok yaşamıştı. Kolları, bacakları koparılmış ablasının cesediyle tam bir benzerlik arz ediyorlardı. Seyahatlere çıkmıştı. New York Modern Sanat Müzesi, Londra Tate Gallery. Almanya'daki başka müzeler. Centre Pompidou'ya sık sık gitmişti. Heykelleri, gravürleri, resimleri görmüştü. Ağlamıştı. Kafasında, onunla aynı yolu izleyen bir katil canlandırmıştı. Bu müzelerdeki, bu şeytani asemblajlardan etkilenmiş bir çılgın. Tüm bu gördüklerini, insan vücutlarında gerçekleştirmekten başka bir seçeneği olmayan bir tür ilham hırsızı.

Sanatçının belirli dönemlerde yaşamış olduğu yerlere de gitmişti. Almanya'daki, Fransa'daki -Paris ve Provence. Buraların yakınlarındaki polis ve jandarma karakollarıyla da temasa geçmişti. Katilin izini arıyordu. Bir ayrıntı. Bir ipucu. Ama herhangi bir sonuç yoktu.

Sonunda bu gerçeğe boyun eğmişti. Gözlerini yummuş, alçak sesle sayan küçük kız olarak kalacaktı her zaman. Ormandaki hakikati ortaya çıkarmayı isteyen küçük kız. Ablasını da, onun katilini de bulmak için değil, sadece bir 'açıklama' getirmek için. Bir gün kötülüğün kaynağını bulacaktı.

67, 68, 69...

Jeanne irkildi. Arabasının camına vuruyorlardı. Çevresine bakındı. Joliot-Curie Caddesi'ndeki Nanterre Adalet Sarayı'na kadar otomatik hız sabitleyiciyle gelmişti. Ve refleks olarak da binanın önünde durmuştu.

Bir polis memuru cama doğru eğilmişti.

-Burada duramazsınız hanımefendi. Burası... Oh, özür dilerim. Sizi tanıyamadım yargıç hanım.

-Ben...Ben otoparka gidiyorum.

Jeanne birinci vitese geçti ve bodrum kattaki otoparka inen rampaya doğru yöneldi. Dikiz aynasına bir göz attı. Yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı.

Otoparkın karanlığına girerken, arabasının içinin tuhaf bir sesle dolduğunu fark etti. Alçak bir sesle sayan kendi sesiydi bu.

-81, 82, 83...

Ağacın gövdesine yaslanmış küçük kız.

Gözlerini kapatmış eller.

-7-

Jeanne ofisine döndüğünde Claire'nin ona bir haberi vardı: Savcılıktan Doğu Timor'la ilgili yeni bir iddianame gelmişti. Belge bu kez ona resmi yolla iletilmişti. Claire de bir dosya açmıştı. 2008/123. Jeanne bu davaya gereken ilgiyi göstermeye karar verdi. Her şeye rağmen burada da kan akmıştı. Ve eğer birtakım kokuşmuşlukları siyasi yapıdan ayıklayabilirse bu dava hiç de fena değildi.

Öğleden sonra çeşitli davalardaki tanıkları dinledi. Saat 17.00'de Claire'i evine yolladı. Telesekreterini devreye soktu, kapısını kilitledi. Ve yeni dosya üzerine yoğunlaştı. Zarfın içinde sadece birkaç kâğıt vardı. Hiçbir sonuca varmamış ve 2006 yılında Pau'daki bir dava yargıcı tarafından hazırlanmış bir araştırma fezlekesi. 2008 şubat tarihli, daktiloyla yazılmış imzasız bir rapor. İhbar metnindeki bazı olayları doğrulayan Hauts-de-Seine Vergi Dairesi'nin bir notu.

Her şey mayıs 2006'da başlamıştı.

Emekli olmuş bir hava kontrolörü, internet üzerinden Fransa'nın ticari uçuşlarını izliyordu. Adamın tek bir takıntısı vardı: silah satışları. Bilhassa savaş malzemeleri üreten fabrikaların yakınlarında yer alan sivil hava meydanlarından yapılan uçuşları takip ediyordu. Özellikle de gözü, kendi yaşadığı bölgenin, Fransa'nın güneybatısının üzerindeydi, çünkü bu pazarın liderlerinden birinin fabrikası buradaydı: EDS Technical Services.

Mayıs 2006'da tuhaf bir uçuş dikkatini çekmişti. CITA şirketine ait, N543VP kuyruk numaralı bir Cessna 750, 15 mayısta Biarritz üzerinden Gambiya'ya Banjul istikametine gitmek için Joucas Havaalanı'ndan havalanmıştı. Bu alışıldık bir güzergâh değildi. Ama daha ilginci, hiçbir uçak bu pistten kalkmazdı

Adam CITA şirketi hakkında da araştırma yapmıştı. İlk bilgi: Böyle bir şirket yoktu. Yine internet üzerinden bu esrarengiz uçuşu takip etmişti. Uçak asla Banjul'a varmamıştı.

Havalanır havalanmaz pilotlar telsiz frekanslarını değiştirmiş olmalıydı ve bilinmeyen bir yöne doğru uçmuşlardı.

Kontrolör, bu uçuşla ilgili faturaları da didik didik incelemişti. Her şey web

üzerinde kayıtlıydı. Yakıt. Erzak. Pilotların ücretleri. İkinci bilgi: Tüm masraflar Noron şirketi tarafından karşılanıyordu. Bu şirket de EDS Technical Services'in bir yan şirketiydi.

Adam işin peşini bırakmıyordu. Fransız silahları dünyanın herhangi bir yerine gizlice yollanmıştı. Dünyanın dört bir yanına, hava trafiğiyle ilgilenenlere e-mail'ler göndermiş, ama herhangi bir netice alamamıştı. Sherlock Holmes bütün sınırlarını zorlamıştı.

Eylül 2006. Dosyasıyla birlikte Pau Emniyet Müdürlüğü'ne gitmişti. Şansına onunla görüşen polis, hikâyesiyle ilgilenmişti. Ve hazırladığı tutanağı Pau Savcılığı'na iletmişti. Bir

yargıç davayı üstlenmişti. Uçağı bulmak için uluslararası ölçekte gerçek bir araştırma başlatabilecek güçte bir yargıç. Noron şirketinin hesaplarını da görmek isteyebilecek bir adam. Bu bir şanstı: Vittali isimli bu yargıç dosyaya büyük ilgi göstermişti.

Telekomünikasyonda kullanılan elektronik malzemeler konusunda faaliyet gösteren Noron şirketinin CEO'su Jean-Louis Demmard'ın tanık olarak dinlenmesi bir sonuç vermemişti. Adam uçuşu hatırlamıyordu. Hesapları inceleyeceğine söz verdi. Ama bu uçuşu bütün şüphelerden arındırmak için sahte belgeler -uçuş planı, sipariş evrakı, faturalar- hazırlamak hiç de zor değildi. Ancak yargıç çok hızlı gitmişti. İlk tanık dinleme için hiç de fena sayılamayacak bir yol kat etmişti...

Ayrıca başlatılan uluslararası soruşturma da meyvelerini vermişti. Şubat 2007'de Vittali, Cessna'yla ilgili bilgilere ulaşmıştı. Uçak 15 mayıs 2006'da, saat 22.00'de Birleşik Arap Emirlikleri'nin Uluslararası Dubai Havalimanı'na yakıt ikmali yapmak için inmişti. Peki sonra nereye gitmek için havalanmıştı? Yargıcın kesin bir bilgiye ulaşması için iki ay daha geçmesi gerekmişti. N543VP kuyruk numaralı jet, ertesi gün Endonezya ile Avustralya arasında yer alan Sunda Takımadaları'nda bağımsız bir devlet olan Doğu Timor'a ulaşmıştı. Uçak, adanın en büyük havalimanı olan Dili'ye değil, doğudaki Bacau kentinin yakınındaki, adanın ikinci büyük havalimanına inmişti. Uçağın yükü neydi?

Yargıç harcamaları durdurmuştu. Ne tanıklar dinlenmiş, ne arama yapılmış, ne de telefon kayıtlarına bakılmıştı. Jeanne bunun sebebini tahmin edebiliyordu. Yargıçlar aynı anda ortalama 150 dosyayla ilgilenirdi. Vittali uçakla ilgili yeni

bilgilere ulaştığında aradan altı ay geçmişti. Bu arada da masasının üzerine dağ gibi dava dosyası yığılmıştı. Ancak şikâyet ve somut veriler olmadığından yargıç olayın peşini bırakmıştı. Yargıçların dediği gibi “Bir dosya diğerini baltalıyor” du.

İlk perde sona ermişti.

İkinci perde, bir yıl sonra, 2008 şubatının sonunda yeniden açılmıştı. İmzasız bir rapor Huts-de-Seine Savcılığı’na ulaşmıştı. Pau’da hazırlanan dosyayla ve kentin vergi dairesinden gelen belgelerle bağlantılı gerçek bir iddianameydi -bu da, bu imzasız raporu hazırlayan kişinin sadece EDS Technical Services’in çevirdiği dolaplar hakkında bilgisi olduğunu değil, resmi belgelere ulaşabildiğini gösteriyordu.

İlk bilgi olarak, meçhul ihbarcı Cessna’nın ambarlarındaki yükün mahiyetini açıklıyordu. Makineli tüfekler. Füzeatarlar. El bombaları. Saldırı tüfekleri. Belgede ayrıca saldırı tüfekleri hakkında açıklayıcı bilgiler de veriliyordu. Bunlar,NATO’nun kullandığı, lazer, nişanlayıcısı olan 56x45 mm’lik yarı otomatik Scorpio tüfekleriydi. Ve bu tüfekler EDS Technical Services’in özel uzmanlık alanındaki silahlardı.

Meçhul ihbarcı, başka bir bilgi daha veriyordu. Scorpio. Başkan Jose Ramos-Horta’ya karşı 11 şubat 2008’de Dili’de düzenlenen suikast girişiminde isyancılar tarafından kullanılmıştı. Başkan ağır şekilde yaralanmıştı. Avustralya Darwin’deki bir hastaneye nakledilmiş ve hayata döndürülmüştü.

Jeanne düşündü. Hikâye sıcaktı. Hatta yakıcıydı. Fransa çalkantılı bir demokrasinin Nobel Barış Ödülü sahibi başkanına düzenlenen bir suikast girişiminin suç ortağıydı. Bu da bir karmaşaya sebep oluyordu...

Bununla birlikte, Jeanne bir suç unsuru olup olmadığından emin değildi. Doğu Timor’a uygulanan bir ambargo yoktu. Yani oraya silah göndermek illegal bir durum oluşturmuyordu. Sorun silahların gönderildiği kişilerdi: yasadışı kişiler. Ancak silahların sonradan el değiştirmiş olması da olanak dahilindeydi; özellikle Avustralya’daki resmi birliklere veya güvenlik güçlerine yollanmak üzere satılmış olabilirlerdi. EDS yöneticileri de bu savı ileri sürecekti. Jeanne onlarla yapacağı konuşmayı şimdiden görüyor gibiydi. Avukatlarla çevrili, politikacılar tarafından korunan patronlar herhangi bir şey söylemekte özgürdü. Bu durum karşısında uluslararası bir istinabe talebinde bulunarak Timorlu bir yargıçla

temasa geçmekten başka çaresi yoktu. Böylesi bir yöntem de yıllar alabilirdi.

Üstelik olay daha da karmaşık bir hal almıştı.

Dosyada üçüncü perde.

Vergi dairesinden gelen bilgiler başka bir yöne de dikkat çekiyordu. Sahte faturalar ve siyasi kirlenme. İmzasız raporda somut kanıtlar ortaya konmadan, EDS Technical Services'in, silahların teslimiyle bağlantılı olarak SYT Yönetim Kurulu'na bir milyon avroya yakın bir ödeme yaptığı ifade ediliyordu; vergi dokümanı, EDS Technical Services'e SYT'nin kestiği ardışık faturaları doğruluyordu. Zaten Hauts-de-Seine, Levallois-Perret'de bulunan bu şirketin,hükümet ihalelerine fesat karıştırmak isteyen şirketlere sahte fatura düzenlediğinden şüphe ediliyordu. Jeanne, şirketin, şüphesiz bilinçli olarak konmuş imalı ismini not etti. "SYT"askeri jargonda "Sorun Yok Tamam" anlamına geliyordu.

Herkes sistemin nasıl işlediğini biliyordu. Seçilmiş kişiler, özel şirketlerin üstlendiği kamu ihalelerinden veya mal siparişlerinden nemalanıyordu. Şirketler bu ihaleleri hayali bir şirket üzerinden alıyorlar, sonra da parayı seçilmiş kişinin siyasi partisinin kasasına aktarıyorlardı. Ya da doğrudan o kişinin yurtdışındaki hesabına veya vergi cenneti ülkelerde yer alan şirketlerden birine yolluyorlardı. Bu şekilde de siyasi partiler kampanyalarını yürütüyor ve seçilmişler zenginleşiyordu. Bu dümen Fransa'da doksanlı yıllardaki Urba Davası'yla açığa çıkarılmıştı. Bu, soldan sağa kadar bütün partileri lekeleyen uzun bir serinin ilk olayıydı.

Önündeki notlara göre, SYT şirketi, yani kurulmuş, merkezde yer alan bir partiye, PRL'ye (Özgürlük İçin Cumhuriyetçi Parti) yakındı. Jeanne, geçen mart ayında yapılan yerel seçimler esnasında bu partiden söz edildiğini duymuştu. Sorulacak soru şuydu: EDS Technical Services şirketi hangi lütuf karşılığında bu faturaları düzenlemişti? Cevabı basitti. Doğu Timor'a yapılan silah sevkiyatı, 2006 yılında savunma bakanının koruma ve güvenlik danışmanı olan Bernard Gimenez sayesinde mümkün olabilmişti. Ve Gimenez PRL'nin kurucularından biriydi.

Jeanne elindeki fosforlu kalemi bıraktı. ' *Tuz ekiyorsun. Biber koyuyorsun. Bize sıcak olarak servis ediyorsun.'* Reinhardt haklıydı. Burada gerçek bir siyasi skandal söz konusuydu. Tam isabet kaydetmek koşuluyla. Ve elbette soruşturma

boyunca ketum davranmak koşuluyla. Jeanne 2004 yılında. Nanterre Mahkemesi'nde bir telefon dinleme davasında buna çok yakından tanık olmuştu: Savcılar Alain Juppe'yi sorgularken, baskı ve tehdide maruz kalmışlar, isimsiz mektuplar almışlar, ayrıca ofisleri ziyaret edilmiş, bilgisayarları kurcalanmış, telefonları da dinlemeye alınmıştı. Zaten bu olayda en önemli şey eksikti. Kanıtlar. Jeanne'ın bu baş belası işe bulaştığında, Gimenez'in Savunma Bakanlığı'nda görevliyken silah sevkiyatına müdahil olduğunu ispatlaması gerekecekti. Ayrıca SYT'nin kestiği faturaların hiçbir hükmünün olmadığını ortaya koymalıydı. Paraların önce şirketin, ardından da PRL'nin kasasına girdiğini belgelemeliydi. Ve tabii, hiç şüphesiz Bernard Gimenez'in cebine de. Bu da şirketlerin labirentleri, İsviçre bankalarındaki hesap numaralarına yapılan virmanlar, vergi cenneti ülkelere aktarılan fonlar demekti. Kesin bir sonuca ulaşılıp ulaşılamayacağı belli olmayan, kelimenin tam anlamıyla çok büyük bir işti.

Jeanne pek iyimser olmasa bile tüm bunlara hazırdı. Fransa'da bu tür davalar asla bir sonuca ulaşmıyordu. Öğrenciliğinden beri şu meşhur "Cumhuriyet skandalları"nı takip ediyordu. Sahte faturalar, fesat karıştırılmış ihaleler, kara paralar, mali şantajlar, gizli komisyonları sanal istihdamlar... Bir kez bile yargıçlar siyasilerin karşısında kazanamamıştı. *Tek bir kez bile*. Skandal patlak veriyordu, evet. Bir süre gazetelerin sayfalarını işgal ediyordu. Sonra unutuluyordu. Dava başladığında -en iyi koşullarda, birkaç yıl sonra- adalet ve siyaset kendi işlerine bakıyordu. Ve her biri herhangi bir zarara uğramadan bu işten sıyrılıyordu. Alain Souchon'un dediği gibi "Köpekler, en güzel yerlerde, hep pırıl pırıl temizlenmiş olarak karşınıza çıkıyor" du.

Telefonu kaldırdı ve sahte fatura davalarında yetkili sekizinci adlı yargı dairesini aradı. Bu dairede "Bretzel" ve bazen de, hiç kimsenin içinden çıkamadığı hesapları deşifre etme yeteneğine sahip olduğundan "fatura canavarı" olarak bilinen Eric Hatzel'i tanıyordu.

-Bretzel? Korowa.

-Her şey yolunda mı, Korowa.

-İdare eder. Acil bir işim var. Sana ön bilgileri fakslıyorum, bana ne düşündüğünü söyle.

-Jeanne, yemin ederim, çok meşgulüm.

-Önce bir oku.

-Tam olarak neyle ilgili?

-Telefonda olmaz. Oku ve beni ara.

-Nereden başlamamı istersin?

-Dinlemeler. Bir dizi.

-Bir de o mu var! Bu iş için uygun ekibim yok ve...

-Faksı oku. Sonra mail'le düşünceni bildir. Sana dinlenecek heriflerin listesini yolluyorum. Adreslerini, telefon numaralarını bulacağım. Diğer işler için başının çaresine bakacaksın.

Jeanne telefonu kapattı. Dinleme işine fazla aşina değildi. Oldukça güç bir süreçti. Sabit telefon hattına ikinci bir devre bağlamayı kabul edecek telefon operatörleri bulmak gerekiyordu. GSM şirketleriyle mutabık kalınmalıydı. Ve Jeanne bunların hiçbirini istemiyordu. Tek arzusu, ofislere mikrofon yerleştirilmesiydi. Evlere dinleme aygıtı konulmasıydı. SIAT'la (Bakanlıklar arası Teknik Yardım Servisi) temasa geçecekti. Bunlar evlere, ofislere gizlice "böcek" yerleştirmekle görevli bir avuç insandı. Ardından da polis, kayıtların ilginç bölümlerinin transkripsiyonunu yapacak ve tutanak halinde yargıca sunacaktı.

Tüm bunlar genellikle bir açmazla sonuçlanırdı. Veya özel hayata müdahale olarak değerlendirilir ve hükümsüz kabul edilmesi istenirdi. Savunma avukatlarının ilk itirazı bu olurdu. Eve yerleştirilen bir mikrofonun özel hayata müdahale olduğunu ispatlamak, bir iki şüpheli konuşmayı ispatlamaktan daha kolaydı. Bir anda sorgu yargıcı kendini illegal bir konumda bulurdu. Salahiyet alanını aşmakla suçlanırdı. Olay rafa kaldırılırdı. Jeanne bu riski göze almaya hazırdı. Zaten başka bir eylem planı da yoktu.

Bretzel'in geri aramasını beklerken internete girdi, dinlenecek kişilerin telefon ve adreslerini buldu. İş ve ev adresleri, telefonları, cep numaraları. İnternette dolaşırken başka bir ayrıntıyı da teyit etti. En başından beri aklında olan bir ayrıntı. Mail'ini yazdı ve yeniden dosyaya döndü.

Yarım saat kadar sonra telefonu çaldı. Sabit hattı. Saat 19.30'du. Ve sadece bir

kez çalmıştı. Sonra bir dakikalık bir bekleme süresi. Ardından telefon yeniden çaldı. Jeanne ahizeyi kaldırdı: Elbette Bretzel'di. Baş belalarına engel olmak için bu tür bir arama yöntemini devreye sokmuşlardı. Gazeteciler, zabıt kâtibelerine değil de, doğrudan yargıçlara ulaşmak için saat 19.00'dan sonra aramayı alışkanlık haline getirmişlerdi.

-Sürükleyici bir hikâye, dedi Bretzel. Harekete geçiyorum.

Sesi heyecandan titriyordu.

-Pazartesiyi istinabe arayarak geçireceğim. Bu arada beklerken, bu akşam cep telefonlarından ve sabit hatlardan dinlemeleri başlatıyorum. Yarın, yani Cumartesi,ofisleri dinleme aygıtlarıyla donatırız. Etraf sakin olur. Ayrıca bizim çocukları, evlere "böcek" yerleştirmeleri için Pau'ya yolluyorum.

Jeanne ürperdi. İşin "savaş gerektiren" yanı Bretzel'i heyecanlandırıyordu, onu da. Ve Bretzel'in acele acele konuşması Jeanne'ın bildiklerini teyit ediyordu. Bu adam korkmuyordu. Ne terfisini, ne de emekliliğini düşünüyordu. Bu herif ondan yanaydı.

-Ancak ters giden bir şey var, dedi Bretzel. Listedeki şu en son isim, Antoine Feraud. Onun bu hikâyede ne işi var?

Jeanne bu soruyu bekliyordu.

-Kafana takma. Sorumluluk benim.

-Adam psikanalist veya psikiyatr değil mi?

-Her ikisi de.

-Tabipler odası'nı haberdar ettin mi?

-Sorumluluk bende, sana söyledim.

-Doktor-hasta mahremiyetine tecavüz. Duvara toslayacaksın, güzelim.

-Bu benim dosyam, anlaşıldı mı? Muayenehane dinlemelerinin transkripsiyonunu istemiyorum. Bana tam haliyle yolla. Dijital kopya olarak. Mühürlü orijinaliyle birlikte. Her akşam. Tamam mı?

-Bu gizem de ne?

-Bana güvenmiyor musun?

-Yarın öğleden sonra muayenehanesine ”böcekleri” yerleştiririz.

Jeanne telefonu kapattı, ağzı kurumuştu. Meslek ahlakına aykırı bir şey yapmıştı. Bir yargıç için ölümcül bir günahtı.

Dinlenecek kişiler listesinin en altına Thomas’nın psikanalistini de eklemişti.

Adını biliyordu.

Muayenehanesinin adresini rehberden bulmuştu.

Thomas’nın seanslarını dinleyecek ve ne olup bittiğini öğrenecekti.

-8-

Altı gün geçmişti. Hiçbir şey öngörüldüğü gibi gitmemişti. 31 mayıs Cumartesi günü Bretzel Orange ve France Telecom'dan telefon dinlemeleri için talepte bulunmuştu. Diğer taraftan SIAT'taki çocuklar Bernard Gimenez'in PRL'deki ofisine "böcekler"i yerleştirmişti -adam Savunma Bakanlığı'ndaki görevini 2007'de bırakmış ve partinin saymanı olarak çalışmaya başlamıştı. Ayrıca partinin genel sekreteri Jean-Pierre Grissan'ın ve SYT CEO'su Simon Maturi'nin büroları da dinleme aygıtlarıyla donatılmıştı. EDS ve Noron şirketlerinin dinlenmesi için, Hatzel Cuma akşamı Pau'daki adamları harekete geçirmişti. Ceza Kanunu'nun 18. Maddesi 4. Bendi'ne göre,bir sorgu yargıcı, eğer "gerçeğin ortaya çıkarılması" için gerekliyse, Fransa'nın her yerine polis yollayabilirdi. Noron'un patronu Jean-Louis Demmard ile EDS'nin müdürü Patrick Laiche'in ofislerine, hafta sonu süresince dinleme aygıtları yerleştirilmişti. Sabit hatlara girilmişti. Cep telefonları bir server'a bağlanmıştı.

3 haziran Salı günü, Jeanne ilk transkripsiyonları almıştı. Birkaç sayfaydı. Dişe dokunur bir şey yoktu. Şüphe uyandıracak herhangi bir konuşma da. Olası bir güç gösterisi olarak yorumlanacak herhangi bir ima da. Fon aktarımına, virman talimatına veya para teslimatına dair en ufak bir şey yoktu. Şifreli konuşmalar yapıldığı şüphesi uyandıracak mahfuz kelimeler de. Hiçbir şey yoktu. Şüpheliler başka bir iletişim yöntemi kullanıyorlardı, Jeanne bundan emindi.

Aynı gün,e-mail yazışmaları da eline geçmişti. Orada da elle tutulur herhangi bir şey yoktur. SYT,adına layık bir biçimde davranıyordu. Yine de Jeanne,içgüdüsel olarak heriflerin hâlâ bir dümen çevirdiklerini hissediyordu. Belki de adamlar dinlendikleri konusunda uyarılmışlardı. Bretzel güvenilir biriydi. SIAT'taki çocuklar da. Ama hep bir yerlerde kaçak olurdu. Adalet dünyası, diğer bütün idari makamlardan çok daha kokuşmuş bir dünyaydı.

Aslında Jeanne Korowa, bu büyük operasyonun en başından beri dosyanın bir başka yanıyla ilgileniyordu. Thomas'nın psikanalisti, Antoine Feraud'nun muayenehanesinde yapılan ham kayıtlar. Üzerinde Jeanne'ın isminin yazılı olduğu bir zarf içinde iki dijital disk -biri mühürlü,diğeri dinleme kopyası- her akşam kapısının altından dairesine atılıyordu. Bunlar psikanalistin bir günlük konsültasyonunu içeriyordu.

Bu tarafta av verimliydi.

Hem de son derece verimli.

Jeanne, Thomas’nın hafta içindeki seanslarının günlerini ve saatlerini biliyordu. Pazartesi 14.00. Çarşamba 15.30. İlk akşam,Pazartesi gününe ait diski bilgisayarına takmış,

Thomas’nın sesini bulana kadar diski döndürmüştü. Sonunda da aradığı bilgileri elde etmişti.

Thomas’nın başka bir değil,iki sevgilisi vardı.

Evlilikten,çocuk istediğinden söz ediyordu,ama ikisinin arasında kararsızlık yaşıyordu.

Artık birilerine bağlanma yaşının geldiğini ifade ediyordu. Bir şeyler yapması gerektiğini.

Ama Jeanne’ın ismi bu sevgililer arasında geçmiyordu. Thomas bir kez bile ondan bahsetmiyordu. Jeanne şimdiye ait değildi. Geleceğe de. Sadece, onun cinsel arzularını tatmin etmiş,kadın tavlama tutkusunu karşılamış -erkelerin rahatlıkla söylediği gibi “testislerini boşaltmasına” yardımcı olmuş- kadınlardan biriydi, şimdi artık evlenebilir, yorgun bir savaşçı gibi sakin bir hayat sürebilirdi. Gelin adaylarına gelince, her ikisi de yirmi beş yaşın üstünde değildi. Ah...

Jeanne aynı bölümü ağlayarak, öfkelenerek, küfrederek on kez dinlemişti. Bu kadar süre, bu denli umutla kendini ona nasıl vakfedebilmişti? Aynı akşam bütün mektuplarını yırtmış, fotoğraflarını atmış, e-mail’lerini bilgisayarından temizlemiş ve numarasını cep telefonunun belleğinden silmişti. Çok iyi olduğu söylenemezdi,ama en azından kafası netti.

Yine de Çarşamba akşamını, heyecanla ve itiraf etmek gerekirse, belli belirsiz bir umutla beklemişti. Kızların mezarını kazan kahrolası şu umutla. Belki de gelecek seansta, nihayet Thomas onu hatırlayacaktı. Ama hayır. Yeni disk de teşhisi doğruluyordu. İki kadını. İki genç kadını. İkisinden biriyle evlenme isteğini. Ve onunla ilgili tek bir kelime yoktu. Yaşlı kadınla.

Jeanne.böylece bir değişimin başlangıcını fark etmişti. Pazartesi akşamından itibaren başlayan bir olaydı bu. Bir şekilde, ilk kaydın ciddi bir sağaltıcı etkisi olmuştu. Bir arınma. Acıklı, ancak rahatlatıcı. Yoluna devam etmeliydi.

Artık başka bir süreç başlıyordu. Ahlaksızca bir merak içinde, Salı akşamından itibaren, Jeanne salonunda bir yandan ayakta pilavını yerken, bir yandan da bilgisayarından diğer seansları dinlemeye başlamıştı. Sesler. Hastaların sırları.

Bir konuşma dikkatini çekmişti. Ellili yaşlarda bir rahip olmalıydı konuşan.

-İnancım azalıyor,doktor. Sadece bunu sizinle konuşabilirim. Tanrı'ya olan inancım her geçen gün geriliyor... Sanki kendi kendini tüketiyor. Yanan, ancak daima belli bir noktada sönen bir meşale gibi...

-Hangi noktada?

-İsa'nın ölümüne kadar olan her şeye inanıyorum. Sonra,sonrası yok. Daha sonraki mucizelere inanmak imkânsız. Reenkarnasyon. Havarilerinin arasında İsa'nın geri dönmesi. İmkânsız.

-Öyleyse inancınız İsa'nın çarmıha gerilmesine kadar olan süreci mi kapsıyor?

-Çarmıha gerilme sürecine kadar, evet.

Sessizlik.

-Kalabalık bir ailede dünyaya geldiniz, öyle değil mi?

-Yedi kardeştik. Alsace'ta. Bundan daha önce de bahsetmiştik: Mutlu bir çocukluğum oldu.

-Ama babanız,hep yeni doğmuş kardeşinize ilgi gösteriyordu.

-Doktor,bu benim için asla bir sorun teşkil etmedi. Ben ağabeydim. Babamın bu sevgisini anlıyordum. Zaten o dönemlerde inançlı bir çocuktum.İçimi dolduran ve evimden çok erken ayrılmamı sağlayan bir inanç.

Antoine Feraud hiçbir yorum yapmadı. Rahip dilini şaklattı. Şüphesiz gırtlağı kurumuştu. Jeanne bu duyguyu çok iyi biliyordu. Başını yastığa koyup konuşmak, insanın ağzında tükürük bırakmaz ve beynine çok fazla kan gitmesine sebep olurdu.

-İsa'nın çarmıha gerilmesiyle sona eren bir inanç, diye tekrarladı Feraud.

-Yani?

-İsa’nın son sözlerini hatırlıyorsunuz, değil mi?

Yeniden sessizlik. Sonra,rahibin mağlubiyeti kabullenmiş tondaki sesi:”Baba, beni neden terk ettin?”

Jeanne,kâsenin içindeki pirinç pilavını yerken gülümsüyordu.’iyi oynadın,Feraud...’ Muayenehaneyi hayal ediyordu. Cilalı parkeler. Fas işi bir kilim. Koyu renk tonlar. Raflarda kitaplar.Divanın hemen yanında, sırtı pencereye dönük bir koltuk. Biraz uzakta, yanlamasına yerleştirilmiş bir çalışma masası.

Bütün seanslar ilginç değildi,elbette. Ama hepsi farklıydı. Vaktinden önce seansı bitiren aceleciler. Jet hızıyla konuşanlar. Ağzından dakikada bir veya iki kelime çıkan suskunlar. Sürekli analiz yapan, anılarından, hayallerinden bahseden akılcılar. Kendilerini kelimelere ve duygulara kaptıran şairler. Melankolik ses tonlarıyla, geçmişleriyle ilgili olarak içlerini döken nostaljikler. İstemeye istemeye gelen ve geldikleri her seans sonuncusuymuş izlenimi yaratan huysuzlar...

Jeanne dinliyor,yine dinliyordu.

-Onu düşündüğümde mastürbasyon yapmadan duramıyorum,dedi pes bir ses. Halbuki geçen yıl, bir alçak gibi onu başımdan savmıştım. Ve üç yıldan beri onunla ilişki kurmamıştım! Bu ani arzunun sebebi nedir? Ondan söz edilmesine bile tahammül edemezken bu takıntı neden?

-Bu mastürbasyon eyleminin altında cinsel arzunuz yok. Bu arzunun temelinde yatan sizin suçluluk duygunuz. Mastürbasyon yaparken aslında o kadının bedenini değil, çektiğiniz o vicdan azabını düşünüyorsunuz. Yaşadığınız suçluluk duygusu, işte sizin sevdiğiniz bu. Suçlusunuz ve siz bunu seviyorsunuz. Sizi cinsel doyuma ulaştıran bu.

Jeanne çılgınlar gibi eğleniyordu. Psikiyatrın bu konuşmalarını ezbere biliyordu.Hep aykırı, hep gizemli,ama bazen de doğruları söyleyen bu tür repliklere iki yıl katlanmıştı. Ancak ne olursa olsun, bunlar, yeni bir gerçeğe ulaşmak için sizi düşünmeye, kendi karanlığınızı yenmeye zorluyordu.

Onu en fazla etkileyense Antoine Ferayd’nun sesiydi. Tiz ile pes arasında, ancak

erkekçe bir ses. Boğuk bir tını. Konuşması da çok farklıydı. Her kelimeye ayrı bir ciddiyet, ayrı bir ritim veren görkemli bir yavaşlık. Sesinin,insan ruhuna iyi gelen tatlı, büyüleyici bir tonu vardı.

Zaten üç diski -Pazartesi,Salı,Çarşamba- dinlerken Jeanne bu sesin lütuflarından yararlanmıştı. Disk dinleme işini bir ritüel haline getirmişti. Her akşam,ışıkları söndürüyor, kanepesine uzanıyor ve kulaklıklarını takıyordu. Gecenin karanlığına gömülmüş bir halde, bu yumuşaklığı, bu çekiciliği doyasıya yaşıyordu. Ses içine işliyor ve böğürlerini açarak, sesin tınısının etkisiyle sanki genişleyen göğsünün daha rahat soluklanmasını sağlayan bir levye etkisi yapıyordu..

Bir önceki akşam, Jeanne içinde bir şeylerin kıpırdandığını bile hissetmişti..Karmaşık bir itki... Elini külotunun içine sokmuş ve seanslar boyunca kendini okşamıştı. Her şeyi kirletmiş, onda saf duygular uyandıran bu sesi lekelemiş olmaktan pişmanlık duyarak...

5 haziran perşembe sabahı duşta çok uzun kaldı ve alçak sesle kendine sövüp saydı. Evde tek başına, karanlıkta, bir psikiyatrın sesini dinleyerek mastürbasyon yapmıştı. Son derece dokunaklı bir durumdu...

Kurulandı. Saçlarını taradı. Aynadaki buğudan kendini göremiyordu. Zaten yüzünü görmesi de gerekmiyordu. Gergin yüz hatları. Soluk bir beniz. Güzeldi, her şeye rağmen. İnce bir surat. Çillerle kaplı beyaz bir ten. Çıkık elmacık kemikleri. Ve gün ışığında akik gibi parlayan yeşil gözler. Bir keresinde Thomas onu, bugün yasak olan, ancak XIX. Yüzyılda çılgınca tüketilen ve halk arasında “yeşil peri” olarak adlandırılan absente benzetmişti. Şeker,soluk yeşil renkli alkolle dolu bir bardağın üzerinde alevde eritiliyordu. Thomas, bir şair olmamasına rağmen benzerlikleri tespit etmişti. Yeşil gözler içindi. Alevse çiller için. Sarhoşluğa gelince...Aynı akşam “Sen benim yeşil perimsin...” diye mırıldanmıştı. Bu metafor yatakta sona ermişti. Jeanne, onun tüm bunları bir dergiden arakladığından emindi, ama yine de heyecan verici bir anı olarak hâlâ hafızasındaydı.

Banyodan çıktı, saçları nemliydi. Hazırladığı kahveyi içti. Üzerine yağ, reçel sürülmüş bir dilim ekmeği küçük ısırıklarla yedi. 0,75mg’lık,her zamanki Effexor’unu içti. Giysi dolabının kapısını açtı ve bir bakışta, üniforma seçer gibi giyeceği kıyafetleri seçti.

Beyaz kot pantolon.

Siyah motifleri olan beyaz gömlek.

Keten ceket.

Ve hançer gibi sivri uçlu Jimmy Choo ayakkabılar.

Anahtarlarını, çantasını,evrak çantasını aldı ve kapıyı şiddetle çarparak çıktı.

Şimdi iş zamanıydı.

Dosyalar. Tanık dinlemeler. Yüzleştirmeler.

Ve artık suratı olmayan seslerin aptallıkları, zihinsel rahatlamalar ve gece okşamaları yoktu.

-9-

Asliye Ceza Mahkemesi'ne, ofisinin bulunduğu kata geldiğinde bir şeylerin ters gittiğini anladı. Koridorda arkası dönük iki polis duruyordu. Atletik yapılı. Kırmızı kolluklu. Bellerinde hemen fark edilen otomatik silahlarıyla. Ciddi tavırlarıyla.

Biri onun geldiği tarafa doğru döndü. Jeanne, Cinayet Masası ekip amiri Baş komiser Patrick Reischenbach'ın biraz tombul yanaklı,kirli sakallı yüzünü tanıdı. Saçları her zamanki gibi jöleden dolayı pırıl pırıl parlıyordu. Seri bir hareketle, hâlâ nemli olan kendi saçlarının dağınıklığını düzeltmeye çalıştı. Boşuna.

-Selam,dedi Jeanne gülümseyerek. Burada ne arıyorsunuz?

-Taine'e bakmıştık.

Jeanne sebebini sormaya hazırlanıyordu ki, yeni tıraş olduğu her halinden belli olan Taine, ceketini düzelterek odasından çıktı.bir elinde deri evrak çantası vardı. Peşinde de zabıt kâtibesi.

-Ne oluyor? Diye sordu Jeanne.

-Bir tane daha, diyen Taine ceketini düzeltmek için omuzlarını oynattı. Bir başka cinayet. Şu yamyam. Oraya gidiyorum. 9-3'te. Bobigny Savcılığı olayı başsavcılığa devretti.

Jeanne ekibe dikkatle baktı. Reischenbach anlaşılmaz bir adamdı. Tanımadığı diğer polis ketum birine benziyordu. Taine ise standart duygusuz yargıç ifadesiyle duruyordu. Peşindeki zabıt kâtibesi de onlarla tam bir uyum içindeydi.Son derece ciddi.

-Tamam, dedi Taine, Jeanne'ın düşüncelerini okumuş gibi. Gelmek ister misin?

-Gelebilir miyim?

-Sorun olmaz, diye karşılık verirken saatine baktı.Stains'te. İşimizi yapar ve öğle yemeğine geri döneriz.

Jeanne hızla ofisine gitti. Dosyalarına baktı. Claire'e bazı talimatlar verdi ve

asansöre binmeye hazırlanan gruba yetişmek için koştu.

Dışarıda,şafakla birlikte başlayan yağmur devam ediyordu. Güzel bir yaz yağmuruydu. Sıcak. Gri. Rahatlatıcı. Damlalar kaldırımda Çin çatapatları gibi patlıyordu. Sürekli değişen, hareketli heykeller meydana getirerek eğlenen rüzgârın koyu renk harelerle doldurduğu gökyüzü dev bir paraşütü andırıyordu.

Çift yönlü Joliot-Curie Caddesi'ne park edilmiş, bir sivil polis arabası onları bekliyordu. Reischenbach'ın yardımcısı, Leroux adındaki bir polis direksiyona geçti. Baş komiser onun yanına oturdu. Yargıçlar ile zabıt kâtibesi de arkaya.

Taine, Peugeot'nun hareket etmesini beklemeden sordu:

-Evet, elimizde ne var?

-Kurbanın adı Nelly Barjac. Yirmi sekiz yaşında.

-Meslek?

-Bir tıbbi tahlil laboratuarında teknisyen. Laboratuarın altındaki kapalı otoparkta öldürülmüş.

Jeanne sağ tarafa oturuyordu, omzu ortada oturan zabıt kâtibesinin omzuna iyice yapışmıştı.

-Gece yarısı öldürülmüş, diye devam etti Reischenbach. Geç saatlere kadar çalışıyormuş ve herkesten sonra çıkıyormuş. Katil onu aşağıda beklemiş olmalı. Arabasına binerken onu ansızın yakalayıvermiş.

-Hemen orada mı öldürmüş?

-Pek sayılmaz. Onu başka bir bodrum katına götürmüş. Daha aşağıdaki bir yere. Kuşkusuz herif mekânı tanıyor. Ya orada çalışıyor ya da her ayrıntıyı saptamak için oraya birkaç kez gelmiş olmalı. Her ne olursa olsun güvenlik kameralarına yakalanmamayı başarmış.

-Cesedi kim buldu?

-Bir gece bekçisi, bu sabah çok erken saatlerde. Hava yağmurluydu. Bodrum katları su basıp basmadığını kontrol etmek için aşağı inmiş. Bir kurbanla karşı

karşıya olduğunu anlaması zaman almış. Yani bir insan cesediyle, demek istiyorum.

Her cevaptan sonra, Taine kısa bir süre suskun kalıyordu. Sanki öğrendiklerini beynindeki özel bir çekmeceye yerleştiriyordu. Jeanne bir yandan dinliyor, bir yandan da banliyönün neresinde olduklarını anlamaya çalışıyordu. Ama imkânsızdı. Anayollar. Trafik levhaları. Rakamlar. Yağmurun neden olduğu pustan dolayı hiçbiri görünmüyordu. Üzerlerindeki gökyüzü sanki genleşmişti. Gri bir sünger gibi şişmişti. Arada bir çakan bir şimşek, şiddetli bir elektrik boşalımıyla manzarayı delip geçiyordu.

Şoför, kuzeydeki Seine-Saint-Denis'ye ulaşmak için Paris'in çevresinde büyük bir daire çizmişti. Bu fırtınanın ortasında anlaşılır tek şey, ön konsola monte edilmiş, gidilecek yönü adım adım gösteren GPS ekranıydı.

-Şu laboratuar, tam olarak neyle ilgili? Reischenbach ceketinin cebinden bir not defteri çıkardı, sonra gözlüğünü taktı.

-Bir sitogenetik laboratuarı. Embriyonları analiz ediyorlar. Tam olarak nedir, bilmiyorum.

-Karım da bu tür bir tahlil yaptırdı, diye lafa karıştı şoför.Fetüsün durumunu görmek için.

-Amniyosentez.

Gözler, konuşan Jeanne'a döndü. Doktor gibi konuşmamak için sesine şakacı bir ton vermeye çalışarak devam etti:

-Jinekolog, hamile kadının rahmindeki amniyon sıvısından örnek alır.Sonra fetüsten veya onu çevreleyen zardan dökülen hücreler izole edilir,ardından bunların kültür değerlendirmesi yapılır ve oluşmakta olan bebeğin karyotipinin belirlenmesi için kromozomlar analiz edilir.

Taine, sanki cevap onu ilgilendirmiyormuş gibi dışarıya bakarak sordu:

-Karyotip, tam olarak nedir?

-Çocuğun kromozom haritası. Onun gelecekteki varlığını belirleyen 23 çift kromozom. Bu analiz,çiftlerden birinde herhangi bir anormallik olup olmadığını

belirlemeyi sağlar. Örneğin trizomi 21 gibi. Paris'te bu analizi yapan çok az laboratuar vardır. Şu laboratuarın adı neydi?

Reischenbach not defterine baktı, sonra ona doğru döndü.

-Pavois. Biliyor musunuz?

Jeanne "hayır" anlamında başını salladı. Az kalsın bu tür sorunları olmadığını ekleyecekti. Hamile olmadığını. Hayatında biri bulunmadığını. Ve hayatının boktan olduğunu da. Ama vazgeçti. Burada yargıç olarak bulunuyordu. Sırlarını ortaya dökmenin hiç sırası değildi.

-İlk kurban, dedi Taine polise bakarak,zihinsel özürlü çocuklar merkezinde çalışıyordu, değil mi?

-Evet. Gelişimlerini engelleyen...(Reischenbach defterinin sayfalarını karıştırdı) hastalıkları olan çocuklar. (Gözlüğünü indirerek yeniden Taine'e döndü.) Normal olmayan bu çocuklar ile şu amniyo şeyler arasında bir ilişki olabileceğini mi düşünüyorsunuz?

-Diğer cinayetle ortak noktalar var mı? Diye devam etti Taine, polisin sorusuna cevap vermeden. Yani bir 'modus operandı' (Seri katillerin ceset üzerinde veya olay mahallinde yaptıkları değişiklikler) mi?

-Her şey örtüşüyor. Kapalı otopark. Duvardaki yazılar. Ve ceset,elbette. İlkiyle aynı durumda.

-Kurbanların profili, benzerlikler?

-Bunu söylemek için çok erken. İkinci kurbanın daha yüzünü bile görmedik...

Cama,kaportaya çarpan yağmur damlalarının tıpırtısı konuşmalara karışıyordu. Jeanne hâlâ dışarıdaki manzaraya bakıyordu. Yağmur nedeniyle görüş bulanıktı, ama çevrenin çirkinliğini algılamak için yeterliydi. Bu fabrika,ev ve site labirentinden her geçişinde kendi kendine soruyordu: Bu duruma nasıl gelinebilmişti?

Katil ile bu iğrenç mahalleler arasında bir bağ olduğunu düşünüyordu. Yerleşimler. Sokaklar. Bunlar arasında, katilin içindeki şiddetin aniden ortaya çıktığı noktalar vardı. Tıpkı kasıtlı olarak çıkarılan yangınlar gibi. 1, 2, 3... Bu

labirentin içine girmek, kaynak noktasını bulana kadar bu şehir ormanında dolaşmak gerekiyordu. 4, 5, 6...Neden bodrumlarda öldürdüğünü anlamak için. Ritüelini neden bu ilkel mağaralarda gerçekleştirdiğini anlamak için. Kurban etme ritüelini...

-Çevre soruşturması başlatıldı mı? Diye sordu Taine.

-Evet başladı, evet. Benim çocuklar orada. Gece bekçilerini sorguluyorlar. Komşuları. Ancak o taraftan fazla umudum yok. Bir sanayi bölgesi. Gece kimse kalmıyor. Ama ne olursa olsun katil, bana göre,soğukkanlı biri. Harekete geçmeden önce her şeyi düşünüyor.

-İlk kurbanla ilgili bir haber var mı? Henüz adli tıp raporu bana ulaşmadı.

-Bana da. Bu sabah adli tabiple konuştum. Gün içinde toksikoloji ve patoloji analizleriyle birlikte raporun elimizde olması gerekiyor. Ancak yeni bir şey yok. Zaten katilin kızı boğazladığını,kanını boşalttığını ve vücudunun bazı bölümlerini yediğini biliyoruz. Otopsinin tüm bunlara ekleyecek pek fazla bir şeyi olduğunu sanmıyorum.

-Ya şüpheliler? Yakınları? Meslektaşları? Çevre soruşturması?

-Hiçbir şey yok. Kızın bir nişanlısı var. Onu da sorguladık. Masum. Kız internetle çok haşır neşirmiş. Herkes gibi.

-Arkadaşlık siteleri mi?

-Az çok. Facebook. MSN. Hepsi araştırılıyor. Ayrıca başka sitelere de bakıyoruz.

-Başka sitelere?

-Kanibalizmle ilgili olanlar. Bu konuyla alakalı birçok site var. Hepsi İngilizce. Forumlar çılgın kedi videoları, parçalama seanslarına davet eden duyurular, insan etinin kullanıldığı yemek tarifleri. Ve hatta, amatör yamyamlara yemek servisi yapmak isteyenler! Çılgınca. Binlerce insan, etini yedirmek istiyor.

Bunlar, tam olarak,”Roteburg Yamyamı” Armin Meiwes’in, mahkemesi sırasında söylediği sözlerdi. Bir türdeşini yeme hayali kuran bu adam 2001 yılında, internetten Bernd Juergen Brandes adında bir gönüllü bulmuştu.

2001’de 9 martı 10 marta bağlayan gece, Meiwes bir kamera karşısında adamın penisini kesmişti. Penisi birlikte yemişler,sonra Meiwes, Brandes’i boğazlamış, parçalamış ve yemişti; tüm bunları yaparken de, kamera karşısında yüksek sesle açıklamalarda bulunmuştu.

-Sonuç? Diye sordu Taine.

-Hiç. Benim fikrimi sorarsanız, hepsi palavra. Zaten bu saçmalıkları yazanların izini sürmek de çok zor. Ayrıca kurbanın, Marion Cantelau’nun bu taraklarda bezi olduğuna dair herhangi bir emare de yok. Bu kaçıklarla hiçbir ilgisi yok. Hayır, bana göre. Yanlış zamanda yanlış yerde bulunuyordu. Her zaman olduğu gibi.

-Ben daha çok herifin, bir süreden beri kızı izlediğini düşünüyorum.

-Aynı kanıdayım. Kızın şanssızlığı, adamla yolunun bir yerlerde kesişmiş olması.

-Ya parmak izleri? DNA? Yanlış hatırlamıyorsam her yerde etlerinin izi vardı. Tükürüğü.

-Ve boku.

-Tamam. O halde?

-Hiç. Parmak izlerine gelince, adamın sabıkası yok, fişlenmemiş. DNA analizi içinse, sonuçlar için çok erken. Ama şimdiden söyleyeyim, oradan da bir şey çıkmayacak. Eğer hiçbir önlem almıyorsa, bunun sebebi hiçbir yerde kaydı olmamasıdır.

Yargıç daha alçak bir sesle sordu:

-Bugünkü kızın ailesine haber verildi mi?

Reischenbach, Peugeot’nun direksiyonundaki polisi işaret etti.

-Leroux o işle ilgilenecek. Bugün onun formda olduğunu hissediyorum.

Şoför homurdandı, sonra GPS’in ekranına işaret parmağıyla vurdu.

-Güzel, diye kendi kendine söylendi. Geldik.

-10-

Laboratuarlar izole bir sanayi bölgesindeydi. Tamamı camdan ve çimentodan kocaman bloklar, prefabrik binalar, cam elyafından hangarlar. Her yapı birkaç hektarlık bir alanı kaplıyordu: Otlarla kaplı çamurlu, yer yer su birikintilerinin bulunduğu araziler. Etraf son derece ıssızdı.

Leroux iki katlı, çok sayıda penceresi olan uzun bir yapının yanında yavaşladı. Tabelada "PAVOIS LABORATUVARLARI" yazıyordu. Bina polis minibüsleri,sivil polis arabaları, ambulanslarla çevriliydi. Jeanne ürperdi. Arabaların mavi tepe ışıkları belirli aralıklarla yanıp sönüyor, yağmur yüklü bulutlara kadar yükseliyor, binanın cephesindeki camlara vurduktan sonra parıltılı bir boya gibi camlardan aşağı süzülüyordu. Parlak meşin ceketli adamlar gri fırtınanın içinde oradan oraya koşuşturup duruyordu. Sarı polis şeridi cehennemin sınırlarını belirliyordu.

Binaya yüz metre mesafede durdular ve arabadan indiler. Hava sıcak ve vıcık vıcıktı. İnatçı rüzgâr, yağmur serpintisinin yüzlerine vurmasına sebep oluyordu. İki yanı ağaçlı asfalt yol çamur içindeydi. Topuklu ayakkabılarla yürümekte zorlanan Jeanne, düşmemek için Taine'in koluna tutundu. Giriş kapısına kadar, bu şekilde iki büklüm yürüdüler, Leroux barikatları geçmek için polis kimliğini gösteriyordu. Jeanne afallamıştı. Yağmur çamur. Sanayi ortamı. Bir amniyosentez laboratuarını böyle hayal etmiyordu, her şeyden önce steril bir ortam düşünmüştü.

Bölge polisinden bir baş komiser onları karşıladı. Savcı yardımcısı çoktan gelip gitmişti. Cesedi kaldırmak için Taine'i bekliyorlardı. Baş komiser ceset hakkında çabucak bilgi verdi. Reischenbach'ın söylediklerinden farklı bir şey yoktu.

-Sağ taraftan geçmek gerekiyor, dedi kolunu uzatarak. Otopark binanın arkasında. Önceden haber vereyim, oldukça... kanlı.

Polisler hazırlandı. Şemsiyeler açıldı. İki yanı kurtbağrı kaplı yoldan binanın çevresini dolandılar. Herkes asfalt yolda kayıyor ve sendeleyerek yürüyordu. Sahne son derece komikti, ama asıl gülünç olan, artık hiçbir şeye benzemeyen ıslanmış ceketi ve çamura bulanmış beyaz kot pantolonuyla, Jimmy Choo'larının üzerinde tünemiş gibi duran Jeanne'ın haliydi.

-Buradan gireceğiz, dedi baş komiser, karanlığa doğru inen rampayı göstererek. Demir kepenk açık. Aksi takdirde, binanın içine girmemiz ve asansörü kullanmamız gerekecekti. Yaka kartları, şifreler lazım. Laboratuar tam bir sığınak.

Jeanne ile Taine birbirlerine baktı. Peki katil, o nasıl içeri girmeyi başarmıştı? Yağmur suları kenarlardaki oluklardan gürültüyle akıp gidiyordu. Hava son derece nemliydi, âdeta buhar solunuyordu. Jeanne aşırı sıcak bir mağaraya girdiği hissine kapılmıştı. Şehir efsanelerinin yaratılabileceği gizemli ve unutulmuş bir yer.

Otopark alçak tavanlıydı ve yer yer kolonlarla desteklenmişti. Sarı polis şeridiyle çevrilmiş bir Smart dışında hiç araba yoktu. Şüphesiz kurbanın arabasıydı. Meşin ceketli polisler gidip geliyor, zemini el fenerleriyle tarıyorlardı.

-Biraz daha inmemiz gerekiyor, dedi baş komiser. İkinci bodruma. Belediyeden bir adam bize bu bodrumun işlevini açıkladı, ama ben bir şey anlamadım. Otoparkta, altmışlı yıllarda yapılmış ve tüm sanayi bölgesinin atık sularını akaçlayan bir boşaltım sistemi var. Maske ister misiniz? Aşağısı çok kötü kokuyor.

Ziyaretçiler teklifi reddetti. Yeni bir rampa. Olay yeri incelemenin, beyaz tulumlar içindeki teknisyenleriyle karşılaştılar. Projektörleriyle zemini tarıyor, ayrıntıların fotoğraflarını çekiyor, topladıkları parçaları mühürlü torbalara koyuyorlardı.

Önünde iki nöbetçinin durduğu beton bir kapıya ulaştılar. Sanki Île-de-France'ın bütün polisleri buraya çağrılmıştı. Ayaklarının dibinde, kapının altından geçen suyla buraya kadar sürüklenmiş çöpler, kâğıtlar, sakızlar birikiyordu.

Kapının sürgüsünü açtılar. Çöplerin üstünden atlayarak beton bir merdivene yöneldiler.Jeanne yeniden Taine'in omzuna tutundu. Tavanda bir lamba vardı. Bu ışık kaynağına rağmen karanlık son derece baskındı. Alt edilemez bir karanlık.

-Aşağıya ulaşmak için en az on beş metre yürümek gerekiyor. Onu sırtında taşımış olmalı...

İnsanın midesini kaldıran iğrenç bir kanalizasyon kokusu vardı. Ayrıca yağ ve benzin kokusu da. Ve diğer kokulara karışmayı reddeden keskin ve baskın bir

koku. Izgara yapılmış domuz eti kokusu gibi.

-Bu koku da nedir? Diye sordu Jeanne.

Baş komiser kuşkuyla ona doğru döndü. En başından beri aklını kurcalayan bir soru vardı. Tek bir olay için iki sorgu yargıcı; biri fazlaydı...

-Katil, dedi François Taine'e bakarak, cesedin bazı parçalarını pişirmiş. Ama başka bir şey daha var.

-Başka bir şey?

-Tuhaf artıklar bulundu. Olay yeri incelemeye göre, bunlar içyağı olabilir.

-İçyağından kastınız ne?

-Hayvani yağ. Çok iyi yanıyor anlaşılan. Ve uzun sürüyor. Katil ışığını böyle sağlamış. Olay yeri inceleme size açıklayacaktır. Buradan.

Yeni bir kapı. Birkaç basamak. Ve şok. Eğik tavanlı, iki veya üç yüz metrekare genişliğinde kapalı bir mekân. Rutubet kaplı simsiyah beton duvarlar. Sudan parlayan bir zemin. Başka bir çağa ait gerçek bir mağara. Betondan ve benzinden bir mağara. Demir çağı vardı. Tunç çağı da. Şimdi ise petrol çağıydı.

Olay yeri incelemenin projektörleri su birikintilerinde hareler oluşturuyordu. Teknisyenler, yüzlerinde maskeleriyle gidip geliyorlardı. İşlerine devam ederken bir yandan da yeni gelenlere kaçamak bakışlar atıyorlardı.

Cinayet mahallerinin kendisinde yarattığı çift yönlü etki Jeanne'ı bir kez daha şaşırtmıştı. Burada şiddetin yanı sıra bir huzur, bir dinginlik de vardı. Katilin huzuru, dinginliği. Bu kan, bu ceset, bu et parçaları da, onun ödülüydü. Katil burada karnını doyurmuştu. Sakinleşmişti. Huzur bulmuştu...

-Cesedi görebilir miyiz? Diye sordu Taine.

Baş komiser el fenerini koltukaltına sıkıştırdı ve cerrah eldivenlerini giydi. Maktulün üstündeki örtüyü dikkatle kaldırdı. Koltukaltındaki el fenerinin ışığı, sanki tesadüf eseriymiş gibi cesede vurdu. Jeanne bir adım geri çekildi. Dizleri titredi. Yargıç statüsünü düşündü. Öğrenim yıllarını. Sarsılmaz yeteneğini. Yargıç olarak düşünmeliydi, sadece yargıç olarak.

En az beş parça vardı.

Karnı yarılmış, gövde omuzlara kadar açılmıştı ve basenin altından beyazımsı kemikler görünüyordu. Kollar ve bacaklar koparılmıştı. Kadının veya kadından geri kalan gövdenin, kafası ters döndürülmüştü, yüzü görülmüyordu. Saçları bir kan gölünde yüzüyordu.

Görüntünün korkunçluğuna rağmen, kötülüğün neden olduğu çekim yüzünden Jeanne gözünü cesetten alamıyor, birçok ayrıntı dikkatini çekiyordu. Tenin beyazlığı. Vücudun iriliği. Omuzları ve kalçaları kaygan kayalar gibi yuvarlaktı. Jeanne, Jean Arp'ın heykellerini düşündü. Sadece hatlarının uyumuyla okşamaya, ellemeye davet eden, ne kolları ne de bacakları olan beyaz, yumuşak biçimler.

Karanlığa doğru ilerleyen Jeanne kolları ve bacakları gördü. Yarısına kadar yenmiş, yer yer yanmış kol ve bacaklar. Ayrıca, dip tarafta, duvarın kenarında,pis suların içinde,gri renkli, yapış yapış bir bağırsak yığını duruyordu.

Jeanne, çevresindeki sessizliğin farkına vardı. Herkes aynı şoku yaşıyordu:Taine, Reischenbach, Leroux, Zabıt kâtibesi...Baş komiser el fenerinin ışığını kaygıyla korkunç tablonun üzerine doğrulttuğu sırada Jeanne onlara yaklaştı. Ve kurbanın boğazında bir kulaktan diğerine kadar açılmış yarayı fark etti.

-Yüzü aydınlatabilir misiniz?

Baş komiser kımıldamadı. Jeanne el fenerini Reischenbach'ın elinden aldı ve cesede doğrulttu. Yüz kasları ve kemikleri etin altında bir karmaşa oluşturuyordu. Morumsu bir hematom, kocaman bir şarap lekesi gibi yayılmıştı. Katil kurbanına bir taşla veya başka bir kütleyle vurmuştu. Birçok kez. Kan hücum etmiş,derinin altında pıhtılaşmıştı. Bu da tüm bu işkenceler sırasında kadının hâlâ canlı olduğunu gösteriyordu. Jeanne ayrıca, saçların arasında kan pıhtıları bulunduğunu fark etti -katil kadının kafatasını kırmıştı. Beyin parçaları dağınık saçlarının arasından akmıştı.

Jeanne el fenerini karın bölgesine doğru tuttu. Yukarıdan aşağıya doğru, göğüs kafesi kemiğinden basene kadar yarılmıştı. Böğürlerinde yaralar, tırnak izleri, yırtıklar vardı. Hatta belki de yazılar. Memelerinden biri yoktu. Diğeri ise sarkıyordu. Jeanne, katilin yüzünü bu yaraların içine gömdüğünü ve kasları ısırdığını tahmin etti. Her ısırık yaranın kenarında bir deri parçası bırakmıştı. Katil eti tamamen çıplak bırakıyor, sonra da dişlerini ete saplıyordu. Deriyi

sevmiyor, Sadece taze, hâlâ sıcak olan etle temas etmek, kas örgüsünü, kemiklerin sertliğini hissetmek istiyor...

El fenerini biraz daha aşağılara indirdi. Cinsel organına. Jeanne bu bölgenin özel bir vahşete sahne olduğunu tahmin ediyordu. Haklıydı. Katil pubisi koparmıştı. Dişleriyle. Veya elleriyle. Kenardaki deriyi bırakmıştı, organları ısırmış, kanı emmiş, kanlı tükürüğünü etrafa püskürtmüştü. Jeanne patolog değildi, ama katilin, üreme organını bütünüyle yediğini anlamak zor değildi. Dudaklar, klitoris, tüpler, rahim... Yediği bu değerli şeyler, kadınlık sembolleri, şimdi onun midesindeydi.

Aklına çılgınca bir düşünce geldi. Katil bir kadındı. Kurbanının doğurganlığını kendine mal etmeyi istemiş bir gorgona. Özel niteliklerini ele geçirmek için düşmanlarının kalbini veya beynini yiyen Papualar gibi. Aklına kelimeler geliyordu. Katıldığı ilk komünyonda kilisede yinelenip duran kelimeler:”Benim etimi yiyen ve kanımı içen/bende durur ve ben de onda.”(Yuhanne 6:56)

Jeanne bir su birikintisine yansıyan solgun yüzünü fark etti. Kahretsin, bayılacağım... Dayanma gücü bulmak için el fenerini baş komisere verdi ve Taine’e döndü.

-İlk kurban da aynı durumda mıydı?

Yargıç cevap vermedi:

-Cesedi gördün mü?

-Sadece fotoğraflardan. Geldiğimde onu götürmüşlerdi.

-Benzerlik var mıydı?

Sorgu yargıcı kafasını sallamakla yetindi. Bir ses duyuldu. Kısa boylu, mavi renkli Ralph Lauren marka polo yaka bir kazak giymiş, koca göbekli bir adam bir diktafona konuşuyordu.

Üzerinde mat bir deri ceket bulunan, saçlarını ortadan ayırmış, altmışlı yaşlarda bir adam...Kemerli bir burunu. Açık mavi, küçük gözler. Bakışlarında bir canlılık, bir güleçlik vardı. Ama bir saldırganlık, bir münasebetsizlik de. Bu bronzlaşmış yüzde bu yarısaydam gözler biraz aykırı duruyordu.

-Langleber, diye mırıldandı Taine. Adli tabip. Sana yemin ediyorum, o aptallıklarından birini daha yaparsa onu öldürürüm.

Sorgu yargıcı onları tanıştırdı. Âdet yerini bulsun diye mekanik bir şekilde tokalaştılar.

-Sanıyorum nasıl yaptığını biliyorum, dedi adli tabip, diktafonu kot pantolonunun arka cebine sokarken.

-Seni dinliyoruz.

Kafasını kaldırdı, tavandaki neon lambalarını taşıyan armatürleri işaret etti.

-Kızı yukarı asmış, baş aşağı. Yüzünü parçalamış ve gırtlağını kesmiş. Tıpkı çiftliklerde öldürülen domuzlar gibi. Keskin bir bıçak kullanmış. Yaranın kenarları çok net. Soldan sağa doğru.”Fare kuyruğu”, yani yaranın bitiş yeri son derece belirgin. Bizim herif sağlak. Ve elinin titremediğini de söyleyebilirim. Alt omurlara kadar inen lezyonlar da saptadım, aynı şey yemek borusu ve soluk borusu için de geçerli.

Jeanne küçükken, büyük tatillerde iki ayını Perche’te geçirirdi. Bu tür barbarca katliamlara birçok kez şahit olmuştu. Tam bir seremoniydi. Domuz katlediyorlardı.

-Yeterince kan yok, diye saptamada bulundu Jeanne.

Adli tabip metilen mavisi gözlerini ona doğru çevirdi. Bu saptamayı takdir etmişti:

-Doğru. Kanı topladığını düşünüyorum. Bir leğene veya başka bir kaba.

-Ne yapmak için? Diye sordu Taine.

Langleber iki sorgu yargıcını tepeden tırnağa süzdü.”Tek ödüle iki sorgu yargıcı.” Bu düşünce onu eğlendirmişti gibiydi.

-Görünüşe göre, onu hemen içmiş olmalı. Sıcakken.

-Bundan emin misin?

-Teknik açıdan, evet. Kurbanın ayak bileklerinde, bağlandığını gösteren izler var. Neon lambalarına bakın. İp izlerini göreceksiniz. İlk maktulün iki ayak bileği de kırılmıştı. Bana göre bu vakada da aynı şey söz konusu. Hepsi raporumda olacak.

-Rapordan söz açılmışken, diye araya girdi Reischenbach,hâlâ ilk kurbanın otopsi raporu elimize geçmedi.

-Geçecek. Aceleye gerek yok.

-Sana daha ne gerekiyor. Bilmiyorum.

-Daha açık konuşalım, dedi yeniden Jeanne. Asıldığında kadın hayatta mıymış?

-Elbette. Kanın akması için kalbin çalışması lazım.

Taine sessizce başını sallıyordu. Yüz hatlarından bir ikilem içinde olduğu belliydi. Hem soruşturmasını sonuna kadar götürmeyi, hem de bir an önce buradan gitmeyi düşünüyor gibiydi. Kafasını yastığın altına gömmek ve her şeyi unutmak.

-Sonra, diye devam etti Langleber, soğukkanlı bir şekilde karnını yarmış. Elleriyle bağırsakları tutmuş ve vücuttan çekip çıkarmış. Mönünün “bağırsak” kısmı ve...

-Anlaşıldı.

-Karnı neyle yarmış? Diye sordu Jeanne. Ne tür bir aletle?

-İlkel bir alet kullanmış. İlk maktulün patoloji sonuçlarını bekliyorum. Sanırım bazı parçalar elde edebileceğiz. Metal veya taş parçası. Ama her şey mağara dönemine ait gibi.

-Sonra? Sonra ne yapmış?

-Bedeni yeniden yere indirmiş. İplerini,çengellerini toplamış. Şölenine başlamış. Pubis bölgesini gördünüz mü? Sanıyorum. Öncelikle orayı yemiş.

-Neden “öncelikle”? diye sordu Taine.

-Sadece bir his. Ama her halükârda burayı çiğ olarak yemiş. Beklemeden. Diğer kısımları pişirmiş. Katil ile kadın rahmi arasında bir bağ var.

Jeanne'ın hipotezi ağırlık kazanıyordu. Katil bir kadın olabilir miydi?

-Sonra kolları ve bacakları koparmış. Bu açıdan bakıldığında sizin herif olağanüstü bir güce sahip. Bana sorarsanız, kemik eklemlerini kırmış ve eklem yerlerinden kopana kadar kol ve bacakları döndürmüş.

Hayır; bir kadın olamazdı...

-En sonunda ateşini yakmış ve seçtiği parçaları pişirmiş. Kollar, bacaklar ve bazı organlar. Burada tam olarak belirleyemedim, ama ilk olarak karaciğeri, böbrekleri ve elbette kalbi pişirip yemiş. Özellikle de kalbi.

Taine eliyle yüzünü sıvazladı. Evrak çantası hâlâ kolunun altındaydı. Zabıt kâtibesi hiç kımıldamıyordu. Bir heykel gibi duruyordu. Ciddiyeti hükmünü yitirmiş, hatta gülünç görünüyordu.

-Adamın yamyam olduğundan emin miyiz? Diye sordu sorgu yargıcı. Yani... kopardığı parçaları başka bir kullanım amacıyla yanında götürmüş olamaz mı?

-Hayır. İlk cinayet için konuşuyorum, yemekten artakalanları inceleme fırsatım oldu. Kemiklerde özel çizikler vardı. Parçalama izleri. Bazı kemikler.içlerindeki iliği daha iyi çıkarabilmek için kırılmıştı. Tıpkı tarihöncesi dönemlerde, atalarımızın yaptığı gibi. Ayrıca kafatasının tepesinde de özel bir yara vardı. Katil beyni emmek için kafatasını kırmış. Uzman değilim, ama bunun Cro-Magnon insanının kullandığı bir teknik olduğunu sanıyorum.

Jeanne yeniden lafa karıştı; bu duruma tahammül etmenin tek yolu soru sormaktı;

-Ya içyağı?

-Onunla etrafı aydınlatmış, yağı yakarak.

-Bize "hayvani yağ" olduğunu söylediler. Hangi hayvan?

-Bunu kim söyledi?

Yerel polis baş komiseri öne çıktı:

-Olay yeri inceleme teknisyenleri bana böyle söyledi.

-Yanılmışlar. İlk cinayet mahallinde yapılan analizlere göre, söz konusu olan insan yağı. Katil hemen oracıkta bu işi halletmiş. Kasık veya karın bölgesinden yağları kesip almış ve onları ağır ağır yanan bir ışık kaynağı olarak kullanmış.

-Eğer şöleni için... daha önce de ateş yaktıysa, dedi Jeanne, neden başka bir ışık kaynağına ihtiyaç duymuş olsun?

-Yazı çalışmasını yapabilmek için.

Langleber duvarlardan birine bir projektör tuttu. Duvar hiyerogliflerle doluydu. Her satırda karmaşık bir hal alan düşey çizgiler. Dalları hiçbir şekilde aynı motifi vermeyen bir dizi ağaç. Çöp adam figürleri gibi. Veya ilkel bir alfabenin işaretleri gibi.

Geriye doğru çekilen Jeanne, gördüğü benzerlik karşısında şaşkına döndü. Pavois Laboratuarları'nın faaliyet alanı ile bu çizimler arasında bir ilişki vardı. Bu çarpık çizgiler, karyotipler üstündeki kromozom çiftlerini de tasvir ediyor olabilirdi.

-Olay yeri inceleme size bunlardan söz edecektir, diye açıklama yaptı Langleber. Ancak anladığım kadarıyla, tüm bu çizimleri yaparken rezil bir karışım kullanmış. Kan, tükürük, dışkı. Ve aşıboyası. Netice itibariyle biyolojik bir karışım.

Aşıboyası: Taine bundan, ilk kez restoranda bahsetmişti. Jeanne bu malzemeyle ilgili ayrıntıları sordu. Langleber bir hareketle soruyu geçiştirdi -"Daha ayrıntılı sonuçları bekliyoruz"- sonra devam etti:

-Tüm bunların ne anlama geldiğini çözemedik. Ve ne için yapıldığını da. Rene Girard'a göre bu 'farmakon.'

-Saçmalıklarına başlama, dedi Taine öfkeyle.

Adli tabip gülümsedi. Açık renk gözleriyle geniş ve etkileyici yüzünün kendine has bir sertliği vardı.

-“Kurban edimi belli bir yanlış anlamaya dayanır. İnananlar şiddetin oynadığı rolü bilmezler ve bilmemelidirler... ”

Taine bağırmak için ağzını açtı, ama Jeanne elini onun kolunun üstüne koydu. Langleber, elleri ceplerinde geri geri gitmeye başlamıştı bile. Polo yaka kazağı, rengi atmış kot pantolonu, makosenleriyle yelkenlisine binmeye hazır birine benziyordu.

-Eyvallah dostlar. Bugün ilk maktulle ilgili raporum elinizde olacak. İkincisi için daha çabuk olmaya çalışacağım.

Langleber saygıyla eğildi ve basamaklara doğru yöneldi. Taine tükürür gibi konuştu:

-Aptal herif...

-Rene Girard bir antropolog, diye açıkladı Jeanne. Çok bilinen bir kitabın yazarı: ‘Şiddet ve Kutsal.’

-Gerçekten mi? Diye sırıttı Taine.

Sonra oradakilere cesedi işaret ederek sesini yükseltti:

-Şunu artık paketleyebiliriz, değil mi?

Adamlar hareketlendi. Jeanne konuşmasını sürdürüyordu.

-Kitapta, ilkel toplumların kurban edimiyle şiddeti nasıl denetim altına aldığı açıklanıyor. Saldırganlığın ortadan kalkmasını, şiddetin yatışmasını sağlayan bir supap. Kanın akması ruhları sakinleştiriyordu.

-Ya şu “farmaşey” de neyin nesi?

Cesedi plastik bir torbaya yerleştiriyorlardı.

-Farmakon, Yunancada hem ilaç hem zehir anlamına gelen madde demektir. Girard’a göre,şiddet eski toplumlarda bu rolü oynuyordu. Şiddeti şiddetle tedavi etmek...Kim bilir? Belki de katil, toplumumuzu kaostan kurtarmak istiyordu.

-Saçmalık. Bir kaçık kendini yamyam sanıyor ve ipucu da yok. İşte olay bu.

-Merhaba. Size bir şey gösterebilir miyim?

Karşılarına dikilen adam beyaz bir tulum giymişti. Kağıt hışırtıları arasında kapüşonunu indirdi. Ali Messaoud, olay yeri incelemenin sorumlusu. Bir baş hareketiyle ikisini de selamladı; herkes tanışıyordu.

Messaoud onları, yapışkan bantlarla çevrili olan, cesedin kaldırıldığı yere doğru götürdü.

-Şuraya bakın.

Karaltının çevresinde siyah izler vardı. Jeanne onları fark etmiş ve kan lekeleri sanmıştı. Daha yakından bakınca ayak izleri olduğu anlaşılıyordu. Kavisli, güdük, gizemli şekiller.

-Ayak izleri, diye teyit etti.Çıplak ayak izleri, saptadım. Sanırım kaçık herif çıplakmış ve kurbanının etrafından dönmüş.

Taine bu ayrıntıyı zaten saptamıştı. Şimdi Jeanne, yemeden önce kurbanının üzerine eğilmiş çıplak bir adam hayal ediyordu. Bir leş yiyici.

-Sadece ayak izleri değil. El izleri de var. Katil dört ayak üzerinde yürümüş. Gerçekten korkutucu.

-Bu izler biraz ince gibi, dedi Jeanne. Bir kadına ait olabilir mi?

-Hayır. Sanmıyorum. Ama DNA analizi bize daha net cevaplar verecektir. Parmakları kapalıymış. Zemine yumruklarıyla basmış. Başka bir şey daha tespit ettim. Ellerinin ekseni ile ayaklarının ekseni karşılaştırıldığında, ellerini içe doğru döndürerek hareket ettiğini belirledik.

-Fiziksel bir engeli mi var? Diye sordu Taine.

-Belki. Ya da bazı maymunları taklit ediyor. Bahisler açılmıştır.

Jeanne düşüncesini teyit etmek için sordu:

-El ve ayak izlerine bakarak cüssesini belirleyebilir misin?

-Az çok. Adamın ayakları kırk numara, ama elleri küçük. Ceset üzerindeki

marifetlerine bakıldığında biraz daha cüsseli olması gerekiyor. Ayak izlerinin derinliği de kilosunun hafif olduğunu gösteriyor.

Taine duvardaki korkutucu yazıları işaret etti.

-Ya bunlar? Diye sordu Reischenbach. Onları incelemeye yolladın mı?

-Bir sürü uzmana gönderdim, dedi Messaoud. Antropolog. Arkeolog. Kriptolog. Henüz kimseden dönüş olmadı.

Yerel polis baş komiseri, saatine parmağıyla vurarak yaklaştı ve bir kez daha Taine'i uyardı.

-Yukarı çıkabilir miyiz, sayın yargıç? Laboratuar yöneticisi bizi ofisinde bekliyor

-11-

-Bayanlar, baylar sizin için ne yapabilirim?

Jeanne ile Taine birbirlerine baktı. İçinde bulundukları duruma göre soru biraz münasebetsizdi. Bernard Pavois dev bir mermer gibi hareketsizdi. Çalışma masasına oturmuştu, en az bir doksan boyunda ve yüz yirmi kiloydu. Omuzları, önünde oturduğu camla tek vücut olmuştu. Ellili yaşlardaydı, kare bir yüzü, bir zamanlar sarı, şimdi gri, dalgalı sık saçları vardı ve bağa çerçeveli gözlük takmıştı. Yüz hatları son derece dingindi, ama gözlük camlarının ardındaki parlak gözleri bir viski bardağındaki buzları andırıyordu. ‘On the rocks’ bir surat.

-Evet, sorularınızı bekliyorum.

İki sorgu yargıcı, polis ve zabıt kâtibesi masif çalışma masasının tam karşısına oturmuştu.

Taine, bacak bacak üstüne atarak, aynı üslupla cevapladı:

-Bize maktulden bahsedin.

Pavois klasik övgü cümleleriyle konuşmaya başladı. “Eşsiz bir iş arkadaşı. Hoş bir hanım. Kimse ona kötülük yapmayı istemez” vb. Söylediği bu basmakalıp sözlerin tekine bile inanıyor muydu, tahmin etmek imkânsızdı. Doğrusu Jeanne onu dinlemiyordu. Laboratuarın ışığıyla gözleri kamaşmıştı, izlenimlerini kafasında tartıyordu.

Otoparkın karanlığından sonra tek bir lekenin olmadığı bembeyaz salonlardan geçmişlerdi. Steril alanlar. Basınç odaları. Cam bölmelerle ayrılmış ofisler. Yol boyunca beyaz önlüklü on kadar teknisyenle karşılaşmışlardı. Gerçek bir endüstriyel arı kovanı. “Yılda yirmi bin amniyosentez” demişti, onlara rehberlik eden müdür yardımcısı hanım.

Ama jeanne’ en fazla şaşırtan şey, bu laboratuarın uzmanlık alanıydı. Şişelerde, santrifüj aygıtlarında, steril tüplerde, her yerde amniyon sıvısı vardı. Doğurganlık suları. Doğumun sıvısı. Masumiyetin sıvısı... Bodrum katları gördükten sonra, cehennemden cennete geçmiş gibi olmuşlardı. Ölümden yaşama.

-Tek bir olaya iki sorgu yargıcı, dedi Pavois, bu pek alışıldık bir şey değil, öyle değil mi? Yoksa Sarkozy'nin yeni bir uygulaması mı?

-Jeanne Korowa burada danışman olarak bulunuyor, dedi Taine soğukkanlılığını koruyarak.

-Neyin danışmanı?

Jeanne, soruyu duymazdan gelerek söze girdi:

-Nelly Barjac'ın buradaki görevi tam olarak neydi? Laborant mı?

Pavois kaşlarını kaldırdı. Gerdanı vardı, ona çok daha soğukkanlı bir hava veren gerçek bir pelikan kesesi.

-Hayır. Başarılı bir sitogenetikçiydi. Üstün yetenekli biri.

-Karyotipler mi hazırlıyordu?

-Sadece o değil. Akşamları, bir moleküler genetik programı üzerinde çalışıyordu.

-Fark nedir?

-Sitogenetikçiler hücreler üstünde çalışır. Moleküler genetikçiler ise çok daha mikroskobik ölçekte,DNA üstünde çalışır.

Muhataplarının yüz ifadesi karşısında, müdür derin bir iç çekti ve bazı açıklamalar yapma gereği hissetti:

-Her hücrede, kromozomlar vardır. Bu kromozomlar ipliksi spiral yay biçimli yapılardır ve bunlar da genlerden oluşmuştur. Moleküler genetik bu ayrımlarla ilgilenir. Son derece küçük bir evren.

-Bu bilim dalıyla ilgili cihazlarınız var mı?

-İkinci katta, evet, ama bizim uzmanlık alanımız değil. Bizim işimiz karyotipler.

Kromozom çiftleri arasındaki anomalileri saptamak.

-Bir programdan söz ettiniz, diye devam etti Jeanne. Nelly tam olarak ne üstünde çalışıyordu? Yani akşamları, demek istiyorum.

-Latin Amerika halklarının genetik mirası hakkındaki doktora tezini bitirme aşamasındaydı. Kıtanın hemen her yerinden kan örnekleri toplamıştı. Onları sınıflandırıyordu. Karşılaştırıyordu. Çalışması hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum. Bu konuda biraz ketumdu. Biz de ona anlayışlı davranıyorduk: Kişisel araştırmaları için bizim cihazlarımızı kullanabiliyordu.

Pavois masasının üstünden onlara doğru eğildi. Kaidesi üzerinde kımıldayan bir Buda heykeli gibiydi.

-Bu soruların sebebi ne? Olanlarla ne ilgisi var?

-Bu çalışmalar ile cinayet arasında bir bağ kurmuyoruz, dedi Taine.

-Bu bir şaka mı?

Taine,araştırmacıyı işbirliği yapmağa teşvik etmek için sorusunu cevapladı.

-Buna benzer bir cinayet daha işlendi. Bir engelli çocuklar merkezinde çalışan bir hemşire. Bu merkezde tedavi gören engelliler ile laboratuarınızın faaliyetleri arasında bir bağ olabilir.

-Ne tür engeller? Bu çocukların rahatsızlıkları nedir?

Taine, sorudan dolayı biraz canı sıkılmış olan Reischenbach'a yan gözle baktı.

-Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz, dedi. En azından şimdilik. Karyotipler sayesinde daha çok ne tip bedensel ve zihinsel yetersizlikler saptıyorsunuz?

-Özellikle trizomi 21. Bu şekilde adlandırıyoruz, çünkü bu bozulma 21 numaralı kromozom çiftiyle ilgili. Ayrıca başka anomaliler de belirliyoruz, psikomotor gecikmesine ve fiziksel kusurlara neden olan trizomi 13 gibi. Ya da "delesyon" denilen bir başka anomali.

Kromozom parçalarının eksikliği. Çocuğun gelişiminde son derece ağır sonuçlara yol açar.

-Bunlar nadir görülen anomaliler midir?

-"Nadir"den ne kastettiğinize bağlı. Bizim skalamızda her gün görülen anomaliler bunlar. Yani hemen hemen her gün.

-Bu anomaliler bazı çok özel deliliklere yol açabilir mi?

-Soruyu anlamadım.

-Trizomiden söz ettiniz. Karyotip analizi, mesela şizofreni gibi hastalıkları da ortaya çıkarabilir mi?

-Hayır. Bu tür patolojilerin genetik bir kökeni olduğunu varsaysak bile, onların özgül genlerini belirlemek ve DNA üzerinde çalışmak gerekir. Bu konuda uzmanlığımız yok. Ne arıyorsunuz? Bir tahminde bulunmaktan korkuyorum. Katilin bir tür deli olduğunu mu düşünüyorsunuz;genetik anomalisi,uzun süre önce burada saptanmış bir deli?

-Başka bir olasılık daha var:ebeveynler. Sizi kızgınlık duyabilecek anne babalar.

-Neden?

-Anormal sonuçtan dolayı. Belki de kusurlu doğmuş bir çocuk nedeniyle.

-Bu çok saçma, diye kesip attı Pavois.

-Bizim meslekte neden konusunda nelerle karşılaşıyoruz, bilseniz.

-Demek istediğim, bunun gerçekten çok saçma olduğu. Bir karyotipte bir anomali olduğunu kabul etsek bile, bizi bu sorundan mesul tutmanın hiçbir haklı tarafı olamaz. Ama zaten bu incelemelerin amacı kusurlu bir çocuğun doğmasını önlemektir. Amniyosentezler, hamileliğe son verebilmek amacıyla zamanında ve saatinde yapılır.

-Ya bir hata yaptıysanız? Sorunu fark edemediyseniz ve çocuk anormal doğduysa?

Pavois biraz bozulmuş gibiydi. Yine de dudaklarından gülümsemesini eksik etmiyordu.

-Hayır, dedi kısaca. Kullandığımız teknikler yüzde yüz güvenilirdir.

-Örnek tüplerinde bir karışıklık? Bilgisayarda bir hata ?

-Bizim hangi koşullarda çalıştığımızı bilmiyorsunuz. Son derece katı güvenlik

önlemlerimiz vardır. Ayrıca hükümetin görevlendirdiği uzmanlar tarafından da sürekli olarak denetleniriz. Bizim meslekte bir sorundan söz edildiğini asla duymadım. Ne burada. Ne de dünyanın bir başka yerinde.

Bernard Pavois konuşmasını sakin bir şekilde tamamlamıştı. Sanki hiçbir şey, hiç kimse onu sarsamazdı. Adam gerçekten bir buz kütlesiydi.

Taine de Jeanne gibi aynı şaşkınlığı yaşıyor olmalıydı.

-Nelly Barjac'ın ölümünden fazla etkilenmiş gibi görünmüyorsunuz. Ölümünün inanılmaz şartlar altında olması da sizi şaşırtmamış sanki.

-Benim felsefem dünyayı olduğu gibi kabullenmektir. Her gün gazete okuyup toplumumuza damgasını vuran şiddet çılgınlığını gördükten sonra, aynı şiddetin,bir gün kapımı çalabileceğini kabul etmemem imkânsız.

Sorgu yargıcı sinirli bir şekilde ellerini açtı.

-Ama merhametiniz nerede? Nelly'nin ölüm şekli sizi şoke etmedi mi? Bu genç yaşta? Ya maruz kaldığı işkenceler ve çektiği acı?

-Nelly bu şekilde öldü. Ruhu yolculuğa devam ediyor.

-Siz... siz reenkarnasyona mı inanıyorsunuz? Diye sordu Jeqanne, şaşkın bir halde.

-Ben Budistim. Beden zincirine ve ruh tekliğine inanıyorum. Etkilenip etkilenmeme konusuna gelince, size hemen söyleyeyim: Nelly benim metresimdi. Yaklaşık bir yıldan beri ilişkimiz vardı. Şu anda ne hissettiğim de sadece beni ilgilendirir. Niyetim sizi kırmak değil.

Sessizlik. Jeanne, Taine, Reischenbach ve zabıt kâtibesi koltuklarında kıpırdandı. Böyle bir tanık, pek sık rastlanılır bir şey değildi.

-Ve eğer tanığım olup olmadığını öğrenmek istiyorsanız, diye aynı kibirle yeniden konuşmaya başladı, yok. Evde Nelly'yi bekliyordum. Yalnız. Bana geç vakte kadar çalışacağını söylemişti.

-Bir randevusu mu vardı?

-Bana bir şey söylemedi.

-Onun eve gelmemesi sizi endişelendirmedi mi?

-Bazen şafak sökene kadar çalıştığı olurdu. Ben araştırmalarından sonra gelirdim, anlıyor musunuz? Onu sevme ve ona hayran olma nedenlerimden biri de buydu.

Jeanne birkaç saniye boyunca adamı inceledi. Onun gerçek profilini çıkardı. Bu görünür sakinliği, pek az rastlanan tinsel bir gücün göstergesiydi. Nelly'nin ölümü onu en ufak şekilde kötü etkilememişti. Tam tersine. Hatırası daha da derine kazınmıştı. Mermer mezar taşına kazınmış bir yazı gibi. İçedönük bir yazı.

Taine bir yay gibi ayağa fırladı.

-Teşekkür ederim, doktor. Birkaç gün içinde, Sizden Nanterre Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki ofisime uğramanızı rica ediyorum.

-Beni yeniden mi sorgulayacaksınız?

-Hayır. İfadenizi imzalayacaksınız, hepsi bu. Bu arada, Baş komiser Reischenbach bazı şeyleri teyit edecek.

-Olay anında nerede olduğum gibi mi?

-Mesela.

-Son bir sorum var, dedi Jeanne ayağa kalkarken.

Zabıt kâtibesi,Taine'e baktı: Not almaya devam edecek miydi. O da ayağa kalkmış, bloknotunu evrak çantasına çoktan yerleştirmişti. Yargıç ona "hayır" anlamında bir işaret yaptı.

-Başka koşullarda da karyotip çıkarılıyor mu? Mesela yetişkinlerde?

-Kan örneği alınarak, evet, dedi hâlâ oturan Pavois. Bu tip durumlarda sterilite ararız.

-Kısırlık da karyotip sayesinde saptanan bir şey midir?

-Evet. Bazı kromozom delesyonları üreme bozukluklarının sebebi olabilir. Ayrıca çocuktaki bozuklukların genetik açıdan doğrulamasını da yapabiliriz. Öğrenme güçlükleri, mesela. Karyotipini inceleyip çocuğun patolojisine kimi zaman bir isim verebiliyoruz.

Jeanne ilk fikrine geri dönmüştü. Karyotipi Pavois Laboratuarları'nda çıkarılmış kısır bir kadın. Şehirden intikam almak ve aynı zamanda da Nelly Barjac'ı yiyerek onun doğurganlığına sahip olmak istemiş bir dengesiz... Ama diğer kurbanın, şu hemşirenin açıklaması neydi? Ve katilin olağanüstü gücünün?

Pavois da ayağa kalkmıştı; tahminlerin de ötesinde, boyu bir doksandan uzundu ve sığır gibi iriydi. Üzerinde "NO LOGO" yazan, parlak yeşil renkli bir tişört ile bej bir kumaş pantolon giymişti. Biçimsiz vücudu iri bir armudu andırıyordu.

-Bir uzman değilim, dedi alaycı bir tonda, ama sanki bu vahşet bir seri katilin eseriymiş gibi, yanılıyor muyum? Televizyonda hep bu tür şeyler izliyoruz. Neden gerçek hayatta da olmasın?

Kimse cevap vermedi. Gerçeği saklamak imkânsızdı: Tamamen açmazdaydılar. Ve bu anasının gözü herif onları sinirlendiriyordu. Kapıyı açtı. Hâlâ sırıtıyordu. Ekip sessizce odadan çıktı. Pavoi bir baş hareketiyle onları selamladı ve yeniden çalışma masasına döndü.

Asansörde TaineJeanne'a sordu:

-Ne aptal herif! Ne düşünüyorsun?

-Amniyon sıvısı çalınmış mı, kontrol et.

-Nereden çalınmış mı?

-Laboratuardan.

-"Kim" çalmış?

-Katil.

-Neden böyle bir şey yapsın ki?

Jeanne soruyu duymazdan geldi.

-Mahalleyi ara. BAC (24 saat boyunca güvenlik kameralarıyla Paris'i gözleyen kurum) ile temasa geç. Katil şafak sökerken ayrılmış. Uçan daireyle gitmedi ya. Bir güvenlik kamerasına takılmış olabilir.

-İşte o zaman gerçekten bir mucize olur.

-Bu tür şeyler daha önce de oldu.

Kapılar açıldı. Taine, sırftı kapıya dönük olarak geri geri çıktı. Hole inmek, cinayet mahallinin ve sorgulamanın yarattığı baskıyı yok etmişti.

-Tamam, dedi ellerini birbirine vurarak. Tüm bunları teyit edeceğim, otopsi raporlarını alacağım ve seni arayacağım. Artık bunları akşam yemeğinde konuşuruz, değil mi?

Jeanne yüzünü buruşturdu. Asliye Ceza Mahkemesi'nden çıktıkları andan itibaren içini kemiren şüphe doğrulanmıştı. François Taine,onu tavlamak için bu yamyam cinayetlerinden yararlanıyordu.

Bir cesetle kandırılabilecek kadar acınacak biri miydi?

-12-

Saat 20.30’du.

Jeanne, Asliye Ceza Mahkemesi’ne dönmüş, ama tanık dinlemelerini iptal etmişti. Mecali yoktu. Günlük işlerini tamamlamışı. Bütün apartmanı kurşunla zehirleyen şu pislik Michel Dunant adına bir celp imzalamıştı. Diğer dosyalara şöyle bir bakmıştı. Ancak Doğu Timor olayıyla ilgilenecek gücü kendinde bulamamıştı. Yarın bakacaktı. Psikiyatrdaki randevusuna kadar, bu şekilde çalışıyormuş gibi yapmıştı. Gerçekten de onu yeniden ayağa kaldırabilecek tek şey bu seanstı...

Artık evine dönmüştü. Akşam oluyordu ve yağmur yüklü bulutlarla dolu gökyüzü yeniden patlamak için geceyi bekliyordu. Mutfakta, ayakta, üzerinde hâlâ nemli olan ceketiyle kımıldamadan duruyor ve sebepsiz yere satın aldığı Çin yemeklerine bakıyordu. Aç değildi.

Ölü kadını yeniden görüyordu. İşkence edilmiş. Parçalanmış. Yenmiş kadını. Morarmış yüzündeki saydam gözlerini. Çevreye saçılmış kol ve bacaklarını. Bağırsaklarını. Ve duvarlardaki, gres veya motoryağı siyahlığına sahip motifleri... Ayrıca bembeyaz, mikroplardan arındırılmış laboratuarları da hatırlıyordu. Bernard Pavois’nın, Elvis Costello tarzı gözlüğünün ardındaki donuk yüzünü de.’Nelly bu şekilde öldü. Ruhu yolculuğa devam ediyor.

Birden midesinde çok şiddetli bir ağrı hissetti. Ve ona eşlik eden korkunç bir mide bulantısı. Kusmak için eviyenin üzerine eğildi. Hiçbir şey çıkmadı. Soğuk su musluğunu açtı. Yüzünü soğuk suyun altına tuttu. Sallanarak doğruldu, bir çöp torbası aldı, içine Çin yemeklerini boşalttı. Sanki yemeğini bitirmiş gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. Çöp, mide, aynı mücadele.

Üstünü değiştirmek için odasına gitti. Vieux-Colombier Sokağı’nda, hiçbir özelliği olmayan üç odalı bir dairede oturuyordu. Beyaz duvarlar. Koyu renk parkeler. Donanımlı bir mutfak. Binlerce bekârın oturduğu, başkentteki yenilenmiş şu dairelerden biriydi.

Büyük bir minnettarlıkla duşun altına girdi. Tazyikli su, bedenindeki teri ve yağmur sularını alıp götürdü. Buharın ve su damlalarının altında büzüldü ve bir an eriyormuş gibi bir hisse kapıldı. Bir uçurumun kenarında yürüyordu...

Yeniden depresyona mı giriyordu yoksa? El yordamıyla şampuan şişesini buldu. Bu basit temas bile onu rahatlattı. Sadece saçlarını değil ruhunu da yıkamalıydı.

Az çok sakinleşmiş olarak duş kabininden çıktı. Kurulandı. Saçlarını düzelti. Aynada suratını gördü ve bir an bu çökmüş ve çekiciliğini kaybetmiş yüzün kendi yüzü olduğunu inanamadı. Bir günde on yaş birden yaşlanmıştı. Belirgin yüz hatları. Çıkık elmacıkkemikleri. Gözlerin çevresinde halkalar ve kırışıklıklar. İlk kez Thomas'ın onu artık aramadığına çok sevindi. Kimsenin onu aramadığına. Herkesi ürkütebilirdi.

Salona döndü. Öğleden sonra hızını artıran yağmurun nemi evin içinden bile hissediliyordu. Bütün gece bu nemi soluyacaktı. Sehpanın üzerinde, adının yazılı olduğu bir zarf vardı. Akşamki iki disk. Antoine Feraud'nun dinleme kayıtları, mühürlü orijinali ile kopyası.

İşte düşüncelerini değiştirebilecek şey buydu.

Hemen törensel ortamı hazırladı. Bir bardak madensuyu eşliğinde bir fincan kahve -Arjantin'de edindiği bir alışkanlıktı bu. Karanlık. Dizüstü bilgisayar. Kulaklıklar. Yastıkların arasına bir kedi gibi yerleşti. Disk bilgisayara yerleştirdi.

-Hep aynı rüyayı görüyorum, dedi kadın.

-Hangi rüya?

-Altın sarısı renkli bir melek beni ölümden kurtarıyor.

-Ne ölümü?

-Pencereden atlıyorum.

-İntihar mı?

-İntihar, evet.

-Gerçek hayatta da bu tür teşebbüsleriniz oldu mu?

-Bunu çok iyi biliyorsunuz. Üç yıl süren bir depresyon. İki ay hastanede yatma. Bir yıl boyunca devam eden yüz felci. Yani evet, sizin de söylediğiniz gibi, daha önce "teşebbüs etmiştim."

-Pencereden mi atlamaya kalktınız?

-Hayır.

Psikiyatr sustu, Bu, hastayı düşünmeye davetti.

-Son seferinde, evet, dedi kadın.

-Bu ne zamandı?

-Bilmiyorum. Kafamın çok... karışık olduğu bir dönemdi.

-Ayrıntıları hatırlıyor musunuz? Nerede oturuyordunuz?

-IV. Henri Bulvarı'nda, IV. Bölge'de.

-Bastille Meydanı yakınlarında mı?

-Orada, evet...

Antoine Feraud başka soru sormadı.Bunca kelime bolluğu arasında, süjenin ruh halini anlamasını sağlayacak bir titremeyi, bir ayrıntıyı saptayabilen bir doğru detektörü var gibiydi.

-Hatırlıyorum, diye mırıldandı kadın. Pencereyi açıyorum. Gökyüzünü görüyorum. Bastille...'Ruhu'nu (Bastille meydanındaki temmuz sütunu üstündeki melek heykeli) görüyorum... Karanlık gökyüzünde parlıyor. Her şey kafamın içinde tersine dönüyor. Artık boşluk beni cezbetmiyor. Meleğin gücü bana engel oluyor. Beni içerde tutuyor. Beni yeniden hayatın kollarına doğru itiyor.(Kadın hıçkırarak ağlamaya başlıyor).

Kurtarılmıştım... Kurtarılmıştım...

Feraud'nun muayenehanesi Binbir Gece Masalları gibiydi. Hikâyeler. Hayatlar. Kişiler. Psikiyatrın tavrı ile kendisinin şüphelileri sorgularken üstlendiği rolü mukayese ediyordu. İşleyiş tersineydi. Jeanne "müşterilerini" mahkûm etmek için sorguluyordu, Feraud ise onları kurtarmak için. Ama aslında, söz konusu olan hep itiraf edecek bir şeylerin olduğuydu...

Jeanne dinlemeye devam ediyordu. Özellikle de Feraud'nun sesini. Yumuşak bir

örtü. Aynı zamanda hem serin hem sıcak bir rahatlama ve açılma yeri. Bitkisel bir şeyler. Bir çiçeğin üzerine kapanan yapraklar gibi...

Diski hızlı moda getirdi. Bir vakada durdu. Coşkulu bir ses, acele konuşma tarzı. Bir adam konuşuyordu. Kelimeler başka kelimeleri doğuruyordu. Çağrışımlar. Hece tekrarları. Karşıtlıklar. Şu çok eski kelime türetme oyunundaki gibi: Hırpani...Nikotin...Tinsel...

Hasta bir rüyasını ve bu rüyanın ayrıntılarını tasvir ediyordu. Yatmadan önce, entelektüel bir dergi olan ‘Oyunun Kuralı’na şöyle bir göz atmıştı. Bu isim aklına, yönetmen Jean Renoir’ın aynı adı taşıyan filmini getirmişti. Rüyasında bu uzun metrajlı filmin yerini, Renoir’ ın bir başka filmi,’Hayvanlaşan İnsan’ almıştı, bu filmde Jean Gabin buharlı bir lokomotif kullanıyordu. Son hızla giden lokomotifin korkunç ve unutulmaz siyah-beyaz görüntüleri, treni kullanan Gabin’in trajik suratı. Bu görüntü, rüyasında hep Çehov’un bir oyununun -hasta hangi oyun olduğunu hatırlamıyordu- final sahnesine bağlanıyordu. Oyuncular son repliklerini söylerken fonda bir tren düdüğü duyuluyordu. Rüyanın gün boyunca, onun üzerinde karmaşık, içinden çıkılmaz bir etkisi olmuştu.

Şimdi başka bir ayrıntıyı daha hatırlıyordu. Edebiyat fakültesindeyken Çehov’un bu final sahnesiyle ilgili olarak bir ders kredisi çerçevesinde bir yorum kaleme almıştı. Son olarak, rüyada tren görmenin psikanaliz açısından ölümü simgelediğini hatırlatmıştı. Şimdi başka bir olayı daha hatırlıyordu. Bu ödevi, hazırladıktan sonra, o dönemde, depresyona girmişti. İki yıl boyunca üniversiteye gitmemişti. Sanki bu Rus oyunu hakkında yazdığı birkaç satır ve özellikle de dekorun arkasından tren düdüğünün duyulması ondaki bu düşüşe ve aklına ölüm fikrinin yerleşmesine neden olmuştu.

Bugün, rüyanın sayesinde, divanın sayesinde, başka bir durum saptaması daha yapıyordu. Tüm bunlara hiçbir şekilde bağlamadığı bir olay. Onu tek başına büyütmüş olan annesi, o dönemde yeniden evlenmişti. O ilkbahar yeni eşinin evine taşınmış. Onu birlikte yaşadıkları evde tek başına bırakmıştı. Böylece de tren -ölüm- Çehov’un diyaloglarından ve bunlarla İlgili yazdığı yorum yazısından fırlayıp ortaya çıkmıştı. Ama bu kez gerçek hayatta. Tren annesini uzaklara götürmüş ve onu, onun bilincinin derinliklerinde öldürmüştü...

Jeanne, karanlıkta, gözleri açık bir şekilde dinliyordu. Zaman -ve aynı zamanda mekân-kavramını yitirmişti. İçine nüfuz eden, onu alıp götüren bu seslerin etkileşimiyle, hep Feraud’nun yumuşak ve dingin sesinin yönlendirmesiyle

kulağında kulaklıklarıyla karanlıkta yüzüyordu.

Birden heyecanlandı. Saatine baktı. Gecenin ikisiydi. Uyuması gerekiyordu. Ertesi gün formda olmalıydı. Zaten ofiste, bugün hiçbir şey yapmamış, günü boşa harcamıştı...

Öğleden sonraki son hastaları hızla dinledi. Son bir yolculuk. Saat 18.00'deki hastada durdu.

-Uzanmak istiyor musunuz?

-Hayır.

-Öyleyse oturun. Buyrun.

-Hayır. Buraya kendim için gelmedim, çok iyi biliyorsunuz. Bu yeni hasta otoriter bir tonda konuşuyordu. Sert, pes bir sesi ve belirgin bir İspanyol aksanı vardı.

-Yeni bir şey mi var?

Feraud'nun ses tınısı değişmiş gibiydi. Gergin ve sinirliydi.

-Yeni bir şey mi? Krizleri gitgide daha şiddetli olmaya başladı.

-Krizler sırasında ne yapıyor?

-Bilmiyorum. Ortadan kayboluyor. Ama bu çok tehlikeli. Bundan eminim.

-Onu görmem lazım.

-İmkânsız.

-Onunla konuşmadan tanı koyamam, dedi Feraud. Sizin aracılığınızla onu tedavi etmem olanaksız.

-Yine de bu hiçbir şeye yaramaz. Onunla konuşamazsınız. Onu hiç anlayamazsınız.

-Bırakın buna ben karar vereyim.

Feraud bu kelimeleri son derece otoriter bir ses tonuyla söylemişti. Neredeyse agresif bir tavır takınmıştı. Ama İspanyol'un sinmiş bir hali yoktu.

-Kötülük onun içinde, anlıyor musunuz? Saklı. Görünmez.

-Burada günlerimi, gömülü sırların izini sürmekle geçiriyorum. Kendilerinin bile bilmediği meçhul sırlar.

-Oğlumda durum farklı.

-Ne bakımdan farklı?

-Size daha önce de açıkladım. Korkulması gereken adam benim oğlum değil, 'Diğeri'. -Demek ki bir kişilik bölünmesi yaşıyor.

-Hayır. Onun içinde bir başka adam var. Daha doğrusu bir çocuk. Kendi hikâyesi, kendi gelişimi, kendi arzuları olan bir çocuk. Oğlumun içinde olgunlaşan bir çocuk. Bir kanser gibi. -Kendi oğlunuzun olduğu çocuktan mı söz ediyorsunuz?

İspanyol'un sesinden pes ettiği anlaşılıyordu:

-Biliyorsunuz, o dönemde orada değildim.

-Peki şimdi neden korkuyorsunuz?

-Bu kişiliğin oturmasından.

-Hangi açıdan?

-Bilmiyorum. Ama bu çok tehlikeli. 'Madre Dios!' (İspanyolca,Aman tanrım! Anlamında) -Bu krizler konusunda, emin misiniz?

Ayak sesleri duyuldu. İspanyol geri çekiliyordu. Kuşkusuz kapıya doğru.

-Gitmem lazım. Bir sonraki seansta, bu konuda size daha fazla şey anlatırım.

-Emin misiniz?

-Bu bilgileri benim değerlendirmem gerekiyor. Tüm bunlar bir bütünün parçası.

İskemle gürültüsü:Feraud ayağa kalkıyordu.

-Hangi bütün?

-Bu bir mozaik, anlıyor musunuz? Her parça kendi hakikat parçasını getiriyor.

İspanyol'un sesi de büyüleyiciydi. Sesi gitgide ısınıyordu. Bunu bir şeyle ifade etmek gerekirse, güneşte esmerleşmiş gibiydi. Yılların sıcağı ve tozuyla yanmış bir ses. Jeanne uzun boylu, gri saçlı, kibar, altmışlı yaşlarda bir adam hayal ediyordu. Işıktan ve korkudan kurumuş bir adam.

-Onunla tanışmak istiyorum, diye üsteledi Feraud.

-Bu yararsız. Konuşmayacaktır. Size hiçbir şey söylemez. Yani,'diğeri' söylemez demek istiyorum.

-Bunu denemek istemez misiniz?

Ayak sesleri. Feraud kapının eşiğinde İspanyol'a yetişmiş olmalıydı. Kısa bir sessizlik.

-Düşüneceğim. Sizi ararım.

Selamlaşmalar. Kapı çarpmaları. Sonrası yok. Antoine Feraud da hemen onun ardından muayenehanesinden ayrılmış olmalıydı. Jeanne birkaç kez daha bu gizemli konuşmayı dinledi, sonra ne odasının ne de banyonun ışığını yakmadan yatmaya gitti.

Dişlerini fırçalarken, bu gece yoldan çıkmamış olduğunu fark etti. Kendini okşamamıştı. Anlaşılmaz bir gurur duydu. Tertemiz bir gece olmuştu.

Çarşafın üstüne uzandı. Fırtına gökyüzünün derinliklerinde yol alıyordu. Jeanne, ay ışığıyla harelenmiş bulutların yer değiştirdiğini pencereden görebiliyordu. Döndü ve yanağını yastığına koydu. Tatlı bir serinlik. Her akşam, çocukluğundan kalma bir alışkanlıkla yastığına okaliptüs kokusu sıkıyordu...

Gözlerini kapadı. Antoine Feraux. Sesi. Birkaç saat önce,psikiyatrında daha fazla dayanamamıştı.

-Bana bir psikiyatrdan söz ettiler, demişti olabildiğince ilgisiz bir ses tonuyla.

Antoine Feraud. Tanıyor musunuz?

-Psikiyatr mı değiştirmek istiyorsunuz?

-Elbette hayır. Onu tanıyor musunuz?

-Biraz.

-Onun hakkında ne biliyorsunuz?

-Bir klinikte çalışıyor. Ama hangisi hatırlamıyorum. Ayrıca V.Bölge'de bir muayenehanesi ve iyi bir ünü var.

-Nasıl biri?

-Açıkçası onu pek tanımıyorum. Sadece birkaç kolokyumda karşılaştık.

-Fiziksel olarak... nasıl peki?

Psikiyatr neşeli bir kahkaha attı. Seans bitiyordu.

-Oldukça sevimli.

-Nasıl sevimli?

-Ortalamanın üstünde sevimli. Bu soruların sebebi ne?

Jeanne, psikiyatrik bilirkişi olarak onunla yakın bir zamanda randevusu olduğu yalanını uydurmuştu. Bu değerli bilgiyi yanında götüren bir fare gibi kaçmıştı.'Nasıl sevimli? Ortalamanın üstünde sevimli... '

Uyku iyice bastırmıştı, ama Jeanne hâlâ düşünmeye çalışıyordu. Irmağın tam ortasındaydı. Thomas kıyısını terk etmiş -düşündüğünden çok daha az zorluk çekerek- ama henüz diğer kıyıya ulaşmamıştı. Sesin kıyısına. Feraud'nunkine.

Ve bu zaman esnasında da günler bir ırmak gibi çıplak ayaklarının arasından akıp gidiyordu...

Uyku onu alt etmek üzereydi. Yağmur kamçı gibi camları dövüyordu; fırtına nihayet patlamıştı. Jeanne bir karar aldı. Muğlak, iradedışı, uykunun etkisinde aldığı, ancak ertesi sabah büyük bir olasılıkla yeniden aklına takılacağını bildiği

bir karar.

‘Yüzünü görmeliyim. Sesin yüzünü.’

-13-

-Sanırım bir şeyler buldum, dedi Bretzel.

Jeanne cümleyi anlamamıştı. Cep telefonunun zili onu uykudan uyandırmıştı. Gözleriyle başucundaki komodinin üzerinde duran saati aradı, etraf aydınlıktı. 9.15. Uyanamamıştı.

-Seni dinliyorum, dedi boğazını temizledikten sonra.

-SYT'nin üç virmanı. İsviçre'ye. Her seferinde de İsviçre Bankalar Birliği'ndeki aynı hesaba.

Jeanne eliyle yüzünü sıvazladı. Güneş odasının içindeydi. Bretzel'in neden söz ettiğini anlamıyordu.

-Tutarları? Diye sordu refleks olarak.

-200 000 avro.300 000.250 000.Bir haftadan daha kısa bir süre içinde.

-Alıcının adı var mı? Diye sordu, hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı.

-Yok, elbette. Ama tarihler örtüşüyor. Haziran 2006. Tam silah teslimatının yapılmasından ve EDS faturalarının tahsilatından sonra. Yaklaşık olarak aynı miktarlar. Şimdi orada balığa çıkmak gerekiyor. İsviçre'de.

SYT.İsviçre bankaları.EDS...Anlamıştı. Doğu Timor.Silah kaçakçılığı.Sanayi şirketleri ile Fransa Savunma Bakanlığı mensupları arasındaki kirli oyun. Ama kafası hâlâ gördüğü kâbusla meşguldü. Bütün gece boğuşup durduğu o kâbusla.

Jeanne ıslak beton bir labirentte yürüyordu. Bir su birikintisinin içinde Nelly Barjac'ın yağlı ve parçalanmış bedenini buluyordu. Kafası yamru yumru bir tür Gollum, kızın etlerini yiyordu. Geğirerek, çığlıklar atarak kanlı et parçalarıyla karnını doyuruyordu;deriyi koparıp atıyor. Kemikleri emiyor, eğri büğrü parmaklarıyla beyni çıkarıp alıyordu. Rüyasında Gollum bir kadındı. Kısır bir kadın. Veya tecavüze uğramış. Homurdanıyordu, ağzı kan içindeydi. Karnında yeni bir yaranın izi vardı. Belki de, oldukça kilolu sitogenetikçinin anlayamadığı bir canavarın doğum izi...

Rüyanın sonu çok kötüydü. Gollum kafasını kaldırıyor ve bir ayna görüyordu. Bu yamyam Yaratık Jeanne'ın kendisinden başkası değildi.

-Hey, beni dinliyor musun? Sen, uyandırmadım umarım.

-Hayır.

-İsviçre diyordum, bu iş bayağı zor olacak.

Jeanne dikkatini topladı. Bretzel haklıydı. Bu ülkeyle daha önce de çalışmıştı. Bir hesap numarasının sahibinin kimliğini öğrenmek için transfer edilen paranın kaynağının yasadışı olduğunu ispatlamak gerekiyordu. Bu olayda ise, paranın sahte faturalar karşılığında tahsil edildiğine dair kanıt göstermek lazımdı.

-Bakacağız, dedi yatağında doğrulurken. Ya şu transkrispiyonar?

-En ufak bir şey yok. Şüpheli tek bir konuşma bile. Tam bir açmaz.

-Mail'ler?

-Bir şey çıkmadı. Üst vitese geçmemiz lazım. Arama izni çıkaralım mı?

-Hayır. Onları çağırmayı tercih ederim.

-Elinde yeterince kanıt var mı?

-Hiçbir şey yok. Sürpriz etkisi yaratmak dışında.

-Nasıl uygun görürsen. Ben virmanları ve transferleri eşelemeyi sürdürüyorum.

-Bana hatırlat. Celp kâğıtlarını yazayım.

-Son bir şey. Bir "İY" eksik.

İY "istinabe yazısı" demekti. Her dinleme işlemi için bir tane yazılması gerekiyordu.

Jeanne aptalı oynadı:

-Hangisi?

-Psikiyatrla ilgili olan. Antine Feraud.

-Zabıt kâtiben unutmuş olmalı.

-Beni salak yerine koyma Jeanne. Ben bunu örtbas edebilirim, ama SIAT'takiler etmez. Her "böcek" yerleştirme için onlara imzalı istinabe yazısı gerekir. Birinci sınıf öğrencisi bile bunu bilir.

-İlgileneceğim. Sana ulaştırırım.

-Kâğıt parçası beni ilgilendirmiyor. Eğer bana illegal bir dinleme yaptırmak istiyorsan dürüst ol. Görüşür ve bu konuyu konuşuruz.

-Tamam. Görüşür ve konuşuruz. Ama telefonda olmaz.

Jeanne telefonu kapadı. Hemen gecikeceğini söylemek için büroyu, Claire'i aradı. Yataktan kalktı. Bir Nespresso koydu. Antidepresanını içti. Banyoya gitti. Duşta "fatura canavarı"nın uyarısını bir kez daha düşündü. Bu dinleme olayı başına dert açabilirdi. Saf saf, Feraud'nun muayenehanesinin "böcekler" le donatılmasının gözden kaçabileceğini sanmıştı.

Duşunu yaptı, saçını taradı, makyajını tamamladı, mutfağa geri döndü. Kahvesi soğumuştu. Yeni bir tane daha hazırladı, koca bir dilim ekmeğin üstüne tereyağı ve reçel sürdü. Ekmeğini kahvesine batırıp yerken gözünün önüne kâbusundan bazı sahneler geldi. Gollum. Siyah ve beyaz et parçaları. Homurtular. Kafası gerçeğe odaklanmıştı. Bir önceki günkü ziyarete. Cinayet mahalline. Soruşturma konusu olarak doğurganlığa. Yenmiş rahme. 'Bir kadın, evet, belki... '

Otuz dakika sonra, Jeanne, hız sınırına riayet etmeden tercihli yolda ilerliyordu. Yirmi dakika sonra, masasında Doğu Timor'a ilişkin belgelerle çevrili bir halde oturuyordu. Celp kâğıtlarını yollamadan önce öğlene kadarki -öğlene ne kadar zaman kaldıysa- tüm vaktini dosyayı yeniden gözden geçirmeye ayırmıştı.

Jeanne giriş bölümünü yeniden okudu. Aksayan bir şeyler ardı. Bu denli uzak bir ülkedeki isyancılara neden silah satılmıştı? Sadece maddi çıkarlar için mi? Bu silah kaçakçılığından bir milyon avro kazanılmış, bu da aralarında pay edilmişti. Bu tür bir Pazar için bu fazla bir miktar değildi. Oysa medyadaki risk çok daha büyüktü. Nobel Barış Ödülü almış birine düzenlenen suikasta ortak olmak, bu çok şey demekti.

Yeniden belgelere döndü ve bir kilit nokta aramaya koyuldu. Bulması fazla zamanını almadı. Doğu Timor'da petrol vardı. Yeni yapılan sondajlarda, adanın açıklarında önemli petrol yatakları bulunmuştu. Gelecek yirmi yıl içinde Timor açıklarındaki petrolden 15 milyar dolar gelir elde edilmesi öngörülüyordu. Avustralyalılar Doğu Timor hükümetiyle bir anlaşma imzalamıştı. Bir hükümet darbesi durumunda, ülkenin yeni liderleri -isyancılar- bu yatakların işletilmesi için yeni ortaklar seçecekti. Bunlar da, neden onlara silah sağlayanlar olmasındı?

Bu durumda meseleye tersten değerlendirmek gerekiyordu. Savunma Bakanlığı mensubu Bernard Gimenez, partisi, PRL'ye gizli bir kazanç sağlamak amacıyla EDS şirketine göz yumarak nemalandırmamıştı. Tam tersiydi. EDS siyasi kararlar neticesinde hareket geçmiş, Fransa'nın menfaatleri için bir hükümet darbesine silah tedarik etmişti. Siyasetçiler ve sanayiciler daha sonra pastayı -silah satışının sağlayacağı kazanç- paylaşacaktı, ama söz konusu olan şu çerez parası değildi. Herkes sonrasını bekliyordu: petrolün işletilmesini.

Ama bir sorun vardı: hükümet darbesi başarısız olmuştu. Olay rafa kaldırılmıştı. İşte bu nedenle de, kayıtlarda dikkati çeken, şüphe uyandıran hiçbir şey yoktu. EDS Technical Services, SYT ve PRL, artık aralarında ilişkiye geçmiyorlardı. Bu durum Jeanne'ın kararını pekiştirdi. Baş aktörler arasında şaşkınlık yaratacak hiçbir ilişki yoktu. Tanık dinlemelere geçmesi gerekiyordu. Bu küçük topluluğun tümüne celp yollamalıydı.

-Çıkabilir miyim? Diye sordu Claire.

Jeanne saatine baktı. 16.00 olmuştu. Belgelerin içine dalmış, günün nasıl geçtiğini anlayamamıştı. Bu günün Cuma olduğunu hatırladı. Haftalık çalışma saatlerinin azaltılmasıyla,bu son çalışma günü biraz sıkıntılı geçeceğe benziyordu.

-Sorun değil, çıkabilirsin. Ben biraz daha çalışacağım.

Claire elbise hışırtılarının arasında gözden kayboldu. Jeanne gerindi ve masasının üstündeki dosyalara yoğunlaştı. Akam olmadan bitirmesi gereken başka işler vardı. Ama öncelikle Timor konusunu halletmek istiyordu. Clair'in önceki gün Ulusal Coğrafya Enstitüsü'nden satın aldığı haritayı masanın üstüne açtı ve timsah biçimindeki adayı araştırmaya koyuldu.

Hatları, resifleri, kıyıları izleyerek, Jeanne kendini egzotik isimlerin cazibesine kaptırdı.

Aklı artık orada değildi. Yaptığı büyük yolculuğu hatırladı. Ulusal Yargıçlık okulu'ndan mezun olduktan sonra, Güney Amerika kıtasını boydan boya kat etmek için kendine bir yıl izin vermişti.

Yolculuğuna Orta Amerika'dan başlamıştı. Nikaragua. Kosta Rika. Sonra gerçek anlamıyla Güney Amerika. Brezilya, Peru.Arjantin,Şili... Bu,rahat rahat yapılan, sıradan bir gezi olmamıştı. Jeanne bu uçsuz bucaksız topraklarda tek başına yolculuk etmişti, dişlerini sıkarak ve kendi kendine "İşte, artık kimsenin benden alamayacağı bir şey. Her duygu, her anı benim sırrım olacak" diye tekrarlayarak. Kendi vicdanında sakladığı derin bir iz, bir damga, bir açılım. Aşk acısı çektiğinde de, ruhu orada, dünyanın o uzak köşesinde hep huzur bulmuştu.

Saat 17.00 olmuştu. Altmış dakikadır bir rüya âlemindeydi. Kahretsin. Acele etmeliydi. PRL'nin saymanı Bernard Gimenez, genel sekreteri Jean-Pierre, Grissan, SYT'nin CEO'su Simon Maturi, Noron'un patronu Jean-Louis Demmard ve EDS yöneticisi Patrick Laiche'in İfade vermeye gelmeleri için yapılacak celplerle ilgili olarak Clair'in dikkatine birkaç not yazdı.

Notları Clair'in masasına bıraktı. Diğer dosyaları inceledi. Seçim yapmalıydı. Ya bu kâğıt yığınları arasında oturmak için saat 22.00'ye kadar ofisinde kalacaktı ya da sıvışıp eve gidecek ve hep yaptığı gibi pirinç pilavını yerken yatağında "Grey's Anatomy"nin birkaç bölümünü izleyecekti.

Aslında bir olasılık daha vardı.

Sabahtan beri kafasını kurcalayan bir olasılık.

-14-

Doktor Antoine Feraud'nun muayenehanesi, Le Goff Sokağı, numara 1'deydi. Burası, Gay-Lussac Sokağı'nı Pantheon'un yakınındaki Soufflot Sokağı'na bağlayan kısa ve dar bir sokaktı. Çok daha dar sokaklara açılan Montmartre tarzı taş merdivenlerin gölgesindeki Soufflot Sokağı ise biraz loştu. 1 numaralı apartman Soufflot Sokağı'na da bakıyordu. Jeanne, yolun aşağısındaki bir köşeye park ettiği arabasında çevreyi gözlüyordu.

Planı basitti. Hatta çok basit: Psikiyatrın çıkışını gözlemek. Çıkan kişinin o olup olmadığını anlamak için cep telefonundan arayacaktı. Sonra da gideceği yere kadar onu izleyecekti...Bir saatten beri,ikindi güneşiyle ısınmış kesme taştan sundurmayı gözleyerek bekliyordu. Şu ana kadar kapıdan sadece iki adam ile bir kadın çıkmıştı.

Görünürde Antoine Feraud yoktu.

Bir saat boyunca düşünecek zamanı olmuştu. Özellikle de içinde bulunduğu durumun gülünçlüğünü; Arabasına gizlenmiş, sesi hoşuna gittiği için bir psikiyatrı gözleyen bir sorgu yargıcı. Dokunaklı. Ama romantik bir yanı da vardı. Onu hayal etmeden yapamıyordu. Uzun boylu,ince, ama fazla zayıf değil. Kahverengi saçlar. Uzun eller. Eller çok önemliydi. Ve özellikle de ağız. Yüz hatları hakkında herhangi bir fikri yoktu, ama dikkat çekici olmalıydı. Gerçek bir karakteri izlerini taşıyan bir yüz. Belirgin hatlarla kendini ifade eden güçlü kararlılık.

Yarım saat daha geçti. Radyoyu açtı. Kulağı rahatsız etmeyen müzikler çalan Rock FM. Farklı şeyler düşünmeye başladı. Thomas artık aramayacaktı. O da bir daha aramayacaktı. Zaten böyle olması da gerekiyordu. Hiç umut kalmadığında en azından geriye gurur kalırdı. Doğu Timor'u ve gönderdiği celp kâğıdı neticesinde gelecek olanları düşündü. Feraud'nun dinlenmesi için gerekli istinabe yazısını hâlâ yazmadığı aklına geldi. Bu da her an geri tepecek bir şeydi ve...

Sundurmanın altında bir adam belirdi.

İlk bakışta, o olduğunu anladı.

Bir seksen boyunda. Çok zayıf. Siyah, uzun saçlar. Hafif bir sakalla iyice belirginleşmiş bir yüz. Kalın siyah kaşlarına rağmen, yine de yüz hatları erkeksi değildi. Özellikle de biraz yuvarlak olan çenesi boğazına doğru eğim yapıyordu ve Jeanne'ın sevdiği kararlılıktan yoksundu. Her şeye de sahip olamazdı ya. Ama özellikle telefondaki sesle örtüşmeyen bir şey vardı: Feraud otuz beş yaşlarında görünüyordu. Halbuki sesinin renginden onu on yaş daha yaşlı hayal etmişti.

Numarayı tuşladı. Adam durdu. Ceplerini karıştırdı. İşgünüyle özdeşleşen, açık gri renkli, buruşuk bir keten takım giymişti.

-Alo?

Jeanne telefonu kapadı. Feraud burnunun dibinden geçerek Soufflot Sokağı'ndaki otoparkın rampasına yöneldiğinde, genç kadın tatlı bir ürperme hissetti. Gözden kaybolmadan önce parmaklarını saçlarının arasından geçirmişti. Uzun, piyanist parmakları. Bu eller, onun çenesinin ve genç görünümünün açıklarını kapatıyordu.

Jeanne kontağı çevirdi. Otoparkın her iki çıkışını da görebiliyordu. Nereden çıkacaktı? Ne marka bir arabası vardı. Sokağın diğer ucundaki çıkışta beliren eski püskü bir scooter, Saint-Michel Bulvarı'na doğru yöneldi. Jeanne, kaskın altındaki yüzü görme fırsatını bulmuştu. Feraud'ydu. Arabayı birinci vitese geçirdi ve yarım tur yaptı. Psikiyatr Saint-Michel Bulvarı girişindeki kırmızı ışıkta durmuştu; sinyali,sağa -Seine Nehri'ne doğru- döneceğini gösteriyordu. Birkaç saniye sonra Jeanne, scooter'ın arkasında durdu, kalbi çarpıyordu.

Yeşil,Feraud Saint-Michel Bulvarı'ndan aşağı doğru indi,meydandaki çeşmeyi geçti, sol taraftaki rıhtıma yöneldi. Acelesi ve stresi olmayan biri gibi yavaş yavaş gidiyordu. Acaba bir kadınla mı buluşacaktı? Jeanne elleriyle direksiyonu sımsıkı kavramış, bırakmıyordu.

Avuçları terlemişti. Radyoyu kapattı. Siyah gözlük camlarının ardına gizlenmiş, casus filmlerindeki tiplere benziyordu.

Grands-Augustins Rıhtımı'nda Feraud hızını artırdı. Conti Rıhtımı. Malaquais Rıhtımı. Voltaire Rıhtımı. Seine Nehri'nin hemen yanındaki tercihli yola girdi ve diğer araçlara uyarak yavaşladı. Jeanne kendi arabası ile scooter'ın arasında iki araba almıştı. Her şey yolunda gidiyordu. Bütün dikkatini öndeki scooter'a vermişti, ancak bir yandan da manzaranın güzelliğinin tadını çıkarıyordu. Işıl ışıl

parlayan köprüler. Gölgeleri nehre akseden Sağ Yaka' nın binaları. Bir çamur gibi ağır ağır akan kıvrımlı Seine Nehri. Ve bir kefen gibi şehrin üstüne örten pembe ışık. Feraud hâlâ gidiyordu. Ama nereye ?

Concorde Köprüsü'nden sonra sola döndü ve çıkışı kısa bir bağlantı yoluna açılan kısa bir tünele girdi. Les Invalides Köprüsü'nü geçip sağa döndü, Seine Nehri'ni geçti, yeniden sağa saptı, III.Alexande Köprüsü'ne kadar rıhtımları ters yönde kat etti. Jeanne,köprünün ayaklarındaki şu yeni yere, Show-Case'e gideceğini düşündü. Ama Feraud, Grand Palais'nin yanındaki bahçenin karşısına park etti, kaskını selenin arkasındaki kutuya koydu ve Winston-Churchill Caddesi'ne doğru yürümeye başladı.

Jeanne da onu taklit etti, arabasını Grand Palais'nin dört atlı arabalarından birinin yanına bıraktı. Camlı çatının tepesinde bir dizi vahşi at heykeli yükseliyordu. Feraud binanın ana girişine doğru yürüyordu. Jeanne müzede, Viyana Ayrılık Hareketi ressamlarının eserlerinin sergilendiği "VİYANA 1900" adlı bir serginin olduğunu hatırladı. Klimt. Egon Schiele. Moser. Kokoschka. Bunun çok iyi denk düştüğünü -biraz saçma da olsa- düşündü: Uzun zamandan beri bu sergiyi görmek istiyordu.

Psikiyatr basamakları tırmanmaya başlamıştı bile. Kafasının çok yukarısındaki bu devasa cam ve çelik kubbenin, güneş ışınlarını çeken dev bir mercek gibi olduğunu düşünerek adımlarını sıklaştırdı. Günbatımıyla birlikte bitkin düşen Paris'te, kendini ufacık, aynı zamanda hafif esrik ve heyecanlı hissediyordu.

Feraud gözen kaybolmuştu. Kuyrukta beklememek için serbest giriş kartı çıkartmış olmalıydı. Gece ziyareti için gelenlerin oluşturduğu kuyruk, diğer tarafa, Champs-Elysees'ye doğru uzanıyordu. Jeanne çantasını karıştırdı; onun da bir kartı vardı. Cumhurbaşkanlığı

kararnamesiyle verilmiş, aramalarda kullandığı üç renkli bir kart. Bu kez Viyanalı ressamlar için kullanacaktı.

Birkaç dakika sonra, sergi salonuna giriyordu. İlk bakışta, bu altın rengi, kırmızımsı veya kahverengi tuvallerin, bütün sanatların karışımı olan daha önemli, hatta daha zengin bir gösteri için asılmış büyük sahne perdeleri olduğunu düşündü. Her sanatın sergilendiği XX. Yüzyıl başı Viyanası: resim, heykel, mimari, ayrıca Mahler ve elbette Schönberg'le müzik.

Jeanne'ın birkaç metre önünde, Feraud her tabloyu acele etmeden, büyük bir

hayranlıkla inceliyordu. Elinde katalog yoktu. Eserlerin altındaki yazıları da okumuyordu. Sanki tüm bunlar ona aşinaydı. Ter içinde kalmış olan Jeanne gevşedi ve o da resimleri hayranlıkla seyrederek oyalanmağa başladı. Bu ilk salonun hâkimi Klimt'ti. Ressamın özgünlüğü her zaman olduğu gibi Jeanne'ı yine şaşırttı. En az renk tonu. En az çizgi. En az motif. Her şey, daha önceden resmedilmiş olanla radikal bir kopuşu dile getiriyordu. Ama bu yumuşak bir kopuştu. Japon oymabaskılarını anımsatan yassı düz baskılar. Özenli renk uyumları. Altın parlaklığı. Mine, inci, renkli cam, bronz etkileri...

Ve kadınlar. Aynı zamanda hem çılgınca, hem de sert motiflerin arasında serpiştirilmiş, bal renkli uzun saçlarıyla uyuklayan periler. Dekorun simetrisi - uyuyan her kadını hareliyordu. Altın ve inci ışıltıları, saydamlığın arasından süzülerek, cilalı reçinenin yoğunluğu altında dans ederek gizli gizli göz kırpıyordu. Tam anlamıyla bu resimler gözlere, ruha ve kalbe hitap ediyordu.

Feraud durmuş, bir metre uzaktaki küçük bir tabloya bakıyordu. Tam zamanı, diye düşündü Jeanne. Ona doğru yürüdü, aklında tek bir şey vardı, onun yanında durmak. Daha sonra duruma bakacaktı. Ağzı kurumuş, bacakları titriyordu, son günlerde kendisine yapılan bazı komplimanları kafasında yineleyerek yaklaştı. Thomas'nın apsent benzetmesi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip ensesini ovuşturması konusunda Taine'in düşünceleri. Onu aktris Julianne Moore'a benzeten zabıt kâtibesi Claire'in sözleri...

Yaklaşık bir dakikadan beri, Antoine Feraud'nun yanında duruyordu, baktığı ama görmediği bir tablonun karşısında, tamamen hareketsiz olarak.

Ve Feraud konuşmuştu.

Hep kulaklıktan dinlediği bu ses şimdi kulağının hemen dibinde yankılanıyordu, live.

-E... efendim?

-Bu tabloya her bakışımda Baudelaire aklıma geliyor, diyordum."Çamuru yoğurdum ve ondan altın yaptım... "

Jeanne az kalsın gülecekti. Daha baştan Baudelaire'den alıntı yapan bir adam, Meetic (Ünlü bir çöpçatanlık sitesi) için bile hazır olamazdı. Ama niye olmasın? Klimt'in resmine yoğunlaştı. Tabloda, turuncu bir zemin üzerinde, turkuaz rengi bir elbise giymiş, çok solgun bir kadın tasvir edilmişti. Belden yukarısı görülen

bir kadın portresiydi.

Neredeyse saldırgan bir ses tonuyla sorduğunu fark etti:

-Size göre, çamur bu model mi?

-Hayır, dedi Feraud yumuşak bir tonda. Çamur, bu kadını tüketecek ve güzelliğini elinden alacak olan yaş. Onu kemirecek olan hayatın monotonluğu. Yavaş yavaş onu ele geçirecek olan bayağılık. Klimt onu tüm bunlardan kurtarmış. Onun içsel duygularını yakalamayı başarmış. İki kalp vuruşu arasında ortaya çıkan bu lütuf anını görünür kılmış. O anı ebedileştirmiş.

Jeanne gülümsedi. Dijital kayıtlardaki şu ses. Şimdi yakındaydı. Ve gerçekti. Ve umduğu gibiydi. Tabloya baktı. Psikiyatr doğru söylüyordu.

‘Johanne Staude’nin Portresi’

Tamamlayıcı iki renk hemen göze çarpıyordu. Elbisenin, kristalle boyanmış gibi görünen mineral, turkuvaz rengi. Ve bir lav parçası gibi kızıl ışıltılar yayan fon. Jeanne,

Baudelaire’den ziyade Paul Eluard’ın şu ünlü dizesini düşündü:”Bir portakal gibi mavi dünya”

Bu ilk şok geçince de yüzün farkına varıyordunuz. Ay gibi yuvarlak ve beyaz bir yüz.

Siyah kürk bir yakalıkla çevrili olan bu solgun leke, tablonun kilit noktasıydı. Sizi sözle anlatılamaz bir gerçeğe, yorum gerektirmeden etkileyen bir peri masalına götürüyordu. Ve belki de daha aşağılara: cinselliğe. İnsanın köklerine...

Jeanne bu kadına bir yakınlık hissetti. Pierrot (Fransız tiyatrosunda ve pantomiminde,yüzüne beyaz pudra süren ve beyaz kostümler giyen İtalyan komedi karakteri) yüzü. O döneme göre devrimci sayılabilecek, kısa kesilmiş siyah saçlar. Kırmızı, ince dudaklar. Noktalama işaretleri gibi kalın kaşlar. Tüm bu ayrıntılar ona, çocukken çok beğendiği bir reklamı hatırlatıyordu. Cacharel’in Loulou parfümünün reklamını. Dünyanın en tatlı melodisiyle -Gabriel Faure’nin Pavanne’ı- süzülen genç bir kadın.

Müttefikini bulmuştu. Bir anda kendini daha güçlü, daha dayanıklı hissetti. Ama

hâlâ konuşacak durumda değildi. Sessizlik uzayıp gidiyordu. Söyleyecek bir şeyler bulmak için kafa patlatıyordu...

-Bu sergiye beşinci gelişim, dedi psikiyatr. Burada bir tür rahatlama hissediyorum. Bir dinginlik ve gevşeme kaynağı.

Bu kaynağın uğultusunu Jeanne'ın da duyması için bir an sustu. Ardından ekledi:

-Gelin. Size bir şey göstermek istiyorum.

Jeanne peşine takıldı. Uçarcasına gidiyordu. Bir sonraki salona geçtiler. Heyecanına rağmen, atmosferin değiştiğini fark etti.

Duvarlar çığlıklarla ve yaralarla kaplıydı. Çırpınan bedenler.Zevkten veya acıdan biçimsizleşmiş yüzler. Resmin kendisi kadar konusu da insanı rahatsız ediyordu. Üzeri bıçakla soyulmuş gibi duran kahverenginin, aşıboyasının ve altın sarısının hâkim olduğu kalın boya tabakaları. Sürülü tarlaları anımsatan altüst edilmiş, ezilmiş, yoğun renkler. Dar yüzler. Yuvalarından fırlamış gözler. Eğri büğrü eller. Jeanne Sevilla'daki bir Semana Santa'yı düşündü. Kukuletaların bu yüzleri, mumlarınsa bu ışıklı elleri çağrıştırdığı tövbe haftası.

-Egon Schiele! Dedi Feraud. Klimt'le olan farklılıklarına rağmen, onun resimlerinde de huzur buluyorum. Resimlerinde olumlu bir şiddet öğesi ön planda. Benim için bir kurtarıcı. Ben psikiyatr ve psikanalistim. Bazen çok zor...günlerim olur. XX. Yüzyılın başına ait bu resimler bana yeniden cesaret, enerji veriyor.

-Üzgünüm, diye mırıldanmayı başardı sonunda Jeanne. Ama gerçekten, ben anlamıyorum...

-Bu eserler masumiyeti gözler önüne seriyor! Hayatımı adadığım dünyanın varlığını ispatlıyor. Rüya. Cinsellik. Kaygı... Egon Scghiele ruhu bir eldiven gibi tersine çeviriyor. Onun sayesinde aldatıcı görünümler, burjuva inançları, güven verici yalanlar sona eriyor...

Jeanne'ın başı dönüyordu. Gün boyunca hiçbir şey yememişti. Heyecanı algılamasını engelliyordu. Ve çekici ses tonuna, güzel yüzüne rağmen, Antoine Feraud bir deliyi andırıyordu.

-Özür dilerim, dedi Feraud alçak bir sesle, sanki onu rahatlamak istercesine. Kendimi kaptırdım... size kendimi tanıtmayı bile unuttum.

Elini uzattı.

-Antoine Feraud.

Jeanne psikiyatrın elini gevşek bir şekilde sıktı, böylece ilk kez onu bu kadar yakından inceleme fırsatı da buldu. Yoğun, coşkulu, ama tuhaf bir biçimde de çökmüş bir yüz. Feraud ne gösteriş yapmaya ne de kendini gizlemeye çalışıyordu. Orada, Jeanne'ın tam karşısında, güçsüz, hırpani, yalın bir şekilde duruyordu...

-Jeanne Korowa.

-Polonya kökenli bir ad mı?

-Otomatik Portakal'daki barın adı.

Kahretsin, abuk sabuk konuşuyordu. Aşırı şiddet öğeleri içeren bu filmden bahsetmek de nereden çıkmıştı?

-Ama Polonya kökenli, değil mi? Diye üsteledi Feraud.

-Dolaylı olarak. Babam Polonya asıllıydı, ama hep uzaklarda yaşadı.

Konuşmaya damgasını vuran gereksiz bir bilgi daha. Hoş görülmek istiyordu. Acınacak duruma düşüyordu. Ama Feraud'nun onu sarmalayan, ona hayranlıkla bakan bir hali vardı, bu da tek başına bir dikkat, bir ilgiydi.

-Keyifsiz görünüyorsunuz. Stendhal sendromunu duydunuz mu?

-'Dario Argento' diye fısıldadı Jeanne.

-Efendim?

-Stendhal Sendromu. Bir İtalyan gerilim filmi. Dario Argento'nun

-Bilmiyorum. Benim sözünü ettiğim psikolojik bir sendrom. Tabloların karşısında aşırı duyarlılık gösteren insanlar. Bu kişiler sanat eserinin ihtişamı ve güzelliği karşısında kendilerinden geçerler bayılırlar.

-Film de bunu anlatıyor.

Neden üsteliyordu ki? Bu filmden bazı sahneler arka arkaya gözünün önüne geliyordu. Kafasında peruk, herkesi öldürmek üzere Roma sokaklarında dolaşan Asia Argento. Tecavüze uğramış kadınlar. Otomatik bir silahtan çıkan mermiyle parçalanmış bir yüz.

Elini alnına götürdü ve özür diler gibi ekledi:

-Gün boyu hiç bir şey yemedim. Ben...

Cümlesini tamamlayamadı. Feraud'nun kolu sıkıca omzunu tuttu.

-Gelin. Biraz hava alalım. Size bir dondurma ısmarlayayım.

-15-

Dışarıdaki havanın ona hiçbir faydası olmadı. Batmakta olan güneşin altında, yaprakların gölgeleri dans ediyor ve Jeanne kendi algılamasının titreştiği izlenimine kapılıyordu. içinde bulunduğu durumdan utanıyordu. Ama aynı zamanda, bu şekilde yardım aldığı için gizli bir mutluluk da duyuyordu.

Marigny Tiyatrosu yönünde caddeyi geçtiler, sonra bir büfeden İtalyan dondurması aldılar.

-Biraz yürüyelim, ister misiniz?

Dondurmanın tatlı serinliğinin, sorunun yumuşaklığının tadını çıkarmayı sürdürürken, başını sallayarak bu teklifi kabul etti. Concorde Meydanı'na kadar hiç konuşmadan yürüdüler. Jeanne buradaki bahçelerde dolaşmayalı epey zaman olmuştu. Parmaklıkların ardındaki diğer parkları hep dar ve kapalı buluyordu. Caddenin uğultusunun duyulduğu, trafiğin gürültüsünün, egzoz gazlarının hissedildiği Champs-Elysees bahçeleri diğer parkların tersine şehirle iç içeydi. Bir konuşmaya tanık oluyordunuz. Yapraklar ile asfalt, yayalar ile taşıtlar, doğa ile kirlilik arasındaki tarihi aşka...

-Büyülendim, diye itiraf etti Feraud. Viyana, XX. Yüzyılın başı...Benim tutkum. Konforlu bira evlerinin, kafelerin,strudellerin ardında birçok gerçeğin ortaya çıktığı o dönem! Klimt, Freud, Mahler...

Jeanne onun yeniden bunlardan bahsetmesine inanamıyordu. Zaten o dönemin entelektüel yaşamının ayrıntılı bir tasvirini yapmıştı. Jeanne artık onu dinlemiyordu. Onun fiziksel varlığından yararlanıyordu.

Arabalar son hızla bulvarda akarken, onlar hâlâ yaprakların gölgesi altında yürüyorlardı. Günün son ışıkları, yanıltıcı kızıl bir parlaklığın her ayrıntısını daha da güzelleştiriyordu. Ağaçların diplerindeki demir ızgaralar ateşten hedefler gibi parlıyordu. Jeanne uzun zamandan beri bu kadar mutlu olmamıştı.

Feraud tutkuyla konuşmayı sürdürüyordu. Jeanne ise hâlâ dinlemiyordu. Onu etkileyen tek şey, Feraud'nun coşkusuydu. Doğallığı, konuşkanlığıydı. Ve ayrıca bilgisiyle onu tavlama isteğiydi.

Concorde Meydanı’nda, Jeanne’ı kolundan tuttu.

-Tuileries’ye gidelim mi.?

Jeanne “evet” anlamında kafasını salladı. Arabaların karmaşası. Egzoz gazlarının kokusu. Taş çeşmeler... Turistler büyük bir hayranlıkla fotoğraf çekiyordu. Sıradan bir günde sıkılacağı, sinirleneceği her şey ona sihirli, büyüleyici, gerçek dışıymış geliyordu.

-Durmadan konuşuyorum, ama sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum, dedi Feraud, Tuileries Bahçeleri’ne girerlerken. Ne iş yapıyorsunuz?

Gerçek işini söyleyerek onu kaçırmanın gereği yoktu.

-İletişim alanındayım, diye aklına ilk gelen şeyi söyledi.

-Yani?

-Kurumsal. Bir yayın kuruluşunda yöneticiyim. Broşürler, toplu mail gönderimleri. İlginç bir iş değil.

Feraud bir bankı gösterdi. Oturdular. Bahçelere karanlık çöküyordu. Her ayrıntıyı belirginleştirerek. Cisimlere fazladan bir yoğunluk katarak. Karanlık, bu derinliğe, bu çekime kendini bırakan Jeanne’ın ruh haliyle uyum içindeydi.

Feraud devam etti:

-Önemli olan her gün, her dakika işini sevmektir.

-Hayır, dedi Jeanne hiç düşünmeden, önemli olan aşktır.

Aptalca bir şey söylediğinin farkına varmış gibi dudaklarını büzmüştü.

-Çok farklı bir şekilde “hayır” dediğinizi biliyor musunuz?

-Hayır.

Feraud içten bir kahkaha attı.

-Şöyle yapıyorsunuz. Başınızı hafifçe bir tarafa doğru çeviriyorsunuz.Ama bu hareketi hiçbir zaman sonlandırmıyorsunuz.

-Çünkü hayır demeyi bilmiyorum. Asla.

Feraud sevecen bir tavırla Jeanne'ın elini tuttu.

-Bunu asla bir erkeğe söylemeyin!

Jeanne kızardı. Her konuşmanın ardından kısa bir sessizlik oluyordu. Utanma ile hazzı bir araya getiren bir mola. Uzun zamandan beri kimse onunla bu kadar yumuşak bir ses tonuyla konuşmamıştı...Sahi, ne kadar olmuştu?

Bu anı, bu konuşmayı sürdürmek -ve sonsuz mutluluk içinde yok olup gitmemek- için gayret gösterdi.

-Ya siz, diye sordu kendini zorlayarak, tüm bu kirli çamaşırlar?

-Hangi kirli çamaşırlar?

-Hastalarınızın kirli çamaşırlarını yıkıyorsunuz, değil mi?

-Böyle de denebilir, evet. Her günüm kolay değil, ama işime tutkunum. Sadece işim için yaşıyorum.

Jeanne için bu cümle olumlu bir işaretti. Karısı yoktu.Çocukları yoktu. Daha önce yalan söylediği için pişman oldu. Çünkü işi hakkında doğruyu söyleyebilirdi. İşine sevdalı iki kişi. İki özgür yürek.

-Eğer bu tutkunuzu adlandırmanız gerekirse, ne söyleyebilirsiniz?

-Bir psikiyatra psikanaliz mi yapıyorsunuz?

Jeanne sustu, cevabını bekliyordu.

-İşimi seviyorum, sanırım, dedi sonunda. Bu, mekanizmanın kalbine nüfuz etmek gibi bir şey.

-Hangi mekanizma?

-Baba mekanizması. Baba, her şeyin anahtarıdır. Onun gölgesi çocuğun kişiliğinde, davranışlarında ve arzularında hep vardır. Özellikle de kötülük konusunda.

-Sizi tam anlayamadım.

-İnsan bedenine bürünmüş bir canavarı ele alalım. Korkunç eylemleri nedeniyle insan olarak nitelendirilemeyecek bir varlık. Mesela Marc Dutroux. O olayı hatırlıyor musunuz?

Jeanne başını salladı. Eğer Dutroux suçlarını Île-de-France'ta işlemiş olsaydı, belki de dosyasını Jeanne hazırlayacaktı.

-Böyle bir caninin eylemlerini anlamak imkânsız, diye devam etti Feraud. Küçük kızları bir mahzende ölüme mahkûm etti. Onlara tecavüz etti. Onları sattı. Yeniyetme kızları canlı canlı gömdü. Hiçbir şey bu yaptıklarını haklı kılamaz. Bununla birlikte,eğer hikâyesini eşelerseniz, başka bir canavara rastlarsınız: babası. Marc Dutroux berbat bir çocukluk yaşamış. Kendisi de bir kurban. Bu konuda örnekleri artırabiliriz. Guy Georges annesi tarafından terk edilmişti. Patrice Alegre'in annesi ise onu seks oyunlarında kullanıyordu...

-Bakıyorum bu kez annelerden söz ediyorsunuz.

-Genel olarak bu duruma sebep olan kişilerden bahsediyorum. Çocuk için ilk aşk objeleri, iç içe geçmiş anne ile babadır. Seri katillerin ister psikotik, ister psikopat veya sapkın olsunlar, tek bir ortak noktaları vardır: Kötü ve mutsuz bir çocukluk geçirmişlerdir. Asla onarılamayacak hasarlar bırakmış bir şiddet, bir karmaşa ortamından gelmişlerdir.

Jeanne artık daha az ilgilenmeye başlamıştı. Her katil için istediği psikiyatri raporlarından bu tür söylemlere aşinaydı. Yine de sormadan yapamadı:

-Ama şu "baba mekanizması" ne anlama geliyor?

-Sık sık ağır ceza duruşmalarına giderim. Her davada katilin aile ortamı anlatıldığında, hep kendime şu soruları sorarım: Bu adamın anne ve babası neden yanında değil? Neden onlar da birer canavar ? Onlar da şiddet uygulayan ebeveynlerin çocukları değil mi? Ve bunlara benzer başka sorular. Her suçlunun arkasında, hep suçlu bir baba vardır. Bunu insanın kökenlerine kadar götürebiliriz.

-Adem'e kadar mı ? diye atıldı Jeanne.

Feraud kolunu Jeanne'ın omzuna attı. Yine kendinden emindi. Konunun

ağırlığına rağmen, ciddiyetten uzak ve rahat görünüyordu.

-Freud'un bu konuda teorisi vardı Bunu 'Totem ve Tabu'da açıklamıştır. İlk suç.

-Adem ve elma mı?

-Hayır. Babanın öldürülmesi. Freud bir mesel uydurdu. Çok uzun zaman önce, çok eski zamanlarda, bir kabilenin hükümdarı olan bir adam varmış. Üstün bir erkekmiş. Kurt sürülerindeki gibi bir Alfa (Kurt sürülerinin başı Alfa çiftidir.Onların dışında hiçbir kurt çiftleşemez ve yavru yapamaz) erkeği. Kadınların üzerinde büyük bir ağırlığı varmış. Babalarını kıskanan oğulları onu öldürüp yemişler. O andan itibaren de pişmanlık içinde yaşamaya başlamışlar. Babalarına benzeyen bir totem yapmışlar ve kendi kabilelerindeki kadınlara dokunmayı kendilerine yasaklamışlar. Böylece de ensest ve ebeveyn öldürme yasak hale gelmiş. Bugün bile hâlâ içimizde saklı olan bu vicdan azabıyla yaşıyoruz. Bilimsel antropoloji Freud'un tezine karşı çıksa da-gerçekte böyle bir olay hiç olmadı- efsanenin verdiği mesajı anlamak gerekiyor. Bu suçu hepimiz paylaşıyoruz. Veya bu isteği. Bu arzuları istikrarlı bir biçimde kendimize saklamamızı ve vicdan azabı duymamızı sağlayan tek şey, iyi bir eğitimdir. Ama en ufak bir dengesizlikte içimizdeki şiddet eğilimi yeniden açığa çıkıyor,, baskılamayla,sevgisizlikle daha da artıyor, ağırlaşıyor...

Jeanne iyi takip edip edemediğinden emin değildi, ama bunun bir önemi de yoktu. Louvre Piramidi uzaktan kristal bir koni gibi parlıyordu. Saat 22.00 olmalıydı. Sohbetin buralara varmış olmasına inanamıyordu.

-Ya sizin babanız ne iş yapıyordu?

Ağzından böyle yersiz bir soru çıkıvermişti. Feraud gayet doğal bir şekilde cevapladı.

-Bu başka bir randevunun konusu olabilir, ne dersiniz?

-Yani başka bir seansın mı, demek istiyorsunuz?

Güldüler, ama artık eski enerji kalmamıştı. Feraud suç ortağı gibi davranmaktan vazgeçmişti. Jeanne de kendine rağmen, yine melankoliye kapılmıştı.

-Eve gitsem iyi olacak, dedi genç kadın saçını düzeltirken. Sanırım alacağımı aldım.

-Elbette.

Psikiyatr, onun konuşmaları ve bahsettikleri ciddi konuları kastettiğini sanmıştı. Ama yanılıyordu. Jeanne sadece mutluluktan payını almıştı.

-16-

Kapısının önünde, Jeanne paspasın üzerine bırakılmış bir zarf buldu. O günün kayıtları. Doktor Antoine Feraud'nun seansları. Zarfı yerden aldı ve ertesi gün dinlemeyi düşündü. Psikiyatrın sesini yeniden duymak istemiyordu. Az önceki izlenimlerini berbat etmeye niyeti yoktu...

Doğruca banyoya gitti ve kafası karışık bir halde duşun altına girdi. Sarhoş gibiydi. Bu görüşmenin nasıl sonuçlandığını tam olarak bilemiyordu. Birbirlerinin cep numaralarını almışlardı. Tek hatırladığı buydu.

Duş kabininden çıktı ve üzerine bir tişört geçirdi, şortunu giydi. Artık ne sıcaklık, ne de yorgunluk hissediyordu. Sadece bir uyuşukluk. Hoş bir boşluk. İçinde sadece muğlak, tam adını koyamadığı bu duygu kalmıştı: yeşeren bir aşk.

Mutfak. Işık. Aç değildi. Kendine bir fincan yeşil çay hazırladı. Hemen yatmak istiyordu. Yeniden kaygıya kapılmamak, sıkılmamak için bu sarhoşlukla uyumayı arzuluyordu. Kendini tanıyordu. Eğer uyanık kalırsa, kendini sorgulamaya başlayacaktı. Feraud da ondan hoşlanmış mıydı? Onu arayacak mıydı? Onun ruh halini anlamasını sağlayacak olumlu veya olumsuz işaretler neydi? Gecenin geri kalan kısmını, bu şekilde her şeyi en ince ayrıntısına kadar didikleyerek geçirebilirdi. Gerçek bir soruşturma yöntemi. Sonunda da tatmin edici bir kanıya varamayacaktı.

Gözleri yeniden zarfa takıldı. Sesi duymak istiyordu. Onun sesini. Kucağında dizüstü bilgisayarı, kulağında kulaklıkları, salondaki yerini aldı. Diski bilgisayarın okuyucusuna yerleştirdi.

Kaydı hızlı moda aldı. Sadece bir veya iki seans dinlemek istiyordu. Her randevunun ilk kelimelerini yakalıyor ve karar veriyordu. Sesleri, tınıları ve her hastanın labirentteki bir fare gibi dolandığı, uygun duruma getirilmiş küçük psişik cehennemleri tanıyordu.

Nihayet diskin sonuna doğru ilginç bir seansla karşılaştı.

İspanyol baba yeniden ortaya çıkmıştı.

Oğluyla birlikte.

-Size Joachim’i tanıtayım.

Karanlıkta sesi biraz daha, açtı. Baba ile oğlunun 18.00 civarında Feraud’yu ziyaret ettiğini anlıyordu.

-Merhaba, Joachim.

-Merhaba.

Sesinden,Jeanne onun kırklı yaşlarda olduğunu tahmin etmişti. Öyleyse baba, önceden de tahmin ettiği gibi, en az altmışlı yaşlarda olmalıydı.

-Birkaç soruya cevap vermeyi kabul ediyor musunuz?

-Kabul ediyorum.

-Yaşınız?

-Otuz beş

-Evli misiniz?

-Bekârım.

-İşiniz?

-Avukatım.

-Uzmanlık alanınız?

-Şu an, Güney Amerika kıtasındaki HDÖ’lerle (Hükümet Dışı Örgütler) ilgileniyorum.

Joachim’in İspanyol aksanı yoktu. Fransa’da yetişmiş olmalıydı. Veya dile karşı özel bir yeteneği vardı.

-Bu HDÖ’lerin faaliyet alanları nedir?

-Orijinal bir yanı yok. Fakirlere yardım ediyoruz. Çocukları tedavi ediyoruz, onları aşılıyoruz. Bana gelince, dünyanın her tarafından bağış topluyorum.

Sessizlik. Feraud not alıyordu. Joachim her soruya hiç tereddüt etmeden ve rahatsızlık duymadan cevap veriyordu.

-Herhangi bir sağlık sorununuz var mı?

-Hayır.

-Alkol kullanıyor musunuz?

-Hayır.

-Uyuşturucu?

-Asla.

-Babanız bana sizin, nasıl söylesem, kriz geçirdiğinizi söyledi.

Jeanne bir kahkaha duyduğunu sandı. Joachim tüm bunları hafife alıyor gibiydi.

-“Krizler.” Evet kelime bu.

-Bunlar hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?

-Hiçbir şey.

-Yani.

-Yanisi, bunlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Kara delikler gibi.

-Zaten sorun da burada, diye ekledi babası.

Yeniden sessizlik. Alınan yeni notlar.

-Bu hatırlamamaların sebebi o anda başka bir kişiliğin ortaya çıkması mı?

-Size hiçbir şey bilmediğimi söyledim!

Joachim sesini yükseltmişti. İlk sinirlenme belirtisi. Feraud da ses tonunu değiştirdi. Daha kararlı, daha sert konuştu.

-Şimdi kısa bir hipnoz seansı yapmamızı kabul eder misiniz ?

-‘Şeytan’ filmindeki gibi mi?

Avukat yeniden neşeli bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. Ama mesafeliydi.

-‘Şeytan’ filmindeki gibi. Evet. Çoğunlukla sürprizlere gebe bir yöntemdir.

Joachim yeniden güldü.

-İçime şeytan girdiğini mi... düşünüyorsunuz?

Asabiyet ve gevşeme.sürekli yer değiştiriyordu. Bu hem Joachim, hem de Feraud için geçerliydi.

-Hayır. Hatırlamamanızın sebebi sizin içinizde, sizden habersiz ortaya çıkan bir kişilik olabilir. Daha çok sizin kişiliğinizin başka bir yanı diyelim. Şüphesiz bu yüzünüzü birlikte ortaya çıkarabiliriz. Hipnoz bu konuda bize yardımcı olabilir. Sizin için en ufak bir tehlikesi yok.

Feradu çok daha özenli bir ses tonuyla konuşmuştu. Anestezi öncesi bir cerrah gibi. Kumaş hışırtıları. Joachim koltuğunda kımıldanıyordu.

-Bilmiyorum...

-Joachim... diye fısıldadı baba.

-Baba, sen bu işe karışma!

Kısa bir sessizlik.

-Tamam. Deneyelim.

-Müsaade ederseniz storları indireyim...

Ayak sesleri. İnen storların gürültüsü. Gıcırtılar. İskemleler bir yerlere çekiliyordu. Jeanne büyülenmiş gibiydi. Tüm bunların, karşılaşmalarından hemen önce olduğuna inanamıyordu. Bir gerçeğin farkına varıyordu. O Champs-Elysees’de dondurmasını yerken Antoine Feraud da bir şekilde rahatlamaya çalışıyordu. İyi bir değiş tokuş.

Jeanne hipnoz seansı öncesi gevşeme etaplarını atlayarak diski hızlı moda aldı. Joachim şu anda telkin durumundaydı. Ağır ağır verilen cevaplar. Gırtlaktan,

doğrudan ses tellerinden çıkıyormuş gibi vurgusuz bir ses. Jeanne üçünü de loş odada otururken hayal ediyordu.

Feraud çalışma masasının ardında veya belki de hastasının yanında oturuyordu. Joachim, gözleri kapalı veya gözbebekleri sabit, sandalyesinde dimdik duruyordu. Ve biraz geride, baba ayaktaydı. Jeanne, onu neden gri veya beyaz gür saçlı olarak hayal ettiğini bilmiyordu. -Joachim, beni duyuyor musunuz?

-Evet, duyuyorum.

-Eğer oradaysa, sizin içinizde olan kişiyle konuşmak istiyorum.

Cevap yok.

-Onunla konuşmam mümkün mü?

Cevap yok. Feraud sesini yükseltti.

-Joachim'in içinde yaşayan kişiye sesleniyorum. Bana cevap ver.

Joanne, Feraud'nun "sen" diye konuşmaya başladığını fark etti. Şüphesiz iki muhatabı arasında bir ayrım yapmak istiyordu. Joachim ile davetsiz misafir arasında. Son bir deneme daha yaptı, bu kez biraz daha sakindi:

-Adın ne?

Kısa bir sessizlik. Sonra odada başka bir ses duyuldu:

-'Senin adın yok'.

Bu ses tınısı Jeanne'ı ürküttü. Metalik, cızırtılı, iç burucu bir ses. Ne erkek, ne kadın. Belki bir çocuk. Perche'teki köyde ablasıyla birlikte geçirdiği yaz tatillerinde, iple birbirine bağlı konserve kutularından telsiz yaparlardı. Metal silindirin içinden duyulan ses de aynı bu sese benziyordu. Metalik bir ses. Tarazlı bir ses.

-Adın ne?

Baba, fısıltıyla konuştu.

-"Şey" asla "ben" demez. "Şey" hep ikinci tekil şahıs olarak konuşur.

-Susun.

Feraud boğazını temizledi:

-Kaç yaşındasın?

-‘Senin yaşın yok.Sen ormandan geliyorsun.’

-Hangi orman?

-‘Çok acı çekeceksin.’

-Ne arıyorsun? Ne istiyorsun?

Cevap yok.

-Bana ormandan bahset.

Metal gıcırtısı. Belki de alaycı bir gülüş.

-‘Onu dinlemek lazım. Manes (Romalılarda tanrı olarak düşünülen ölülerin ruhları) ormanı’nı.

--Neden bu şekilde adlandırıyorsun?

Cevap yok.

-Bu ormanla çocukken mı tanıştın?

-‘Bu ormanla çocukken mi tanıştın.’

Baba bir kez daha araya girdi, alçak sesle:

-Bu onun “evet” deme biçimi, bunu daha önce de gözlemledim. “Şey” soruyu tekrarlıyor. Feraud karşılık vermedi. Jeanne onun Joachim’e yoğunlaşmış olduğunu düşünüyordu. Şüphesiz, elleri dizlerinin üstünde, ona doğru eğilmişti.

-Bana onu tarif et.

-‘Orman, o çok tehlikeli.’

-Nasıl?

-‘Seni öldürüyor. Orman seni ısırıyor.’

-Ormanda ısırıldın mı?

‘Ormanda ısırıldın mı?’

-Joachim’in içinde belirdiğinde, ondan ne yapmasını istiyorsun?

Sessizlik.

-Ormandan intikam mı almak istiyorsun?

Sessizlik.

-Soruma cevap ver.

Sessizlik

-Cevap ver, bu bir emirdir!

Yeniden bir metal gıcırtısı. Belki de bir kahkaha. Veya bir geğirme sesi. Çocuk sesi birkaç nota yükseldi ve tekdüze bir şarkıya başladı.

-“Todas las promesas de mi amor se iran contigo / Me olvidaras me olvidaras / Junto a la estacion llorare igual que un nino / Porque te vas, porque te vas / Porque te vas, porque te vas...” (Aşkın bütün vaatleri seninle beraber gidecek / Beni unutacaksın, beni unutacaksın / İstasyonun yakınında bir çocuk gibi ağlayacağım / Neden gidiyorsun, neden gidiyorsun,/ Neden gidiyorsun, neden gidiyorsun...)

Feraud onu durdurmaya çalıştı, ama çocuk-adam aynı sözleri nefes almadan tekrarlamayı sürdürüyordu:

-...”se iran contigo / Me olvidaras, me olvidaras / Junto a la estacion llirare igual que un nino / Porque te vas, porque te vas / Porque te vas, porque te vas...”

Ses ürkütücüydü, sanki ses telleri ısınana dek, kopana dek birbirine sürtünüyordu. Feraud sesini yükselterek onu hipnoz halinden çıkarmayı başardı. Verdiği komuttan sonra ortama yeniden sessizlik hâkim oldu.

-Joachim, beni duyuyor musunuz?

-Sizi duyuyorum, evet.

Adamın sesi geri dönmüştü.

-Kendinizi nasıl hissediyorsunuz ?

-Yorgun.

-Bana hipnoz altındayken neler söylediğinizi hatırlıyor musunuz?

-Hayır.

-Çok iyi. Bugünlük bitiriyoruz.

-Neyim var doktor?

Joachim yeniden neşeli bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı, ama kaygısı hafifçe belli oluyordu.

-Bunu söylemek için çok erken. Buraya düzenli olarak gelmeyi kabul eder misiniz? Bazı tıbbi muayenelerden geçmeyi?

-Nasıl isterseniz, diye fısıldadı, her şeyi kabullenmiş bir ses tonuyla.

-Şimdi babanızla konuşmak istiyorum. Yalnız.

-Sorun değil. Hoşça kalın doktor.

İskemle gıcırtıları. Kapı gürültüsü. Sonra babanın titrek sesi:

-Korkutucu değil mi?

-Hayır. Ancak bazı incelemeler yapmamız gerekiyor. Nörolojik bir lezyon olup olmadığını görmek için.

-Nasıl uygun görürseniz.

-Oğlunuz -yani hipnoz altında sorguladığım şu varlık- spesifik semptomlar sergiliyor.

-Ne tür semptomlar?

-Kişi zamirini yanlış kullanma. Soruları tekrarlama. Karşısındaki ne söylerse onu yineleme. Hatta yüzü...Diğeri konuştuğunda yüzünün değiştiğini gördünüz...

-Ne tür semptomlar?

-Otizm.

-Bu kelimeyi duymak istemiyorum.

-Bununla ilgili olarak hiç tedavi görmedi mi?

-Onun hikâyesini biliyorsunuz. İlk yıllarda onun yanında değildim.

-Annesiyle ilişkileri nasıldı?

-Annesi doğumundan öldü. ‘Hay Dios mio’ (Tanrım) not almıyor musunuz ?

-Bu çocukla ne yaptığınızı anlamıyorum.

-Benim ülkemde, bu çok yaygın bir uygulamaydı. Herkes böyle yapıyordu.

Alçak sesle konuşuyorlardı. Jeanne muayenehaneyi yeniden kafasında canlandırmaya çalıyordu. Feraud storları açmamıştı. Demek ki hâlâ loş bir ortamda oturuyorlardı.

-Onun geçmişi hakkında daha çok şey bilmem gerekiyor, dedi Feraud. Size göre, “Manes Ormanı” imgesini kullandığında neden söz ediyor olabilir?

-Neden söz ettiğini bilmiyorum O zamanlar orada değildim.

-Ya sürekli olarak yinelediği İspanyolca sözcükler, ne olduğunu biliyor musunuz?

-Evet, Yetmişli yıllara ait İspanyolca bir şarkının sözleri.”Porque te vas”. Cria cuervos adlı bir filmin müziği. Kendini tehlikede hissettiğinde bu sözleri yineliyor.

-Tedavi görmesi gerekiyor. Karmaşık... bir ruh hali var. Bir başka kişiliğin varlığı şizofreninin bir göstergesi de olabilir.Semptomları otizminkilerle

karışabilir. Birkaç günlüğüne onu bir hastaneye yatırmak gerekecek. İyi bir klinikte danışmanlık yapıyorum ve...

-Yapamam! Size daha önce de açıkladım. Onu kısa süreliğine de olsa bir yere kapatmak, gerçeği açığa çıkarır. ‘Bizim gerçeğimizi’. Bu imkânsız. Artık bize sadece Tanrı yardım edebilir. “Tanrı’dır daima senin kılavuzun, en çorak yerlerde ruhunu doyuran...”

Feraud artık onu dinlemiyordu sanki.

-Endişeliyim. Onun için. Diğerleri için.

-Artık çok geç.

-Çok mu geç?

-Sanırım bu gece birini öldürecek. Paris’te, X.Bölge’de. Sürekli Belleville’de dolanıp duruyor.

-17-

Jeanne gece boyunca hemen hemen hiç uyumamıştı. Duygular, düşünceler ve sesler uzayıp giden kâbuslar boyunca birbirine karışmıştı. Antoine Feraud'yla tanışması. 'Size bir dondurma ısmarlayayım'. Son dijital kayıt. Hipnoz seansı. Davetsiz misafirin sesi. 'Orman seni ısırıyor'. Ve babanın korkuları. 'Sanırım bu gece birini öldürecek. Paris'te, X.Bölge'de...'

Aslında hiçbir şeye inanmıyordu. Ne aşk tanışmasına. Ne de potansiyel katile. Bu tanışma, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Ve bir psikiyatrın muayenehanesinde bir cinayetin itiraf edilme olasılığına nasıl inanabilirdi ?. Dinleme cihazı yerleştirilmesi talimatını verdiği bir psikiyatrın muayenehanesinde? Bu imkânsızdı.

Feraud'nun kendisi de buna inanmamıştı. Aksi halde Viyana Ayrılık Hareketi ressamlarının sergisine gelmezdi. Tanıştığı kızılsarı saçlı bir kadına kur yapmazdı. Ama Jeanne, yüz hatlarının neden bu kadar gergin olduğunu şimdi anlıyordu. Neşeli görüntüsünün altında neden düşünceli göründüğünü. Şu anda Jeanne'ın kafasını kurcalayan şüphe, onun da İçini kemiriyor olmalıydı. Böyle bir cinayet işlenecek miydi? Polisi uyarması gerekiyor muydu? Jeanne gülümsedi. Eğer ona gerçek mesleğini söylemiş olsaydı...

Yataktan kalktı...Saatine baktı. 9.00 olmuştu. Günlerden cumartesiydi ve güneş daha şimdiden evin her yerini doldurmuştu. Mutfağa gitti ve kendine bir Nespresso hazırladı. Sade, koyu ve yanık toprak aromalı bir kahve. Buzdolabının kromajında kendini seyrederek günlük Effexor'unu yuttu. Üzerinde Pekin Olimpiyatları'nı protesto eden tişörtü -Olimpiyat halkalarının yerinde kelepçeler vardı- ile Calvin Klein marka bir şort vardı. Babanın söylediği sözler kafasının içinde dolanıp duruyordu. 'Sanırım bu gece birini öldürecek.X.Bölge'de...' Aslında bunu öğrenmek onun için çok kolaydı: Sonuç olarak bir yargıçtı. Önceki gece başkentte bir ceset bulunup bulunmadığını öğrenmek için Paris Emniyet Müdürlüğü'nü araması yeterliydi. Hatta "adam-çocuk"un harekete geçtiğini ve Paris'in bir banliyösüne bir

ceset bıraktığını farz ederek Île-de-France'taki savcılıkları da arayabilirdi. Bütün savcıları tanıyordu. Yani hemen hemen hepsini.

İkinci Nespressosunu doldurdu. Salona geçti. Sehpanın karşısındaki kanepeye

oturdu. Adalet Bakanlığı tarafından hazırlanmış özel rehberi aldı ve telefonuna uzandı.

İlk olarak Emniyet Müdürlüğü'ndeki savcının ofisini aradı. Gece işlenmiş bir cinayet yoktu. Bu durumda sabah bulunmuş bir ceset de. Ama henüz saat 10 bile olmamıştı. Ve günlerden cumartesiydi, bu da cesedin bulunmasını iki gün geciktirebilirdi, tabii ceset bir ofise, bir depoya veya herhangi bir işyerine bırakıldıysa.

Ardından Nanterre Savcılığı'nı aradı.

Bir şey yoktu

Bobigny'yi aradı.

Gece Gagny'e bir cinayet işlenmişti. Alkolikler arasında çıkan bir kavgaydı. Suçlu da zaten parmaklıkların arkasındaydı.

Creteil.

Bir şey yoktu.

Jeanne büyük banliyölerin savcılıklarının numaralarını buldu.

Versailles.

Bir şey yoktu.

Cergy.

Seine Nehri'nde boğulmuş bir evsiz.

Meaux.

Bir şey yoktu.

Melun.

Bir kadın öldürülmüştü. Bir karıkoca kıskançlığı.

Fontainebleau.

Bir şey yoktu.

Pontoise.

Hiçbir şey...

Saatine baktı. Neredeyse 11.00 oluyordu. Görevini yapmıştı. Her telefon görüşmesinde, savcı yardımcılarından cinayet vakalarının kendisine bildirilmesini istemişti. Hepsi de kabul etmişti. Hem de hiç soru sormadan. Yargıç Korowa tanınmış biriydi. Haklı nedenleri olmalıydı. Beklemekten başka çare yoktu.

Artık bu olayı unutmak gerekiyordu. Yine de Île-de-France'taki tüm önemli vakaların telgrafla bildirildiği Beauvau Meydanı'ndaki İçişleri Bakanlığı'nı aramayı ihmal etmedi. Buraya da dikkate değer bir olay bildirilmemişti.

Rosny Kalesi'ndeki Jandarma Genel Merkezi'ni aradı. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Birden,12.00' De kuaförde randevusu olduğunu hatırladı, sonra da VIII.Bölge'ye öğle yemeğine gidecekti.

Gerçek dünyaya geri dönmüştü.

Hazırlandı, saçını düzeltti. Aynada gördüğü yüzü, korktuğu kadar vardı. Sanki gece boyunca kafa çekmiş, sigara içmişti.'Julianne Moore, ne demezsin...' Birkaç makyaj hilesiyle durumu kurtarmaya çalıştı.

Tam 12.00'de evden çıktı -randevusunun olduğu saatte.Siyah bir kot pantolon. Açık sandaletler. DKNY tişört. Ve kuaförü mucizeler yaratana kadar giyeceği bir şapka. Artık olası bir cinayet düşünmüyordu. Feraud'yu da. Başka bir şeyi de.

Saçının şeklini değiştirmeliydi.

Cumartesinin olmazsa olmazı.

-18-

Vasat sayılabilecek bir saç kesiminin ardından saat bir buçukta Jeanna Korowa, randevusu olduğu restoranın kapısından içeri giriyordu. Barın orada, davetlisi olduğu kişinin adını verdi. Onu masaların olduğu tarafa doğru yönlendirdiler. Yüksek tavanlar. Camlarda vitraylar. Art deco bir üslup. Ve masalar arasında geniş boşluklar. Bir yolcu gemisinin yemek salonundan esinlenerek dizayn edilmiş bu lokantanın mimarisi hakkında bir yerlerde bir şeyler okumuştu. Öyle ya da böyle, buraya her gelişinde bir gemiye bindiği hissine kapılıyordu.

-Geciktiğim için özür dilerim.

Ismarlama açık renk bir takım giymiş olan Emmanuel Aubusson bir seksen beşlik boyuyla ayağa kalktı. Tamamen babacan bir şefkatle Jeanne'ı yanaklarından öptü. Yaşlı adam hiçbir zaman onun âşığı olmamıştı. Ama çok daha fazlasıydı. Öğretmeni. Akıl hocası. Koruyucusu. Jeanne onunla, yargıçlık eğitimini bitirdiği ilk yıllarda tanışmıştı. Paris Temyiz Mahkemesi başkanlığı yaparken onun yanında çalışmıştı. Aubusson yetmişine yakında ve ince uzun, güçlü bir yapısı vardı. Gözleri, ceketinin yakasındaki kırmızı legion d'honneur nişanı kadar parlaktı. Gerçek bir condottiere'.(Eskiden.İtalya'da milis komutanı.) Ama hepsi bu değildi.

Adamın aykırı düşünceleri vardı. Hepsini tek bir potada ve aynı bilgelikle bir araya getirmişti. Militan bir solcuydu, altmışından sonra boşanma davalarında uzmanlaşmış,büyük bir servet yapmıştı. Bugün bile hâlâ gözlüğünü takmak ve evlilik sözleşmeleriyle ilgilenmek için binlerce avro talep edebiliyordu. Yalnız yaşıyordu, mağrur biriydi,hiç evlenmemişti, ama hep bir donjuan olmuştu. Çocuğu yoktu, küçük ve masum olan her şeye sınırsız bir sevgisi vardı. Ve soğuk, dediğim dedik, sert adam aynı zamanda bir estetti. Bir sanat tutkunu.

Aubusson, Jeanne'a her şeyi öğretmişti. Hukuk alanında. Sanat tarihi konusunda. Ve son olarak iki meslektaş Louvre Müzesi'nde, Eski Yunan ve Roma heykellerinin yer aldığı salonda buluşmuştu.

-Bana neden burada randevu verdiniz? Diye sormuştu Jeanne.

-Uzun zamandan beri Eski Yunan heykelleriyle ilgileniyorum. İlk yüzyıllar. Ardından Praksiteles, Pheidias, Lysippos. Sonraki dönemleri fazla sevmiyordum.

Helenistik dönem.

Çok kıvrımlı, çok hareketli. Ve bir şekilde sadelikten biraz daha uzak.

-Yargıçlık görevime başlamadan önce, bana son birkaç öğüdünüz olduğunu söylemiştiniz.

-Burası da onun metaforu.

-Anlamıyorum.

Yavaşça Jeanne'ın koluna girmiş ve onu kolunda bir çocuk taşıyan, sevimli bakışlı bir erkek heykeline doğru götürmüştü.

-Çocuk Dionysos'u taşıyan Hermes. Praksiteles'in günümüze kadar ulaşmış tek heykeli. Ve üstelik emin de değiliz. Hatlara, kavislere, girinti çıkıntılara bak. Eski Yunanlıların, bir fotoğrafçının görüntü üzerinde rötuşlar yapması gibi, doğayı eşsizleştirdikleri söylenir. Bu yanlıştır.Yunan heykeltıraşlar tersine bir yöntemle çalışıyorlardı.

Jeanne, mermer teninden kaslarının gerginliği hissedilen bu kusursuz bedenden gözlerini alamamıştı.

-Yunan heykeltıraşlar, insana özgü nitelikleri, ayırıcı özellikleri, hatları yavaş, yavaş yerleştirmek için Mısır geleneğinin eski modellerinden yola çıktılar. Onların modellerinin zayıflıklarından. Heykeltıraşlar bu eski modellere hayat vermeye çalıştılar. Bu yöntem en güzel meyvelerini Praksiteles zamanında verdi. Eski örnekler heykeltıraşların elinde soluk almaya, yaşamaya başladı. Soyutlanma ile bireyselleştirme arasında bir denge noktası kuruldu

Jeanne, yaşlı adamın kolunu omzunda hissetmişti. Bir kartal pençesi.

-Hâlâ benim dosyalarımla ne ilişkisi var, anlamıyorum.

-Dosyaların, Jeanne, onlar senin heykellerin. Kusursuz olmaları için her zaman büyük bir çaba göstereceksin.Tanık ifadelerini vaktin almak için. Saikları inceleyip sık dokumak için.

Ve bir suçluya ulaşmak için...Ben sana tersini yapmanı salık veriyorum.

-Yani?

-Yunanlılar gibi çalış. Eksiklikleri sapta. Bir birini tutmayan mekân ve saatleri. Tanık ifadelerindeki kara delikleri. Saiklar arasındaki çelişkileri. Bu aykırılıkları göz ardı etme. Dosyalarının ruhuna saygı göster! Başka doğruların seni kimi zaman başka yerlere götüreceğini görecek ve şaşıracaksın. Bunu sana söylememeliyim, ama bazı davalar hâlâ yüreğimde yaradır. Pürüzler, olan davalar. Gözümden kaçan veya tutarlı ve gerekli görmediğim için göz önünde bulundurmadığım bazı ayrıntılar. Bu hatalar başka bir gerçeği görene kadar yıllarca yakamı bırakmadı. Ya da en azından bende ciddi birtakım şüpheler uyandırana kadar.

-Masumların hapse yollandığını mı söylemek istiyorsunuz?

-Suçlu olduğuna inandığım masumlar, hiç kuşkusuz. Bu da hayatın bir parçası. Biz, yargıçlar da muhakeme usulünde hata yapabiliriz.

Jeanne anladığından emin değildi. On yıl sonra, hâlâ tutarlılığı ve kesinliği olması için dava dosyalarıyla uğraşıyordu. Buna karşılık, o konuşma Jeanne'ı Eski Yunan e Roma heykel sanatına tutkun biri yapmıştı. Müzelerin antik döneme ait parçalarla tıka basa dolu olduğu Yunanistan'a, Türkiye'ye,İtalya'ya, Kuzey Afrika'ya birçok yolculuk yapmıştı. Paris'te bile bu heykelleri, bu güzellikleri, bu yaratma gücünü hayranlıkla seyretmek için sık sık Louvre'a gidiyordu...

-Nasılsın? Diye sordu Aubusson'un karşısındaki yerini alırken.

-Hazirana girdiğimizden beri daha iyi, diyen Aubusson gözlüğünü takarak getirilen mönüye bir göz attı. Nihayet şu 68 mayısıyla ilgili aptallıkları bitirdik.

Jeanne gülümsedi. Ufukta küçük çaplı bir militan söylevi vardı.

-Sen de oradaydın, değil mi?

-Oradaydım.

-Ve bu olaylar hakkında söylenen, yazılan tüm bu şeylerle aynı kanıda değilsin sanırım.

Mönüyü kapattı. Gözlüğünü çıkardı. Geniş bir alnı, kıvırcık gri saçları, otoriter

yüz hatları, mor halkalarla çevrili siyah gözleri vardı. Bir tür içten yanma sonucunda oluşmuş gibi görünen kırışıklıkları güneşten yarılmış Afrika toprağını andırıyordu. Ama sert bir toprak. Aubusson yumuşak bir toprak değildi.

-Sana şunu söyleyebilirim, diye atıldı, o dönemde ebeveynlerimiz gösterilere gitmemiz için bize sandviç hazırlamıyordu. Biz onlara karşıydık. Biz burjuva düzenine karşıydık. Özgürlük, yücelik, zekâ için mücadele ediyorduk. Bugün ise gençler emeklilik yaşı için gösteriler yapıyor. Burjuvazi her şeyi kirletti. İsyan ruhunu bile. Bir düzen kurulduğunda, karşı iktidarını da oluşturur, böylece sistemin korkacak hiçbir şeyi olmaz. İşte Sarko çağı. CumhurBaşkanının bizzat sanattan ve şiirden yana olduğunu düşündüğü çağ. Şüphesiz kazanan şiirden yana. Johnny Hallyday'den ziyade Jacques Dupin.

Sarkozy'yi hicvetmeden Aubusson'la yenilen bir yemek gerçek bir yemek olmazdı. Jeanne onu keyiflendirmek istedi:

-Gördün mü? Kamuoyu araştırmalarında sürekli puan kaybediyor.

-Yükselecektir. Ben onun için kaygılanmıyorum.

-Aslında, sonunda onu takdir etmeye başladın.

-Tıpkı yıllardan beri peşinde olduğu yaşlı fili sonunda sevmeye başlayan bir avcı gibi...

Garson siparişleri almaya geldi. İki salata, bir büyük şişe maden suyu. Teferruata gerek yoktu. İkili, sadelik konusunda hemfikirdi.

-Ya sen, dedi Aubusson, sen nasılsın?

-İyidir.

-Aşk hayatı?

Thomas'yı düşündü. Bitmişti. Feraud aklına geldi. Başlamamıştı.

-Sıfıra sıfır, elde var sıfır

-İş?

Bir anda Jeanne buraya aslında akıl danışmak için geldiğini anladı. Yaşadığı ikilemi anlatmak. Yasadışı dinlemelerden bahsetmek. Cinayet şüphesini gündeme getirmek. Bu durumdan nasıl paçasını kurtaracağını sormak.

-Bir sorunum var. Bazı bilgilere ulaştım. Önemli olabileceğini düşündüğüm, ama henüz doğruluğunu ispatlayamadığım veriler.

-Siyasi mi?

-Cinayet.

-Sorun nerede peki?

-Kaynaklarımı açıklayamam. Bilginin doğruluğundan henüz emin değilim.

-Daha ileri gitmek için en azından bu bilgiden yararlanabilirsin.

-Tam olarak değil, hayır. Bilgiler bölük pörçük.

-Konu nedir?

-Bu gece bir cinayet işlenmiş olabilir, X.Bölge'e.

-Bunu teyit etmek zor olmamalı, değil mi?

-Şu ana kadar hiçbir şey çıkmadı.

-Maktulün kimliğini biliyor musun?

-Katilinkini biliyorum. Ama o da tam değil. Ancak hiçbir şeyi kullanamam. Kaynaklarım son derece... sakıncalı.

Aubusson düşündü. Jeanne, altın parıltılı tonlara sahip mekânı hâlâ hayranlıkla seyrediyordu. Aynalar. Vitraylar. Yolcu gemisi salonun dekorasyonu. Evet bir gemiye binmişti, ama nereye gittiğini bilmiyordu.

-Louvre'u ziyaret ettiğimiz günü hatırlıyor musun? Diye sordu yetmişlik adam. Eski Yunan sanatını? Sanatın mükemmelliğiyle bütünleşmiş insanın eksikliklerini?

-Hâlâ bu mesajın anlamını bulmaya çalışıyorum.

-Eksiklik işinin bir parçası.

-Yani yolumdan sapabilir miyim? Soruşturmamı kurallara riayet etmeden sürdürebilir miyim?

-Dört ayak üstüne düşmek şartıyla. Dosyanı daha sonra yeniden düzenleyebilirsin.

-Tabii,davayı alırsam.

-Savcılığı ara. Derhal. Önemli olan elde edeceğin sonuç.

-Ya yanılıyorsam ?

-Bu da senin ne olduğunu ortaya çıkaracak. Olağanüstü güçler verilmiş sıradan bir insan. Bu da, kuralın bir parçası.

Jeanne gülümsedi. Bunu duymak için gelmişti. Garsonu çağırdı:

-Biraz daha sert bir şeyler içmek istiyorum. Sen?

-Haydi..

Şampanya kadehleri henüz geldi. Buz gibi birkaç yudumdan sonra Jeanne kendini daha güçlü hissetti. Soğuk ölümden koruyordu. Kokuşmaktan. Bu küçük asit kabarcıkları ona canlılık veriyordu. İki kadeh şampanya daha ısmarladılar.

-Ya sen? Diye sordu. Aşk durumları ne âlemde?

-Elimin altında hâlâ birkaç üniversiteli kız var, dedi yaşlı adam. Ve tabii ciddi bir ilişkim de. Kırklı yaşlarda, benimle evlenme umudunu hâlâ koruyan bir avukat hanım. Bu yaşta evlenmek! Bir iki eski sevgili de bu yarışta yer aldıklarını düşünüyor.

-Yorgun düşmüş olmalısın.

-Hepsini onurlandırdığımı söylemiyorum. Ama etrafımdaki bu aşk halesini seviyorum. Matisse'in 'Dans' tablosu gibi. Rondo yapıyorlar ve ben onları maviye boyuyorum...

Jeanne zorlukla gülümsedi. Aslında akıl hocasının bu tavrı hoşuna gitmiyordu.

Sadakatsizlik. Yalan, entrika. Jeanne henüz dürüstlük hayallerinden vazgeçecek kadar yaşlı değildi.

-Bunu nasıl yapıyorsun? Diye üsteledi Jeanne. Bu şekilde, sürekli bir ihanet ve ikiyüzlülük içinde yaşamayı nasıl beceriyorsun?

Kelimelerin şiddetini azaltmak için gülümseyerek ekledi:

-Tüm bunların içinde saygı nerede?

-Ölüm yüzünden, dedi Aubusson. Birden ciddileşmişti. Ölüm bize bütün hakları verir. Ölüm yaklaştıkça insanın pişmanlık duyduğu, arınmak istediği sanılır. Oysa tam tersidir. İnsan yaşlandıkça bütün inançlarını, sorunlarını askıya aldığını fark eder. Tek bir gerçek vardır: Ölecektir. Ve ikinci bir şansı olmayacaktır. O zaman karısını aldatır, verdiği sözlere ihanet eder. Her şey için veya hemen her şey için kendini affeder. Diğerleri,meselâ senin ofisinden gelip geçenler ise, aynı düşünceyle tecavüz eder, çalar, öldürür. Çok geç olmadan önce istediklerini elde etmeye çalışırlar. Şu filmdeki gibi:”Tanrı bekleyebilir”.

Jeanne kadehindeki içkiyi bitirdi ve hıçkırık tuttu. Asit boğazını yakmıştı. Bir anda hüzünlendiğini hissetti. Garson tatlı mönüsünü getirdi. Jeanne istemedi. Aubusson iki kadeh şampanya daha ısmarladı.

-Biliyorsun, dedi neşeli bir tonda, şu an, küçük bir sorunu irdeliyorum. Rimbaud’nun bir şiirinde yaptığı bir değişikliği.”Bulundu yeni baştan! / Ne? / Sonsuz olan / Denizdir karışan güneşe.”

Jeanne bu şiiri tam olarak hatırlamıyordu, ama gözünün önüne özellikle bir görüntü geliyordu. Jean-Luc Godard’ın ‘Çılgın Pierrot’ adlı filminin son sahnesi. Ufuk çizgisi.

Denizin içine doğru sokulan güneş. Perdede görünmeyen Anna Karina ve Jean-Paul Belmondo tarafından alçak sesle söylenen Rimbaud’nun sözcükleri.

-Sanırım “Denizdir giden güneşle” demek istiyorsun.

-Kesinlikle hayır. Rimbaud bu dörtlüğü iki kez kullandı. İlk olarak ‘Sonsuzluk’ adlı şiirinde. İkinci kez de, daha sonra, ‘Cehennemde Bir Mevsim’de. Önce “Denizdir giden güneşle” diye yazmış. Sonra “Denizdir karışan güneşe” olarak düzeltmiş. Bu değişiklikle hareket duygusu yok oluyor. Bu bir kayıp. Güzel olan

ilk versiyonu; sonsuzluk düşüncesi, bir kavuşmanın sonucudur. Bir diğerine doğru yola çıkan bir sonsuzluk. Benim yaşımda, bu düşünceler insanı cezbediyor. Sanki ölüm yalçın bir kayalık değil de daha çok bir kavis, bir yaymış gibi. Tatlı bir eğim...

-Sana göre, Rimbaud bu dizeyi neden değiştirdi?

-Belki de genç yaşta öleceğini ve bu duyguyu tadamayacağını hissediyordu. Rimbaud acelesi olan bir ulaktı.

Jeanne kadehini kaldırdı:

-Rimbaud faktörüne!

Şimdiden sarhoş olduğunu hissediyordu. Yaşlı İspanyol'un söylediklerini hatırlayınca irkildi.'Sanırım bu gece birini öldürecek. Paris'te. X. Bölge'de...'

Çantasını karıştırdı ve cep telefonuna baktı.

Mesaj, çağrı yoktu

Öyleyse, ceset de...

Feraud'dan da telefon beklediğini fark etti. Bu hiç kuşkusuz onun kaderiydi. Sadece Orange'a (İletişim hizmetleri veren bir şirket) abone olmamıştı. Sevilme arzusuna da abone olmuştu.

Ömür boyu bir abonelik.

-19-

Montaigne Caddesi'ndeki restorandan çıkınca, otoparktaki arabasına binmedi. Çok sarhoştu. Ayılmak için yürümeyi tercih etti. Champs-Elysees bahçelerine iki adımlık mesafedeydi. Bu, küçük bir hac yolculuğuyla eşdeğerdi...

Önceki akşam yürüdükleri yeri buldu. Üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ve o an sanki çok uzakta kalmıştı. Veya ulaşılmazdı. Unutulmakta olan bir rüyayı yeniden hatırlamaya çalışmak gibi.

Güneşin altında attığı her adımda terleyerek, alkolün etkisinden kurtularak yürümeye devam etti. Concorde Meydanı'na ulaşınca, Champs-Elysees Caddesi'nden karşıya geçti ve ters yönde, Mantignon Caddesi'ndeki otoparka doğru yürüdü. Otopark girişinde, Jeanne duraksadı, sonra Champs-Elysees Parkı'na doğru devam etti. Parkın kapısından girdi ve güneşin altında oturdu. Park pisti. Her yerde çöp vardı. Ama sol tarafta, pul pazarı, her Cumartesi olduğu gibi bütün heyecanıyla devam ediyordu. Ve sanki bir sırrı, büyüleyici bir mekanizmayı içeriyor gibi görünen, hem ürkütücü hem de çok güzel, koyu yeşil renkli, çocukları cezbeden kukla tiyatrosu.

Yeniden rüya âlemine daldı. Daha özgürce. TV yarışmalarındaki gibi varını yoğunu riske attı; genellikle söylemekten kaçındığı birkaç kelimeyi kullandı. Dünyanın en eski, en sıradan ve en çok tüketilmiş kelimeleri: 'Büyük aşk,hayatımın erkeği, güzel bir hikâye...'

Tüm bunları Antoine Feraud için kullanış olmaktan dolayı şaşkındı. En fazla bir saat konuştuğu bir adam. Muayenehanesine "böcekler" yerleştirip dinlediği bir psikiyatr.

Hakkında hiçbir şey bilmediği ve yapacak çok daha önemli işleri varmış gibi görünen bir uzman. Ama bu hız bile hikâyenin bir parçasıydı. 'Bir yıldırım aşkı...'

Bağırışlar onu daldığı rüyadan uyandırdı. Bağırış değildi,hayır. Gülüşmelerdi. 'Bir çocuk'. Hazine kutusundaki son kelime...

Jeanne'ın çok ciddi bir ruh hali vardı, bunu biliyordu; ama hamileliğin neden olduğu fizyolojik değişimlerden bahsedildiğinde, "cildi çok daha güzelleşmiş"

veya tam tersine “kıçı büyümüş” gibi ayrıntılardan söz edildiğinde, tüm bunların konuşulmasına bir anlam veremiyordu. Bunlar, olayların görünen yüzleriydi.

O, hamile kaldığında kozmosun tutarlı gizemine erişecekti. Varlığının özel anlamını kavramının yanı sıra evrenin mekanizmasıyla bütünleşecekti. Yaşamla işbirliği yapacaktı. Evet. Korkuyla karışık bir esriklikle insanlığın anlamının içine nüfuz etmesini bekliyordu.

Ona dünyanın en güzel rolünü vermesi için dölyatağının faaliyetine geçmesini. Bir erkeğin aşkını, güvenini, bağlılığını ona sunmasını bekliyordu; böylece tüm bunları içinde yaşam çekirdeğine dönüştürebilecekti. Bu, döllenmenin özüydü. Bedene dönüşen aşk gibi. Maddeye dönüşen ruh gibi...

Güneş kaybolmuştu. Gökyüzü kararmıştı. Yeni bir fırtına geliyordu. Burnunu çekerek ayağa kalktı, ağlamak üzereydi. Şimdi, her şey bir anda yok olmuştu sanki. İmkânsız. Asla ortasını bulamayacaktı. Asla bir erkekle birlikte olamayacaktı. Parçalanmış bir kadındı. Elleri ve ayakları koparılmış bir halde, bir garın otoparkında bulunan ablası gibi, ya da bir önceki gün boğazlanmış, işkence edilmiş ve yenmiş bir şekilde bulunan şu sitogenetikçi kız gibi...

Geğirtiyle beraber ağzına acı bir tat geldi. Kusmak üzereydi. Başlayan yağmurla birlikte çalan cep telefonu onu kurtardı. Ceplerini,çantasını karıştırdı, az kalsın telefon kapanacaktı. Titriyordu. Önce aklına Feraud geldi. Sonra Emniyet Müdürlüğü. Cesedini bulmuşlardı. Cesedini...

-Alo?

-Çabuk gel. Bir tane daha.

François Taine’in sesi gergin ve heyecanlıydı.

-Bir tane daha mı?

-Başka bir yamyam cinayeti.

-Nerede?

-Goncourt’da. Faubourg-du-Temple Sokağı. X. Bölge. Savcı beni aradı. İlk iki soruşturma dosyasıyla benim ilgilendiğimi biliyordu.

Jeanne cevap vermedi. Beynindeki dişliler çoktan harekete geçmişti. Gerçek bir şimşek gibi çakmıştı.

‘Sanırım bu gece birini öldürecek.Paris’te,X.Bölge’de...’

Joachim yamyam katildi.

Ya da daha doğrusu içindeki çocuk-adam.

Boğazından yükselen çığlığı bastırmayı başararak konuştu:

-Bana adresi ver.

-20-

Jeanne evine gidip temizlendikten ve üstünü başını değiştirdikten sonra, saat 20.00'de olay yerindeydi. Cinayet mahallinin resmi adresi Faubourg-du-Temple Sokağı numara 111 değil, aynı apartman bloklarının diğer tarafıydı; oraya bir dizi avludan ve dışarıdan bakıldığında görülmeyen apartmanların arasından geçilerek girilebiliyordu; polis arabaları ve arabaların tepe ışıkları uzakta kalmıştı.

Kapıda iki polis duruyordu. François Taine onu bekliyordu.

-Ne var? Diye atıldı Jeanne, merhaba bile demeden.

-Genç bir kadın. Boğazlanmış. Kolları, bacakları koparılmış. Yenmiş. Aynı katil. Hiç şüphe yok.

-Kadının adı ne?

-Francesca Tercia.

-Yaşı?

-Diğerlerinden daha yaşlı. Otuz dört.

-Tıp alanında mı çalışıyormuş?

-Hayır. Bir sanatçı. Arjantin asıllı bir heykeltıraş.

-Tam olarak nerede bulundu? Bir otoparkta mı?

-Hayır. Çalıştığı atölyede. Avlunun dibinde, şu tarafta.

-Ne tür bir sanatçı ?

-Biraz farklı. Aslında, paleoantropolojik rekonstitüsyonlar yapan bir atölyede çalışıyormuş. Son derece gerçekçi tarihöncesi insanlar yapıyorlar. İnsanı gerçekten ürküten, silikon ve kıldan üretilmiş yaratıklar. Kadın bu Cro-Magnon ve Neandertal insanları arasında öldürülmüş.

Jeanne dünyada hemen hemen tek olan bu atölyeyi biliyordu. Bu atölyeyi kuran kadın hakkında bazı makaleler okumuştu. İsmini hatırlamıyordu, ama sanatçı tek bir kafatası kemiğinden hareketle, yüz hatlarını çıkararak ve killi topraktan yüz kaslarını yontarak 30 000 yıl önce ortadan yok olmuş bir insanın yüzünü yeniden oluşturabiliyordu.

Ayrıca sanatçıyı tanıması için bir başka sebep daha vardı:

-Bu atölye, dedi,bizim için çalışmıyor muydu?

-Bizim için mi?

-Adli polis için. Kemiklerden yola çıkarak yapılan rekonstitüsyonlar. Özel bir bilgisayar programı kullanıyorlar.

-Bilmiyorum. Atölyenin sahibi hanım burada. Ona sorarsın.

-Ya kurban, onun hakkında ne biliyorsun ?

-Hiçbir şey, şimdilik.

Taine duvarın karşısında, posta kutularının hemen yanında duruyordu, ellerini arkasında birleştirmişti. Lacoste marka polo yaka bir tişört ile kumaş bir pantolon giymişti. Otomatiği yakmamıştı. Yüzü alacakaranlıkta tam olarak seçilemiyordu. Kaçamak, tutarsız tınılar yansıtan sesi dışında, ruh halini kestirmenin başka bir yolu yoktu. Canı sıkkındı. Sinirliydi. Ama Jeanne'ın bu şekilde, hep elinin ulaşabileceği yerde olmasından da memnundu. Cesetler olduğu sürece, koşa koşa gelecekti.

-Fiziksel olarak, dedi Jeanne, diğerlerine benziyor mu?

-Bunu söylemek zor. Yaşından genç gösteriyor. Esmer. Etli butlu. Güzel denebilir. Fotoğraflarını gördüm... daha önce çekilmiş olanları. Katilin belli bir tipi var, bu kesin, ama bu kız çok göz alıcı biri değil. Belki de, bizim hiç tahmin edemediğimiz bir sebepten dolayı onları seçiyor ve...

-Senden istediğim şeyleri teyit ettin mi?

-Bu konuda haklıydın: Katil Pavois Laboratuarları'ndan amniyon sıvısı çalmış.

-Ya diğeri?

-Yanılmışsın. DNA analizlerine göre katil bir erkek. Ve elbette cinayetleri işleyen hep aynı kişi.

‘Bir erkek’, diye düşündü Jeanne, ‘ve ben onun adını biliyorum...’

-DNA analizlerinden başka bir şey öğrenemedik mi?

-Kimliğine kesinlikle ulaşamadık. Herifin sabıkası yok, dolayısıyla fişlenmemiş, tahmin ettiğimiz gibi.

-Herhangi bir genetik anormallik? Bir özellik ?

-Yok, standart bir profil. Dikkat çekici hiçbir şey bulamadık.

-Hepsi bu kadar mı?

Taine derin bir iç çekti ve dayandığı duvardan volta atmak için uzaklaştı.

Hepsi bu, diye cevapladı, dişlerinin arasından. Çok az, biliyorum. Herhangi bir ipucu yok. Görüntü,tanık yok. Kimse, kurbanlardan birini bile şüpheli bir herifle görmemiş. Ne de yabancı biriyle. Herhangi bir temas olduğuna dair bir iz yok. Ne telefon, ne internet. Bu herif, görünmez bir adam. Kurbanını öldürürken, ortaya çıkıyor ve sonra yok oluyor.(Taine parmaklarını şıklattı.) Böyle.

-Kurbanların hayatlarını iyice araştırdınız mı?

Sorgu yargıcı, Jeanne’ın tam karşısında durdu, elleri ceplerindeydi. Işık arkasından geliyordu, ama gözlerinde öfke parıltıları vardı.

-Sen ne sanıyorsun? Reischenbach kızların günlük hayatlarını bütün yönleriyle araştırdı. Banka kartları. Çek defterleri. Telefon görüşmeleri. Hatta bisiklet kiralama sistemine abone olmaları sayesinde izledikleri güzergâhlar bile araştırıldı. Hiçbir şey yok. Sadece mefhumu muhalifinden bazı kesinlikler var: Kızlar birbirlerini tanımıyor. Ve cinayet öncesi katille karşılaşmamışlar.

-Bu kesin mi?

-Her halükârda, son altı ayda ortak tanıdıkları kimse olmamış. Zaten ikisinin

sınırlı bir sosyal hayatı varmış. ilki evliymiş.Vietnam asıllı bir ilkokul öğretmeniyle. Diğeri yeni boşanmış... İki yıl süren bir evlilik. Çocuk yok. Her şeyi o laboratuarmış.

-Eski kocayı sorguladınız mı?

-Jeanne, bana her zaman yapılan şeyleri soruyorsun. Bu cinayetlerin ayrı bir boyutu var. Tamamen olağanüstü bir şeyler, anlıyor musun?

Anlıyordu, evet. ‘Orman, seni ısırıyor...’

-Her şey, bizi organize bir katile götürüyor.Cinayet mahallinin kanlı görüntüsüne rağmen, adam soğukkanlı biri. Kurbanını belirlemiş. Onu gözlemlemiş. Hiç beklemediği bir anda yakalamak için takip etmiş. Tüm bunların sebebini sadece o biliyor.

-Elimizde hiçbir şey olmaması imkânsız.

Taine, gidip posta kutularının yanındaki duvara sırtını dayadı.

-Tamam, dedi. Bir ayrıntı var.

-Nasıl bir ayrıntı?

-Otizm.

-Açıkla.

-İlk kurbanın, Marion Cantelau’nun işiyle ilgili bazı bilgilere ulaştım. Çalıştığı enstitü sadece gelişmeyi engelleyici rahatsızlıkları olan çocukları kabul ediyor. Otizm sendromu olarak adlandırılan bozukluklar.

-İkinci kurbanla, Nelly Barjac’la bağlantısı ne? Diye sordu Jeanne safça.Veya katille?

-Barjac’la, bilmiyorum. Ancak katilin ellerin yerlerini değiştirmesi otizmin olası semptomlarından birini oluşturuyor. Dört ayak üzerinde yürüyor ve avuç içlerini ayaklarına doğru çeviriyor.

Başka semptomlar da vardı. Feraud’nun sesi hâlâ kulaklarındaydı:”Kişi zamirini

yanlış kullanma. Soruları tekrarlama. Karşısındaki ne söylerse onu yineleme. Hatta yüzü...Diğeri konuştuğunda yüzünün değiştiğini gördünüz... ”

Farkında olmadan Taine, Joachim’in izini sürüyordu.

Onun içindeki şeyin...

-Senin fikrin ne? Diye sordu Jeanne.

-Bir fikrim yok. Bilgi topladım; Otistik bir katil hipotezi akla yatkın değil. Bu tür cinayetleri işlemek için yeterince planlı hareket edemez. Bu tip bir hasta kendini tehlikede hissettiğinde şiddet sergileyebilir, ancak önceden tasarlayıp cinayet işleyemez.

-Amniyosentezlerle bir ilişki olabilir mi?

-Hayır. Pavois Laboratuarları bu tür genetik anomalileri saptayamıyor. Otizmin genetik bir soruna bağlı olduğunu gösteren bir şey de yok. Uzmanlar bu konuda hemfikir değil.

-İlk cinayete geri dönelim. Sana göre, katil çocukken bu enstitüde kalmış olabilir mi?

-Evet. Ama bu konuda da bir açmaz var. Katilimiz bir yetişkin. Yani en az yirmi yıl önce orada yatmış olması gerekir. Ancak merkez o tarihlerde henüz kurulmamış bile.

Taine parmaklarıyla posta kutularına hafifçe vurdu. Ahşap kutular parklara yerleştirilen kuş evlerini andırıyordu.

-Ya duvardaki yazılar?

-Uzmanlardan haber yok. Ama bundan da bir şey çıkacağını sanmıyorum. Herif yeni bir dil uydurmuş olmalı. Hiçbir anlam taşımayan şeyler. İşaretler bir alfabenin harflerini çağrıştırsa bile.

-Uzmanların görüşünü bekle.

Taine omuzlarını silkti.

-Yapacak başka bir şey yok.

Taine yeniden volta atmaya başladı. Sinirli ve kararlılığı azalmış gibiydi. Meditasyon aşamasına giriliyordu. Karmaşık duygular. İzlenimci evre.

-Sezgilerim, dedi sonunda, tüm bunlarda ortak bir nokta olduğunu söylüyor. İlkel çağlara bir geri dönüş. İnsanoğlunun gerilemesi. İlkel davranışlarına geri dönmesi. Cinayet mahalleri, bir kurban ritüelini anımsatıyor. Mekânlar-otoparklar,yeraltı odaları, birer mahzen. Bu yönden bakınca bugünkü atölye diğerleriyle örtüşüyor.

-Neden?

_Sen de göreceksin. Bir başka ayrıntı. Adli tabibe göre, kurbanın kemikleri bir çakmaktaşıyla parçalanmış. Ve taştan başka bir aletle. Ayrıca iliğini emmek için kemikleri de kırmış. Bizim herif, yamyam eğilimleri olan gerçek bir tarihöncesi adamı. Bu da, heykeltıraş Francesca Tercia'nın uzmanlığıyla bir bağ oluşturuyor. Tüm bunlar da bizi arkaik, çok eski bir şeylere götürüyor. Belki otizm de bir gerileme olarak değerlendirilebilir...

Jeanne sabırsızca kımıldandı:

-Tamam. Gidelim mi?

Taine acımasız bir gülümsemeyle sordu:

-Bunu seviyorsun, ha?

-Neyi?

-Soğuk eti.

Jeanne itiraz etti:

-Diğerinden daha fazla değil.

-Palavra. Haydi gel.

-Hayır. Bekle. Benim bir akbaba olduğumu mu söylemek istiyorsun?

Taine geri döndü. Gülümsemesi şefkatli bir hal almıştı.

-Hüzünlü olduğunun farkında değil misin?

-Hüzünlü mü? Yo.

-O zaman neşen yok.

-Havamda değilim.

-Daha önce böyle tuhaf bir olayla karşılaşmadığına iddiaya girerim.

-Karşılaştım. Bir sürü.

-Seni dinliyorum.

Jeanne durumun saçmalığını düşündü. Bir cinayet mahallinin eşiğinde, anlatacak bir yalan bulmak için kafa patlatıyordu. Ama bir yandan da bu aptala, göründüğü gibi biri olmadığını ispatlamak istiyordu. Kana susamış bir sorgu yargıcı değildi. Yalnız bir kadın. Kafasında karanlık düşünceler uçuşan bir sefil. Beyninin derinliklerinde hep var olan, sessizlik ormanındaki travmatik bir kız çocuğu...

-Bir otomatik sulama sistemi ile ters ilişki teklif edilen bir kadın arasındaki farklı biliyor musun?

-Hayır.

-Fark yoktur.

Jeanne, otomatik bir sulama makinesi gibi başını sağdan solan doğru yavaş yavaş çevirerek “hayır” işareti yaptı.

-Tsk, tsk,tsk,tsk,tsk,tsk...

Taine kahkahayla güldü.

-Gel, gidip vahşeti görelim.

-21-

İlk salon, rafların üzerinde farklı dönemleri, ifadeleri ve farklı alanları betimleyen kafaların sergilendiği bir yerdi. Sinemanın, televizyonun, siyasetin ünlüleri. Ama özellikle insan türünün ataları. Ayrıca, kasları spatulayla belirgin kılınmış fayans kilinden yapılma bedenler.

-Bastığın yere dikkat et.

Jeanne bu tuhaf faunada Taine'i takip ediyordu. Polisler, herhangi bir şeyi düşürmemeye azami çaba göstererek raflar boyunca "girilmez şeridi" çekiyorlardı. Herkes kalabalığın içinde kendine yol açmaya çalışıyordu. Her yerde killi toprak, talaş ve kimyasal kokusu vardı.

İkinci salon çok daha tuhaftı.

Duvarlar boyunca, turuncu renkli bir dizi beden. Kauçuğumsu bir duyarsızlık içinde farklı konumlarda yerleştirilmişti, Her siluet elastik bir haleyi andıran, yine aynı maddeden bir kabukla örtülüydü. Yerde içi boş gövdeler, esnek kol ve bacaklar vardı. Kalıplar. Jeanne kullanılan tekniği biliyordu. Atölyedeki sanatçılar, önce kilden bir vücut yapıyor, sonra kauçukla kaplayıp kalıp çıkarıyorlardı. Elde edilen kalıp, silikon heykele biçim vermekte kullanılıyordu.

Üçüncü salon kurbanın bulunduğu salondu.

Taine, olay yeri inceleme teknisyenlerinden beyaz tulum istedi:

-Bizi bir süreliğine yalnız bırakır mısınız?

Adamlar tek kelime etmeden dışarı çıktı. Jeanne sorgu yargıcının peşinden yürüdü ve gördüğü manzara karşısında şoka uğradı. Karşılaştığı vahşeti bile unutarak, bu kez tarihöncesi insanlarının -çok eski çağların gerçek insanları- da bu şenliğe davet edilmiş olduğunu düşündü. Kurban, odanın ortasında, hâlâ baş aşağı asılıydı; çevresinde sessiz gözlemciler gibi hareketsizce duran, hayvan postlarına bürünmüş insanlar vardı. Omuzlarında geyik taşıyan veya mızraklarının ucundaki balıkları sallayan alınları çıkıntılı, çeneleri yüzlerinden daha ileride yabani avcılar. Hem çekingen hem de muzaffer bir duruşları vardı. Doğaya karşı bir kez daha zafer kazanmış olmaktan gururlu insansılar.

-Çılgınca değil mi? Diye mırıldandı Taine.

Jeanne cevap vermek yerine, kafasını salladı. Nefesini tuttu ve kurbana dikkatle baktı. Maktul çıplaktı.

Tavana bir bacağından asılmıştı.

Katil, heykelleri asmakta kullanılan odadaki makara sisteminden yararlanmıştı. Kadın da, asılı bir heykeli andırıyordu. Beyaz teni, mavimsi hematomlarla, yol yol kurumuş ve kararmış kanlarla bir tezat oluşturuyordu. Tuhaf bir ayrıntı vardı: Adli tabip, kulak davulu ısısını ölçmek için kurbanın kulağına termokupllu bir termometre yerleştirmişti.

Jeanne incelemesini sürdürdü. Katil,avını gövdesini karından pubise kadar yarmıştı ve yere kadar sarkıttığı bağırsakları da kurbanın yüzünü örtmüştü. Bağırsakların arasından maktulün şişmiş, şiddet görmüş yüz hatları ayırt ediliyordu. Ve yarılmış boğazı da.

Jeanne'ın dikkatini çeken başka bir şey daha vardı. Katil ya yakalanacağını düşünmüş -işini bitirmeye zaman bulamamıştı- ya da tarzını değiştirmişti. Ancak her iki durumda da kadını kancadan indirmemiş ve kollarını bacaklarını koparmamıştı. Sadece uyluklarındaki, kasıklarındaki kalçalarındaki etlerden parça koparmakla yetinmişti. Şüphesiz yemek için...

Yerde kan ve yenmemiş veya çiğnendikten sonra püskürtülmüş et parçaları vardı. Sıyrılmış, emilmiş kemikler ve kıkırdaklar. Bu akşam ateş yoktu, kuzu çevirme yoktu. Yamyam, eti çiğ yemekle yetinmişti.

Jeanne çevresine bakındı. Oradaydı, kanla çizilmiş işaretler aletlerin, çeşitli eşyaların durduğu rafın üstündeki duvardaydı. Her biri sonsuz sayıda X ve Y oluşturan farklı dallara sahip ağacı andıran şeyler. Hiç olmadığı kadar, tekrarlanan bu işaretler bir karyotipin kromozomlarını çağrıştırıyordu.

Derin bir nefes alınca kanın ve etin pis kokusunu bastıran solventlerin ve reçinenin kokusunu aldı. Hafif bir rahatlama hissetti... Yeniden katilin çılgınlıklarına döndü. Zihninde onu hâlâ "Joachim" olarak adlandırmıyordu. Şu an sahnenin korkunçluğuyla yüz yüzeydi ve bu sahnenin sebebi olan kişinin sesini duymuş olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Bu cani, ilkel tanrılara yakarıyordu. Belki de ruhunu bu şekilde arındırdığını

düşünüyordu. Veya dünyayı. Ya da tüm insanlığı. Jeanne, Amerikalı seri katil Herbert Mullin'i hatırlıyordu; adam, öldürdüğü insanlar sayesinde depremleri önlediğine inanıyordu ve havadaki kirliliğin avlarının bağırsaklarından kaynaklandığını ileri sürüyordu.

Kesin olan bir şey vardı: Katil Francesca Tercia'yı mesleğinden dolayı seçmişti. Bu dekor içinde öldürmek istiyordu, dostlarının yanında; kendisi gibi arkaik inançlarla, ölümsüzlük refleksiyle canlandırılmış ilkel insanların huzurunda. Binlerce yıl öncesinin, evrim geçiren insan türünün yer aldığı bu eşsiz mekân için yeraltını -mahzenler, otoparklar, kanalizasyonlar- terk etmişti.

Joachim'i düşündü. Sesi hâlâ kulaklarındaydı: *Todas laspromesas de mi amor*... (aşkımın bütün vaatleri...) Bir kez daha kendinden şüpheye düştü. Gerçekten de yamyam katil o muydu? Belki de bu, sadece basit bir rastlantıydı. Bir tesadüf...

Olay yeri incelemenin adamları yeniden odaya doluşmuştu.

-Geri geleceğim, dedi Jeanne, ekip sorumlusuyla konuşmakta olan Taine'e.

Odadan çıktı. Koridoru buldu. Kafası jöleli Reischenbach'la karşılaştı. Suratı asıktı. Her yeni kurban aklına çaresizliğini getiriyor olmalıydı. Jeanne onu selamladı, yanından geçti ve dip taraftaki yarı karanlık son odayı gördü. Nedenini bilmeksizin, oraya doğru yöneldi.

Odanın tam ortasında, büyük siyah lake bir masa vardı. Masanın arkasında, kadife bir kordon. Kordonun arından da, bir kalabalık. İlkçağlara ait yaratıklar, bir kez daha. Binlerce, hatta milyonlarca yıl öncesinin farklı dönemlerine ait,karşılıklı olarak yerleştiriliş yaratıklar. Düzensiz bir şekilde. Jeanne, kafasında onları evrim zincirine göre yeniden sıralamaya çalıştı. Solda, bir çift fark etti, kıllı ve kapkara, ufak tefek iki goril. Gözlerinde bir ışık, dudaklarının kenarında bir gülümseme vardı, bu da onlara insansı bir görünüm kazandırıyordu. Biraz ileride, yine sol tarafta, bir başka çift, kazma gibi sivri dişlerini gösteriyordu. Daha az kıllıydılar ve daha gelişmiş görünüyorlardı. Avlanmakta ve ateş yakmakta kullandıkları çakmaktaşları gibi sivri dişleri vardı. Gözlerinde, geçen yüzyıllarla birlikte ortaya çıkan yeni bir kıvılcım. Üstün zekâ.

Bir kenarda, yanlışlıkla oraya çağırılmış bir köylü ailesi gibi, dar alınlı, elleri mızraklı, hayvan postları giymiş, saçlı bir topluluk. Kirpi gibi saçlar, köşeli çeneler, derin bakışlar. Sanki bunların evrimi üzerine bazı makaleler okumuştu. Dünya üzerinden kaybolmadan önce *Homo sapiens sapiens* le birlikte yaşamış

Neandertal insanını hatırlıyordu.

Grubun arkasında insanlar vardı. Günümüz insanlarına benzemiyorlardı, ama maymunsu da değillerdi. Karmakarışık saçlar, Amerikan yerlileri tarzında eski püskü süet giysiler giymiş, Auguste Rodin'in *Calais Burjuvalarını* andıran tipler. Yırtık pırtık elbiseler içinde, yorgun görünümlü insanlar. Yine de cam gözlerinden, korkunun yerini kurnazlığın aldığı anlaşılıyordu. İnsan gelişiyordu.

Tüm bu yüzler lake masaya yansıyor, kara bir su birikintisinden su içmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyorlardı. Jeanne, bu göletin diğer ucunda çömelmiş gibi duran son bir heykel daha fark etti. Siyah bir kürk giymiş veya koyu renkli paçavralara bürünmüş bir kadın -iyi göremiyordu. Çarpıcı olan, kısa kesilmiş kırmızı saçlarıydı. İnsanlığın ilk dönemlerine ait bir şaman olabilir miydi?

Jeanne geriye doğru sıçradı. Heykel kımıldamıştı. Bu aslında, masanın diğer ucunda oturan bir kadındı. Siyah bir şala sarınmıştı. Punk tarzı diken diken saçları alev gibi parlak kırmızı ışıltılar saçıyordu. Sersemlemiş bir hali vardı.

Jeanne'ın önsezileri güçlüydü. Karşısındaki atölyenin şefi olmalıydı. Bu tarihöncesi kişiliklere hayat veren virtüöz. Buraya kafasını toplamaya gelmişti. Hiç tereddüt etmeden, Jeanne ona yaklaştı ve elini omzuna koydu. Kırmızı saçlı kadın ona baktı. Kısa bir kararsızlık anından sonra üzüntülü yüz ifadesine rağmen gülümsedi.

Ayağa kalktı ve elini uzattı.

-Isabelle Vioti. Bu atölyenin yöneticisiyim. Siz polis misiniz?

-Hayır. Jeanne Korowa. Sorgu yargıcı.

Kadının gözbebekleri şaşkınlığını ele vererek büyüdü.

-Az önce bir yargıçla konuştum.

-Onunla birlikteyim.

-Uygulama hep böyle midir?

-Hayır. Ama bu olay gerçekten...çok özel.

Kadın sert bir hareketle yeniden oturdu. Sanki kibar olmak için harcadığı çabadan yorgun düşmüştü. Dirseklerini masaya dayadı ve alnını ellerinin arasında aldı.

-Anlamıyorum.. .Anlamıyorum...

-Kimse anlamıyor, dedi Jeanne. Burada bulunmamızın sebebi bir açıklama yapmak değil. Ne de bir çözümleme. Suçluyu bulmamız gerekiyor. Onu durdurmalıyız. Onu yakalasak bile, Bana inanın, bu cinayetlerdeki esrar perdesi tamamen kalkmayacak.

Isabelle Vioti başını kaldırdı.

-Polisler konuşurken duydum. Bu ilk cinayet değilmiş.

-Bildiğimiz kadarıyla, bu üçüncü kurban. Kısa bir süre içinde.

-Ama neden? Yani neden Francesca?

Jeanne bir sandalye çekti ve kadının karşısına oturdu.

-Francesca rasgele seçilmedi. Atölyeniz katilin ilgisini çekiyordu.

-Benim atölyem mi?

-Bu cinayetlerin, en başından beri, ilkel bir yan anlamı var. Tarihöncesi çağlarla ilgili bir şey. Katilin duvarlara çiziktirdiği işaretleri gördünüz mü?

-Evet. Hayır. Onlara bakmak istemiyorum.

Jeanne üstelemedi. Daha sonra kadına fotoğraflarını gösterebilirdi. Kadın belki de bir şeyler anlayabilirdi... Jeanne bu düşüncesinden hemen vazgeçti. Ne yapıyordu böyle? Bu onun soruşturması değildi. Bu olayda hiçbir meşruiyeti yoktu. Suçluyu biliyor olsa bile.

-Bu eski zaman insanlarını yeniden yapmak için, dedi, nelerden yararlanarak çalışıyorsunuz? Kemikler mesela?

-Kafatasları. Kemikler. Aslında hepsi kalıp. Afrika’da, Avrupa’da, Asya’da bulunmuş fosillerin kopyaları. Güvenlik gereği orijinalleri müzelerde muhafaza

ediliyor.

-Onları size kim temin ediyor?

-Araştırmacılar. Müze bilimciler.

-Atölyeden çalınmış bir şey var mı?

-Nasıl yani?

-Bir kafatası, bazı parçalar. Her şey yerinde mi?

-Bilmiyorum. Kontrol etmek lazım. Hem neden bunları alsınlar ki?

-Seninle biraz konuşabilir miyim?

Jeanne başını çevirdi. François Taine kapının ağzında duruyordu, sinirli bir hali vardı. Jeanne koridora, onun yanına çıktı. Diğer salonda, olay yeri incelemenin teknisyenleri, ambulans görevlilerinin yardımıyla, cesedi büyük bir dikkatle kancadan indiriyordu.

-Ne haltlar karıştırıyorsun? Benim yerime soruşturma mı yapıyorsun?

-Hayır. Sadece öğrenmeye...

-Seni duydum. Bu soruların sebebi ne? Şimdi de katilin kemik çaldığını mı düşünüyorsun?

Pavois Laboratuarları'ndan amniyon sıvısı çaldı. Her seferinde bir hatıra alıyor olabilir. Bir ganimet. Ve...

Taine artık onu dinlemiyordu; ambulans görevlilerinin ve heykellerin biraz uzağındaki bir şeye veya birine bakıyordu. Langleber, adli tabip. Dijital teybi hâlâ elindeydi. İncelemesini yeni bitirmiş olmalıydı. Cesedin götürülmesi için talimat veren de oydu.

-Sana yemin ederim, eğer buna benzer bir aptallık daha yaparsan... dedi Taine dişlerinin arasından.

Langleber yanlarına geldi.

-Lacan’ın ne dediğini biliyor musunuz?

-Kahrolası... diye hırladı Taine.

-“Eğer anladığınızı sanıyorsanız, yanılıyorsunuz demektir?

-Saçmalamayı kesecek misin? Dedi sorgu yargıcı, işaretparmağını adama doğru sallayarak.

Adli tabip “pes” dercesine ellerini havaya kaldırdı.

-Tamam. İşten konuşalım. Yöntem aynı. Yalnız bu gece, bizim herif biraz baştan savma çalışmış. Ya işini yarım bırakmış ya da bilmediğimiz bir sebepten dolayı hızlı hareket etmek istemiş. Kurbanı kancadan indirmemiş. Kollarını, bacaklarını koparmamış. Hiçbir parçayı pişirmemiş. Gerisi diğerleriyle tıpatıp aynı. Tüm kanı boşaltma. Isırık izleri. Koparılmış parçalar.

-Yarın sabah raporunu masamda istiyorum.

-Alacaksın. Birkaç ayrıntı dışında, rapor diğerlerinin bir kopyası.

-Ne tür ayrıntılar? Diye sordu Jeanne.

-Kurbanın gözlerini yemiş.

Taine sert bir şekilde kafasını salladı.

-Bu kadar yeter, dedi tiksintiyle. Gidelim.

Langleber’e veda edip yanından ayrıldılar ve önce kalıpların sonra kafaların bulunduğu salonlardan geçtiler. Dışarıda polisler koşuşturup duruyordu. Bazıları, ana avluyu diğerlerinden ayırmak için hâlâ plastik bant çekmekle meşguldü. Bazıları ise apartmanların girişlerini gözetim altında tutuyordu. Güvenlik çemberinin içine sivillerin girmesine izin verilmiyordu, ama herkes pencerelerdeydi.

Reischenbach güvenlik şeridinin altından geçti ve yanlarına geldi.

-Durum boktan. Basın burada.

-Hadi bakalım. Onlara kim haber verdi?

-Biz değil, bu kesin. Ne yapıyoruz?

-Onlara, yarından sonra, Pazartesi sabahı,savcının basın açıklaması yapacağını söyle.Başka, seçeneğimiz yok; her şeyi bir düzene sokmak gerekiyor. Ve bu çok hızlı olmalı, ne durumda olduğumuz meydanda.

Polis gözden kayboldu. Taine, Jeanne'ı kolundan tuttu ve fısıldar gibi konuştu:

-Gel. Arkadan çıkalım.

Birkaç dakika sonra, yeniden Civiale Sokağı'na açılan kapının ağzındaydılar.

-Her şeyi toparlayınca seni ararım. Ve bu hafta sonu birlikte bir yemek yeriz, tamam mı?

İlk kez Pavois Laboratuarları'nda olduğu gibi yeniden doğal neşesine kavuşmuştu. Jeanne onu tersledi:

-Katili bul. Bu bir oyun değil.

Taine'in gülümsemesi kayboldu. Hayır, bu bir oyun değildi. Sorgu yargıcı olası kurbanların hayatıyla oynuyordu, bunu biliyordu. Ve kadranı kandan, akrep ile yelkovanı çakmaktaşından olan saat ilerliyordu.

Jeanne, Taine'e "Hoşça kal" dedi ve karmaşık bir ruh haliyle arabasına doğru yürüdü. Aklında iki şey vardı.

İlki,ilaç yardımıyla birkaç saat uyumaktı. İkincisi ise, Antoine Feraud'ya ulaşmak ve ağzından laf almaktı.

Ne müzedeki güzel madonnayı, ne de korkmuş âşığı oynamak söz konusuydu.

Yasaların ve hukukun yerine.

-22-

Ertesi sabah hiçbir şeyin mümkün olmadığını anladı.

Feraud'yu sorgulamak imkânsızdı. Hekim-hasta mahremiyetinin ardına sığınacaktı. Onu gerçek mesleğini söylemesi de imkânsızdı. Onu ebediyen kaybedebilirdi. Kıskançlık sebebiyle muayenehanesine mikrofon yerleştirildiğini açıklamak tamamen imkânsızdı.

Geriye tek bir çözüm kalıyordu: Her şeyi Taine'e anlatmak ve bayrağı ona devretmek. Bu berbat plan -gizlenmiş mikrofonlar, terk edilmiş kız konumu-, bu ahlaksızca davranış -başkalarının sırlarını dinleyerek geçirilen geceler- ve bu itiraf, yaratacağı utanç dışında, hiçbir işe yaramayacaktı. Taine, Feraud'yu adliyeye çağırtamazdı. Dinlemelerin transkripsiyonunun hiçbir önemi yoktu. Bunun da basit bir sebebi vardı:Bu kayıtlar yasadışıydı.

Jeanne saate bakmak için cep telefonuna uzandı. 10.20. 8 haziran 2008 Pazar. Yüzünü ovuşturdu. Ağzında kimyasal bir tat vardı, yapış yapıştı. Gece,iyice sersemleşip uyuyabilmesini sağlayacak bir şeyler bulmak için çekmecelerini dip bucak aramıştı. Xanax. Stilnox. Loxapac. Uyku onu süratle, katılaşan alçıdan bir kefen gibi örtmüştü. Şimdi, gözkapaklarındaki hayali bir kabuğu çatlatırcasına gözlerini zorlukla açmaya çalışıyordu.

Güçlükle yataktan kalktı ve mutfağa yöneldi, korkunç bir migren ağrısı yürümesini engelliyordu. 1000lik bir Doliprane. Bir Efexor. Bir kahve. Hayır, bir çay. Fırtınanın ardından hava yeniden ısınmıştı. Dairenin içi bunaltıcı olmaya başlamıştı. Çaydanlık Yunnan yaprakları. Demlik... Tüm bu mekanik hareketler boyunca elinden hiçbir şey gelmediğini kendi kendine yineleyip duruyordu. Kesinlikle hiçbir şey.

Belki, bir şey dışında...

Fincanını ve demliği bir tepsiye bıraktı ve salona geri döndü. Kendini kanepeye attı ve bir strateji geliştirmeye çalıştı. Safı oynayabilirdi. Feraud'yu arayabilirdi. Onunla yeniden görüşebilirdi. Ama hangi sıfatla? Sözüm ona bir iletişim şirketinde çalışıyordu. Bu cinayetlerden nasıl haberdar olmuş olabilirdi? Daha yeni tanışmışlardı.

Yeniden düşündü. Güneş açık renkli perdelerden salona doluyordu. Her taraf ışık içindeydi. Daha şimdiden inanılmaz bir sıcak vardı. Gün nefes almayı zorlaştıracak kadar boğucu olacaktı.

Jeanne birden, cinayet mahallinde basının da olduğunu hatırladı. Bilgisayarını aldı. İnternete bağlandı. *Le Journal du Dimanche*. 8 haziran tarihli baskının ilk sayfası:

”X.Bölge’de vahşi cinayet.” Banka kartı numarasını girerek gazetenin sayfalarını bilgisayarına yükledi. “Çeşitli olaylar” bölümünde, 7. sayfada, Faubourg-du-Temple Sokağı’ndaki cinayet büyük puntolarla verilmişti. Gazeteci hiçbir şey bilmiyordu, yani hemen hemen hiçbir şey. Ne daha önceki cinayetlerden, ne de yamyamlıktan söz ediyordu. Bunlar,Pazartesi sabahı, savcının basın açıklaması sırasında öğrenilecekti.

Acaba Antoine Feraud bu makaleyi okumuş muydu? Sabah radyodan haberleri dinlemiş miydi? Olaydan haberi olduysa, Joachim’le hastasının oğluyla bağlantı kurmuş muydu? Bir anda karar verdi. Numarasını çevirdi. Telesekreter çıktı. Mesaj bırakmadan telefonu kapadı. Ya Taine? Onu aradı. Yine telesekreter. Bu kez konuştu:

-Ben Jeanne. Saat 12. Yeni bir şey olursa beni ara.

Yapacak hiçbir şey yoktu. Umutsuz monotonluğuyla Pazar gününün bitmesini beklemekten başka. Oyalanmak için, dizüstü bilgisayarını aldı ve iki seansın önemli kısımlarını yeniden dinledi. İlki, babayla yalnız yapılan görüşmeydi: *Onun içinde bir başka adam var... Oğlumun içinde olgunlaşan bir çocuk. Bir kanser gibi...* İkincisi, Joachim’leydi, baş başa:

*Orman seni ısırıyor...*Hâlâ son derece ürkütücüydü, dahası hiçbir şey anlaşılmıyordu. Onu ele geçirecek en ufak bir ipucu yoktu.

Saat 13.00. Antoine Feerad’yu yeniden aradı. Telesekreter. Bu kez Jeanne, duygusuz bir sesle mesaj bıraktı. Sadece aramasını istedi. Telefonu kapatırken dudaklarını ısırdı. Şüphesiz psikiyatrın, bugün, onunla takılmak yerine yapacak çok daha önemli bir işi vardı.İspanyol ile oğlunu bulmak için tüm Paris’i arıyor olmalıydı,onları polise teslim olmaya ikna etmek için...

Sonunda, Pazar gününün yapmak zorunda olduğu gerçek angaryasını düşünerek duş almaya gitti. Kaçınılmaz bir görevi vardı. Tedavi gördüğü enstitüde annesini

ziyarete gidecekti. İki aydır ziyaret etmemişti, Châtenay-Malabry'ye kadar gitme zahmetinden kurtulmak için mazeretler uydurmuştu. Bu bahaneler aslında uzun zamandan beri hiçbir şey anlamayan annesi için değil kendi içindi. Kendini hep bu ziyaretleri yapmak zorunda hissetmişti.

Mutfakta ayaküstü yemeğini yedi. Bir kâse dolusu pirinç pilavı. Kiraz domatesler. Böyle günlerden nefret ediyordu. Saniyeler, dakikalar, saatler bir yalnızlık sarkıtı oluşturana dek üst üste biniyordu. Konuşmuyordu. Radyoyu veya televizyonu açmak istemiyordu. Tüm evin içinde çınlayan dek düşünceleri genleşiyor, büyüyordu. Aklını yitireceğini sanıyordu. Sesler duyacağını, Ama en azından yaşlı bir kadın gibi kendi kendine konuşmuyordu.

Bir gün, bir İngiliz kanalında kentli bekârlarla ilgili bir belgesel izlemişti. Kırklı yaşlarda bir kadın, mutfağında oturmuş, kameraya konuşuyordu.

"Ne zaman gerçek yalnızlıktan söz edilmeye başlanır? Perşembeden itibaren hafta sonunun gelişinden korkmaya başlayınca. Tüm Cumartesi gününü markette alışverişle geçirmeye başlayınca. İşyerinden bir erkek arkadaşınızın elinin temasıyla tüm geceniz allak bullak olmaya başlayınca... "

Jeanne kâsesini bulaşık makinesine yerleştirirken ürperdi.

Saat 14.00 olmuştu. Ve arayan yoktu. Ne Feraud. Ne Taine. Kitap okumaya çalıştı.

Kafasını veremiyordu, imkânsızdı. Yola çıkmayı biraz geciktirerek -uyku ilaçları sağ olsun-siesta yaptı. 15.30'da uyandı. Ruhu, bir yağlı kâğıt gibi buruş buruştu. Arabasının anahtarını, iPhone'unu aldı. Daire kapısını kilitledi. Derin bir nefes aldı.

Portre d'Orleans. 20 numaralı devlet yolu. Genetilly. Arcueil. Cachan... Yerleşim yerlerinin adları değişiyor, ama manzara hep aynı kalıyordu. Tozlu banliyöler. Kirli binalar.

Yapraklarını dökmüş ve güneş altında zorlukla ayakta duran çınarları andırıyorlardı.Croix-de-Berny kavşağı'na ulaşınca otoyollar gözüktü. Köprüler. Katılım rampaları. Biraz daha uzakta, yerleşim yerlerinin adları. Ve altlarında çatılardan, evlerden oluşan bir deniz. Hepsi külrengi bir sabahın içinde yanıyor gibiydi...

Birkaç kilometre sonra, Châtenay-Malabry'de, Division-Leclerc Caddesi'ne ulaştı. Alphedia Enstitüsü bu caddenin sonundaydı.Modern, ancak renksiz ve sıkıcı bir yapıydı. Kapısında neon ışıklarıyla "Huzurevi" yazıyordu, ama burası daha çok gereksiz farz edilen insanların bırakıldığı bir yerdi. Deliler için, ölüm döşeğindeki yaşlılar için bir tür bakımevi.

Holde, her zamanki gibi, yatalak hastalar kirli canların ardında güneş banyosu yapıyordu. Hareketsiz, sabit bakışlar, bir ip yumağı gibi kırış kırış yüzler. Bakıyorlar, ama artık görmüyorlardı. Artık düşünmüyorlardı. Jeanne hep, bunaklığın,Alzheimer hastalığının ve tüm bu bilinç kayıplarının yaklaşan ölümü hissetmemek için Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünmüştü. Bu yaşta,mutluluk, hiçbir şeyin farkına varmamaktı. Ne yılları. Ne günlerin. Ne de saatlerin. Her saniyesi bir ömür olan bitkisel bir yaşam.

Servis merdivenine doğru yöneldi ve basamakları dörder dörder çıktı. İkinci kata ulaştı ve TV odasındaki yaşayan ölülere bakmaktan kaçınarak, başı önde, annesinin odasına girdi.

Berbat renkler. Ucuz eşyalar. İçeriyi biraz kişisel kılmak için yerleştirilmiş birkaç biblo. Jeanne bu odaya ne zaman girse, aklına kişisel eşyaları ve köleleriyle gömülen firavunlar geliyordu. Mezar bu odaydı. Esir ise o.

-Merhaba anne. Nasılsın?

Cevabı beklemeden ceketini çıkardı. Annesini yatağında doğrulttu, tüy gibi hafifti, yüzü de bir taş kadar ifadesiz. Sırtına yastık yerleştirdi. Yaşlı kadın onu görmüyordu. Ve bir şekilde, Jeanne da onu görmüyordu. Yıllardır buraya geliyordu. Ölümün bu kadar yaklaştığını ilk kez fark ediyordu. En az bir kilo daha kaybetmişti. Etleri iyice azalmıştı. Kemikleri çıkmıştı...

Jeanne oturdu ve pencereden dışarı baktı. Köknar ve ıhlamur ağaçları görünüyordu. Bu ağaçlara bile yaşlılık ve sefalet bulaşmıştı. Odanın içindeki pis kokuyu fark etti. Yemek, sidik ve ilaç kokusu. Pencereyi açmayı düşünmedi bile. Neye yarardı? Dışarıda da aynı pis koku olmalıydı. Alışırdı. Yukarılara tırmandıkça hava koşullarına yavaş yavaş uyum sağlayan dağcılar gibi.

Zaman geçti. Artık yerinden kımıldamıyordu. TV'yi açmamıştı,Pazar öğleden sonra haberleri bitmiş olmalıydı. Odanın sıcaklığı sanki dayanılmaz bir hal almıştı ve kat kat giydirilmiş, ölüm döşeğindeki annesinin varlığı sıkıntısını daha da artırıyordu.

Ortamın görünür sessizliğinin ardında bir savaş yaşanıyordu. Jeanne hatıralarını uzak tutmaya çalışıyordu. Üzüntülerini. Marie'nin ölümünden sonra sürekli eriyen bu kadınla geçirdiği o yılları. Jeanne'ın fakülteye başladığı yıl, o da özel bir merkeze yatırılmıştı. Sonra yıllar boyunca her pazar yaptığı bu mutat, yıpratıcı ve gereksiz ziyaretler. Yine de bunlar hayatın önemli anlarıydı. Her seferinde annesinin yanından biraz daha dağılmış, biraz daha yıpranmış olarak ayrılıyor olsa da...

Geleli bir saat olmuştu. Bu kadarı kâfi diye düşündü, görevini yapmıştı. Özellikle de "akşam yemeği" nden önce kaçmalıydı. Saat 17.00. O dişsiz ağzı bebek mamalarına benzeyen şeyi yutarken görmek, hem komik hem korkunç çağrışımlarla berbat bir kontrast yaratan Bruegel'in tablolarındaki şiddetten farksızdı.*Görüşürüz, anne.* Nefesini tutarak,iki yanağa iki öpücük kondurdu. Örtünün kenarlarını yatağın altına soktu.Kapıyı açtı. Rahatladı.

Geriye son bir şey kalmıştı.

Enstitünün tam karşısında, Güney banliyösünün tüm sigara tiryakilerinin toplandığı, pazarları açık bir bar vardı. Ne bulduysa üzerine geçirmiş, buruşuk giysili, içki içecek olmanın heyecanıyla yanıp tutuşan bu insanların oluşturduğu kuyruk her seferinde onu hasta ediyordu. Dip tarafta bar tezgâhına dayanmış ayyaşları gördü. Aklına bir taşın altına gizlenmiş hamamböcekleri, tespihböcekleri, kırkayaklar geldi.

Barın biraz ilerisinde porno dergi -*Hot-Video, Penthouse, Voyeur*- reklamlarıyla kaplı bir gazete bayii vardı. Bu görüntüler onu tam anlamıyla delirtiyordu. Tozlanmış, kirlenmiş etler. Güneşten solmuş, sanki göründüklerinden çok daha solgun bir arzu uyandıran yağlı bedenler.

Jeanne arabanın anahtarlarını buldu. Afişlerdeki kızlar, iri memelerini, yağlı dudaklarını, dolgun kalçalarını sergileyerek ona bakıyordu. Kapısını açtı. Onlara bakmadan Twingo'suna

binmek istiyordu, ama yine de onlara kaçmak için bir bakış atmaktan kendini alamadı. Artık çok geçti. Arabayı çalıştırırken, onların bu tür seks dergilerine düşmeden önceki şöhret hayallerini -sinema,televizyon,mankenlik- düşündü. Bozulan, çocukluktan ergenliğe geçen bedenlerini; kırılan umutlarla, bastırılan üzüntülerle, acı dolu yıllarla kirlenmiş ruhlarını düşündü...Afişlerdeki bu kadınlar, genel anlamıyla kadındı.*Kaderimizin kısa bir özeti.* Sevmek. Umut

etmek. Doğurmak. Çürümek. Ta ki bu enstitülerin birinde sona ulaşana, yani ölene dek.

Jeanne kapıları kilitledi. Hızla hareket etti. Ağlıyordu, ulur gibi. Veya kusar gibi. Radyoyu sonuna kadar açtı. İstasyon aramaya başladı. “Benim yerine” adlı programda kaldı. Axel Bauer ve Zazie. Sert, güçlü, trajik bir kanal. “Senden aynı olmanı beklemiyorum. Senden beni anlamanı beklemiyorum... ”

Paris’e yaklaşınca kendini daha iyi hissetti. Sol Yaka. Pırıl pırıl çınarlar, Haussmannn tarzı güzellik. Yalnızlığı ve üzüntüsü bile burada farklı bir hal alıyordu...Rapail Bulvarı’nda aklına cep telefonu geldi. Annesine giderken telefonu kapamıştı. Açma tuşuna bastı. Bir sesli mesaj vardı.

Feraud’dan değil.

François Taine.

Telefonu kulağına götürdü. Cildi terden ve gözyaşlarından yapış yapıştı.

-Jeanne? Seni görmem lazım. İnanılmaz bir şey buldum. Kurbanlar arasında bir ilişki var. Bu da senin teorinle örtüşüyor. Onları rasgele seçmiyor. Hayır. Bir planı var!

Jeanne iki sesi aynı anda duyuyordu. Taine’in konuşması ile Joachim’in babasının İspanyol aksanını: *Bu bir mozaik, anlıyor mujsunuz? Her parça kendi hakikat parçasını getiriyor.*

-Saat 22.00’de bende ol, diye devam ediyordu sorgu yargıcı. Hatırlatmak için söylüyorum: Moncey Sokağı, numara 18. Önce gidip Francesca Tercia’nın, üçüncü kurbanın evinde bir şeylere bakacağım. Göreceksin. Çok çılgınca bir şey!

Jeanne telefonu kapadı. Bir anda son derece sakinleşmişti. Hatta buz kesmişti. Raspail Bulvarı ile Montparnasse Bulvarı’nın köşesinde durmuştu. Saat 18.00’di. Bir duş almak için zamanı vardı. Hazırlanmak için. Ve havanın kararmasını beklerken düşüncelere dalmak için.

Taine’i görmeye giderken hazır olacaktı.

Çıplak gerçeği öğrenmek için her şeyden arınmış olacaktı.

-23-

Moncey Sokağı IX.Bölge'nin yukarılarındaydı. Saat 21.30'du ve Jeanne Clichy Sokağı'na henüz girmişti. Athenes Sokağı'nın kavşağını geçer geçmez kötü bir hisse kapıldı. Alacakaranlıkta tuhaf bir karanlık vardı. Ve her yerden gelen bir yanık kokusu. Çok sayıda itfaiye aracı sirenlerini çalarak yanından geçti.

Jeanne gayriihtiyari mırıldandı:

-François...

Milan Sokağı'nın yakınlarına gelince bir olağanüstülük olduğunu anladı. Gece gerçekten dokusunu değiştirmişti. Daha karanlıktı. Daha yoğundu. Havada ölüm kokusu dolanıyordu. Trafik tıkanmıştı. Jeanne, Milan Sokağı'na girmeyi başardı ve yol kenarındaki bir cebe park etti. Çantasından üç renkli kimliğini aldı. Moncey Sokağı'na doğru koştu -neyse ki kot pantolon ile Converse'lerini giymişti. Mahalle sakinleri yol boyunca apartmanların önüne çıkmıştı. Polis arabaları yolu keserken, polisler kalabalığı engellemeye çalışıyordu. Jeanne hâlâ koşuyordu. Kimliğini gösterdi. İlk barikatı geçti. İtfaiye araçları boyunca ilerledi. İkinci bir barikatı da aşıp Moncey Sokağı'na saptı.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Sokağın tam ortasındaki bir apartmanın en üst katından alevler çıkıyordu. 18 numara mı? Bir kapı boşluğuna girdi ve bir an kusacağını sandı, panik halindeydi.

Birkaç saniye bekledi ve yeniden yoluna devam etti, duman şimdiden soluğunu tıkamaya başlamıştı. Gece kapkara kalın bir sis tabakasıyla kaplıydı. Dumanlı havayı turuncu kıvılcımlar deliyordu. Kırmızı bir üçgen. Beyaz kromlar. Bir itfaiye aracının arkasında bir siluet duruyordu. Seslendi. Gırtlağından hiç ses çıkmadı. İtfaiye erinin omzuna dokundu.

Yirmi yaşında bile değildi. Jeanne kartını uzattı. Böyle bir anda bu tür bir hareket hiçbir şey ifade etmezdi, ama Fransa'nın renkleri her zaman etkili olurdu. Ve Jeanne, kasten çıkarılmış yangınlar hakkında, blöf yapabilecek kadar dosya incelemişti.

-Jeanne Korowa, sorgu yargıcı.

-Yarg...

-Buranın şefi kim?

-Kumandan Cormier.

-Nerede?

Çocuk, püskürtülen suların gürültüsünü bastırabilmek için bağırdı:

-İçeride, sanırım.

-Ölen var mı?

Ağzından çıkan her kelime gırtlağını yakıyordu. İtfaiyeci belli belirsiz bir hareket yaptı.

-Henüz bilinmiyor.

-Yangın en üst katta mı çıkmış?

-Evet.

-Bina tamamen boşaltıldı mı?

Çocuk cevap veremedi. Bir patlama tüm sokağı sarstı. Ateş parçaları yola düştü. Cam kırıkları kaldırıma ve bir itfaiye aracının tavanına şiddetli bir dolu gibi yağdı. Jeanne gayriihtiyari itfaiye erine tutundu.

-Burada durmamalısınız hanımefendi!

Jeanne cevap vermedi. Gözleri yuvalarından fırlamış bir halde, binanın alevlerle kaplı cephesine bakıyordu. Patlamış camlardan siyah dumanlar yükseliyordu. Sarımtırak alevler pervazları kemiriyordu. Havada küller, parçacıklar, kıvılcımlar uçuşuyordu. Son kat, kapkara dumanların altında görünmez olmuştu. François'nın katı...

Jeanne gözleriyle binadan sağ kurtulanları aradı. Uzakta bir grup insan gördü; beyaz gömlekliler ilk tedavilerini yaparken, onlar da bir ambulansın yanında korku içinde bir arada duruyorlardı. Aralarında Taine yoktu. Düşünceleri karmakarışıktı. Bir kere yargıcın evine gitmişti. Çatı katını tadil ettirmiş ve evini

dubleks daire haline getirmişti. Çalışma odası, sadece *içeriden* girilebilen penceresiz bir asma katıydı. Belki de orada çalışırken bir anda alevlere yakalanmıştı. İtfaiyecilerin bu gizli katı bilmelerine imkân yoktu -*kat içinde bir kat*...

Bakışlarını yere doğru çevirdi ve yaşam hattını gördü, itfaiye araçlarını yangına müdahale eden ekiplere bağlayan kordonu. İtfaiye erini itti ve hattı takip etmeye başladı. Kordon onu bir sonraki itfaiye aracına kadar götürdü. Su birikintilerine bata çıka yürüyordu. Her nefes alış bir ıstıraptı. 18 numaranın önünde,ucu kancalı kargılarla sallanan duvarlarla mücadele eden bir grup itfaiyeci vardı.

Jeanne itfaiye kamyonunun arka kapılarını açtı. Bir ceket, bir kask, eldivenler, botlar buldu. Hiç düşünmeden hepsini giydi. Bir zamanlar, olayları teknik açıdan değerlendirmek isteğiyle Paris İtfaiye Teşkilatı'nda staj yapmıştı. Bazı şeyleri hatırlıyordu. Ama hepsini değil. Mesela kaskını kapatmayı bilmiyordu, bu yüzden sadece siperliği ve enseliği indirmekle yetindi.

Buna karşılık, solunum maskesinin önemini biliyordu. Bir oksijen tüpü kaptı. Baş aşağı sırtına yerleştirdi. Dedantörü kasktaki yuvasına oturttu. Sistemi hafif basınca ayarladı. Son olarak da beline kemeri taktı. Ucunda küçük bir kazma bulunan bir değnek. El baltası. Yangın söndürücü. Artık diğerlerinin arasında bir itfaiye eriydi.

Büyük bir soğukkanlılıkla binaya doğru koştu. Bir yandan da kendi kendine "Bu çılgınlık, bu çılgınlık, bu çılgınlık..." diye söyleniyordu. Sonra hissettiği fiziksel rahatsızlıklar nedeniyle iç sesi kesildi. Meşin ceketi tonlarca kilo ağırlığındaydı. Oksijen, ağzını kurutmuştu. Her yer çok sıcaktı. Başını kaldırdı. Fışkırtılan su, siperliğinin üzerinden sel gibi akıyordu. Alevler bütün katları etkisi altına almıştı. Üçüncü ve dördüncü katın pencerelerinden püsküren alevlerin boyu birkaç metreye ulaşıyor, itfaiyecilerin sıktığı su, alevleri söndürmekte yetersiz kalıyordu.

Binanın içine girdi. Hiçbir şey göremiyordu. Yine de ilerledi. Belli belirsiz, sağ taraftaki posta kutularını gördü. Herhangi bir korku duymuyordu. Donanımının onu görünmez kıldığı hissine kapılmıştı. Merdiven boşluğuna ulaştı. İçerideki duman, katran kadar yoğundu. Sarmal merdivenden çıtırtılar ve gürültüler geliyordu. İtfaiyecileri itti. Basamaklara yöneldi.

Birinci kat.

Gözleriyle sağdan sola merdiven sahanlığını taradı. Üst katlardan hâlâ yanmakta olan parçalar düşüyor ve çakan şimşek gibi görünüyordu. Yukarı doğru çıkmayı sürdürdü. Üst katlara doğru bir yılan gibi kıvrılan yaşam hattını ve hortumları takip ediyordu.

İkinci kat.

Hâlâ alev yoktu. Sadece her yere karanlık hâkimdi. Tüpten gelen hava ciğerlerini üşütüyordu. Sendeliyordu. El yordamıyla ilerliyor, ama çıkmayı sürdürüyordu.

Üçüncü kat.

Sonunda alevler. Yarılmış kapılar. Yangının kemirdiği, yakıp kül ettiği, erittiği ahşap. Artık ne yaşam hattını, ne de hortumları görüyordu. Hiç itfaiyeci yoktu. El yordamıyla tırabzan boyunca ilerledi. Basamaklar alt kattakiler gibi sağlam gözükmüyordu. Her an çökebilirdi. Korka korka, mümkün olduğunca hızlı basamakları çıkıyordu.

Dördüncü kat.

Alevlerle çevrili üç daire kapısı açıktı. İtfaiyeciler oradaydı. Her dairede bir ekip, alevlerle savaşıyordu. Jeanne, merdivenin tırabzanı olmadığını fark etti. Yan taraf doğrudan boşluğa açılıyordu.

Taine'in dairesi daha yukarıdaydı. Gözleri kör eden bir parlaklık oluştuğunda Jeanne basamaklara yöneldi. Bu kez alevler her yana saçılmıştı. Hatta ıslık çalarak jeanne'ın üzerine doğru bile geldi. Jeanne kendi etrafında döndü ve kıçüstü düştü. Bir saniye sonra, itfaiyeciler püsküren alevlerden kaçmak için soldaki daireden çıkıyorlardı. İçlerinden biri, savrulan parçalardan kurtulmak isterken boşluğa doğru sendeledi.

Jeanne hiç tereddüt etmeden bacaklarının üzerinde doğruldu. Adam düşerken kolundan yakaladı. Hiç kuvveti olmasa da bu hamlesi bile adamın arkaya düşmesini engellemeye yetti, ama kolunu bırakmadığı itfaiyeci öne doğru sendeledi ve Jeanne'ın üzerine düştü. İkisi birden basamaklara doğru devrildi. Alevlerden sakınmak için yerde iki büklüm olan Jeanne, adamın ceketine sımsıkı yapışmıştı. Adamın ayakları hâlâ boşluktaydı. Jeanne'ın topukları ise kömürleşmiş halının ve kor halindeki parke latalarının içine gömülüyordu. Lambalar patlıyordu. Jeanne adamın ceketindeki rütbeleri gördü. Bir yüzbaşıydı. Ya da bir kumandan. Eldivenli eller onları yakaladı. Akışkan cıva gibi parlayan

siperlikler dumanın içinde ışıldıyordu.

Jeanne bu karmaşadan kurtuldu. Geri döndü. Son basamakları emekleyerek çıktı. Ve bulutların altından güneşe ulaşan bir uçak gibi, bütün şiddetiyle devam eden yangına ulaştı.

Beşinci kat.

Her yer alevler içindeydi. Parkeler .Duvarlar. Tavan. Jeanne'ın maskesi de çok ısınmıştı. Çıkardı. Oksijen tüpünü de. Daire kapısını kırdı ve yüzünü koluyla kapatarak içeri girdi. Taine'in dairesi akkor bir cangıldı.

Yüzünü koluyla kapatarak ilerlemeye devam etti, bir yandan da evin içini hatırlamaya çalışıyordu. Holü geride bıraktı. Alevlerle kaplı salonu buldu. Jeanne bir anda korkuya kapıldı, geri çekildi, arkaya doğru düştü.

Kalkmaya çalışırken onu gördü.

Asma katta, François Taine alevlerin arasındaydı. Yalnız değildi. Onu alevlerin içine itmeye çalışan ufak tefek bir adamla mücadele ediyordu. Bağırmaya çalıştı. Boğazı yandı ve hemen ağzını kapattı.

Biraz daha geriledi, korkmuştu.

Ne olduğunu görebilmek için gözlerini kıstı.

Taine'in hasmı, kısa boylu, çıplak bir adamdı. Belki de bir çocuk. Kapkara ve eğri büğrü bir beden. Kızıl yansılar yayarak çıtırdayan saçlar. Bilimkurgu filmlerindeki yaratıklar gibi arkaya doğru genişleyen kocaman bir kafa... Sanki alevler umurunda değil gibiydi. Kurbanını, suda boğmaya, denizin derinliklerine göndermeye çalışan biri gibi alevlere doğru itiyordu.

Canavar kafasını ona doğru çevirdiğinde bir an "Joachim" diye düşündü. Jeanne taş kesilmişti. Bu biçimsiz yeniyetme, kendisini ve Taine'i çevrelemiş alevlere kayıtsız bir şekilde kıpır kıpır gözlerle ona bakıyordu. Yüzü alevlerden kavrulmuş gibi kapkaraydı, ortaya çıkan hatları maymunları hatırlatıyordu.

Jeanne kolunu uzattı. O anda asma kat, üzerindeki iki siluetle birlikte büyük bir gürültüyle çöktü.

Başka bir şey hatırlamıyordu.

Arkadan çekilmesinin dışında.

-24-

-Uyandınız mı?

Odanın kapısında bir doktor duruyordu. Beyaz bir önlük giymiş, elleri ceplerindeydi. Göğsünde ismi yazılıydı -Jeanne okuyamıyordu.Yaklaştı ve yatağın tam karşısında durdu. Sıcacık bir tavırla gülümsedi. Kalın çerçeveli gözlük camlarının ardında samimiyeti yansıtan temiz bir yüz vardı.

-Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Jeanne cevap vermeye çalıştı, ama dudakları sanki bir birine yapışmıştı. Havası boşaltılmış bir oda gibi içinin de boşalmış olduğunu hissediyordu. Bedeni yapış yapıştı; bunun sebebi, o kâbus gibi saatlerin sonunda bedeninde kuruyan ter olmalıydı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Çevresindeki eşyalar yavaş yavaş belirginleşti. Yerdeki linolyum halı. Metal dolap. İnik storlar. Yanındaki boş yatak. Standart bir hastane odası.

Sonunda konuşmayı başardı.

-İyi.

Bu kadar konuşmak bile canını yakmıştı. Ses telleri sanki kömürleşmişti.

-Çok büyük şansınız varmış, dedi doktor.

Düşünmek bile ironik geliyordu ona. Yangından nasıl çıkarıldığıyla ilgili en ufak bir şey hatırlamıyordu. Bayılmış olmalıydı. Sonra da onu buraya getirmişlerdi demek. Storların ardında artık gün doğmuştu. Nihayet.

-Sadece bir asfiksi başlangıcı, diye ekledi doktor. Hiçbir yerinizde yanık yok.

Akciğerleriniz kendi kendini temizleyecektir. Bana sizin yargıç olduğunuzu söylediler...

-Doğru.

-Bir gün meslek değiştirmek isterseniz, itfaiyeci olabilirsiniz.

-Ya François Taine?

-Kim?

-Kurtarmak istediğim adam. Evdeki.

Doktor gözlüğünü düzeltti. Yüz ifadesi değişti. Üzgün görünüyordu. Bakışlarını yere dikti.

-Yapacak bir şey yoktu, dedi.

Bu haber Jeanne için sürpriz olmadı. Demek ki hayal görmemişti.

-Şimdi, kendinizle ilgilenmeniz gerekiyor, diye devam etti doktor. Mucize kabilinden ölümden kurtulanların kendilerine karşı bir görevi vardır.

Jeanne cevap vermedi. Doktor bu sessizliğe tercüman oldu.

-Ve özellikle de buradan bir an önce çıkmak için acele etmeyin. Görevinin başına dönmek isteyen sorgu yargıcı! Bu tür şeyler, daha çok filmlerde olur. İki üç gün yatakta kalmanız, inanın size çok iyi gelecek. Genel durumunuz pek parlak değil. Tansiyonunuz düşük. Beslenme yetersizliği söz konusu. Ve bana öyle geliyor ki, antidepresanları da leblebi gibi yutmuşsunuz.

-Bu bir suç mu?

Doktor, Jeanne'ın saldırgan ses tonu karşısında gülümsedi.

-Asıl suç burada kaldığınız günleri iyi değerlendirmemektir.

-Saat kaç?

-Sabahın 9'u.

-Hangi gün?

-9 haziran Pazartesi.

-Neredeyiz?

-Necker. Çocuk Hastalıkları Hastanesi. Kör çocuklar Enstitüsü.

Gözlüklerine doğru yeniden bir hamle yaptı. Şimdi yine gülümsüyordu.

Jeanne bakışlarını indirdi. Sağ kolunda bir serum takılıydı. Bir başka hortum da yüzüne kadar uzanıyordu. Kuşkusuz, burun deliklerine oksijen veren bir respiratördü. Doktor pencereye yöneldi ve storun lamellerini hafifçe çevirdi.Jeanne'ın güneş ışığına ihtiyacı vardı. Doktor onu bir baş hareketiyle selamladı ve öğleden sonra uğrayacağını söyleyerek odadan çıktı.

Yalnız kalınca, Jeanne vücuduna bağlı bütün hortumları söküp attı, yatağından indi ve dolapları açtı. Üçüncü dolapta giysilerini buldu. Hepsi isten, kurumdan kapkaraydı. Ceplerini yokladı. Cep telefonunu aldı. Arabasını ve çantasını Milan Sokağı'nda bıraktığını hatırladı.

Bir tuşa bastı. Bir numara.

-Reischenbach? Ben Korowa.

-İyi misin? Bana dediler ki...

-İyiyim. Bir şeyim yok.

-Kahretsin...Ne diyeceğimi bilemiyorum...

-Ben de, diye mırıldandı Jeanne. Bu çok anlamsız. Bu...

Sustu. Bu suskunluğun poliste de bir yansıması oldu. Birbirlerini anlamışlardı. Patoloji raporunu şimdilik unutmaları gerekiyordu.Soruşturmayı *da.Bunlar daha sonra da halledilirdi.*

-Yangın hakkında ne biliyoruz?

Konuşurken canı yanıyordu. Mukozası dumandan yanmış olmalıydı.

-Şimdilik resmi bir şey yok.

-Ama?

-Bilirkişi yangının kasıtlı olarak çıkarıldığını söylüyor. Ancak şu an masamda bir belge yok.

-Bu yangının hedefinin Taine olmama olasılığı var mı?

-Açıkçası sanmıyorum Yangın onun katında başlamış.

-Tamam, dedi Jeanne. Üstünde çalıştığı bütün dosyaların incelenmesi gerekiyor. Ve onun içeri tıktırdığı, tahliye olmuş heriflerin de araştırılması. Başladın mı?

-Saat sabahın dokuzu. Ve bu olayın bana verileceğinden bile emin değilim. Ne de 36 Numara'daki başka bir gruba.

-Başka kime verilebilir?

-Fransız istihbaratı. Veya İçişleri Genel Müfettişliği. Özel bir vaka. Bir yargıç, sıradan bir kurban değil.

-Ya bu olay yamyam cinayetleriyle bağlantılıysa?

-Bu, katilin kendini tehlikede hissettiğinin göstergesi olurdu. Oysa şu an için korkacağı hiçbir şey yok. Elimiz hâlâ boş.

-Taine bir şeyler bulmuştu.

-Ah, öyle mi? Diye sordu Reischenbach inanmamış gibi. Ancak bir şey bulduysa bile onunla birlikte yok olmuştur. Dosyayı evine götürmüş olmalı. Her şey yandı.

Taine bir kanıt bulmuştu, bu kesindi. Onun ve dosyalarının yakılmasına sebep olan bir gerçeğe ulaşmıştı. Şüphesiz talihsiz bir telefon görüşmesi yapmıştı. Katili alarma geçiren bir davranışta bulunmuştu. Joachim de hemen harekete geçmişti.

Alevlerin ortasındaki sahne Jeanne'ın gözünün önüne geldi: Taine koca kafalı ve eğri büğrü elleri olan bir canavarla mücadele ediyordu. Kendine bile henüz itiraf edemediği bir gerçeği fark etti. Saçları alev almış bu yaratık, İspanyol'un oğlu, yani avukat değildi, ama metalik sesli çocuktu. *Orman seni ısırıyor*...İki kişi mi vardı? Joachim, avukata ve çocuk-canavara dönüşebilir miydi?

Bu saçma varsayımları kafasından attı. Ancak her halükârda canavar, asma katın altında kalıp ölmüştü.

-François'ın cesedini götürdüler mi?

-Geriye kalanları, evet.

-Diğer ceset?

-Hangi diğer ceset?

-Başka bir ceset yok muydu?

-Hayır.

-Aramalar sona erdi mi?

-Şimdilik evet. Anlamıyorum, sen bir şey mi gördün?

Aklına takılan iki şey vardı. Yaratık alevlerden etkilenmişe benzemiyordu. Oradan sağ salim kurtulmuş olabilir miydi? Eğer hâlâ hayattaysa,"listesi"ndeki bir sonraki kurban Antoine Feraud'ydu...

-Seni görmem lazım. Dosyana bir göz atmak için.

-İmkânsız. Dava senin değil.

-Göreceğiz.

-Her şey ayarlandı. Eğer bir bağ varsa, yamyam cinayetleri ile yangın olayı için tek bir yargıç görevlendirilecek. Ve bu görevin sana verilmesi için herhangi bir neden yok.

-Gelebilir miyim?

Reischenbach derin bir iç çekti.

-Elini çabuk tut. Ben bile her an bu görevden alınabilirim.

-Geliyorum.

Jeanne telefonu kapattı. Üşüyordu. Sıcak basıyordu. Banyoya gitti. Solgun neon ışıkları. Yüzü, sarı renkli lavabodan farksızdı. Şakaklarında hâlâ siyah is lekeleri vardı. Kafasındaki yanmış saçları, rasta yapılmış saç tutamlarını andırıyordu. Gerçekten çok korkmuş bir insanın kafası.

Yüzünü suyla yıkadı. Başını kaldırdı. Sonuçtan memnundu. Ne çok iyi ne de çok kötü. Giyindi. Kolundaki saate baktı. 09.30.Harekete geçmek için sadece birkaç

saati vardı. Polisler ve sorgu yargıçları yeniden organize olmadan önce.

Cep telefonunu aldı. Kayıtlı bir numarayı aradı. Cevap yoktu. Mesaj bırakmaktan vazgeçti. *Kahrolası. Feraud. Neredesin?*

Koridor boyunca ilerledi.Çocuklar, ellerinde değnekleriyle etrafı yoklayarak dolaşıyorlardı. Bazıları, odalarında sessizce oynuyordu. Jeanne bakışlarını kaçırdı. Bu tür görüntüler onu rahatsız ediyordu. Merdiven. Çıkış kapısı. Kendini iki taraflı ağaçlı yola attı ve yokuştan inmeye başladı.

Bir taksiye binecekti.Ön camında yargıç amblemi olduğundan parka çekilmekten kurtulmuş olması gereken Milan Sokağı'ndaki arabasını alacaktı. Quai des Orfevres'e gidecek ve soruşturma dosyasını alacaktı. Ama her şeyden önce psikiyatrın muayenehanesine uğraması lazımdı. Kibar davranmayacaktı. Antoine Feraud her şeyi söylemek zorundaydı. İspanyol ile oğlunun adlarını ve adresini. Jeanne o ikisini bulacak ve konuşturacaktı.

Ama kapıdan çıktı. Sevres Sokağı'ndaydı, hava bulutsuzdu. Güneşi yüzünde hissetti. Hafif bir çığlık attı. Bir taksi bulmak için birkaç kez kolunu salladı. Parlak güneş ışığı, taksilerin serbest olup olmadığını gösteren tepe ampulünü görmesine engel oluyordu.

Bu basit ayrıntı bile onu bezdirdi. Her şey ona umutsuz gibi geliyordu. İmkânsız bir işe kalkışmıştı. Kaldırım çok dardı. Işık yüzünden yol çok karanlıktı. Duvarlar -Necker Hastanesi'nin, Kör Çocuklar Enstitüsü'nün duvarları- çok çıplaktı. Kendini yorgun hissederek bir taşa dayandı...

O anda bir taksi durdu.

Hemen bindi ve nefes nefese mırıldandı:

-Le Goff Sokağı, numara 1.

-25-

Apartmana giriş için kullanılan dijital kod gün içinde devre dışı bırakılıyordu. Holde, posta kutularının üzerinde bina sakinlerinin isimleri ve hangi katta oturdukları yazılıydı. Doktor Antoine Feraud. Üçüncü kat, sağdaki daire. Jeanne asansöre bindi. Binanın içi toz ve soğuk mermer kokuyordu. Bir kilise gibi.

Taksi şoförüne beklemesini söylemişti. Psikiyatra ne söyleyeceğini, hatta onun orada olup olmadığını bile bilmiyordu. Kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Bir daha çaldı. Sonuç alamadı. Kapıya vurdu. Boşuna. Bir anda içini bir sıkıntı kapladı.

Jeanne cep telefonunu çıkardı ve bilinmeyen numaralardan Antoine Feraud'nun randevularını ayarlayan sekreteryanın numarasını istedi. Birkaç saniye sonra hatta bir sekreter vardı. Randevusu olan bir hastayı oynadı.

Cevap gecikmedi:

-Doktor Feraud bugün randevu kabul etmiyor.

-Nasıl yani?

-Açıklama yapmaya yetkili değilim.

Jeanne kapının üzerindeki bakır levhaya bakıyordu:"ANTOINE FERAUD.PSİKİYATR. PSİKANALİST." Yüreği ağzına gelmişti.

-Rahatsız mı?

-Açıklama yapma konusunda yetki...

-Tamam, dedi Jeanne ses tonunu değiştirerek. Başka türlü oynayalım. Adım Jeanne Korowa. Nanterre Asliye Ceza Mahkemesi'nde sorgu yargıcıyım. Bana ya şimdi cevap verirsiniz ya da bu dosya üzerinde benimle birlikte çalışan polisleri yollarım. Sevimli çocuklardır. Ama uysal olduklarını söyleyemem.

Sessizlik.

-Antoine Feraud size şahsen telefon edip bugün hiç randevu kabul edemeyeceğini mi söyledi?

-Evet. Bu sabah.

Birden rahatladı.

-Kaçta?

-9.00’da.

-Sesinde şüphe uyandıracak herhangi bir şey?

-Hayır. Sanmıyorum. Ben...

-Size tam olarak ne dedi?

-Her şeyi iptal etti. Hiçbir randevuyu kabul etmek istemediğini belirtti.

-Size bir açıklamada bulundu mu?

-Hayır.

-Acil bir durumda ona ulaşabileceğiniz bir numara bıraktı mı?

-Hayır. Bizde sadece cep numarası var.

-Sizi ne zaman arayacağını söyledi mi?

-Hayır.

Jeanne telefonu kapadı. Bir çilingir talebinde bulunmayı ve muayenehaneye cebren girmeyi düşündü. Doktorun hasta kayıtlarına bakmak için. Baba ile oğlunun adres ve telefonlarını bulmak için... Hayır. Şimdi sırası değildi. Bu şekilde olmazdı.

Taksiye geri döndü. Binmeden önce, bir gazete bayii gördü. Birkaç gazete almak için koştu. *Le Figaro. Le Parisien. Liberation.* Trafiğin gürültüsü arasında, ayakta, gazetelerin baş sayfalarına göz gezdirdi, sonra diğer sayfalara baktı. 9 haziran Pazartesi günkü baskıların hepsi Francesca Tercia cinayetinden bahsediyordu, ancak internetteki *Le Journal du Dimanche’ta* yazılanlardan farklı bir şey yoktu. Durumda değişiklik olmamıştı. Basın açıklaması iptal edilmişti - sebep bu olmalıydı. Olaya yeni bir sorgu yargıcı atanmadan ve yeni bir ekip görevlendirilmeden önce hiçbir açıklama yapılmayacaktı.

Taksiye bindi ve Milan Sokağı'nın adresini verdi. Yolda kronolojik bir değerlendirme yapmaya çalıştı. Feraud hiç kuşkusuz sabah gazetelerinden birini okumuştu. Ya da bir önceki günün *Le Journal du Dimanche* ını. Gerçeği anlamış, ama İspanyol ve oğluyla temas kurmaya çalışmamıştı. Korkmuş ve ortadan kaybolmuştu. Kimsenin ona kızmaya hakkı yoktu. Öte yandan yangından ve François Taine'in ölümünden haberdar olduğunu düşünmek de yersizdi.

Milan Sokağı'na varınca, Jeanne hâlâ kaldırım kenarındaki cepte duran Twingo'sunu gördü.Bir an yangın mahalline gitmeyi düşündü. Ama kapkara olmuş binayla karşılaşmak ve gecenin küllerini solumak fikri, onu bu düşüncesinden vazgeçirdi.

Hızla hareket etti. Quai des Orfevres yönüne. Yirmi dakika sonra arabasını 36 Numara'nın avlusunda park ediyordu. Basamakları güçlükle tırmandı. Her polis ona kaçamak bir bakış atıyordu. Burada bir yargıç görmek pek sık rastlanan bir şey değildi, özellikle yanmış saçlarıyla ve bir baca temizleyicisi gibi simsiyah olmuş elbiseleriyle.

-Bana dosyanın fotokopisini aldın mı?

-Bunun akıllıca olup olmadığını...

Reischenbach ofisinde, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek sallanıyordu, yine pis sakallı ve saçları jöleliydi. "Yamyam" soruşturmasına ait iki kalın dosya masasının üzerindeydi.

-Sadece en önemli tutanaklar.

Polis hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Jeanne öne doğru eğildi.

-Ya şimdi ya da asla Patrick. Her şey orada. Katil François'ya saldırdı, diyerek masaya yumruğuyla vurdu. Uzakta değil. Dava elimizden alınmadan önce şu kahrolası dosyaların fotokopilerini çıkart! Birkaç saat içinde başka bir sorgu yargıcı atanacak ve Merkez Büro gelip her şeyi alıp götürecek. Bu da bizim için her şeyin sonu demek.

Reischenbach'ın alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. Bu poliste kibar, gönül okşayıcı bir şeyler vardı. Ama tehlikeli bir taraf da: Glock'u belindeydi, elleri çamaşır tokacı gibi iriydi. Jeanne, operasyonlar sırasında en az üç kere silahını

kullandığını biliyordu.

-Bekle, dedi Reischenbach dosyaları alırken. Kâğıt bulacağım.

36 Numara'nın fotokopi makinelerindeki bütün kâğıtlarda Emniyet Müdürlüğü'nün anteti vardı. Bu tür özel fotokopilerde tamamen boş kâğıt kullanmak gerekiyordu. Bunu bütün polis muhabirleri bilirdi. Ve Jeanne gibi davayla doğrudan ilgisi olmayan yargıçlar da.

Çok geçmeden baş komiser, kollarında iki dosyayla geri döndü...Orijinal dosyalar ve kopyaları. Jeanne sayfaları şöyle bir karıştırdı. Her şey tamamdı. Tanık tutanakları. Otopsi raporları. Olay yeri inceleme tetkikleri. Her cinayetle ilgili olarak çevrede yapılan soruşturmaların sentezleri. Cinayet mahallerinin ve özellikle de duvarlardaki garip işaretlerin fotoğrafları. Tüm öğleden sonra çalışması için her şey. Bürosunda tek başına.

Saatine baktı. Öğlen olmuştu. Her şeyden önce, Taine'in üç kurban arasında kurduğu bağı bulmalıydı. *Onları rasgele seçmiyor. Hayır. Bir planı var!*

-Sana iki cep numarası versem, bana son yapılan konuşmaların bir listesini çıkartabilir misin?

-Mahkeme kararı gerekiyor.

-Kırtasiye işini başka bir soruşturmaya bırak. Bir yolunu bul.

-Tamam, sinirlenme.

Jeanne ilk numarayı bir Post-it'in üzerine yazdı. Reischenbach yüzünü buruşturdu.

-Bu numarayı biliyorum. Bu...

-François Taine'in numarası.

-Hasta mısın, nesin? Yapamamam...

-Beni dinle. Dün, François önemli bir şey buldu. Ancak her şey dairesiyle birlikte yandı. Elimizde bir tek bu telefon görüşmeleri var, anlıyor musun?

-Dosdoğru duvara tosluyoruz. Diğer numara ne?

Jeanne,Antoine Feraud'nun ismini ve telefon numarasını verdi.

-Bu kim?

-Sana sonra açıklayacağım. Şimdilik listeyi talep et ve Feraud'nun cep telefonunun yerini belirle.

-İşimi tehlikeye atıyorum, dedi polis iki Post-it'i cebine yerleştirirken.

-Ama, canını değil. François'yı düşün. Son bir şey daha: Paris'te çalışan ve ismi "Joachim" olan, İspanyol kökenli bir avukat arıyorum.

-Joachim ne?

-Soyadını bilmiyorum. Bu iş için birini görevlendirebilir misin?

Reischenbach önündeki bir kâğıt parçasına birkaç kelime yazdı. Jeanne fotokopileri koltukaltına yerleştirdi.

-Ben Asliye Ceza Mahkemesi'ne geçiyorum. Yeni bir şeyler bulur bulmaz değerlendirme yaparız.

Tercihli yolda, Jeanne, saatte 50 km'yi geçmeme kuralına riayet eden arabaların arasında slalom yapıyordu. Alma Köprüsü'ne çıktı. Etoile. Porte Maillot. Charles-de-Gaulle Caddesi. Dönel bulvar...Jeanne Twingo'sunun gazına köküne kadar basıyordu. Motorun hırıltısı zamana karşı verdiği mücadelenin yarattığı gerilimin dışavurumuydu. Eşelemek. Araştırmak. Saate karşı yarışmak. Gün sonuna kadar bir ipucu bulmalıydı. Üç kurbanın ortak noktasını. Katilin planını.

Asliye Ceza Mahkemesi'nin otoparkı. Jeanne, omzunda çantası, koltukaltında dosyaları, asansöre doğru koştu. Hâlâ duş almamıştı. Yangın, korku ve ter kokuyordu. Asansör kabininde kimse yoktu. Bir meslektaşıyla karşılaşmaktan ve âdet yerini bulsun diye söylenen teselli sözlerine, kaderci yargılara ve diğer standart aptallıklara maruz kalmaktan korkuyordu. Burada bile, suç ve şiddet uzmanlarının felsefi düzeyleri bir kafedeki insanlardan farklı değildi.

Duvarlarla sürtünerek ofisine doğru ilerledi. Kapıyı açtı, hiç kimseyle karşılaşmamış olmaktan mutluydu. Claire'i fark edince irkildi. Onu unutmuştu.

Genç kadın elinde kâğıt mendili, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Çünkü Taine ölmüştü. Çünkü Jeanne hayattaydı. Haber daha ilk andan itibaren Asliye Ceza Mahkemesi'ne ulaşmış olmalıydı.

Claire kollarına atıldı. Birkaç saniye içinde, Jeanne'ın omzu gözyaşlarından ıslanmıştı.

Jeanne tatlılıkla zabıt kâtibesini itti ve mırıldandı:

-Sakin ol...

-Bu çok çılgınca...Bu...

-Evine git. Sana bugün için izin veriyorum.

-Ama...tanık dinlemeler?

-Hepsini iptal et. Soruşturmaya yoğunlaşmam gerekiyor.

-Davayı aldık mı?

-Henüz değil, diye blöf yaptı Jeanne. Ama çok gecikmez.

Claire burnunu sildi, gerekli birkaç telefon görüşmesi yaptı ve nihayet Jeanne'dan ertesi gün her şeyi anlatacağına dair söz aldıktan sonra ceketini giydi. Jeanne kibarca onu dışarı doğru itti. Hiç vakit kaybetmeden odasında tuttuğu yedek kıyafetlerini aldı ve kattaki tuvalete gitti. Tek bir sırt çantasıyla ve çok az parayla gezen ve otoyollardaki tuvaletlerde temizlenen bir turist gibi muslukta elini yüzünü yıkadı, sonra yeni giysilerini giydi.

Ofisine geri döndü. Kapısını kilitledi. Storu indirdi. Masasına oturdu, fotokopiler önündeydi. Dosyayı bir sonuç alana kadar bir an önce, en ince ayrıntılarına kadar incelemeye başlamalıydı.

Ama önce birkaç telefon görüşmesi yapmalıydı.

-26-

-Doktor Langleber?

-Hayır. Ben asistanıyım.

Jeanne doktorun cep telefonunu aramıştı. François Taine'in otopsisinden sorumlu adli tabibin, entel doktor olduğunu öğrenmek için birkaç telefon konuşması yeterli olmuştu.

-Telefona çağırın.

-Otopsi odasındayız. Kim arıyor?

Jeanne, dijital teybine alçak sesle konuşan Langleber'nin sesini duyuyordu. Hangi cesedin otopsisini yapıyorlardı? François Taine'inkini mi? Beyazlar giymiş iki adamı, paslanmaz masasının üzerindeki kavrulmuş,kömürleşmiş ve büzüşmüş arkadaşının etrafında hayal ediyordu.

-Ona Yargıç Korowa'nın aradığını söyleyin.

Jeanne boğuk sesler duyuyordu. Asistan eliyle telefonun mikrofonunu kapatmıştı. Langleber'nin sesi işitildi.

-Ne istiyorsunuz?

Ses tınısı sertti. Sanki bir kilisenin içinde yankılanıyor gibiydi. Jeanne, doktorun telefonun hoparlöründen konuştuğunu tahmin etti.

-Bazı sorular sormak.

-Hangi sıfatla?

-Henüz davaya atanmadım, dedi Jeanne.

-Hangi dava? Siz neden söz ediyorsunuz?

-Yamyam cinayetleri dosyasını alacağımı düşünüyorum.

-Beni o zaman arayın.

-Doktor Langleber, kaybedecek zamanımız yok. Yamyam cinayetleri ile François Taine'in hayatına mal olan yangın arasında bir ilişki olduğuna dair bazı tahminler var.

-Ne tür tahminler?

Jeanne biraz düşündü, ancak bir cevap bulamadı. Konuyu değiştirmeyi tercih etti:

-François Taine'ın otopsisini bitirdiniz mi?

Dosya üstünde çalışıyorum.

Doğru tahmin etmişti: Arkadaşının üzerinde inceleme yapıyorlardı. Bir anda, asma katta alevlerin arasında dövüşen iki adam yeniden gözünün önüne geldi.

-Vücudunda kavga izleri buldunuz mu?

-Benimle dalga mı geçiyorsunuz? François Taine'den geriye kalanlar şu an önümde. Her ne olursa olsun, hiçbir iz olmadığını size kesinlikle söyleyebilirim. Taine bir odun kömürüne dönüşmüştü.

Gözlerinin dolduğunu hissetti. Hastanede kendine geldiğinden beri sinirleri zaten bozuktu, ama şimdi... Burnunu çekti. Sonra sert bir ses tonuyla konuştu.

-Yangınla ilgili pek bir şey bilmediğiniz anlaşılıyor. İtfaiyeciler cesedi çıkardıklarında, tanınmaz bir haldeydi. Sıcaklığın etkisiyle vücut şişmiş, derileri patlamıştı. Hiç fırında tavuk pişirdiniz mi?

-Doktor, arkadaşımdan söz ediyorsunuz.

-Francois benim de arkadaşımdı. Ama bu durum, onun bir sosis gibi patlamasına engel olmadı.

Jeanne sustu. Doktor konuşmasını sürdürdü:

-Ölümün kesin sebeplerini öğrenebilmem için onu açmam gerekiyor. Organlarının pembemsi renginden karbonmonoksit zehirlenmesi anlaşılır.

İnşallah duman zehirlenmesinden ölmüştür ve alevleri hissetmemiştir.

Taine ve dövüştüğü adam, asma katta alevler tarafından yutulmuştu. Jeanne cevabı zaten biliyordu. Hiç beklemediği halde, adli tabip birden onu şaşırttı:

-Tamam. Tuhaf bir şey var.

-Nedir?

-Ceset üzerinde bir maddenin kalıntıları. Özellikle ellerde ve kollarda.

-Yanıcı bir madde mi?

-Tam tersine.

-Anlamıyorum.

-*Yanmaz* bir zımbırtı. Bir tür vernik. Ya da reçine. Bir koruyucu.

Francois Taine'in kolu koruyucu bir tabakayla mı kaplıydı? Langleber de aynı düşüncenin peşinden gidiyordu sanki.

-Kendini bir şekilde alevlerden korumak istemiş, ama başaramamış. Kollar da vücudun geri kalan kısmı kadar yanmış.

-Örnekleri analize yolladınız mı?

-Evet.

-Kime?

-Korowa, buraya kadar.

Bana sadece bu bilgiyi verin.

-Messaoud, olayı yeri inceleme şefi.

-Teşekkürler, doktor.

-Rica ederim.

Doktor telefonu kapatmadan önce, Jeanne bir soru daha sordu.

-Francesca Tercia’nın otopsisini bitirdiniz mi?

-Cumartesi günü, evet.

-Diğer cesetlerle farklılıklar saptadınız mı?

-Hayır. Pislik herifin işini tamamlayacak zamanı bulamaması dışında.

-Yaralar, kesik izleri diğerleriyle tam olarak aynı mıydı?

-Tam tamına. Gözler dışında. Bunun daha önce konuşmuştuk.

-Herhangi bir ipucu yok mu?

-En önemli ipucu, bütün cinayetlerin tam olarak birbirinin benzeri olması. Michel Foucault’nun ne dediğini biliyor musunuz? “Tekrarların uğultusu içinde sadece tek bir kez gerçekleşen bir şey vardır... ”

Jeanne sinirinin tepesine çıktığını fark etti. Taine’i düşündü, bu cinayet mahalli entelektüeli karşısında o da sinirleniyordu. Gecikmeli de olsa, François’yı hâlâ yaşıyormuş gibi düşündüğünü fark etti. İçi sızladı. Ölüm karşısında hayal kırıklığına uğramak için Taine’i daha kaç kez bu şekilde canlı, içten haliyle hatırlayacaktı? Foucault haklıydı:”Tekrarların uğultusu içinde sadece tek bir kez gerçekleşen bir şey vardır... ” Ölüm.

-Ben de size bir soru sorabilir miyim? dedi adli tabip.

-Buyurun.

-Yangın sırasında orada ne arıyordunuz?

-Taine’i kurtarmaya çalışıyordum.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra doktor terbiyesizlik ile tevekkül arasında bir ses tonuyla konuştu.

-Yargıçlara madalya vermiyorlar. Beni artık aramayın Korowa. En azından resmi olarak davayı alana kadar.

Jeanne telefonu kapattı ve Ali Messaoud'un numarasını çevirdi. Daha cümlesini tamamlamamıştı ki olay yeri inceleme şefi lafını kesti:

-Nedir bu, bir oyun mu? Biraz önce de Reishenbach aradı. Bu davada yetkili olmayan hiç kimseye konuşmayacağım ve...

-On yıllık bir arkadaşlık, bu sizin için yeterli bir sebep değil mi?

Messaoud cevap vermedi. Etkilenmiş gibiydi. Jeanne, Taine'in ölümünün özel bir olay olduğunu düşünüyordu. Kurban, soruşturmada yer alan herkes tarafından tanınan biriydi. Bu dosyada polisler, doktorlar, teknisyenler ve sorgu yargıçları hem yargıç hem de taraftı. Şimdilik, birçoğu mesleklerini ve yetkilerini ön plana alarak duygularını bastırıyor ve soğukkanlı davranmaya çalışıyordu.

-Tamam, dedi Jeanne. Kasten çıkarılmış bir yangın olduğundan emin miyiz?

-Hiç şüphe yok. Yangının hızla yayılmasını sağlayan bir maddenin kalıntılarını saptadık.

-Ne tür bir madde?

-Hidrokarbon. Benzin veya solvent, araştırıyoruz.

-Yangın nereden başlamış?

-Beşinci kattan. Taine'in sahanlığından. Buradaki parke ahşabının sadece üstü siyahlaşmış. Bu da alevlerin hızla yayıldığını gösteriyor, ağır yanan bir madde değilmiş. Yangın sahanlıkta başlamış ve oradan her tarafa yayılmış.

Jeanne, daire kapısını kırarak içeri girdiğini hatırladı.

-François'nın kapısı yanmamıştı.

-Normal. Yangını çıkaran kişi benzini kapının altından akıtmış olması. Alevler tüm evin içini kaplamış, sonra da binanın cephesinden alt katlara ulaşmış.

-Bana bir maddeden söz ettiler... Taine'in kollarındaki reçine veya vernik türü bir şey.

-Doğru. Bir tür plastik. Örnekleri analize yolladım.

-Ekibinizde bu işle ilgilenen uzmanın adını ve telefonunu alabilir miyim?

-Hayır. Zaten bu davaya bir sorgu yargıcı atanana kadar çıkan sonuçlar resmiyet kazanmaz. Aksi ispatlanana dek, o yargıç da siz değilsiniz.

Jeanne onu duymazdan geldi.

-Langleber'yle konuştum. Ona göre,bu koruyucu bir maddeymiş. Taine'in yangından korunmak için kollarına sürdüğü bir zımbırtı...

-Aynı fikirde değilim. Her şeyden önce Taine'in yangından korkması için bir sebep yoktu. Ayrıca evinde neden bu tür bir madde bulundursun ki? Her ne olursa olsun, henüz nasıl bir madde olduğunu da bilmiyoruz.

-Siz farklı mı düşünüyorsunuz?

-Erimiş ve üzerine akmış bir madde. Kütüphane verniği veya onun gibi bir şey. Aldığımız ilk numuneler, evdeki bir maddeyle örtüşmüyor. Ama çalışmalar daha bitmedi.

Jeanne durumu kavrıyordu. *Tersine* bir olay söz konusuydu. Taine'in üzerine akan, katilin bizzat kendisiydi...Saldırgan alevlerden korunmak için vücudunu yanmaz bir maddeyle kaplamıştı. İşte çıplak olmasının nedeni de buydu. Alevleri hissetmiyor gibi görünmesinin sebebi de. Daha çok saçları dikkatini çekse de, alevlerin arasında en ufak bir acı hissetmediğini görmüştü. Ve cesedi de bulunmamıştı... Oradan kurtulmuştu.

-Artık, dedi Messaoud, size hoşça kalın diyorum Jeanne. Davaya resmen atandığınızda beni görmeye gelirsiniz...

Jeanne'a sürekli aynı nakaratı işitmekten gına gelmişti.

-Son cinayet mahallinden topladığınız delilleri analiz ettiniz mi,şu Vioti atölyesindeki?

-Hâlâ devam ediyor.

-Öncekilerle farklılıklar var mı?

Teknisyen cevap vermedi.

-Var mı yok mu?

-Duvardaki yazılar. Yeni bir madde içeriyor. Kan, tükürük, dışkı ve bunlara ilaveten de amniyon sıvısı. Bir önceki cinayet sırasında çalmış olduğu amniyon sıvısı. Tam bir kaçık.

Bir doğurganlık seremonisi. Bir adak ritüeli. Bunlarla ilgili bir travma...Joachim kısır mıydı? Yoksa anne babasının kısır olması yüzünden, zor koşullar altında mı dünyaya gelmişti?

Messaoud'a teşekkür etti ve dosyayı resmen aldığında onu yeniden arayacağına söz verdi. Pek ikna olmamıştı. Son bir numarayı daha aradı. Her şeyi berbat etmek pahasına da olsa, dosyayla ilgili tereddütler yaşamak istemiyordu. Bernard Level'le, Taine'in danışman olarak yararlandığı profil uzmanıyla konuşacaktı. Jeanne psikoloji yaklaşımlara pek rağbet etmezdi, ama şu an bulunduğu noktada bunu düşünecek durumda değildi. Numarası dosyada yazılıydı.

-Soruşturmayı üstlenen yeni yargıç siz misiniz ?

Level savunmadaydı. Jeanne soğukkanlılıkla cevapladı:

-Şimdilik, soruşturmaya atanmış biri yok. Ben sadece bir meslektaşım. Ve bir arkadaş. François Taine'in yürüttüğü soruşturmanın dosyası önümde. Sizin tarafınızdan imzalanmış herhangi bir rapor yok. Neden?

-Davadan uzaklaştırıldım Raporumu bile henüz sunmamıştım.

-François Taine tarafından mı uzaklaştırıldınız?

-Hayır. Onun dışında gelişti. Üçüncü cinayette, çıkardığım sonuçların artık geçerliliğinin kalmadığı söylendi.

-Beni onlar ilgilendiriyor.

Sessizlik. Level düşünüyordu. Tanımadığı bu kişiyle telefonda konuşmak lehine olabilir miydi? Yeniden davaya dahil olabilir miydi?

Jeanne onun gururunu okşamaya karar verdi.

-En başından beri olayın içindeyim. Üç cinayet mahallinin ikisine gittim. Her şeyin daha anlaşılır olabilmesi için bize sadece tek bir psikoloji uzmanının yardım edebileceğini biliyorum. Burada son derece... çılgınca bir şeyle karşı karşıyayız.

-Bunu size ben söyletmiyorum, diye alaycı bir tavırla güldü Level.

-Mesela, şu kanlı yazılar.

-Üçüncü cinayet mahallinde de var mıydı?

-Evet.

-Aynı malzemeler mi?

-Bu kez, amniyon sıvısını eklemiş. İkinci cinayet sırasında çalmış olduğu. Pavois Laboratuarları'ndan.

-Bundan emindim.

-Neden?

-Mekânları rasgele seçmiyor. Bir kurbandan çok bir dekor seçiyor?. Bir durum yaratıyor. İşte bu nedenle cinayet mahallerinden bazı şeyler çalıyor. Bu tahlil laboratuarları bir doğurganlık tapınağı. Bildiğim kadarıyla üçüncü cinayetin işlendiği yer ise tarihöncesi dönemle alakalı. Tüm bunlar bir bütünü oluşturuyor.

-Biraz daha açın lütfen.

-Her cinayet bir kurban töreni. Maktulün hayatı gizemli bir tanrıya sunulan armağan. Kanibalizm eyleminin de bir rolü var. Onun yaptığı şeye bir ruh kazandırıyor. Yaşam enerjisi veya kadın rahmi gibi kavramlar ritüelin can alıcı noktası.

-Psikiyatrik açıdan katilin profilini nasıl tanımlarsınız?

-Eylemlerini kontrol altında tutan soğukkanlı, asosyal bir psikopat. Aynı zamanda dayanılmaz krizler geçiren bir psikopat. O gibi anlarda da ipin ucunu

kaçırıyor.

Jeanne Joachim’i düşündü. Metalik sesini.

-Bir kişilik bölünmesi yaşıyor olabilir mi,ne düşünüyorsunuz?

-Bu terim hemen her şey için kullanılıyor. Şizofreniden söz ediyorsanız, hayır. Buna karşılık bir farklılaşma yaşıyor. Bir parçası ondan uzaklaşıyor.

Bu bakımdan, Jeanne’ın çözmesi gereken bir sorun vardı. Joachim sonradan hatırlamadığı krizler geçiriyordu. Bu durumda cinayetleri planlayan kimdi? *Kurban* törenlerinin yapıldığı mekânı kim hazırlıyordu? Tüm bunları organize eden soğukkanlı, duygusuz ruh kimdi?

Jeanne, Feraud’nun koyduğu teşhisi hatırladı: Otizm. Bu patolojiden bahsetti.

-Saçma, diye cevapladı Level hiç tereddüt etmeden. Otizmin özelliği dış dünyayı tamamen yadsımaktır. Yunanca autos,”kendi kendisi, kendiliğinden” anlamları taşır. Oysa, kabul edelim veya etmeyelim cinayet başkasının varlığını tanımaktır. Ayrıca bir otistik bu tür cinayetleri işleyecek kadar donanımlı değildir.”Otistik dehalar”la ilgili yaygın kanının tersine, çoğunda önemli derecede zekâ geriliği vardır.

-Farklılaşmadan bahsettiniz...Katilin bir yanı akılcı, organizatör bir adam, diğer yanı otistik bir kişilik, yani katilin eli olabilir mi?

-Otizm beynin sadece bir bölümünü etkileyen, diğer bölümüne dokunmayan bir patoloji değildir. Global bir bozukluktur, anlıyor musunuz?

Jeanne anlamıştı. Ama Joachim’in profiliyle uyuşmayan bir şeyler vardı...Level’e teşekkür etti ve telefonu kapattı. Birkaç saniye sonra, ceketinin cebindeki telefonu çaldı.

-Benim,Emmanuel.

Jeanne’ın içini bir teselli duygusu kapladı.

-Bu öğleden sonra *Le Monde ’da* okudum. Nedir şu yangın hikâyesi? diye sordu Emmanuel.

Jeanne saatine baktı. 15.30. Demek Salı günkü *Le Monde* Moncey Sokağı'nı ilk haber olarak vermişti. Çılgın geceyi kısaca anlattı. Taine'in telefonunu. Yangını, alevleri. Taine'i kurtarma girişimini...

-Bu olayın,bana Cumartesi günü bahsettiğin davayla bir ilgisi var mı?

-Evet.

-Şüphelerin doğrulanıyor mu?

-Artık şüphe olmaktan çıktı, gerçek oldu.

-Dosyayı sana vereceklerini sanıyor musun?

-Hayır. Ama yapmam gereken her şeyi yapacağım.

-Kendine dikkat et Jeanne.

-Ne açıdan?

-Her açıdan. Eğer yangın kasten çıkarıldıysa, senin katil, kendisine yaklaşacak herkesi ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyecektir. Öte yandan yetkin olmadan soruşturma yapamazsın. Asliye Ceza Mahkemesi'ndekilerle başının belaya gireceği kesin. Kimse senin, bu şekilde bağımsız davranmana izin vermez.

-Seni haberdar ederim.

-İyi şanslar, yavrum.

Jeanne telefonu kapattı ve Antoine Feraud'yu düşündü. Artık ondan telefon etmesini beklemiyordu. Psikiyatr kaçmıştı. Jeanne'ı aramayacaktı. Onun sorgu yargıcı olduğunu ve Paris'te ona yardım edebilecek tek kişinin Jeanne olduğunu bilmiyordu.

Telefonu yeniden çaldı. Bu kez sabit hattı.

-Jeanne.

-Benim.

"Başkan"ın -Nanterre Asliye Mahkemesi başkanı- sesini hemen tanımıştı.

-27-

-Seni ofisimde bekliyorum. Hemen. Sekreterimden randevu almana gerek yok.

Başkan'ın görünüşü konumuna uygun değildi. Nanterre Asliye Ceza Mahkemesi'ni yöneten ve Île-de-France'ın en önemli başkanlıklarından biri olan Fransa Adalet Bakanlığı'nda sözü geçen bu adam kavruk biriydi. Ufak tefek, cılız, kırış kırış, gri cildiyle, Vezüv Yanardağı'ndan püsküren lavlarla taşlaşmış Pompei insanlarının kalıplarını andırıyordu.

En çarpıcı yeri yüzüydü. Çukurlar ile tümseklerin, düzgün yüzeyler ile çirkin girinti çıkıntıların bir karışımı. Eğri büğrü kafası bir sürü çarpık düşünceyi, kötü niyeti barındırıyor gibiydi. Patlak gözleri sürekli olarak sarımsı bir sıvıyla kaplıydı. Kalın dudakları üstlendiği işlevi hakkıyla yerine getiren tek unsurdu: bariton bir ses.

-Otur.

Jeanne söyleneni yaptı. Yukarı çıkarken. Başkan'ın ona yamyam cinayetleri dosyasını veya Moncey Sokağı'ndaki yangın soruşturmasını -ya da her ikisini- vereceğine dair boş umutlar beslemişti. Şimdi ise, onun tokmakla dövülmüş gibi duran suratına bakıyor, çok daha beylik sözler işiteceğini tahmin ediyordu. Kurallarla ilgili iyi bir azar.

-Kendinle iftihar mı ediyorsun?

Jeanne susmayı tercih etti. Tam olarak hangisinden söz ettiğini bilmiyordu -o kadar çok yanlışlık ve kuralsızlık yapmıştı ki. Devamını getirmesini bekledi.

-Bir sorgu yargıcı olarak, her zaman kendini korumak ve yetkili mercilere başvurmak zorundasın. Bu yangın esnasında itfaiyecileri durumdan haberdar etmeliydin. Nokta.

-Kendi adıma hareket ettim.

-Şimdi de bir yargıç olarak cezalandırılacaksın. *Duru lex, sed lex.*

Jeanne kafasında tercümesini yaptı. "Yasa katıdır, ama yasadır." Yargıçlar, adaletin atalarından -Romalılardan- miras kalmış Latince alıntılar yapmaktan

hoşlanırlardı. Ama Başkan bu konuda biraz abartıyordu.

-Yazık, diye ekledi şüpheci bir ses tonuyla. Bu olayda artık bir tanık olduğundan, savcılık bu soruşturmayı sana emanet edemez.

-Kimsenin böyle bir niyeti yok zaten.

-Nereden biliyorsun?

-Kadın sezgisi.

Başkan kaşlarını çattı.

-Kadın olduğun için bu dava zaten sana verilmeyecekti demek, öyle mi?

-Boş ver, dedi Jeanne, güveni yerine gelmişti.

-İkinci husus. Bana, yamyam cinayetlerinin işlendiği mekânlarda, Taine'in yanında olduğunu söylediler.

-Doğru.

-Hangi sıfatla?

-Danışman olarak.

Adam ağır ağır başını salladı. Gözlerinin altındaki torbalar,zamanla ve deneyimle oluşmuş bir sıvıyı içeren gizemli anatomik bezleri andırıyordu.

-Kol kola cinayet turizmi mi yapıyordunuz?

-Francois'nın bu davayla ilgili kaygıları vardı. Benim iyi bir algılama gücüm olduğunu düşünüyordu.

-Bu tür dosyalarla hiç ilgilenmediğin halde, öyle mi?

Jeanne artık her şeyin sarpa sardığını biliyordu. Moncey Sokağı soruşturmasını alamayacaktı.Yamyam cinayetleri dosyasını da. Belki de bundan sonra hiçbir davayı alamayacaktı...Bir yargıç kapı önüne konulmazdı, ama kızağa çekilmiş çok yargıç vardı.

-Savcılıkla bu konuyu görüştüm. Bu dava da sana verilmeyecek.

-Neden?

-İşin içine çok girdin. Taine'e çok yakındın. Bu araştırma tarafsız bir sorgu yargıcı gerektiriyor. Objektif. Tarafsız.

-Tam tersine, bu araştırmanın öyle bir yargıca ihtiyacı var,diyen Jeanne sesini yükseltmişti. Katilin peşini bırakmayacak ve polisler üzerinde baskı kuracak çetin bir yargıç. Bu dosyayı diğer dosyalar gibi değerlendirecek bir devlet memuru değil. Tanrım, daha kaç ceset gerekiyor?

Başkan ilk kez gülümsedi. Benekli parmaklarıyla deri sumenine hafif hafif vuruyordu.

-Her ne olursa olsun isim yukarıdan gelecek. Bu olay tam bir boklu değnek. Üç cinayet. Davadan sorumlu sorgu yargıcı canlı canlı yakıldı. Medya pusuda. Hükümetin böyle bir şeye tahammülü yok. Rachida Dati beni bizzat aradı.

Dava politik bir hal aldığında kesin çıkmaza girerdi. Soruşturma konusuna gelince, gösterilen çaba beklenen sonuçlar üzerinde ters etki yapardı. Bir süre kırtasiye.Rekabet halindeki ekipler. Jeanne dava konusunda tam tersi bir yöntemden yanaydı. Küçük bir ekip. Katille teke tek bir düello.

-Bir şey daha var, dedi Başkan boğuk bir ses tonuyla. Doğu Timor'la ilgili dosyan.

Jeanne doğruldu. Bu dosyayı tamamen unutmuştu. Celp kağıtları. Güç çevrelerindeki yankıları... Claire'in postaları yollayıp yollamadığını düşündü.

-Bana telefon geldi. Hiç istemediğim yerlerden.

Jeanne'ın cevabı hazırdı. Claire bu sabah çalışmamıştı. Ancak Gimenez ve çetesinin celp emirleri masasındaydı. Onları yazmak ve özel kuryeyle yollamak için acele etmişti.

-Dava henüz çok başında, dedi Başkan kısa. Bildiğim kadarıyla daha başlamadı bile. Dosyan boş. Öyleyse insanları neden ayaklandırdın?

-Bana güvenmiyor musun?

-Gimenez ile diğerlerinin avukatları celp emirlerinin üstesinden kolayca gelecektir. İspat edici evrakı isteyeceklerdir. Davadan alınman için siyasi görüşünü gündeme getireceklerdir.

Jeanne cevap vermedi. Başkan devam etti:

-Başka bir sorun daha var. Şu talepte bulunduğun bir dizi dinleme. Liste burada, dedi sumenine yeniden hafifçe vurarak. Seni daha akıllı sanırdım. İptal kararına doğru hızla gidiyorsun. Elinde aleyhlerine hiçbir şey olmadığı halde şüphelilerin özel hayatlarına tecavüz ediyorsun. Ve kaynaklarıma göre, bu dinlemelerden de bir şey çıkmamış.

-Hangi kaynaklar?

Başkan soruyu bir hareketle geçiştirdi.

-Çok hızlı gitmek istiyorsun Jeanne. Bu hep yaptığın bir hata. Muhakeme usulü bir mukavemet koşusudur. *Festine lente.* “Ağır ağır acele et...”

-Davadan alındım mı?

-Bırak bitireyim.

Dosyadan bir kâğıt çıkardı;Jeanne bulunduğu yerden, neyle ilgili olduğunu göremiyordu.

-SIAT benimle temasa geçti. Dinlemelerden biri için bir izin eksikmiş.

Jeanne ellerini yumruk haline getirdi, avuçları terlemişti. Başkan kâğıdı ona doğru uzattı.

-Bu dosyada bu psikiyatrın ne işi var? Onu neden dinlemeye aldırdın? Neden izin yazısını hazırlamadın?

Blöf, tek çözüm yoluydu:

-Psikiyatrın dinlenmesi başka bir dosyayla ilgili.

-Umarım. Hangi dosya?

-Yamyam katil. Bir tüyo aldım. Bu psikiyatr katilin babasını tedavi ediyor.

-Neden bundan Taine’e bahsetmedin?

-Önce verileri teyit etmek istiyordum.

-Ve bir psikiyatrı dinlemeye aldırdın? Sadece “teyit etmek” için demek? Bunlar rezil yöntemler, Jeanne. Tüyonun kaynağı ne?

-Söyleyemem.

Yargıç hışımla masaya vurdu. Bu, *gerçekten* öfkelendiğinin ilk belirtisiydi.

-Kendini ne sanıyorsun? Bir gazeteci mi? Her bakımdan şeffaf olmak zorundayız yavrum.

-Ben senin “yavrun” değilim. Taine’e bilgi vermeden önce bu dinlemeler gerekliydi.

-O halde?

Jeanne tereddüt etti. Sorunu halletmek için yapabileceği tek hareket vardı. Feraud’nun İspanyol’la yaptığı iki seansın kayıtlarını vermek. Ama o zaman da davayı elinden kaçıracaktı. Kanıtlarına elveda diyecekti...

-Şüphelerim doğrulanmadı, diye yalan söyledi. Hiçbir şey elde edemedim.

-Kayıtlar sende mi?

-Hayır. Hepsini imha ettim.

-Mühürlü olanları da mı?

-Hepsini. Her akşam o günün kayıtlarını alıyordum. Transkripsiyonları yoktu. Diski dinliyor, orijinalleriyle birlikte imha ediyordum.

Başkan sanki bir emir yazacakmış gibi dolmakalemini aldı, iri, parlak bir Montblanc.

-Tüm bunları bir düzene koymamız ve belirsizlikleri ortadan kaldırmamız lazım.

-Tüm bunlar da ne?

-Timor. Davadan alındın.*Acta est fabula.* Oyun bitti.

Jeanne gülümsedi. Aslında umurunda değildi. Hatta rahatlamıştı bile. Kafasında tek bir şey vardı: Nerede olursa olsun Joachim'i durduracak kişi oydu. Bu amacına ulaşmak için de tek bir çözüm yolu vardı: Soruşturmayı tek başına sürdürmek. Yasaların dışına çıkarak.

-Bu durumda, dedi Jeanne, açığa alınmış oluyorum. Kullanmadığım bir hayli iznim var. Bir sorun olacağını sanmıyorum.

-Nasıl istersen.

Başkan bir çekmeceyi açtı. Bir puro aldı. Ağır hareketlerle ucunu küçük bir giyotine yerleştirdi, ofiste yankılanan bir "klak" sesi duyuldu. Jeanne yavaşça ayağa kalktı. Artık elleri terlemiyordu. Tamamen yatışmıştı.

-Gitmeden önce, yine de sana bir hakikati söyleyeceğim, dedi son derece yumuşak bir ses tonuyla.

Başkan, elindeki ağır, altın bir Dupont çakmakla oynayarak Jeanne' baktı.

-Sen maço koca bir aptalsın, dedi Jeanne sakin bir tavırla.

Başkan, yeni yapılmış dişlerini sergileyerek sırıttı.

-Bu tür iltifatlarla bir yere varmak istiyorsan, sana sadece şunu söyleyeceğim, git kendini...

-...düzdüreyim mi? Diye sordu Jeanne masanın üzerine eğilerek. Ama zaten düzülüyorum. Hem de uzun zamandan beri. Senin tarafından! Nanterre Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki diğer herkes tarafından, yargıçlar,savcılar ve avukatlar tarafından! Sadece terfilerinden ve emekliliklerinden başka bir şey düşünmeyen, aşağılık ve kadın düşmanı salaklar tarafından!

Başkan cevap vermeden purosunu yaktı. Altın çakmağı güneşte parlıyordu. Alev, gri ve soğukkanlı yüzünün önünde dans etti. Bu taş gibi yüz ifadesi onu yeniden gerçeğe döndürdü. Sinirlenmek, hatta bağırmak hiçbir işe yaramazdı. *Acta est fabula.* Jeanne onun altın Dupont'uyla suratını yakma arzusuna engel olamayacağından korkarak koşar adım odadan çıktı.

-28-

Saat 17.00.

Elini çabuk tutmalıydı. Hâlâ birkaç saati vardı; sonra Taine'le ilgili iki soruşturma için yeni ekipler oluşturulmuş olacaktı. Bu durumda o da, Reischenbach da en ufak bir bilgiye ulaşamayacak ve yasal olarak faaliyet gösteremeyeceklerdi.

Ama önce dosyaları iyice okumalıydı. Olaylarla bütünleşmeliydi. Kurbanları daha yakından tanımalıydı. Kol saatini önüne koydu ve alarmını 18.00'e ayarladı.

İlk dosyayı açtı.

Marion Cantelau.

22 yaşındaydı.

Garches'ta, 26 mayıs 27 mayıs 2008'e bağlayan gece öldürülmüştü.

Jeanne kızın resmine baktı. Çok makyajlı olmasına rağmen sağlıklı bir yüzü vardı. Ağzı kalp biçiminde ve küçüktü. Ve epeyce kiloluydu...Polisler onun eğitim hayatının kısa bir özetini dosyaya eklemişti. Beş çocuklu bir ailenin üçüncü çocuğuydu. Baba seramik ustasıydı. Annesi memur. 2001 yılında liseyi bitirmişti. Hemşirelik öğrenimi görmüş, sonra zekâ özürlü çocuklar alanında uzmanlaşmıştı. 2005 yılında, Garches'taki Bettelheim Enstitüsü'nde staj yapmak için Paris'e gelmişti. Bir yılla sınırlı bir sözleşmeyle enstitüde çalışmaya başlamış, sonra sözleşmesi uzatılmıştı.

Marion kusursuz bir hemşire ve sorunsuz bir kızdı. Italie Meydanı yakınlarında, Tolbiac Sokağı'ndaki bir stüdyoda tek başına yaşıyordu, ama bir nişanlısı vardı. Lucas Nguyen. Yirmi yedi yaşında. Vietnam asıllı. İlkokul öğretmeni. Polis tarafından sorgulanmış ve dava dışı tutulmuştu. Ayrıca Marion Cantelau dalmaya meraklıydı -yıl boyunca havuzda dalıyordu- ve polisiye romanlar okuyordu. Hafta birkaç tane. Her türden. Her milletten.

Jeanne tanık tutanaklarını ve polislerin notlarını da karıştırdı. Reischenbach'ın

adamları, Marion’un son günlerini iyice araştırmıştı. Gidiş geliş saatlerini. İnternet kayıtlarını. Telefon görüşmelerini. Harcamalarını. Bir yabancıyla en ufak bir teması yoktu. Zaman kullanımında şüphe uyandıracak en ufak bir belirsizlik de.

Yeniden fotoğrafa baktı. Yüzü kişiliğiyle uyumluydu. Güleç. Bebeksi. Canlı. Fazla kilolarıyla barışık yaşayan genç bir kadın. Dosyada yer alan bir anekdot Jeanne’ın hoşuna gitmişti. Marion’un meslektaşı, yirmi sekiz yaşındaki hemşire Farida Becker anlatıyordu:”Marion çok hoş bir kızdı. Her zaman cana yakın. Bir keresinde, kızlarla kafeteryada, yaptığımız rejimlerden söz ediyorduk. Birisi vardı, sadece ananas yiyordu. Bir diğeri protein diyeti yapıyordu. Marion’a, onun bu konuda ne yaptığını sorulunca, ‘Ben mi? Siyah giyiyorum’ diye cevap vermişti. Gerçekten hiç kompleksi yoktu!”

Jeanne gülümsedi. Bedeninden memnun olmak. Evlenmek. Çok gecikmeden çocuk sahibi olmak. Ve çalıştığı enstitüde ilerlemek. Sıradandı belki, ama o kadar da kötü değildi.

Özellikle de aşk özürlü ve basit projelerde başarısız Jeanne’ın gözünde. Gülümsemesi kayboldu. Bu umutlar paramparça olmuştu. Çünkü ilkel inançları olan bir kaçık, bir psikopat,kurban töreni için Marion’u seçmişti. Neden onu, bir başkasını değil?

Joachim!i düşündü. Otizmini. Bettelheim Enstitüsü’yle olası ilişkisini. Taine bunu araştırmıştı: Bugün yetişkin olmuş birinin, çocukken bu merkezde tedavi görmüş olması imkânsızdı; çünkü merkez çok eski değildi. Dikkate alınması gereken bir diğer bağ da avukatın insanlığa hizmet faaliyetleriydi. Marion Cantelau’nun bir Hükümet Dışı Örgüt’le ilişkisi olmuş muydu? Hayır, tanık ifadelerinde böyle bir bilgi yoktu. Ne bir yolculuk yapmıştı, ne de böyle bir örgüte başvurusu olmuştu. Joachim onu başka türlü bulmuştu. Nasıl?

Jeanne ikinci dosyaya geçti.

Nelly Barjac.

28 yaşındaydı.

Stains’de, 4 haziranı 5 haziran 2008’e bağlayan gece öldürülmüştü.

Marion’dan çok daha güzeldi. Sarışın. Solgun bir yüz. Düzgün yüz hatları.

Hantal omuzlarına rağmen, duru, ruhani bir güzellik. Nelly de şişmandı. Gerçekten. Dosyaya göre boyu 1,72, kilosu ise 95'ti. Güzelliğini değerlendirmek için zayıflığın bugünün insanı Üzerindeki hegemonyasını unutmak gerekiyordu. Nelly Barjac bu çağın kadını değildi.

Rubens veya Courbet döneminin ışıldayan kadınlarından biri olabilirdi.

Maalesef Nelly aynı zamanda modern bir kadındı da. Fazla kilolarını utanç verici bir kusur olarak görüyordu. Dosyasında Jeanne, Nelly'nin dairesiyle ilgili bir rapor da buldu. Evde çok miktarda zayıflatıcı ürün, rejim hapları, gazete kupürleri vardı, hepsi aynı konuyla ilgiliydi: Nasıl zayıflanır, selüloitler nasıl yok edilir vb. Bunlar Jeanne'a pek uzak şeyler değildi, ama o bu saplantısını asla dile getirmezdi. Bu saplantı onun sırrıydı.

Nelly parlak biriydi. Liseyi on yedi yaşında bitirmişti. Sonra altı yıl Henri-Mondor Tıp Fakültesi'ne devam etmiş, uzmanlık sınavının ardından dört yıl Paris'te Necker Hastanesi'nde sitogenetik ihtisasını tamamlamıştı. Daha sonra bazı sitogenetik laboratuarlarında stajyer olarak çalışmış, pediatri ve tıbbi genetik kliniklerinde görev yapmıştı. 2006 yılında da hem işini yaptığı -karyotipler çıkarmak- hem de kendi araştırmaları -aileler üzerinde genetik istatistikler hazırlamak- için çalışmasına izin verildiği Pavois Laboratuarları'na gelmişti.

Son günlerdeki zaman kullanımı iyice araştırılmıştı. Boşandıktan sonra -bir doktorla iki yıl evli kalmıştı- Nelly Barjac sadece işi için yaşamıştı. Sabah 9'da laboratuara geliyordu. Bütün mesai saatlerini orada geçiriyordu. Ardından herkes gittikten sonra kat değiştiriyordu. Moleküler genetik. 22.00'ye, 23.00'e, hatta gece yarısına kadar orada çalışıyordu...Mesleğini iki cephede, iki uzmanlık alanında sürdürüyordu. Çıkışta da Bernard Pavois'yla buluşuyordu.

Joachim böyle bir kadını nereden bulmuştu? Jeanne yeniden avukatın insanlığa hizmet faaliyetlerini düşündü. Nelly'nin istatistiki çalışmalarıyla bir ilgisi olabilir miydi? Acaba genç kadın Joachim'in şu Hükümet Dışı Örgütleri'nden birinin ilgilendiği halklar üzerinde, onların aleyhine olabilecek bir inceleme mi yapmıştı? Hayır, Jeanne buna ihtimal vermiyordu. Her ne olursa olsun bu konuda bir bilgi olurdu.

Üçüncü dosyayı aldı.

Francesca Tercia.

34 yaşındaydı.

Paris’te, 6 haziran 7 haziran 2008’e bağlayan gece öldürülmüştü.

Dosya inceydi. Soruşturma henüz başlatılmıştı. Buenos Aires’te doğduğu, plastik sanatlar ve antropoloji eğitimi aldığı biliniyordu. Daha sonra Barcelona’ya ardından da Paris’e yerleşmişti. Başkentte ne bir nişanlısı, ne de uzun süreli bir ilişkisi vardı.

Jeanne kızın resmine baktı. Francesca da eli yüzü düzgün, güzel sayılabilecek bir tipti.

Irkını belli eden, Latin yüz hatları vardı, simsiyah kaşları ona trajik bir hava veriyordu.

Dalgalı siyah saçlar. Erkeklerin içine gömülmek isteyeceği ipeksi simsiyah bir kütle...Tek kusuru, yüzünün geniş olmasıydı. Francesca Tercia da “ağırsıklet” kategorisinde sayılabilirdi. Zaten Jeanne, kızın atölyenin ortasına asılmış vücudunu hatırlıyordu. Geniş kalçalar. Kalın baldırlar. Yuvarlak ve kıvrımlı bir karın...

Üç Güzeller değillerdi; ama *Üç Şişmanlar’dı.*

Jeanne dudaklarını ısırdı. Aklına böyle aptalca düşünceler geldikçe, hiçbir zaman gerçek bir sorgu yargıcı olamayacaktı. Müttefik. Uzlaşmacı. Normal bir yargıç. Hep böyle kinik olmuştu ve mesleği de ne yazık ki onu düzeltememişti.

Nelly Barjac gibi, Francesca da neredeyse iki işi bir arada götürüyordu. Mesai saatleri içinde,gerçeğine çok yakın tarihöncesi insanlar üreten Isebelle Vioti’nin atölyesinde çalışıyordu. Akşamları, henüz adresi saptanmamış bir atölyede, çok daha kişisel heykeller yontuyordu. Özel hayatına gelince, çarpıcı hiçbir şey yoktu.

Joachim’le ortak noktaları neydi? Francesca Arjantinliydi. Joachim Latin Amerika’yla bağlantılı Hükümet Dışı Örgütler’le çalışıyordu. Bir ilişki olabilir miydi? Paris’teki bir elçilikte karşılaşmış olabilirler miydi?

Jeanne üç resmi önüne koydu, kurbanlar birbirlerine benziyordu. Ama o kadar. Tek ortak noktaları fazla kilolarıydı. Yakınlarda, katilde harekete geçme arzusu uyandıran “cinayet işleme dürtüleri” üzerine bir kitap okumuştu. Genellikle

tetikleyici, kurbandaki bir ayrıntı, bir özellik oluyordu. Ama durum çok daha karmaşıktı. Başka birçok şart bir araya gelmeliydi. İç ve dış koşullar. Ancak o zaman ani bir karar ortaya çıkıyordu...

Jeanne özellikle bir ikilemle karşı karşıyaydı. Katil bu kadınları fiziksel özelliklerinden veya mesleklerinden dolayı mı seçmişti? Kurbanların ortamı katilin ilgisini çekiyordu. Otizm. Doğurganlık. Tarihöncesi... Taine'in sesi yeniden kulaklarında yankılandı: *Onları rasgele seçmiyor. Hayır. Bir planı var!*

Bu cinayetleri önceden planlayıp planlamadığını bir kez daha düşündü. Bir organizasyon olduğu şüphe götürmezdi. Oysa Joachim kriz anında öldürüyordu ve bu "kara delikleri" hatırlamıyordu. Kadınları kim tespit ediyordu? Mekânı kim hazırlıyordu?

Cep telefonu titredi. İçgüdüsel olarak Jeanne saatine baktı. 18.00 olmak üzereydi. Telefonu açtı. Reischenbach'tı.

-Neredesin?

-Uzaklaştırıldım. Ne cinayet, ne de yangın soruşturmasını alabildim.

-Kulübe hoş geldin. Beni de yamyam dosyasından aldılar. Soruşturmayı emniyet müdürüne daha yakın bir ekibe verdiler. Bu iş için otuza yakın polisi görevlendirdiği söyleniyor.

Taine'in ölümüne gelince, dünyanın üzerine çökmüş bir felaketmiş gibi Fransız istihbaratı ve içişleri müfettişleri soruşturmayı üstlendiler.

-Aşağı ruhban sınıfına musallat olmuş frengi gibi demek istiyorsun, sanırım.

-Evet, dedi Reischenbach, sıkılı dişlerinin arasından. Tam olarak kastettiğim buydu. Ne yapacaksın?

-Kendimi açığa aldırttım. Dosya üzerinde tek başıma çalışabilmek için. Benimle misin, değil misin?

-Sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Davadan alınmış biri olarak parmağımı kımıldatamam.

-Benim gibi yapacaksın. Sağ elin sol elinin ne yaptığını bilmeyecek.

-Şu an, ne istiyorsun?

-Kurbanlar hakkında hazırladığın dosyaları okudum. İyi iş. Ama yeterli değil.

-Neyi eşelemek niyetindesin?

-Katilin kurbanlarını nasıl belirlediğini bulmak gerekiyor. Onlarla *Bir yerlerde* karşılaşmış olmalı. Ve hepsinin de aynı yer olduğunu düşünüyorum. Meslekleriyle, alışkanlıklarıyla veya fiziksel görünümleriyle ilgili bir yer.

-Amerikan Diyeti toplantıları olmasın?

-Çok komik! Zamanlarını nasıl değerlendirdiklerini, alışkanlıklarını, tanıdıklarını bir daha araştır. Kuaförlerini, spor salonlarını, jinekologlarını, kullandıkları otobüs veya metro hatlarını, ne bileyim, her şeyi kontrol et.

-Sanırım anlamadın. Artık ne zamanım, ne de ekibim var. Ben...

-Başının çaresine bak. Bu araştırmaları başka bir olaya aitmiş gibi göster.

-Bu o kadar basit değil.

-Patrick, bir seri katilden söz ediyordum. Öldürmeye devam edecek bir kaçık. Hiç kuşkusuz Francois Taine'i de öldürmüş olan bir herif.

-Belki de sorunu tersten ele alıyorsun, dedi sonunda Reischenbach.Kurbanların mesleklerinin katili ilgilendirdiğini biliyoruz. Belki de "önemli işlerin" yapıldığı bu yerleri -Bettelheim Enstitüsü, Pavois Laboratuarları, Vioti'nin atölyesi- gözetledi, sonra da diğer çalışanlar arasından etli butlu olan bu genç kadınları seçti.

-Bu bir olasılık.Ama tutanaklarını okurken başka bir şeyi anladım.Onları *tanıyordu.* Şahsen

-Nasıl?

-Asla ne zorla içeri girme, ne de saldırı var. İlk cinayette. Otoparkta herhangi bir mücadele izi yok. İkincisine gelince, Pavois Laboratuarları gerçek bir kale. Hiç iz bırakmadan içeri girmek imkânsız. Nelly Barjac, gece vakti katili içeri aldı ve ona içeriyi gezdirdi. Bu kesin. Vioti'nin atölyesinde de, aynı hikâye söz konusu.

Herhangi bir zorla girme izi yok. Francesca katile kapıyı açtı, gecenin ileri bir saatinde, hiçbir şeyden kuşkulanmadan. Onu bekliyordu.

-Telefon numaralarını kontrol ettik. Aranan ve aranılan. Üç listeyi karşılaştırdık. Ortak tek bir numara yok.

-Katil onlarla başka türlü temas kuruyordu. Onlarla belirli bir yerde buluşmaya özen göstermiş olmalı ve biz bu yeri bulmak zorundayız. Adamlarını hareket geçir Patrick!

-Bakacağım.

Jeanne önemli bir noktaya temas ettiğini hissetti. Daha sakin bir ses tonuyla devam etti: -Francesca Tercia'yla ilgili bir ilerleme kaydettin mi?

-Evine gittik. Büyük bir atölye,Montgreuil'de.

-Atölyesinde özel heykellerini yontuyor, değil mi?

-Evet.

-Şu heykeller, nasıl?

-İç karartıcı, tiksindirici. İşkence sahneleri. Sana fotoğraflarını gösteririm.

-Dikkat çekici başka bir şey?

-Yok. Ama bende sanki taşınmak üzereymiş gibi bir izlenim uyandırdı.

-Neden?

-Loftu (Sınai veya ticari amaçla inşa edilmiş,sonradan meskene dönüştürülmüş hangar) iki katlıydı. Aşağısı atölye. Yukarısı konut. Mobilyaların üzerinde sayılar vardı. Aslında hep aynı sayılar.

-Hangi sayı?

-50. Kendinden yapışkanlı kâğıtlara keçeli kalemle yazılmıştı. Dolapların üstünde. Buzdolabında. Banyodaki aynada. Her yerde 50 yazılıydı. Başta anlamadık. Sonra onun taşınma hazırlığı içinde olduğunu düşündük. Şüphesiz nakliye firması için bir işaret.

Jeanne çoktan anlamıştı. Yine de sordu:

-Ekibinde kadınlar var mı?

-Hayır.

-Bir iki kadın almalısın.

-Neden?

-Francesca'nın otopsi raporunu aldın mı?

-Önümde.

-Boyu kaç?

-1.57.

-Kilosu?

-68, adli tabibe göre. Bu soruların sebebi ne?

-Çünkü Francesca rejim yapıyordu. 50, onun hedef kilosuydu.Motive olmak için de bu sayıyı her yere yazmıştı. Meselâ buzdolabının üstündeki bu sayı ona aldığı kararı hatırlatıyor, o da atıştırmaktan vazgeçiyordu.

-Dalga mı geçiyorsun?

-Asıl sen dalga geçiyorsun. Kadın cinayetlerini soruşturmada sadece erkekler kullanıldığı sürece, ne olup bittiğinin yarısını bile anlamayacaksınız.

-Ders için teşekkürler, dedi Reischenbach alıngan bir ses tonuyla.

-Rica ederim. Ben, hedefimi kırmızı rujla yazarım. Banyomdaki aynaya.

Polis onu kışkırttı:

-*So what?* Bunun soruşturmaya ne gibi bir katkısı var?

Bu, bir kez daha, kurbanlar arasındaki ortak noktanın altını çiziyor. Fazla kilolar. Ve onunla birlikte de günlük yaşamları. Bu sorunla alakalı yerleri araştır. Belki

de aynı spor salonuna, aynı hamama gidiyorlardı...Araştır.

Reischenbach cevap vermedi. Jeanne onun üstüne fazla gitmemesi gerektiğini hissetti.

-Bu öğleden sonra bir şeyler buldun mu?

-Bugün yok, hayır.

-Ya şu verileri karşılaştırma işi? Bettelheim Enstitüsü'ndeki çocuklar, Pavois Laboratuarları ' ndaki amniyosentezler?

-Henüz bitmedi. Ama şu ana kadar, herhangi bir sonuç çıkmadı.

Jeanne üstelemedi. Bundan bir şey çıkacağına inanmıyordu. Şimdilik katilin ismini biliyordu. Sadece ismini.

-Peki benim avukat? Diye yeniden atıldı Jeanne. Adı Joachim olan?

-Fransa'da Joachim adında tek bir avukat bile yok. Herifin Fransız olduğundan emin misin?

-Hayır. Ya sana verdiğim cep numaraları, bir sonuç çıktı mı?

-Taine'in konuştuğu numaraların tam listesi yarın elimde olacak. Şimdilik, şu senin adamın, Antoine Feraud'nun görüştüğü numaralara ulaştım.

Jeanne'ın kalp atışları hızlandı.

-Bu son günlerde fazla telefon görüşmesi yapmamış. Ve bu sabah sadece iki kere. Sonra hiç yok. Bunun da bir açıklaması olabilir.

-Neden?

-Çünkü iki numarayı da aradım. İlki telesekreterin numarası. Tüm randevularını iptal etmiş. İkincisi bir seyahat acentesine ait. Odyssee Turizm. Feraud Madrid için bir uçak rezervasyonu yaptırmış. Ardından da Managua için.

-Nikaragua mı?

-Aynen. Öğlen saatlerinde İspanya'ya uçtu. Umarım tanık olarak dinlenmesi için

ona bir celp yollamayı düşünmüyordun. Çünkü artık çok geç. Birkaç saat içinde tropikal bölgelerde olacak.

Demek Antoine Feraud kaçmıştı. Bu düşünce onu rahatlattı. Ama neden Nikaragua? Orada arkadaşları mı vardı? Jeanne ülkeyi biliyordu. Siyasi durumu düzelmiş olsa bile turistik bir seyahat için pek uygun bir yer değildi.

Birden aklına başka bir şey geldi. Babanın aksanı. Oğlunun Latin Amerika'la olan bağlantısı. Belki de bu iki adam Nikaragua asıllıydı. Bu durumda, Feraud'nun oraya gitmesinin başka bir sebebi olmalıydı. *Adam kaçmıyordu.* Tam tersine hastası ve oğluyla ilgili bir soruşturma yapıyordu. Bir ipucunun peşinden gidiyordu...

-Cumartesi günkü telefon görüşmelerinde konuştuğu kişilerin kimliklerini belirledin mi?

-Derinlemesine değil.

-Profillerini tahkik et. Mesleklerini de. Listede İspanyol isimli biri var mı?

-Bakarım. Ama dikkatimi çekmedi.

-Başka bir şey daha. Senin dosyalarda, kimse kurbanların ajandalarından, telefon fihristlerinden, Blackberry'lerinden söz etmiyor.

-Hepsi vardı, ama artık yok. Taine onları evine götürmüştü.

-Yani...

-Yandı. Diğer her şeyle birlikte.

Jeanne bıkkınlıkla derin bir nefes aldı:

-Aklımda bir şey daha var. Katil, tarihöncesine kafayı takmış birine benziyor. İlkçağ Sanatları Müzesi'nde veya Botanik Bahçesi'ndeki müzede hırsızlık, soygun veya Vandallık gibi olaylar olmuş mu, kontrol ettin mi?

-Hayır. Tam olarak ne arıyorsun?

Jeanne'ın aklına Hans Bellmer'in eserlerinin sergilendiği müzeleri dolaştığı

günler geldi. Yıllar boyunca, ablasının katilinin izini buralarda bulacağını ümit etmişti, katili ele verecek bir olgu, bir ayrıntı, bir ipucu aramıştı. Hiçbir sonuç alamamıştı. Ama belki bu defa...

-Tarihöncesiyle alakalı her yeri araştır, diye üsteledi Jeanne. Kitapçıları, müzeleri, kütüphaneleri... Oralarda çalışan personeli sorgula. Belki bir isim çıkar. Tuhaf bir olay, ne bileyim, bir şeyler... Bu evrenin içinde dolanıp duruyor, bunu hissediyorum.

-Jeanne...

-Sadece birkaç saatimiz var.

-29-

-Hiç sorun değil.

-Emin misin?

-Eminim. Çelik değil. Hemen hallederim.

Michel Brune aletlerini çıkardı. İş tulumunda şirketinin logosu -Kyros Kilitleri- vardı. Jeanne kollarını kavuşturmuş, ona bakıyordu. Her ikisi de Antoine Feraud'nun muayenehanesinin kapısının önünde duruyorlardı. Saat 21.00'di.

Brune, diğerlerinden farklı bir kilitçiydi. Jeanne onunla hırsızlık suçlamasıyla getirildiği Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki bürosunun önünde karşılaşmıştı. Yirmi altı yaşındaki genç adamın, gündüzleri çalıştığı atölyede anahtarları kopyalamak gibi kötü bir huyu vardı. Daha sonra bunları kullanıp ganimetini topluyordu. Sutyenler. Kirli külotlar.*National Geographic* dergileri. Dolmakalemler...Jeanne onun yaptığı hırsızlıkların saçma sapan, maddi değeri düşük şeyler olduğunu dikkate almıştı. Ayrıca bu kleptomanın kilit açma konusunda eşsiz bir yeteneği olduğunu fark etmişti. Aleyhine dava açmamıştı. Böyle bir uzman ona gerekli olabilirdi. Brune'ü serbest bırakmıştı. Ama dosyasını da kapatmamıştı. O zamandan beri de, gerekli gördüğü zamanlarda onu çağırıyordu. İzinsiz aramalar için.

-İşte.

Antoine Feraud'nun kilidi açılmıştı. Jeanne, mermerin soğuğunun içine işlediğini hissetti. Viraj alınmıştı. Geri çekilmek için artık çok geçti.Yeniden yasal yollara başvurmak için de.

Brune kapıyı itti ve Jeanne'a takıldı.

-Çıkarken kapıyı arkanızdan kapatmayı unutmayın.

Jeanne lateks eldivenlerini giydi. Karanlığın içine daldı. Dairenin içi çok daha sıcaktı. Dikkatle kapıyı kapattı. El fenerini yaktı. Pencerelerden görünmemesi için elini fener ışığının önüne siper etti. Dairenin içi karanlık ve son derece sessizdi.

Koridor önce, sol taraftaki küçük bir odaya açılıyordu. Bekleme salonu. Beyaz duvarlar. Eski tip silmeler. Cilalı parkeler. Birkaç sandalye. Sehpanın üzerine bırakılmış kitaplar. Magazin dergileri değil, sergi katalogları, mesleki yayınlar. Bir entelektüelin muayenehanesi. Bu ilk odayı geçti, sağ tarafta kapalı bir kapıyla karşılaştı. Kapıyı açtı, görüşme odası. *Dinlenen oda.*

Hayal ettiğinden çok farklı değildi. Yaklaşık otuz metrekare.Sağda, bir kitaplık. Ortaya, pencerenin karşısına, verevine yerleştirilmiş bir çalışma masası. Ve solda, aşıboyası renkli İskoç kumaşıyla örtülü bir divan. Parkelerin üzerinde kırmızı bir halı.Divanın üstündeki duvarda asılı Peru tarzı bir şal. O da kırmızı. Ingmar Bergman'ın *Çığlıklar ve Fısıltılar* filminin tanıtımında söylediği cümleyi hatırladı:"Çocukluğumdan beri, insan ruhunun içini hep kırmızı renkli, ıslak bir zar gibi hayal etmişimdir." Şimdi bu ruhun odasındaydı. Duvarlar, bu odada yükselen seslerle uğulduyor gibiydi...

Masanın arkasına geçti. Karıştırmaya başladı. Hiç kullanılmamış bir bloknot. Biblolar. Kurşunkalemler. Ajanda yoktu. Herhangi bir not pusulası yoktu. İsim de. Çekmeceyi açtı. Bir reçete koçanı. Bir Vidal-Fransızca ilaç sözcüğü. Bir DSM *(Diagnostic and Statistical Manual* -Teşhis ve İstatistik Kılavuzu) Akıl hastalıklarını sınıflandıran bir Amerikan başvuru kitabı... hastalarla ilgili en ufak bir ayrıntı yoktu.

Aklına bir fikir geldi. SIAT tarafından yerleştirilmiş dinleme cihazını alma fırsatı vardı. Döndü ve perde çubuğunun üst kısmına baktı. Teknisyenler hep aynı yöntemi kullanırdı. Bir sandalye çekti, bir zarf açacağı aldı. Perde çubuğunun üzerine uzandı "Böcek" oradaydı, pervazın üstünde, duvara iyice yerleştirilmişti. Zarf açacağının ucuyla kanırttı ve cihaz avcuna düştü.

Jeanne kitaplığın yanındaki bir başka kapıyı fark etti. Yaklaştı. *Büyük ikramiye.* Feraud'nun arşivinin bulunduğu yaklaşık beş metrekare genişliğinde küçük bir odaydı. İçleri elle tutulmuş notlarla dolu bir sürü dosyanın durduğu basit raflar. Psikiyatr eski usul çalışıyordu. Rasgele bir dosya aldı. Feraud her hasta için bir fiş açmıştı: ad,soyadı,adres... Sonra seanslar sırasında aldığı notları da dosyaya eklemişti. Aradığı tam olarak buydu.

İspanyol'un yaşına denk -mesela elli yaşın üstünde-, İspanyol adı taşıyan bütün hastaların dosyalarını burada oturup elden geçirmeliydi. Şüphesiz bu, akıntıya kürek çekmekten farksızdı. Eğer Feraud eşyalarını toplayıp yolculuğa çıktıysa -ve üstelik soruşturma yapmak için gittiyse- yaşlı İspanyol'un dosyasını da

beraberinde götürmüş olabilirdi. Ayrıca adamın İspanyol ismi taşıması da bir şey ifade etmeyebilirdi. Örneğin Latin Amerika'dan gelmiş olsa da, bir Alman, Rus veya İtalyan soyadı taşıyabilirdi...

Ama önce dairenin içindeki turunu tamamlamalıydı. Jeanne odadan çıktı, daha şimdiden ter içinde kalmıştı. Koridorun sonunda bir oda daha vardı. İki kişilik bir yatak. Soldaki duvara gömülü raflar. Yatağın tam karşısında bir plazma ekran TV. Kesin olan bir şey vardı:Feraud burada yaşıyordu. Jeanne duvarlarda ve başucu konsollarında herhangi bir kişisel fotoğraf bulunmadığını fark etti.

Jeanne karmaşık duygular içindeydi. Bir yandan bu keşfinden dolayı mutluydu. Antoine Feraud'nun ailesi yoktu. Ne karısı, ne de çocukları. Diğer yandan, muayenehanesinde bu şekilde yalnız yaşaması keyfini kaçırmıştı. Feraud bir üniversite öğrencisi gibi yaşıyordu. Konforsuz. Sıcak bir ortamdan uzak. Yokluk içinde. Kendini tamamen davasına adamış bir şekilde. Bu konu hiç aklına gelmemişti. Ama sanki kendisi farklı bir hayat mı sürüyordu?

Çekmecelere bir göz attı. Külotlar. Çoraplar. Gömlekler. Hep koyu renk tonlarda. Sayılarının azlığı seyahate çıktığının bir göstergesiydi. Raylı bir dolap. Birkaç takım elbise. Siyah yünlü takımlar. Tam bir cenaze levazımatçısının gardırobu. Belki de ince ve renkli giysilerini Nikaragua'ya götürmüştü.

Jeanne devam etti. Yatağın kenarına, yere bırakılmış kitaplar. Bruno Bettelheim'ın *The Empty Fortress'i.* Thomas Mann'ın *Büyülü Dağ'ı.* Puşkin'in *Yevgeniy Onegin* i. Kitapları karıştırdı. Silkeledi. Sayfaların arasında fotoğraf olup olmadığına bakıyordu. Yoktu. Pencere ile plazma TV arasında sıkıştırılmış küçük çalışma masasını fark etti. Bilgisayar yoktu. İnce çekmeceyi açtı. Not defterlerini,kâğıtları, bir sürü ıvır zıvırı altüst etti.Nafile. Feraud sırlarıyla birlikte ortadan kaybolmuştu.

Koridora geri döndü, tişörtü terden vücuduna yapışmıştı. Mutfağı buldu ve yüzüne soğuk su çarptı. Burası da evin geri kalan kısmının bir yansımasıydı.Temiz. Kişiliksiz. Gerçekten uzak. Buzdolabını açtı, boştu. Banyoya geçti, keza. Raflarda ne bir temizlik ürünü, ne de diş macunu, fırçası vardı. İçini yersiz bir şüphe kapladı: Feraud hafta içi burada kalıyor, hafta sonları ise Provence stili muhteşem evine, ailesinin yanına gidiyor olabilir miydi? Hayır. O takdirde burada fotoğraflar olmalıydı. Çocuklarının yaptığı resimler. Mektuplar. Feraud psikiyatrinin bir Haçlısıydı. Ruhun kıvrımlarına, Viyana devrimine ve *babalık mekanizması'* na tutkun bir münzeviydi.

Yeniden küçük odaya döndü. Bir kez daha bir sandalyenin üzerine çıktı ve karıştırmaya başladı. Hemen, vakit geçirmeden işe koyuldu. Fenerini uygun bir yere bıraktı. Bir dosya tomarı aldı. Sol kolunun kıvrımının üstüne yerleştirdi. Hastanın ismine bakmak için sağ eliyle her dosyanın ilk sayfasını açtı. İki saat içinde düşündüğü adama uyabilecek beş dosya seçmişti.

Kriterlerine uyan beş hasta.

En çok uyan.

Carlos Vila, 57 yaşında.

Reinaldo Reyes,65 yaşında.

Jean-Pierre Vengas, 69 yaşında.

Claudio Garcia,76 yaşında.

Thomas Gutierrez, 71 yaşında.

Hasat verimli miydi? Pek sanmıyordu, ama yine de her dosyayı inceleyecekti. En alttaki, son rafa da dikkatle baktı. Ensesi, şakakları, koltukaltları terden yapış yapış olmuştu. Bu ter havada uçuşan tozla karışıyordu. Her yanı pis bir çamurla kaplanmış gibiydi.

Son dosyaları almak için tam diz çökmüştü ki, bir an kalbi duracak gibi oldu.

Daire kapısına vuruluyordu.

Normal bir vuruştan çok art arda güçlü patlamalar gibiydi.Belirgin.Şiddetli.Kısa aralıklarla.

Sanki biri var gücüyle kapıya taş atıyordu. Jeanne fenerini düşürdü. Aklına gelen tek bir şey vardı. *Katil.*

Kapı yeniden vurulmaya başladı.

Ve ahşap çatırtıları duyulmaya.

Biri kapıyı zorluyordu...

Jeanne raflara yaslandı, heyecanı doruk noktasındaydı. Kafasının içinde aynı anda birçok şeyi düşünüyordu. Feneri yerden almak. Dosyaları bir araya getirmek. Başka bir çıkış bulmak. Yerdeki el fenerine doğru eğildi. Bir kâğıda basıp kaydı. Kâğıtların arasında düştü. Bu düşüşün ona yararı oldu. Soğukkanlılığını yeniden kazandı. El fenerini aldı. Dağılmış dosyaları bir araya getirdi. Darbeler sıklaşmıştı. Kapı titriyordu. Jeanne kapıyı arkasından kilitlemediğini hatırladı. Silah taşımadığı da başka bir gerçekti.

Emekleyerek dosyaları toplamayı sürdürdü. Bu kâğıt yığınları bir anda paha biçilmez bir değer kazanmıştı. Ganimetiydi. Hazinesiydi. Bunlar için gelmişti ve bunlarla buradan ayrılacaktı. Etrafında sayfalar hışırdıyordu. Kâğıtlar elinden düşüyordu. Hepsinin kolunun altına tıkıştırdığı sırada, dairenin sessizliğini yırtan yeni bir gürültü duydu.

Bir çığlık.

Bir homurtu.

Bugüne kadar hiç buna benzer bir çığlık duymamıştı. İşitince insanın canını yakan boğuk, pes bir ses. İnsanın kulak zarlarını delen, damağını kazıyan ve gırtlağını sıyıran bir tür sesli kürtaj. Homurtu biraz daha yükseldi ve uzun bir kuğurdamaya dönüştü. Bir güvercin kuğurdamasına.

Jeanne, usul usul üflendiğinde seramikten çıkan düdük sesini düşündü. Joachim, diye mırıldandı. Bu çığlığın içinde, dijital kayıttaki aynı metalik sesi hissedebiliyordu. Avukatın bedeninden çıkan şey... Yaratık uyanmıştı. Önceki gece François Taine'i öldürdüğü gibi bu gece de Antoine Feraud'yu öldürmeye gelmişti. Kimseyi sağ bırakmayacaktı.

Koridora yöneldi. Arkasına baktı. Sokak kapısının darbelerden kabarmış olduğunu gördü -veya ona öyle geldi. Odaya doğru koştu. Mutfağa, Banyoya. Başka bir çıkış arıyordu. Her yeri gözleriyle tarıyordu. Küvetin üstündeki banyo penceresini gördü. Banyonun sokağa göre konumunu hatırlamaya çalıştı. Belki avluya bir geçiş olabilirdi...

Elektrik düğmesine basarak pencereye yöneldi. Pencerenin ispanyoleti vardı, ama kolu yoktu. Durdu. Dosyaları bıraktı. Bir alet aramaya koyuldu...

Bir çatırtı yükseldi.

Bir çığlık, çok daha net, çok daha yakın.

Katil kapıyı çatlatmıştı. Kuğurdaması koridor boyunca yankılanıyor, duvarlara çarpıyordu. Jeanne her çekmeceyi karıştırıyordu. Sabunlar. Bir törpü. Bir tarak...Darbeler kapıya inmeye devam ediyordu. Kapı zıvanaları üstünde titriyordu. Bir cımbız. Bir deodorant. Bir ruj... *lanet olsun. Lanet olsun.* Jeanne titremesine hâkim olamıyordu. Havlular. Küçük şişeler. Spreyler...

Yeniden büyük bir çatırtı, ardından yere düşen tahta parçalarının sesi. Kapı pes etmişti. Katil içerideydi.RRRRRRROOOOOOOOUUUUUU!!!!!!... Kerpeteni andıran bir tırnak makası buldu. Pencereye koştu. Tırnak makasıyla ispanyoleti tuttu ve çevirdi. Olmadı. RRRRROOOOOUUUUUU!!!!! Yeniden denedi. Yine olmadı. Gözyaşlarından gözleri buğulanmıştı.

Sonunda çubuk döndü. Pencere açıldı. Jeanne kafasını dışarı uzattı. Binanın cephesi boyunca uzanan dar bir çıkıntı gördü. Aşağısı iç avluydu. Dosyaları tişörtünün altına soktu. Pencereden dışarı çıktı.

Ayakları çıkıntıya bastığı sırada fısıltı tam arkasındaydı:

- *Todaslaspromesas de mi amor se iran contigo /Me olvidaras...*

Jeanne olukların üstünden atlayarak korniş boyunca ilerledi. İlkine dikey konumdaki bir başka binanın cephesine ulaştı.

Uğultu avluda yankılanıyordu:

-*...Me olvidaras / Junto a la estacion llorare igual que un niho, /Porque te vas, porque te vas, /Porque te vas, porqu te vas...*

Boşluğa basmamaya dikkat ederek, yeni saçak silmesi boyunca ilerledi. Alacakaranlıkta açık bir pencere gördü. Bir merdiven boşluğu. Dosyalarını fırlattı. Vila'lar, Reyes'ler, Garcia'lar basamaklara saçıldı. Pencere pervasından içeri ayağını attı.

Arkasına kaçamak bir bakış atmaktan da geri kalmadı.

Yaratık onu dışarıda takip etmemişti.

Arkasındaki banyo penceresinden vuran ışıkta bir süre hareketsiz kaldı. Elleri,

kolları her yeri sarsılıyordu. Sıcağa rağmen sanki soğuktan tir tir titriyor gibiydi. Simsiyah bir siluetti, ama Jeanne bazı ayrıntıları iyice gördüğünü sanıyordu. Kirpi gibi diken diken saçlar. Çıplak bir omuz. Pencere pervasına koyduğu uzun tırnaklı, içe doğru kıvrık bir el.

Jeanne, onun da kendisine baktığından emindi, ancak o anda yaratığın gözlerine bir ışık vurmuştu. Ve gözlerinin yere baktığını, titrek ve tikli olduğunu fark etmişti. Bu gözler ona bakmıyordu.

Ne ona, ne de başkasına.

Bu gözler kendi içine dönüktü.

Katilin benliğine.

Ona öldürmesini, daha çok öldürmesini emreden ormana.

-30-

Jeane aniden, huzursuz bir şekilde uyandı.

Gecenin ilk bölümünü heyecanını yatıştırmakla geçirmişti. İkinci bölümünü ise Feraud'dan çaldığı dosyaları incelemekle. Hiçbir şey bulamamıştı. Sıradan sinir hastaları. Babadan ve katil oğlundan en ufak bir iz yoktu. Gecenin üçüncü bölümünü, yani birkaç saati, uyku ilaçları yutup -her zaman olduğu gibi- uyuyarak geçirmişti.

Sonuç kâbuslarla bölünen bir uyku olmuştu. Gollum oradaydı. İlk rüyalarında. François Taine'in evinde, asma katta, alevlerin arasındaydı. Jeanne bağırmaya çalışıyordu, ama alevler boğazını acıtıyordu. Sonra çocuk-canavar parçalanmış bir kapıdan fırlıyordu. Bu kez Feraud'nun evindeydi. Jeanne bir aynaya doğru koşuyordu, ama kaçmaya muvaffak olamıyordu. Çocuk onun arkasında duruyordu. Ve tam önünde, aynada yansıması görülüyordu. Hiç kımıldamıyordu, çıplak, kapkara. Mırıldanıyordu. Kısa ve kesik kesik cümlelerle yinelenen sözler. Yere sabitlenmiş gözleri titriyordu. Jeanne hâlâ kaçıyordu, ama uzaklaşamıyordu, donuk tenli, çarpık elli, duvara yansıyan gölgesi Lübnan sedirini andıran gür saçlı bu çocuğa acıyordu...

Uyanmış, yeniden uyumuştu.

Sonra yeniden uyanmış, yeniden uyumuştu...

Sokak kapısının çaldığını fark etti.Hiç düşünmeden kalktı. Salonu geçti. Üzerinde Calvin Klein bir pijama altı ve soluk renkli bir tişört olduğunu fark etti. Tam da birinin karşısına çıkacak kıyafet, diye düşündü. Güneş evin içindeydi. Yumuşak, ancak sıcaklık vaat eden bir güneş.

Kapı yeniden çalındı. Ayağı yere saçılmış dosyalara takıldı. Bu temas ona Feraud'nun muayenehanesini hatırlattı. Katilden kurtulmuştu. Hayatta kalmıştı. Şimdi her saniye gizemli bir heyecanla, belli belirsiz bir minnetle berraklaşıyordu.

Kapı hâlâ çalınıyordu.

Kapıyı açtı. Göz deliğinden bakmaya fırsat olmamıştı. Zinciri yuvasına

yerleştirmeye de.

Eşikte duran adam tanımadığı biriydi. Ellili yaşlardaydı. Alabros kesilmiş gri saçlar. Siyah deri bir ceket. Yüzünün tam ortasında gümüş rengi bir bıyık.

En şaşırtıcı şey adamın ellerindeydi.

Bir çiçek buketi.

-Bayan Korowa?

-Benim.

-Ben Kumandan Cormier. Daha önce karşılaşmıştık.

-Sanmıyorum, hayır.

Adam eğildi, eski usul.

-Önceki akşam. Alevler içindeki bir binada. Hepimizde kasklar vardı. Siz olmasaydınız dört kat aşağı düşmem kaçınılmazdı. IX.Bölge itfaiye müdürüyüm.

Jeanne kafasını salladı, hatırlıyordu. Duman içindeki merdiven boşluğu. Kor haline gelmiş sahanlık. Geri geri boşluğa doğru giden itfaiyeci. O kaos içinde bir insanın hayatını kurtarmış olduğunu neredeyse unutmuştu.

-Bir refleksti, dedi yaptığı şeyi önemsiz göstermek için.

-Çok başarılıydı.

-İçeri buyurun.

Jeanne, adamın samimiyeti karşısında şaşırmıştı. Uyku ilaçlarından kafası davul gibiydi. Geceki kâbusun kırıntıları hâlâ ruhunu acıtıyordu. Evin içi darmadağındı. Uyku kokuyordu. Havasızdı. Sadece güneş ışığı durumu biraz kurtarıyordu.

-Kahve alır mıydınız? Diye öylesine sordu Jeanne.

-Teşekkür ederim. Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Buraya sadece size teşekkür etmeye geldim, dedikten sonra buketi uzattı. Basit ama...

-Oturun, dedi Jeanne çiçekleri alırken. Onları mutfağa bırakayım.

Geri döndüğünde adam hâlâ ayaktaydı, ellerini arkasında kavuşturmuş, pencerenin önünde duruyordu. Kısa boyluydu. Tıknazdı. Göreve her an hazır bir tip. Tüm varlığından bir güç, güven, otorite yayılıyordu.

-Adresimi nasıl buldunuz? Henüz ifademi vermemiştim.

İtfaiyeci ona doğru döndü. Gözleri beyaz ışıkta parlayan metalleri andırıyordu.

-Hastane kayıtlarınızdan.

-Elbette.

Kahve kokusu salonu doldurmaya başlamıştı. Jeanne bu uzmanın evine gelmesini bir fırsat olarak gördü.

-Şu yangın hakkında ne düşünüyorsunuz?

-Açıkçası, pek fazla bir şey yok. Yangının kasten çıkarıldığı anlaşılıyor. Ama bu konuda ben bir uzman değilim. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey var, yangının çıkış noktası beşinci kat. Arkadaşınızın katı...

-Beni siz mi dışarı çıkardınız?

-Ben ve adamlarım, evet.

-Dairenin içinde, şüpheli bir şey görmediniz mi?

-Ne gibi?

-Bir siluet. Kaçan bir adam.

-Hayır. Gerekli donanım olmadan, yukarıda, canlı biri olup olmadığını görebilmem olanaksızdı.

Canavar Jeanne’ın gözünde yeniden canlandı.Çıplak. Kapkara. Eğri büğrü. Acaba reçine mi kaplıydı?

-Size göre, bazı maddeler insanı alevlerden koruyabilir mi?

-Bu alanda, özellikle film sanayiinde bayağı ilerlemeler kaydedildi. Bir sürü yeni, ürün var. Ama bu konuda da uzman değilim.

Jeanne düşündü. Belki bir iz bulunabilirdi. Cormier sanki onun aklından geçeni okumuştu:

-Bu konuda bilgi toplamamı ister misiniz?

Jeanne kabul etti. Cep numarasını bir kartvizite yazdı. İtfaiyeci kartı cebine etti. Elleri iri ve güçlüydü. Geçen her saniyede uyandırdığı güven duygusu biraz daha artıyordu. Bir sonraki

yangında kimi çağıracağını biliyordu. Adam, Jeanne'a "Hoşça kalın" dedi ve binanın dar koridorunda iri bedeniyle gözden kayboldu.

Saat 10'du. Kahve. Effexor. Güneşli sabah, tatil günlerini andırıyordu. Ve bu ziyaret -alabros saçlı bir Noel Baba- hayra alametti. Telefon etti. Clair'e bugün işe gelmeyeceğini haber verdi. Yarın da, hatta uzun bir süre işe gelmeyecekti. Zabıt kâtibesi bunalmış gibiydi.

-Bir mübaşir gelip Timor dosyasını aldı, dedi alçak sesle, sanki onu duyabileceklermiş gibi. Başka bir sorgu yargıcına verilmiş.

-Kim?

-Stephane Reinhardt.

Daha kötüsü de olabilirdi. Yine de, bu dosyayı başına o sarmıştı.Çevrilen dümenin sebebini -petrol- bulacaktı. Ve sorumluları ele geçirme imkânını da. Beki. Ama her ne olursa olsun Hatzel'le, yani namı diğer Bretzel'le sıkı bir ekip oluşturacaktı.

-Başka?

-Telefonlar. Mektuplar. Ne cevap vereceğim?

-Başkan'la görüş. Acil davaları başkasına versin.

-Ama ben...Benim durumun, ne olacak?

-Başkan’la konuşacağım. Üzülme.

Jeanne, Clair’e “hoşça kal” dedi ve yeniden arayacağına söz verdi. Telefonu kapatır kapatmaz cep telefonu titreşti.

-Alo?

-Reischenbach.

-Yeni bir şey mi var?

-Taine’in son telefon konuşmalarının listesini aldım.

-Bir şey çıktı mı?

-İki garip telefon görüşmesi. Biri Nikaragua’yla, Pazar saat 17.00’de. Diğeri Arjantin’le, hâlâ peşindeyim.

Parçalar yerlerine oturuyordu. Taine’in “inanılmaz keşfi”nin kökleri Orta Amerika ve Güney Amerika’daydı.

-Aranan numaraların kime ait olduklarını tespit ettin mi?

-Henüz değil. İki numara da kayıtlı değil. Cep telefonu Managua’da.Arjantin’deki ise sabit hat. Üzerinde çalışıyoruz. Gün içinde daha fazlasını öğreniriz.

Kısa bir suskunluk oldu, sonra devam etti:

-Nikaragua. Senin Antoine Feraud da oraya gitmedi mi? Bu olayla ne alakası var?

-O bir psikiyatr. Yamyam katili tedavi ettiğini düşünüyorum. Daha doğrusu babasını.

Şaşkınlıktan kaynaklanan bir sessizlik oldu.

-Katilin kimliğini biliyor musun?

-Hayır. Sadece ismini.

-Joachim mi?

-Doğru. Bu isimde bir avukat buldun mu?

-Hâlâ bulamadım.

-Biraz daha ara. Güney Amerika'da faaliyet gösteren Hükümet Dışı Örgütler'le çalışmış.

Polis gırtlağını temizledi.

-Dinle Jeanne. Sen ve ben, uzaklaştırıldık. Bu işe koşturacak hiç adamım yok ve...

-Bugün de elimizden gelenin azamisini yapalım. Başka haber yok mu?

-Francesca Tercia cinayetinin duyurulması, her zamanki gibi bir sürü geveze tanığı ve itirafçıyı harekete geçirdi. Elimizde pislik yağmurundan başka bir şey yok.

-Ya Francesca hakkında yapılan soruşturma?

-Kalın kafalının tekisin. Tekrar ediyorum iş *stand-by* konumunda. Biz davadan alındık ve...

-Müzelerde herhangi bir hırsızlık, soygun olayı? Tarihöncesiyle alakalı bir şey?

-Baktırıyorum. Şimdilik bir geri dönüş yok. Ve...(Reischenbach bir şeyler hatırlamış gibiydi) Bekle...Senin için bir şeyim var... (Jeanne kâğıt hışırtıları duydu. Polis notlarını karıştırıyordu.) İşte. Messaoud bu sabah bana bir not yolladı. Kime haber vereceğini bilmiyormuş...Katilin duvara yazı yazmak için diğer maddelerle karıştırarak kullandığı aşıboyasının analiz sonuçlarını almış. Sonuçta, bu aşıboyası değil, ama... Bekle... (Jeanne Yeniden kâğıt hışırtıları duydu.) Urucum'muş.

-O nedir?

-Brezilya Amazonları'nda bulunan bir bitki. Messaoud bir uzmana danışmış. Orada yerliler bitkinin tohumlarını toz haline getirip, güneşten ve sivrisineklerden korunmak için vücutlarına sürüyorlarmış. İşte bundan dolayı da

XVI. Yüzyılda Portekizliler bu yerlilere “Kızılderili” demiş.

-Bu bitkinin bir gücü var mı? Sembolik bir özelliği?

-Bilmiyorum. Messaoud kısa bir bilgi de yollamış. (Polis yeniden aramaya koyuldu. Hışırtılar.) İşte. Beta-karoten bakımından çok zengin. Sakın bana ne olduğunu sorma. Ayrıca oligoelementler de içeriyor: çinko, magnezyum, selezyum... Günümüzde urucum bazı biyolojik ürünlerin bileşiminde kullanılıyor. Deriyi güneşe çıkmaya hazırlayan zımbırtılarda.

Jeanne bitkinin tam adını ve botanikteki adını heceletti: *Bixa orellana.*

-Bu, bize herifin kökeni hakkında bilgi verebilir, dedi polis. En azından hangi bölgelere yolculuk yaptığını öğrenebiliriz.

Bu yeni bilgi cinayetlerin genel çevresini iyice pekiştiriyordu. Güney Amerika. Ama geniş bir alandı: Nikaragua’nın Managuası, Arjantin’in Buenos Airesi ve Brezilya’nın Manausu arasında binlerce kilometre vardı...

Bu ipuçları gerçek bir gelişme mi, yoksa tıpkı evrendeki gibi asla sona ermeyecek bir genişlemenin yeni patlamalar mıydı? Jeanne bunu bilmiyordu. Ama kesin olan tek bir şey vardı: Yaşlı adam ile oğlu Brezilya kökenli değildi. Bir Portekizlinin aksanını bir İspanyol’unkinden ayırt edebilecek kadar bu ülkeleri tanıyordu. Ve Joachim’in içindeki yaratığa gelince, *Porque te vas* sözcüklerini mükemmel bir İspanyolcayla telaffuz ediyordu.

Bu düşünce bile ona, önceki akşam yaşadığı korkuyu hatırlattı. Saçağın üstünde. Nemli bir gece. Ve arkasında, avluda yankılanan o ses: *Todas laspromesas de mi amor se iran contigo / Me olvidaras...*

-Hey, beni dinliyor musun?

-Ne diyordun?

-Bu gece, her şeyi durduruyorum, diyordum. Adli polis özel dedektiflik bürosu değil. Senin için yapabileceğim tek bir şey daha var, o da bu ipuçlarını bugün biraz eşelemek ve...

-O zaman, yap.

-31-

Otizm günümüzde bir tür kendin pişir kendin ye lokantası... Bu kelime, kabaca aynı bozuklukları gösteren çeşitli patolojiler için kullanılıyor. Konuşmayı reddetme. Gerçeklikle bağını koparma. Öğrenme güçlükleri... Terim, spesifik bir hastalıktan çok semptomları adlandırmakta kullanılır. Sebep değil, sonuçtur. Anlıyor musunuz?

Jeanne cevap vermedi. Anlamadığından değil, içinde bulunduğu durumdan dolayı.

Üzerinde bir tişört ile paçalarını kıvırdığı bir pantolon vardı ve yalınayak, bir havuzun kenarında duruyordu. Havuz Bettelheim Enstitüsü'ndeydi. Merkezin müdiresi Helene Garaudy, bir yandan da işini yapmak koşuluyla onunla görüşmeyi kabul etmişti. Şu an, havuzda altı-yedi yaşlarında, bedeni kasılmış bir kız çocuğuyla ilgileniyordu.

Helene Garaudy, küçük kızı bir koluyla tutuyor ve onu diğer elinin üzerinde suda kaydırıyordu.

-Sanki herhangi bir çözüme ulaşmamak için, diye devam etti, uzmanlar bile patolojilerin sınıflandırılmasında birbirleriyle anlaşamıyorlar. Ne de semptomların tanımlanmasında. Hele nedenleri hakkında hiç anlaşamıyorlar. Tedavi yöntemlerine gelince, her uzmanın kendi yöntemi var...

Jeanne dikkatini vermeye çalışıyordu, ama sıçrayan sular, mavi mozaikli havuz, kelimelerin yankılanması, her şey onun konuya odaklanmasını engelliyordu. Bettelheim Enstitüsü'nün bulunduğu , Garches'ın tepelerine ulaşmak için kırk beş dakika yol kat etmesi de işin tuzu biberi olmuştu.

-Eğer tüm bu patolojilerin ortak semptomlarını tanımlamak gerekirse, ne derdiniz?

Bunu, somut bilgilere ulaşmak için sormuştu. Bu semptomların bazılarıyla şahsen karşılaşmıştı. Feraud'nun banyosunda, karanlığa açılan pencerede, onun tikli ve saldırgan, kaçamak bakışları gözünün önündeydi. *Porque te vas* sözlerini son hızla, tekdüze bir tonda söyleyişi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

-Sonsuz davranış türü vardır, diye cevapladı Helene Garaudy. Ve bir o kadar da, ciddi seyreden ve her an değişim gösterebilen otizm derecesi. Bazı otistik çocuklar konuşabilir, bazıları konuşamaz. Kimileri normal bir hayat sürer, eğitim ve öğretimi kabul eder. Kimileri ise asla. Özet olarak, semptomlar insanlarla ilişki kuramama şeklinde ortaya çıkar. Otistik kendini tamamen dış dünyaya kapatır. Sanki çevresinde başkaları, hatta anne ve babası yokmuş gibi davranır. Beden temasından korkar. Bir başka önemli unsur da çevresel değişimlerden saplantı ölçüsünde kaçınmasıdır.Çocuk değişmez bir dünyada kalmayı ister. Çevresindeki hiçbir nesnenin yer değiştirmemesi gerekir. Mesela odasında her şeyi hep aynı yere koyar ve bu tür ayrıntılarda mükemmel bir hafızası vardır. Kendisi ile bu dış dünya arasında gerçek bir ayrım yapamaz. Bu nedenle her değişiklik onda yıkıcı bir etki yapar ve bu da ona zarar verir.

-Bana dil bozukluklarından söz ettiler...

-Konuşabilenler için, evet.

Jeanne, Feraud'nun sözlerini hatırlıyordu. Ama onları doğrulatmak istiyordu.

-En çok ne tür bozukluklar görülüyor?

-Çocuk, kendinden, sanki bir başkası söz konusuymuş gibi ikinci veya üçüncü kişi olarak bahseder. Ayrıca "evet" sözcüğünü kullanmakta zorluk çeker. Çoğunlukla onama belirtisi olarak, sorulan soruyu tekrarlar. Öte yandan, karşısındaki ne söylerse onu yineleme bozukluğu da görülür. Çocuk, sözcüklerin dizilişini, gerçek anlamıyla, hep aynı tonlamayla telaffuz eder. Önceleri bu durum, bu vakaları inceleyen psikiyatrlar için hiçbir şey ifade etmiyordu; Leo Kanner bu tonlamanın, çocuğun o sözcükleri ilk kez duyduğu anın bir yansıması olduğunu belirledi. Bu durumda, sözcük dizisi, o anın ve ona bağlı deyimin bir metaforuna dönüşüyordu.

Jeanne yeniden *Porque te vas* şarkısını düşündü.

-Bir travma gibi mi?

-Şart değil. Mesela, çocuk mutlu bir anındaki bir cümleyi aklında tutuyor. Bu cümleyi her tekrar edişi de,"Ben mutluyum" anlamına geliyor. Dikkat edin, burada size söylediğim her şeye ihtiyatla yaklaşılması lazım. İnsani psişik olgularla en ufak bir ilgisi olmayan bir dünyadaki tipik insani duyguların, tepkilerin izdüşümünü yapmaktayım. Bir otistiğin dünyası gerçekten...farklıdır.

Jeanne havuzun kenarına oturmuş, ayaklarını suya sallamıştı. Helene Garaudy hâlâ küçük kızı yüzdürmekle meşguldü. Çocuk, dudaklarındaki tüyler ürpertici sırıtmayla, hareketsiz duruyordu. Jeanne sorularına yoğunlaşmıştı. Burada bulunmasının sebebi üç kurbanın meslekleriyle belirginleşen üç kutbu birleştirmekti. Otizm. Genetik. Tarihöncesi.

-Otizmin patolojik sebepleri arasında, genetik kökenler olabilir mi?

-Günümüzde yapılan araştırmalarla bazı otizm sendromlarının genetik kökeni olabileceği ispatlanmaya çalışılıyor, evet. Otizm, güçlü bir genetik bileşenden kaynaklanan psikiyatrik

bozukluk olabilir. Ama ihtiyatlı davranmak gerekiyor. Hâlâ kesin olarak hangi tip genlerle ilgili olduğunu bilmiyoruz ve özellikle de çevresel etkenlerin rolü açıklığa kavuşturulmadı.

-Öyleyse, doğumdan önce, mesela fetüsün karyotipini inceleyerek otizmi saptamak imkânsız.

-Bazı otizm vakalarında, ilgili kromozom bölgeleri belirlendi, ama önceden tam bir teşhis olanaksız. Şimdilik. Sürekli gelişme içindeki araştırmalardan söz ediyoruz.

-Ya şu travma konusu ? diye sordu Jeanne, konuşmayı başka yöne çekerek. Psikolojik bir şok sebebiyle bazı çocuklar otistik olabilir mi?

Helene Garaud gülümsedi. Yüzü yaşını belli etmiyordu. Güzel mi, çirkin mi, söylemek de imkânsızdı. Ancak karşısındakinin üstünde tam bir hâkimiyet kuruyordu. Hiç kaybolmayan bir dinginliği vardı.

-Birçok otistik çocuk bu şekilde doğar. Yani yaşam onları etkileyemez. En azından *önceki yaşam'dan* bahsetmiyorsak. Rahmin içindeki yaşamdan. Burada da. Bruno Bettelheim'ın teorileri gündeme geliyor.

-Merkezinizin, ismini aldığı psikolog mu?

Müdire cevap vermedi. Küçük kızı suyun üzerinde kaydırdı. Hareketin yumuşaklığına rağmen, bu beyaz bedenin çektiği zorluk, kollarındaki sarı kolluklar, turkuvaz rengi dalgalar dayanılması zor bir görüntüydü. Çocuk acı veriyordu -çarpık bir ağız, pancar renkli dişetleri, cılız bir beden... Havuza giren

bir hemşire, vardiyayı devraldı ve çocuğu kenarda bekleyen yardımcılara doğru götürdü.

Helene Garaudy bir hamlede havuzdan, Jeanne'ın birkaç metre ötesine çıktı. Kızböceği gibi ince uzun bir bedeni vardı. Ve göz alıcı bir kıçı.

-Gelin, dedi, bir havlu ile yere bıraktığı bez torbasını alırken. Güneşlenelim biraz. Öğle yemeği için yarım saat vakti var. Sizi de davet ediyorum.

Camların ilerisinde, bir golf sahasının çimleri gibi düz ve parlak çimenler görülüyordu. Beyaz mermer bloklar, çağdaş heykeller gibi yükseliyordu. Bu bahçe bir Roma atriumu kadar huzurluydu.

Jeanne, müdirenin beyaz bir hemşire önlüğü giymesini bekliyordu, ama Helene sadece bonesini çıkardı ve mayosuyla kaldı. Özen gösterilmemiş intibaı veren bir topuzu vardı ve ensesi, okunu fırlatmaya hazır bir yay gibi kemerliydi.

Kadın çantasında bir Marlboro paketi çıkardı ve çocuğa göz ucuyla bakarken bir sigara yaktı. Hemşireler küçük kızı özenle havuzdan çıkarıp tekerlekli sandalyeye yerleştirdiler.

-Ona dikkat etmemiz gerekiyor. Su onu sakinleştiriyor, ama...

-Tehlikeli mi?

Garaudy gözlerini gruptan ayırmadan sigarasında derin bir nefes çekti.

-Babası onu köpeklerle birlikte yetiştiriyordu. Aslında köpeklerine kızından daha fazla özen gösteriyordu. Onu buraya getirdiğimizde hayvanları taklit ediyordu, bu şekilde daha iyi muamele göreceğini umuyordu. Bizim işimizin daha çok insanlarla olduğunu anladığında da kopeklerden nefret etmeye başladı. Onlara karşı büyük bir öfke duyuyordu. Bu da onun korkunç bir iç çatışma yaşamasına sebep oldu.

-Neden?

-Çünkü bir yanı, bir şekilde hâlâ köpek olarak kalmıştı.

Hemşireler çocuğu şimdi merkez binaya doğru götürüyorlardı. Hemşirelerden biri küçük kızın bonesini çıkardı. Pas rengi uzun saçları, güneşte savruldu.

Jeanne onun hayvani yanının uyanmakta olduğunu düşündü.

-Gelin. Şurada oturalım.

Bloklar mermerden değil, beyaza boyanmış betondandı. Bu bloklardan birinin dibine, gölgeye bir buzluk konuşmuştu. Helene buzluğu açtı ve içinden buz gibi bir şişe çıkardı.

-Light kola?

-Öğle yemeğimiz bu mu?

-Önce vücut hatları!

Jeanne şişeyi aldı. Parmaklarının altında soğuk damlaları hissetti.

Binadan kulakları tırmalayıcı bir çığlık yükseldi. Jeanne irkildi. Otizmin içine girilemez, anlaşılamaz kapalı dünyasının simgesi, güneşin altında titreşen bu beyaz binaydı sanki.

Müdire, ağzında sigarası, başka bir şişe açtı. Hiç bir şey duymamış gibiydi. Her hareketinde kibar, kendinden emin bir hava vardı.

-Bruno Bettelheim'dan bahsediyorduk... dedi Jeanne.

-Evet. Onu tanıyor musunuz?

-Biraz. *The Uses of Enschantment'ın* yazarı, değil mi?

-Özellikle otizm konusunda çalıştı. ABD'ye yerleşmiş Avusturya asıllı bir psikiyatrdı. Chicago Üniversitesi bünyesinde Ortogeni Okulu'nu kurdu. Bundan önce. Avrupa'da, 1938'de, toplama kamplarına gönderildi. Yahudi'ydi. Önce Dachau'daki, sonra Buchenwald'daki toplama kamplarında otistik çocukları tedavi yöntemini buldu.

-Nasıl?

-Diğer esirleri gözlemleyerek. Kamptaki esirlerin, bu son derece tahripkâr ortamın etkilerinden korunmak için kendi içlerine kapandıklarını fark etti. Daha sonra. Otistik çocuklarla karşılaştığında, bu çocukların da dış gerçekliği aynı

şekilde, çaresi olmayan bir tehdit gibi algıladıkları sonucunu çıkardı. Bu durumda, onları tedavi etmek için bu tehdide tamamen karşı koyacak bir evren oluşturmak gerekiyordu. Korkunun ve içe kapanmanın psişik sürecini tersine çevirmek amacıyla, onların ruhlarını açmayı, onları korkularından kurtarmayı hedefleyen yüzde yüz olumlu bir dünya...

-Okulunda uyguladığı yöntem bu muydu?

-Onun merkezinde, her ayrıntı bu yönde tasarlanmıştı. Perdelerin ve duvarların renkleri. Mobilyaların genel hatları. Bahçedeki heykeller. Dolaplarına, her an ulaşabilecekleri şekilde bırakılan şekerler. Açık kapılar. Kötü olan tek şey, ebeveynlerin çocuklarını görmelerini izin verilmemesiydi.

-Ebeveynleri tehdit olarak mı görüyordu?

-En azından, çocukların kafasında. Battelheim'ın tüm teorisi de buna dayanıyordu. Ona göre otizm terk edilmenin sonucudur. Gerçek veya gerçekdışı, ancak çocuk tarafından derinliğine hissedilen bir duygu. Dünyaya kendini kapatması da psişik bir tepki. Bir savunma mekanizması.

Jeanne'ın aklına, Antoine Feraud'nun başucu kitapları geldi. Aralarında Bruna Bettelheim' ın *The Empty Fortress'i* de vardı. Şüphesiz psikiyatr, Joachim'le karşılaştıktan sonra otizm konusunda belleğini tazelemek istemişti...

-Burada da bu yöntemleri mi uyguluyorsunuz?

-Hayır. Bettelheim'a hayranız, ama tedavi yöntemleri çok gelişti.

-Ebeveynlerin ziyaretine izin veriyor musunuz?

-Elbette.

Bu cevap Jeanne'ın aklına başka bir şeyi getirdi. Joachim ile babasını düşündü.

-Joachim ismi size bir şey ifade ediyor mu?

-Hayır. Neden?

-Hiç, diye gülümseyerek geçiştirdi Jeanne. Bu soruşturma oldukça zor. Olta atıyorum ama hiç balık vurmuyor...

-Anlamıyorum. Dosya sizin sorumluluğunuzda mı?

-Hayır. Bu da zorluklardan biri...François Taine sizinle temasa geçti mi?

-O kim?

-Soruşturmadan sorumlu yargıç

-İsim bana bir şeyi ifade etmiyor, ancak bir yargıç beni aradı. Otizm hakkında sorular sordu. O, soruşturmadan alındı mı?

-Öldü.

-Bir yangında. Önceki gün.

Helene Garaudy kolasından büyükçe bir yudum aldı. Ölümün bu denli yakın olması onu korkutmuyordu. Birkaç gün önce bu kurumun bir hemşiresi öldürülmüştü ve parçalanarak yenmişti. Soruşturmayı yürüten sorgu yargıcı canlı canlı yakılmıştı. Tüm bunlar, bedenini yalayıp giden ışık gibi ruhunu etkilemiyordu.

-Olaylar bağlantılı mı? Diye sordu sonunda.

-Hiç şüphe yok. Diğer iki cinayet de dahil. Marion Cantelau'ya benzeyen genç kadınlar.

-Bir seri katil mi?

-Öyle sanıyoruz.

Jeanne ayrıntılara girmek istemiyordu. Daha çok, üç bilinmeyenli denkleminin ikinci bölümüne yoğunlaşmak istiyordu: Otizm, genetik, tarihöncesi.

-Otizm ile tarihöncesi arasında bir bağ olduğunu düşünüyor musunuz?

-"Tarihöncesi"yle neyi kastediyorsunuz?

-İlkel yaşam, gerileyen davranışlar.

-Bir ilişki var, evet.

Jeanne ürperdi; olumlu bir cevap beklemiyordu.

-Bir kurt çocuk nedir, biliyor musunuz? Diye ekledi Helene Garaudy.

-Hayır.

-Vahşi bir çocuk. Yabani bir ortamda büyümüş, terk edilmiş bir çocuk. Bir ormanda mesela. Aveyron'lu Victor'dan söz edildiğini duydunuz mu?

-François Truffaut'nun filmini gördüm.

-Gerçek bir hikâyedir. Tahminen on yaşındaki bir çocuk 1800'de, Aveyron'daki bir ormanda bulunmuştu. Emekleyerek ilerliyordu ve görünüşe göre sağır ve dilsizdi. Sürekli sallanıyordu ve onu besleyenlere en ufak sevgi gösterisinde bulunmuyordu. Genç bir askeri doktora, Jean Marie Gaspard Itard'a emanet edilmişti, o da acemilik döneminin önemli bir kısmını ona vakfetmişti.

Bu filmin siyah-beyaz sahneleri yeniden Jeanne'ın gözünün önünde canlandı. Itard'ın büyük bir sabırla verdiği eğitim, bizzat Truffaut tarafından yorumlanmıştı. Bu yabani çocuk hem bir hayvan hem bir melekti. Çocuğun eğitiminin aşamaları. Vivaldi'nin müziği...

-Itard, tüm gayretine rağmen, Victor'u "düzeltmeyi" başaramadı.

-Otizmle ilişkisini anlamıyorum.

-Bugün her şey Victor'un otistik olduğunu gösteriyor. Hiç şüphesiz o, bu denli yakından incelenmiş ilk otistik çocuktu.

-Konuşmayı reddetmesinin sebebi ormanda geçirdiği yıllar mıydı?

-Birçok varsayım var. Itard'a göre, Victor'un bu durumunun sebebi, toplumla temasının olmaması ve hiç eğitim görmemesiydi. Ama başka bir varsayım daha var. Tamamen tersini iddia eden bir düşünce. Victor, doğuştan otistikti. Bu nedenle ormana terk edilmişti. Bu terk edilişin sebebi otizmdi, yani terk edildiği için otistik olmamıştı.

Jeanne kafasının içinde bir cümle yankılanıyordu: *Orman seni ısırıyor*.,Joachim bir ormana mı terk edilmişti? Otistik mi doğmuştu? Yoksa terk edildiği için mi otistik olmuştu? Jeanne gerçeğe çok yaklaşmıştı -ama elinde hiçbir şey yoktu.

-Bugün, bilinen bütün vahşi çocuk hikâyelerinin birer otistik vaka olduğu düşünülüyor. Bettelheim da bu konuda çok yazdı. Ona göre, kurt çocuklar doğada zihinsel yeteneklerini kaybetmiyorlardı.Zihinsel yetenekleri zaten hiçbir zaman var olmamıştı. Ancak maymunların veya kurtların yetiştirdiği bir çocuğun, masallarda olduğu gibi böyle vahşi bir ortamdan geri döndürülmesini kabullenmek çok zor... Özellikle de, saygıdeğer Singh tarafından, otuzlu yıllarda tasvir edilen Hindistan-Midnapurlu iki kurt kızın, Amala ve Kamala'nın vakasında olduğu gibi. Bugün bu küçük kızların otistik olduğu biliniyor. Onların kaba, bitkin ve ilkel davranışları hayvani yaşam biçimine bir geri dönüş olarak değerlendirilmişti. Aslında onlar, tamamen bu zihinsel yetersizlikleri yüzünden terk edilmiş olmalıydılar...

Jeanne iki kişilik ve kişiliklerinden biri otistik olan şizofren adam varsayımını söylemek istedi. Uygar bir insanın içindeki dünyadan kopuk bir çocuk. Ama Garaudy'nin de Bernard Level gibi ters tepki göstereceğini ve bu düşünceyi saçma bulacağını tahmin ediyordu.

Dosyanın elle tutulur gerçeklerine döndü:

-Cinayet mahallerindeki bazı ayrıntılar, katilin otistik olduğunu düşünmemize neden oluyor.

-Bu çok gülünç. Bu patoloji...

-Bana daha önce de açıkladılar. Ancak siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Jeanne çantasından kanlı el izlerinin fotoğraflarını çıkardı.Resimler, sanki alev almış gibi güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Müdire sakin bir şekilde fotoğraflara baktı, soğukkanlıydı. Jeanne, kaynağını ve doğasını bir türlü çözemediği son derece güçlü bir iradesi olduğunu düşünüyordu.

-Bunlar Marion'un cinayet mahallinin fotoğrafları mı?

-Evet. Ama diğer iki cinayet mahallinde de aynı izler var.

-Yani?

-Katilin, cesedin çevresinde döndüğü gayet iyi anlaşılıyor, şüphesiz dört ayak üstünde. Elleri ayaklarına göre içe dönük. Bu belki de, otizmin bir göstergesidir.

-Ve tabii başka şeyler de olmalı. Elinizdekilerin hepsi bu mu?

Jeanne, az kalsın çocuk-canavarın metalik sesinden de bahsedecekti. “Ben” diyememesinden. *Porque te vas* şarkısından... Ama bu ipuçlarını nereden bulduğunu da açıklaması gerekecekti.

-Bu desenler hakkında ne düşünüyorsunuz? Diye sordu, kanlı yazıların fotoğraflarını gösterirken. Bir otistik tarafından çizilmiş olabilir mi?

-Evet.

Jeanne gerildi. Bir kez daha rasgele bir yoklamada bulunmuştu. Ve bir kez daha olumlu bir cevap alıyordu.

-Açıklar mısınız?

-Bu tür alfabeleri çok gördüm... Motiflerin tekrarlanması. Bütünün dizilişi. Bazen otistikler tarafından uydurulan şu yeni düşlerden biri olabilir.

-Bunların anlamı ne peki?

-Genellikle, bu tür desenlerin koruyucu bir anlamı vardır.

-Koruyucu mu?

-Desenler, bu şekilde sıralandığında bir engel görevi görür. Sınır işlevi gören freskler, frizler. Bettelheim, kabuklarla kendine bir “sınır” çizen Laurie adlı küçük bir kızın vakasında bunu tanımlamıştı. Bu sınır, mükemmel denebilecek sinüzoidal dalgaları çağrıştırıyordu.

-Katil bu şekilde kurbanının bulunduğu alanı korumak istemiş olabilir mi?

-Belki. Bir şekilde de kendi dünyasını.

Helene Garaudy saatine baktı. Öğlen paydosu bitmişti. Jeanne son bir soru sordu:

-Şu veya bu şekilde, kanibalizmin otizmle bir bağı olabilir mi?

-Çok inatçısınız, dedi psikiyatr, rencide edici bir ses tonuyla. Size, katilin bu tür bir patolojisi olamayacağını ifade ettim.

-Ama bu iki unsur arasında bir ilişki olabileceğini farz edebilir miyiz?

-Bir dereceye kadar, diye kabullendi Garaudy. Tamamen düşsel bir bakış açısı olarak. Melanie Klein gibi birçok psikiyatr, otuzlu yıllarda, otistiklerin agresif cinsel dürtülere sahip olduğunu saptadı.

-Kanibalizme varacak kadar mı?

-Fantezi, insan yemeye kadar varabilir, evet. Ama bir kez daha söylüyorum, sizin katil otistik olamaz. Bu patoloji gerçek bir zihinsel rahatsızlık olduğu kadar fiziksel bir engeldir.

Helene Garaudy fotoğrafları geri verdi ve ayağa kalktı.

-Üzgünüm, dedi çantasını alırken. İş zamanı.

Jeanne da onun peşinden kalktı. Çimenlik alanı geçtiler, binaya girdiler ve soyunma odasına giden merdivenlerden aşağı indiler. Klimanın soğuk havası yüzlerine vurdu. Jeanne buz tutmuş bir aynanın içinden geçiyormuş gibi bir hisse kapıldı.

-Şu zımbırtıyı bir türlü ayarlamayı beceremediler... diye mırıldandı Garaudy.

Duvar boyunca dizili dolaplardan birine yöneldi. Açtı, hiç çekinmeden mayosunu çıkardı, siyah bir boxer giydi ve yine aynı renkte bir sutyen taktı.

Ayağa kalktı ve Jeanne’a bakarak sordu:

-Bu küçük şömizye nedir?

Jeanne’ın üzerinde, son derece ince sutyeninin hatlarını belli eden, siyah transparan, pamuklu çok ince bir gömlek vardı. Bir bombanın parçalarını tanıtan bir bomba imha uzmanının soğuk ses tonuyla cevapladı.

-Pamuk. İnce ilmikler. Joseph.

-Bu erkekleri delirtiyor olmalı, değil mi?

Gülüştüler. Jeanne bu kadınla bir brunch yapabileceğini düşünüyordu. Erkekler hakkında saçma sapan şeylerden bahsedeceklerini. Ama Helene Garaudy siyah

bir bluz çıkardı. Beyaz bir yaka. Siyah bir başörtüsü...

Jeanne şaşkındı. Psikiyatr bir rahibeydi. Böylece, Marion Cantelau'nun vahşice öldürülmesi karşısında gösterdiği soğukkanlılık da açıklığa kavuşuyordu. İnancın evrensel gücü.

-Size Rahibe Helene'i takdim ederim, dedi hafif bir reverans yaparak. Sion Karmellitleri tarikatından. Bettelheim Enstitüsü'nün yüzde ellisi rahip ve rahibelerden oluşuyor. Ve sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, yönetim, bu yüzde ellinin.

Jeanne şaşkınlıktan cevap veremiyordu.

-İnsanların görünüşlerine aldanmayın, diye gülümsedi rahibe. Özellikle de tamamen çıplak olduklarında...

-32-

Kötü kokuyor, değil mi?

Jeanne da aynı fikirdeydi. Şu an Pavois Laboratuarları'nın camlı binalarının önünde duruyordu. Laboratuarlara geleceğini söylediğinde Bernard Pavois ona katılmayı önermiş, sonra dışarıda da ona eşlik etmişti. Jeanne nedenini merak ediyordu. Her tarafta ağır, kalıcı ve baskın bir koku vardı.

-Saint-Denis fabrikalarından geliyor, diye açıkladı iriyarı adam. Bölgedeki gelişen sanayinin kalıntıları. XIX. Yüzyıl sonundan itibaren Seine-Saint-Denis bölgesinde bu kadar çok fabrika kurulmasının sebebini biliyor musunuz?

-Hayır.

-Rüzgârları nedeniyle. Parisli para babaları, sanayi kokularının başkente doğru gelmesini istemiyorlardı. Ve özellikle de. Paris'in kibar mahallelerinin yer aldığı batıya doğru. Ben çocukken, La Villette mezbahalarından gelen kemiklerin yakıldığı yerleşim bölgelerinin yanı sıra Aubervillers'deki Saint-Gobain fabrikaları, kükürt kokuları yaymayı sürdürerek faaliyet gösteriyordu. O zamanlar "Kükürt kokuyor" veya "Leş kokuyor" denmez, "Auberviliers kokuyor" denirdi.

-Bu bölgede mi doğdunuz?

-Bondy'de. Andre Malraux gibi.

Jeanne başını çevirdi, candan ve betondan yapılmış uzun binaya dikkatle baktı. Bilimsel faaliyetlerin sürdürüldüğü binlerce metrekare. Steril alanları, bilgisayarları ve beyaz önlüklü

araştırmacılarıyla dört kat. Bernard Pavois'nın başarısının ispatı. Unutulmuş bir banliyönün tam göbeğinde, son derece aseptik bir bilim merkezi.

-9-3 her yere çıkar, dedi Jeanne ironik bir tonda.

-Burada yatırım yapılması koşuluyla. Hep bölgem için bir şeyler yapmak istedim. Bu nedenle de bu laboratuarı buraya kurdum. Bir araştırma merkezinde anlamsız bir hayat sürebilirdim, ama onlara, herkese, bu banliyönün sadece bir

kirlilik, sefalet ve şiddet cehennemi olmadığını göstermek istedim. Başarılı oldum mu, emin değilim. Aslında bugün bizim buralar, daha çok, mahallelerde çıkan ayaklanmalar ve saklandıkları bir elektrik trafosunda ölen iki zavallı çocukla tanındı...

İlk karşılaştıklarında Bernard Pavois, ona sevimsiz ve soğukkanlı bir Buda gibi görünmüştü. Bugün ise tutkulu, militan, öfkeli birine benziyordu. Sıcakkanlı bir Golem.

-Sigaraya içebilir miyim? diye sordu Bernard pavois. Kokusu sizi rahatsız eder mi?

-Burada mı?

-İşte buranın avantajı, dedi Jeanne'a göz kırparak. Daha kötüsü olamaz.

Sakin hareketlerle bir sigara yaktı. Jeanne onun alışılmamış bir cazibesi olduğunu şaşkınlıkla fark ediyordu. Gücünün, sakinliğinin ardındaki gerçek kibarlık, sevme ve koruma arzusu hissediliyordu. Eşini mutlu edebilecek bir adam, ama birkaç gün önce de hayatı mahvolmuş bir adam.

-Gazeteleri okudum, dedi. Moncey Sokağı'ndaki yangın. Meslektaşınızın fotoğrafını tanıdım. Nelly cinayetiyle bağlantılı mı?

-Adı François Taine, katil için tehlike arz eden bir şeyler bulmuştu. Her şey onun öldürüldüğünü gösteriyor.

Pavois sessizliğini korudu. Jeanne onun beylik taziye sözleri söylemeyeceğini biliyordu. Ürkütücü yorumlarda bulunmayacağını da.

-Soruşturmayı siz mi devraldınız? Diye sordu, sigarasından derin bir nefes çektikten sonra.

-Açık sözlü olmak gerekirse, hayır. İlk gelişimizde de burada bulunmamın hukuki bir dayanağı yoktu.

-Anlamıştım.Yargıç, arkadaşınızdı, değil mi?

-Çok yakın. Ve katilin kim olduğunu bulmadan soruşturmayı bırakmayacağım.

Göz alabildiğince uzanan otluk alanda yürüyorlardı. Garches'ın mükemmel çimleriyle karşılaştırıldığında laboratuarın bahçesi son derece cansızdı. Yer yer sararmış, yer yer çıplak, orada burada çamur birikintilerinin göze çarptığı bir bahçe.

-Ne öğrenmek istiyorsunuz?

Jeanne, buraya Nelly Barjac hakkında sorular sormak için gelmemişti. Otizm ile genetik arasındaki olası bağlantıları da sormayacaktı. Ne soracağını gayet iyi biliyordu: tarihöncesi...

-Belirli bir konuyla ilgileniyorum. Genetik ile tarihöncesi arasında bir bağlantı var mı?

-Soruyu anlamadım.

-Mesela,ilkel insanların karyotipi farklı mıydı?

-Bunu paleoantropologlarla görüşmeniz gerekiyor. Bazı isimler biliyorum, eğer isterseniz.

-Peki ya siz, siz ne biliyorsunuz?

-Pek fazla bir şey bilmiyorum. Size bazı temel bilgiler verebilirim, ama önce serin bir yere girelim. Yakıcı güneşin altında erimek üzereyiz.

Yolda,Bernard Pavois ona her katı, laboratuarının her yerini, büyük bir mütevazılık içinde gezdirmeye çalıştı. İlk gelişinde olduğu gibi Jeanne kelimenin tam anlamıyla büyülendi. Yansıyan güneşin altında laboratuarlar kristal gibi parlıyordu. Peş peşe sıralanmış cam gereçler,metal eviyeler, pipetler parlaklığı ve ışık huzmelerini çoğaltıyordu. Mikropların giremeyeceği steril alanların yanından geçtiler. Tozun zerresinin bile görülmediği basınç odaları. Binoküler mikroskoplarla bağlantılı bilgisayarların bulunduğu inceleme odaları...

Pavois her odanın, her cihazın önünde durarak, bir karyotip çıkarmayı sağlayan işlemler zincirini açıklamayı sürdürdü. Hücrelerin izolasyonu için santrifüj aygıtı. Kültüre bırakmak için 37 derecede sabitlenmiş etüvler. "Metafaz"ı gözlemlemek, kromozomları ayırmak, sonra onları renklendirmek ve sıraya koymak için binoküler mikroskoplar. Her örnek, sadece ona mahsus bir numarayla -tarihi de içeren on rakam- kayda alınıyordu. Sonuç hastaya,

jinekoloğa, kliniğe veya hastaneye gönderiliyordu.

-Ya tarihöncesi? Diye hatırlattı jeanne.

-Size söyledim, bu konuda uzman değilim.

-Tarihöncesi insanlarının karyotipi farklı mıydı, değil miydi?

-Elbette farklıydı. Bir Neandertal insanında, günümüz insanındaki gibi 46 değil, 48 kromozom vardı. Şempanze gibi.

-Günümüz modern insanının gen haritasındaki evrim ne zaman durdu?

-Hiçbir fikrim yok. Ve uzmanlarında bunu bilmediklerinden eminim. Fosillerden toplanan örnekler karyotipler oluşturmaya imkân vermiyor. Bunu yapabilmek için canlı materyal gerekiyor. Ama kesin olan tek bir şey var, o da evrimimizin hâlâ sürdüğü.Kromozomlarımız sürekli evrim içinde

-Hangi yönde?

-Çok uzun zaman önce, insan türünün X ve Y kromozomları eşit boydaydı. Y, binlerce yıl boyunca kısalmaya devam etti. Ve bugün kadının X'i karşısında son derece cılız kaldı.

-Bu bir gün erkek türünün yok olacağı anlamına mı geliyor?

-Çok doğru. Bir gün dünya üzerinde hiç erkek kalmayacak.

Jeanne, tek başlarına kalmış Amazonlardan oluşan bir dünya hayal etmeye çalıştı. Onun en büyük sıkıntı kaynağı erkekler olduğu halde, bu manzara ona hiç heyecan vermiyordu.

-Bu ne zaman olacak?

-On milyon yıl içinde. Güzelce ağzımızın payını vermek için daha zamanınız var!

Bu şakasını neredeyse çocuksu, ani bir kahkaha izledi, gırtlağının derinliklerinde yankılanan, ama karamsar bir yüz ifadesiyle sonuçlanan bir kahkaha. Jeanne anlamıştı:

Pavois, Nelly’yi düşünüyordu. Kadınını. Aşkını. Öldürülmüş sevgilisini. Jeanne onun sessiz kalmasına saygıyla yaklaştı. Eğer genetikçinin yüreğiyle ilgili söyleyecek bir şeyi varsa, söylerdi. Yoksa, susardı.

-Nelly’nin ofisini görebilir miyim?

-Polisler daha önce baktı.

-Bir göz atabilirsem sevinirim.

-Buradan.

Bir kat yukarı çıktılar. Jeanne burada da standart bir yerle karşılaştı, ama çok genişti.

Büyük pencereler. Düzgün bir şekilde yerleştirilmiş siyah bir çalışma masası. Bir gömme dolap. Evrak dolapları. Jeanne, polislerin alışıldığı üzere buranın altını üstüne getirmemiş olmasına şaşırdı. Masaya oturdu. Pavois ortadan yok olmuştu. Ve Jeanne kendini, hem Nelly Barjac’ın hem de buraları daha önce aramış polislerin yerine koymaya çalıştı.

Telefona dikkatle baktı. Telefon görüşmelerini, mesajlarını araştırmışlardı. Bilgisayarı inceledi. E-mail’lerini de didik didik etmişlerdi. Hiçbir şey bulamamışlardı. Ama onlar da Jeanne gibiydi: Tam olarak ne aradıklarını bilmiyorlardı... Bilgisayarı açmaktan vazgeçti.

Masanın çekmecelerini açtı. Dosyalar buldu. Rakamlardan, şemalardan, simgelerden oluşan bir tür yabancı dilde yazılmıştı. Dünyanın çeşitli yerlerinden ülke ve bölge adları da vardı. Jeanne, Nelly’nin gece yaptığı çalışmaları hatırladı: Halklar arasındaki DNA farklılıkları üzerine Latin Amerika’nın genetik mirasıyla ilgili araştırmalar. Reischenbach hiç kuşkusuz bu araştırmaları incelemeleri için uzmanlara yollamış olmalıydı. Ama ne elde edeceklerdi ki?

Jeanne iyice yerleşti ve masanın üzerini yeniden incelemeye başladı. Çevresine neşe saçan biblolar. Seyahat hatıraları. Bilezik haline getirilmiş Afrika kabukları.Güney Amerika yününden iplikler -şal veya halı parçaları. Hiç kuşkusuz Okyanusya kökenli, küçük ahşap heykelcikler. Ayrıca kâğıt tutturmakta kullanılan mandallar da vardı. Lastikler. Bir zamanlar içinde bisküvi olan, açık renkli balsam ağacından yapılma, üzeri logolu bir kutu. Jeanne kutuyu açtı. İçinde bir sürü kâğıt vardı. Kırtasiye faturaları. Üzerine bir şeyler yazılmış

Post-itler. Jeanne, bunlara polis tarafından el konulmamış olmasına şaşırmıştı, ama çok önemli bir şey çıkmayacağı da aşikârdı.

Biraz daha karıştırdı. Nakliye firmalarına ait bordrolar. DHL. UPS. Fedex. Bazıları boştu. Bazılarında ise göndericinin adresi yazılıydı. Nelly, Amerika'nın dört bir yanından gönderi alıyordu. Jeanne bunların araştırmalarıyla ilgili olduğu sonucuna vardı. Kan örnekleri. Gen analizleri yapmayı sağlayan parçalar...

İçlerinden biri dikkatini çekti -Nikaragua'nın başkenti Managua'dan geliyordu. Göndericinin adı, Plasma Inc. Şirketinden Eduardo Manzarena'ydı. UPS'yle gelen koli 31 mayıs 2008'de Nelly'ye ulaşmıştı. Cinayetten beş gün önce. Managua. François Taine'in Pazar günü bilinmeyen bir numarayı aradığı şehir. Antoine Feraud da Pazartesi sabahı,

Madrid üzerinden oraya uçmuştu.

Jeanne kâğıdı cebine koydu.

-Sizin için verimli oldu mu?

Bernard Pavois ofisin kapısında duruyordu.

-İşe dönmem gerekiyor... Yani odama demek istiyorum. Kendi katıma.

-Elbette, dedi Jeanne ayağa kalkarken. Ben de gidiyorum. Sorun değil.

İriyarı adam asansöre kadar ona eşlik etti. Kapılar açılınca, onunla birlikte kabine girdi -ev sahibi rolünü sonuna kadar oynamak istiyordu. Zemin kata ulaştılar. Klimayla soğutulan beyaz holü hiç konuşmadan geçtiler. Jeanne, Nelly'nin düzenli olarak aldığı koli ve paketlerle ilgili birkaç soru sormayı düşünmüştü, ama içgüdüsel olarak, artık ona soru sormaması gerektiğini hissediyordu.

Binanın girişinde, öğlenden sonrasının boğucu havasında, Bernard Pavois yeniden konuşmaya başladı:

-Geçen sefer sizi şaşırttığımı hissettim. Üzüntümü göstermemiş olmamdan bahsediyorum.

-Üzüntü, gözyaşları olmadan da ifade edilebilir.

-Nirvana mı?.

Sitogenetikçi ellerini ceplerine soktu. Gözlük çerçevesinin ardındaki yarı kapalı gözleri, Buda'nın bilgeliğini çağrıştırıyordu yine.

-Bir yargıç olarak bilmem, ama bir kadın olarak hoşuma gittiniz.

-Öyleyse bana yüreğinizdekini söyleyin.

-Elli yedi yaşındayım, dedi, yeni bir sigara daha yakarken, Nelly yirmi sekizindeydi.

Hemen hemen o yaşlarda iki oğlum var. Nelly güzel bir kızdı. Ben bir güzellik abidesi değilim, bunu fark etmiş olmalısınız. Ama yine de birlikteliğimizin bir ahengi vardı. Bu sizi şaşırttı mı?

-Hayır.

-Aleyhimizdeki her şeye rağmen, Nelly benim son şansımdı. Ve ben onu mutlu edeceğime inanıyordum. Belki, çocuklarımız bile olabilirdi. İşimiz nedeniyle çocuğa pek meraklı olmamamıza rağmen.

-Bir anomaliden mi korkuyordunuz?

-Sadece doz aşımı. Kellog's'ta çalışan biri asla sabah kahvaltısında tatlı gevreği yemez.

-Daha iyi bir benzetme yapabilirdiniz.

-"Pislediğin yerde yemek yeme" mi diyorsunuz?

Pavois bir kez daha kendi şakasına güldü. İlkinden çok daha yüksek, çok daha güçlü, çok daha mutlu bir kahkaha. Jeanne adamla tanıştığında hissettiği duyguyu yeniden yaşadı. Pavois duygularını ustaca yönetiyordu. Nelly ve üzüntüsü aklına geldiğinde gülümsemesi bir anda kayboluyordu. Üzüntü ve neşenin tam bir uyum içinde harmanlandığı bir ruh haline sahipti.

-Size bir sır vermek istiyorum, dedi gözlük çerçevesini düzeltirken. Geçen Perşembe, Nelly'nin cesedi bulunduğunda, katili bulacağıma yemin etmiştim. Onu kendi ellerimle öldürmeye.

Ellerini öne doğru uzatarak devam etti:

-İnanın, bunun için silah aldım. Karmamın, Nelly’nin intikamını almak olduğunu düşünüyordum. Ve sonra, siz ofisime geldiniz.

-Yani?

-Bu karma, sizin karmanız. Nedenini bilmiyorum, ama sizin yazgınızda bu pisliği yakalamak var. Onun peşini bırakmayacaksınız. Sizin avınızda ne sınır, ne de soluklanma olacak. Belki de bu av başka bir hayatta sürüp gidecek. Ama ruhlarınızın -sizin ve o canavarın- kaderi karşılaşmak ve hesaplaşmak.

-Umarım bu yaşamda bunu başarırım.

Bernard Pavois, bir vahiy etkisiyle bitkinleşen Buda gibi gözlerini kapattı.

-Bundan şüphem yok.

-33-

-Taine’in telefon görüşmeleriyle ilgili bir ilerleme var mı?

-Bunu daha önce konuşmuştuk sanıyorum.

-Rehbere kayıtlı olmayan numaralardan söz etmiştik. Nikaragua ve Arjantin’de kimlerle görüştüğünü saptadın mı?

-Sadece Nikaragua’dakini, şimdilik.

-Herifin adı ne?

-Eduardo Manzarena.

Arabasının direksiyonundaki Jeanne cebinden, Nelly’nin ofisinden çaldığı UPS teslim belgesini çıkardı. Onun koliyi gönderen kişi olduğunu biliyordu. Damarlarının karıncalandığını hissetti. Geçen 31 mayısta, Nelly Barjac, Plasma Inc. Laboratuarı’nın müdürü Manzarena tarafından yollanan bir koliyi almıştı. 8 haziranda da François, hiç kuşkusuz bir hematolog, yani kan hastalıkları ve kan yapıcı organlar konusunda bir uzman olan bu adamı aramıştı.

-Hepsi bu kadar değil, diye devam etti Reischenbach. Şu senin psikiyatrın, Antoine Feraud’nun yaptığı görüşmelerin de listesini bir kez daha gözden geçirdim. Sadece Pazartesi günü yaptığı son iki telefon görüşmesini değil. Tüm hafta sonu yaptığı görüşmeleri. Pazar günü, saat 17.00’de Nikaragua’yı aramış.Bir cep telefonu. Kimi aramış, tahmin et?

-Eduardo Manzarena.

-Doğru.Başının çaresine nasıl bakarsın bilmiyorum ama, en sıcak ipucu senin elinde. Ve Managua’ya kadar uzanıyor.

Jeanne cevap vermedi. Bir ilişki vardı, evet. Otizm, kromozomlar ve tarihöncesi arasında. Belki de, Nikaragua kaynaklı bir plazma örneğinde bulunan organik, derin bir şeyler...

-Ya sen, dedi yeniden Reischenbach, sen ne durumdasın?

-Kurbanların patronlarıyla görüştüm. Helene Garady, Bettelheim Enstitüsü.Bernard Pavois, Aynı adı taşıyan laboratuarlar...

-Seninle konuştular mı?

-Evet. Sorun yok.

-Bir yargıcın, böyle paldır küldür gelip sorular sorması onları rahatsız etmedi mi?

-Alışıldık uygulamayı bilmiyorlar, tam tersine yardımcı oldular.

Polis üsteledi:

-Peki senin bu davadan sorumlu olmadığından haberleri var mı?

-Unvana saygı gösteriyorlar.

-Tam olarak neyin peşindesin?

-Bu akşam bu konuda daha fazla şey. Öğrenmiş olacağım.

-Saat 17.00 Jeanne. Fazla zamanın kalmadı.

-Bu senin için de geçerli. Üç kızın gündelik hayatlarını eşeledin mi?

-Evet. Bir şey yok. Yollarının kesişmesini sağlayacak ne ortak bir mekân, ne de ortak bir isim.

-Tarihöncesi müzelerinde meydana gelmiş herhangi bir hırsızlık veya vandallık olayı?

-Araştırdım. *Nada* (İspanyolca,”hiçbir şey”.)

-Ya olay yeri araştırma tarafında? Adli Tıp Enstitüsü’nde? Yeni bir gelişme var mı?

-Varsa bile, onları arayacak olan ben değilim.

-Dava kime verilmiş biliyor musun?

-Hayır. Herhangi bir isim öğrenir öğrenmez seni ararım.

-Onlardan uzak durmam için mi?

-Düşmanlarının kimler olduğunu öğrenmen için.

Jeanne daha ciddi bir tonda konuştu:

-Bu Eduardo Manzarena'nın kim olduğunu öğren. Managua'daki Plasma Inc. şirketinin faaliyet alanlarını araştır. Ve Taine'in Arjantin'de aradığı şu diğer herifin adını da öğren.

-Jeanne, bu akşam her şeyi durduruyorum.

-Tamam. Gece telefonlaşırız.

Porte de La Chapelle görünmüştü. Çevre yolundan ayrıldı ve Chapelle Sokağı'na girdi. Otizmi araştırmıştı. Genetiği de. Geriye tarihöncesi kalıyordu. Isabelle Vioti'nin atölyesine doğru ilerledi.

Hava metrosu hattına ulaşınca, sağa, Chapelle Bulvarı'na, ardından sola, Maubeuge Sokağı'na döndü, Magenta Bulvarı'na varana kadar devam etti. Republique Meydanı'na doğru yol almaya başladı, ama oraya varmadan önce, dosdoğru yukarı, Faubourg-du-Temple Sokağı'na çıkmak için Lancry Sokağı'na girdi. Küçük arabasının içi fırın gibi ısınmıştı. Kliması artık çalışmıyordu -zaten bir gün doğru dürüst çalıştığını hatırlamıyordu. Jeanne kendi terinde boğulacağı hissine kapıldı.

Cep telefonu çaldığında 111 numaranın önünde durmak üzereydi.

-Alo?

-Kumandan Cormier.

Jeanne cevap vermedi. Bir an bu isim ona bir şey ifade etmedi.

-Size bu sabah çiçek getirmiştim.

-Ah, evet, tabii...

-İnsanları alevlerden koruyabilecek maddelerle ilgili araştırmalar yaptım. Film

sektörüyle temasa geçtim. Dublörler, uzmanlar. Bu sabah biraz bilgi topladım. İnsanı alevlerden koruyabilecek herhangi bir ürün yok. Çıplak bir vücudun hiçbir tehlike olmadan alevlerin arasında girmesini sağlayacak bir madde de.

-Bu konuda kuşkum vardı. Teşekkür ederim. Ben...

Asma katta François Taine'le dövüşen, alevler içindeki çıplak adam. Herhangi bir acı hissetmeden yanmakta olan bir canavar. Yoksa hayal mi görmüştü.

-Her şey yolunda mı? diye sordu itfaiyeci. İyi misiniz?

-İyiyim, her şey yolunda. Çiçekler için tekrar teşekkürler.

-Asıl ben teşekkür ederim.

Jeanne arabasından çıktı ve titrediğini fark etti. Sinirleri bir arpın telleri gibiydi, kopma noktasına gelmişti.

Binalar ve avlular arasında bir süre kararsızlık yaşadıktan sonra, bambu ekili alanın arkasındaki atölyeyi buldu. Atölyede büyük bir hareketlilik vardı. Isabelle Vioti'nin, beyaz önlüklü yardımcıları heykelleri iki tekerlekli arabalarla taşıyorlardı. Büstleri, kafaları taşıyan başkaları da vardı. Jeanne kalabalığın içinde patroniçenin kırmızı saçlarını fark etti.

-Taşınıyor musunuz?

Jeanne eşikten içeri girmişti -kapı açıktı.Isabelle Vioti onu hemen tanıdı.Ellerini önlüğüne kurulayarak ona doğru yaklaştı, gülümsüyordu.

-Atölyede değişiklik yapmaya karar verdik. Bazı şeyleri silmeye çalışıyoruz, anlayacağınız... Mekânın ruhunu değiştirmek için.

-Anlıyorum.

-Francesca'nın cenaze töreni bugündü. Polisten kimse gelmedi. Beni arayan da olmadı. Bu normal mi? Katili buldunuz mu?

-Daha çok tam tersi.

-Tersi mi?

Jeanne bu basit kelime oyunundan pişman olmuştu. Ne zamanı, ne de yeriydi. Aniden ciddileşerek devam etti:

-Gazeteleri okumadınız mı?

-Bugün okumadım, hayır.

-Davadan sorumlu olan yargıç. Son gelişimizde benimle birlikte olan. Öldü. Bir yangında. Kuşkusuz, kadınların katili onu da öldürdü.

Isabelle Vioti'nin rengi bir anda attı. Saçlarının çarpıcı rengiyle oluşan kontrastı Klimt'in bir tablosundaki karşıtlığı andırıyordu. Beyaz ile kırmızının kontrastı.

-Siz... Siz tehlikede olduğumuzu mu düşünüyorsunuz? Yani burada, demek istiyorum.

-Hayır. Kesinlikle. Birkaç dakika konuşabilir miyiz?

Kadın, huzursuzluğunu belli etmemek için gözle görünür bir çaba sarf ediyordu.

-Böyle buyurun.

Uzun, siyah bir masanın bulunduğu sergi salonuna geçtiler. Heykeller hâlâ yerlerinde duruyordu.

-Oturun. Ne öğrenmek istiyorsunuz?

-Bazı bilgilere ihtiyacım var, dedi Jeanne lake masaya otururken.

-İşimizle mi ilgili?

-İnsan türünün evrimi hakkında.

Isabelle Vioti hâlâ ayakta duruyordu, şaşırmış gibiydi.

-Bunun soruşturmanız açısından bir önemi mi var?

-Şimdilik karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum.

-Milyonlarca yıllık bir evrimden söz ediyorsunuz... Bunun için bütün gece...

-Bana bir özet geçin.

Kadın ellerini ceplerine soktu -üzerinde kil lekeleri olan beyaz bir önlük vardı. Kararsız gibi görünüyordu. Geçen birkaç saniyenin ardından sordu:

-Bir çay ister misiniz?

-Zahmet etmeyin.

-Hiç zahmet olmaz. Bir termosta, sürekli olarak sıcak su bulundururum.

-Peki, Koyu ve şekersiz.

Isabelle Vioti birkaç saniyeliğine gözden kayboldu. Dumanı tüten iki fincanla geri döndü ve konuşmaya başladı. Arkasında, tarihöncesi döneme ait yaratıklar hem öğrenci hem de davanın ana konusu olarak sanki onları dinliyordu:

-Genel olarak, 6 ile 8 milyon yıl önce, insanın genetik açıdan maymundan farklılaştığı düşünülüyor. O dönemde, Doğu Afrika'da, Afrika kıtasını boydan boya kat eden uzun bir çatlak oluştu. Rift çatlağı. Bu olay, bizim kaderimizi belirleyen ekolojik bir kopmaya yol açtı. Bir tarafta nemli ormanlar varlığını sürdürürken, maymunlar da maymun olarak kaldı. Diğer tarafta topraklar kurudu ve savanaların oluşmasına sebep oldu. Bu yeni koşullar gereği maymunlar vahşi hayvanları görebilmek için arka ayakları üzerinde doğruldular. Böylece iki ayaklılığa ilk adımı attılar ve insanın atası olan -ki en bilinen örneği Lucy'dir- *Australopithe-cus'a* dönüştüler. Adını duymuşsunuzdur. Bu kadın 3,3 milyon yıl öncesine aittir. Ama bir sorun vardı.

-Neydi?

-O.

Isabelle Vioti elini, boyu tam bir metre olan, siyahımsı bir yaratığın üstüne koymuştu. Her şeyiyle bir maymuna benzeyen, ancak ayakları üzerinde dik durabilen bir yaratık.

-Toumaı. 2001 yılında bulundu. 7 milyon yıl öncesine ait. Rift çatlağının oluşmasından önceye. Üstelik Çad'da ortaya çıkarıldı. O halde ekolojik değişimle de herhangi bir ilgisi olamazdı.

-Gerçekten de çatlak olayıyla bir bağı yok mu?

-Bu da, paleoantropologların uzun süreden beri dile getirdikleri şeyi ispatlıyor. İnsanın ortaya çıkışı, Afrika'nın dört bir yanında eşzamanlı oldu. Bulunan türler iklimle, ortamla, karşılaşılan zorluklarla doğrudan bağlantılıydı... Bir arada yaşayan farklı topluluklar bu koşullara uyum sağladı ve yavaş yavaş insan türüne doğru evrim geçirmeye başladı.

-*Australopithecuslardan* sonra ne oldu?

-*Homo habilis* ortaya çıktı.

Vioti başka bir heykele yöneldi. Daha az kıllı, biraz daha uzun -yaklaşık 1,50 metre. Ama çok daha maymunsu.

-En az 2 milyon yıl öncesine ait. Ona bu ad verildi, çünkü taşları, aletleri kullanmaya başlamıştı. Beyni de daha büyüktü. Hepçildi. Henüz avlanmayı bilmiyordu. Daha çok vahşi hayvanların artıklarıyla ve ölü hayvan kalıntılarıyla yetinen bir leş yiyici, her ortama ayak uydurarak, onlarca bireyden oluşan gruplar halinde yaşayan bir tür.

-Sonraki aşama?

-*Homo erectus.Bir* milyon yıl önce ortaya çıktı. Tüm dünyaya dağıldı. On binlerce yıl içinde Yakındoğu'ya, sonra Asya'ya yöneldi.

-Bu türe ait heykelleriniz yok mu?

-On yıldan beri bir kafatası bekliyorum...*Homo erectus'un* çok bilinen iki türü vardır. Bir tarafta yavaş yavaş ortadan yok olan Neandertal insanı ve daha sonra *Homo sapiens sapiens 'e* dönüşecek olan ve kalıntıları Avrupa ile Ortadoğu'da bulunmuş arkaik *Homo* sapiensler, yani Cro-Magnonlar. Şu ünlü Cro-Magnonlar. Doğrudan atalarımız...

Vioti, kürk giymiş, elinde bir mızrak tutan, daha uzun boylu ve daha yapılı bir yaratığın görülmesi için kenara çekildi. Yarısı uzun saçlarla örtülmüş bir yüzün kaba hatları. Bir hard rock grubunun roadie'si (bir müzik grubunun konser öncesi ve sonrası tüm ekipmanlarıyla ilgilenen görevli) olabilecek veya eski tür bir korku filminde çığırından çıkmış bir seri katili oynayabilecek bir adam.

-Tautavel insanı. Avrupa *Erectus'u.* İskeleti Doğu Pireneler'de bulundu. En az 450 000 yıl öncesine ait. Neandertal insanının alt şubesi. Aslında bir "Neandertal öncesi" insanı... Henüz ateşi bilmiyor. İki yüzlü aletler kullanıyor. Avlanıyor ve vahşi hayvanlardan korunmak için mağaralarda yaşıyor. Bazen yamyam davranışları sergiliyor...

Jeanne, katilin, krizler sırasında, bu ilkel yaratıklar gibi davrandığından emindi.

-Bir dinleri var mıydı? Diye sordu.

-Din daha sonra ortaya çıkıyor, mezarlarla birlikte. Bu da yaklaşık 100 000 yıl öncesine dayanıyor. Neandertal insanları ve Cro-Magnonlar doğanın güçlerine saygı gösteriyorlar.

Jeanne cinayet mahallerindeki kanla yazılmış yazıları düşündü.

-O dönemde mi, mağaraların duvarlarına resimler yapmaya başlıyorlar?

-Hayır. Neandertal insanı, fresk sanatını hiç bilmedi. Yaklaşık 30 000 yıl önce de ortadan yok oldu. Bu süre içinde de Cro-Magnon insanı gelişmeye başladı. Ve onunla birlikte de mağara resimleri.

-Cosquer ve Lascaux'daki mağara resimleri de o döneme mi ait?

-Hepsi o çağda yapılmış, evet.

-Bana bu freskler hakkında ne söyleyebilirsiniz?

-Bu benim uzmanlığım değil. Eğer isterseniz, size bir uzmanın telefonunu verebilirim. Bir dostum.

Isabelle Vioti, Sioux yerlilerini andıran, hayvan postlarına bürünmüş bir grup insana doğru yöneldi.

-İşte Cro-Magnonlar.

İlk gördüğünde olduğu gibi Jeanne bu kez de şaşırmıştı: Arkaik insanları, hep hayvan postlarına bürünmüş, mağaralarda yaşayan yarı insan, yarı maymun yaratıklar olarak hayal etmişti. Aslında daha çok, Western filmlerinde gördüğümüz Kuzey Amerika yerlilerine benziyorlardı. Siyah uzun saçlar, deri

tunik ve pantolonlar, sofistike takılar ve aletler.

-Onlar avcı-toplayıcı göçebelerdi. Taşları yontmada, terzilikte ve kürkçülükte uzmanlaşmışlardı... Uygarlık gelişiyor...

-Kabileler arasında çatışma var mıydı?

-Hayır. Daha çok hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Hatta gruplar arasında yardımlaşma olduğu bile düşünülüyor. Her ne olursa olsun, endogaminin önüne geçmek için farklı klanlar arasında evlilikler yapılıyor.

Jeanne, dünyanın en eski kurallarından biri olan ensest yasağı hakkında soru sormayı düşündü, ama şu anda gereği yoktu. Zaten tüm bu konuşmalar, cinayetler ve katil hakkında pek fazla bir ipucu vermiyordu. Katil, şu veya bu döneme ait ritüellerden, işaretlerden etkilenmiş olabilirdi, ama bir tutarlılığı yoktu. Jeanne bir sonuca vardı: Katilin ciddi bir antropoloji kültürü yoktu. Sadece kitaplardan, müzelerden rasgele edindiği hayal ürünleri...

-Sonra, diye devam etti Vioti, neolitik devrim gerçekleşiyor. Yaklaşık 10 000 yıl önce.

Hava yeniden ısınıyor. Hayvan sürülerinin yaşadığı stepler, ormanlık alanlara dönüşüyor. Mamutlar yok oluyor. Rengeyikleri, misk öküzleri kuzeye doğru hareketleniyor. Ve insan, birkaç bin yıl içinde, hayvancılığı ve tarımı öğreniyor. İşte o dönemde insanlar arasında şiddet olayları görülmeye başlıyor. Her kabile komşusunun rezervlerine göz dikiyor. Tahıl stokları. Sürüler... Jean-Jacques Rousseau haklıydı: Şiddet mülkiyetle birlikte ortaya çıkıyor. Bir süre sonra maden devrimi oluyor. Tunç, sonra demir. Dinler gelişmeye başlıyor. Yazı bulunuyor. Böylece tarihöncesinden İlkçağ'a geçiliyor...

Jeanne düşündü. Bu konuşmalardan ne beklediğini fazla bilmiyordu, ama şu ana kadar da herhangi bir ışık yanmamıştı. Ne katilin davranışını aydınlatacak bir şey. Ne de tarihöncesi ile katilin diğer iki saplantısı -otizm ve genetik - arasında bir ilişki kurmayı sağlayacak bir ipucu.

-Açıklamalar için teşekkürler, dedi neredeyse soğumuş çayını içtikten sonra. Size Francesca Tercia hakkında birkaç soru sorabilir miyim?

-Elbette, buyurun.

-Atölyenizde ne kadar süreden beri çalışıyordu?

-İki yıl.

-İki alanda eğitim almıştı, değil mi?

-Evet. Heykel ve antropoloji.

-Onu nasıl işe aldınız?

-Barcelona'daki CosmoCaixa Bilimler Müzesi'ne bir heykel yerleştiriyordum. Yanıma gelip dosyasını verdi. Bir saniye bile tereddüt etmedim.

-Fransa'da nasıl yaşıyordu? Kendine bir yol seçmiş miydi?

Vioti heykelleri gösterdi.

-Yolu, onların yoluydu. Toumai'yle, Neandertal insanlarıyla, Magdalenien insanlarıyla yaşıyordu. Gerçek bir tutkun.

-Erkek arkadaşı var mıydı?

-Hayır. Tüm hayatı heykeldi. Üstelik sadece burada değil. Evinde, yani Montreuil'deki loftunda da. Daha çağdaş, daha kişisel bir çalışma yürütüyordu.

-Bu çalışmalar neyle ilgiliydi?

-Oldukça olağandışı. Bizim kalıp tekniklerimizden yararlanıyordu, ama bunları gerçeküstü kişilerin yer aldığı modern sahneler yaratmakta kullanıyordu. Özellikle çocuklar. Gerçekten iç karartıcı şeyler... Ama yavaş yavaş tanınmaya başlamıştı. Bir sergi bile açtı.

-Francesca'nın loftunun anahtarları siz de var mı?

-Bir çiftini hep burada bırakırdı.

-Onları alabilir miyim?

Isabelle Vioti tereddüt etti.

-Bunu size sorduğum için özür dilerim ama... bir yargıcın gelip bizzat sorular

sorması pek alışıldık değil, sanırım?

-Kesinlikle alışıldık değil.

-Gerçekten dosyadan sorumlu sorgu yargıcı siz misiniz?

-Hayır.

-Bundan emindim, diye gülümsedi kadın. Öyleyse bu... tamamen kişisel bir şey, değil mi?

-Artık kişisel olamaz. Ölen yargıç François Taine, benim dostumdu. Ve katili durdurmak için her şeyi yapacağım.

-Beni burada bekleyin.

Isabelle bir dakikalığına gözden kayboldu. Salona alacakaranlık hâkim oluyordu. Heykellerin gözleri, gizemli bir galaksinin yıldızları gibi karanlığın içinde parlıyordu. Işığı hâlâ dünyaya ulaşmaya devam eden ölü bir galaksi.

-İşte. Feuillantines Sokağı, numara 34. Montreuil'de, Croix-de-Chavaux'nun yakınında.

Jeanne'ın avcuna bir çift anahtar bıraktı.

-Sizi baştan uyarayım, içerisi karmakarışık bir halde. Oraya, cenaze töreni için elbise almaya gitmiştim. Francesca'nın Arjantin'de hiç kimsesi yoktu. Diktatörlük döneminin bir çocuğu. Anne babası rejim tarafından öldürülmüş. Ben...

Vioti sustu, duygulanmıştı. Biraz sonra yeniden konuşmaya başladı:

-Oraya gittiğimde tuhaf bir şey fark ettim...

-Atölyesinde mi?

-Evet. Bir heykel eksikti.

-Hangi heykel?

-Bilmiyorum. Bitirmek üzere olduklarından biri. Francesca, atölyenin tam

ortasındaki bir tür iskelenin üzerinde çalışıyordu. Heykeli dik tutmaya ve bitirdiğinde de oradan indirmeye yarayan makara ve çıkrıklardan oluşan bir sistem. İskelenin üstünde hiçbir şey yoktu, ama kablo sistemi yeni kullanılmıştı. Gözümden kaçmadı. Bu benim mesleğim.

Reischenbach ve adamları bu ayrıntıyı fark etmemişti.

-Belki de bu heykeli galeriye vermiştir?

-Hayır. Telefon ettim. Galericiler hiçbir şey almamış. Zaten altı aydan önce bir şey beklemiyorlardı. Onlara göre Francesca, insanları heyecanlandıracak gizli bir proje üzerinde çalışıyordu.

-Bu heykelin biri tarafından çalındığını mı düşünüyorsunuz?

-Evet. Kuşkusuz ölümünden sonra. Bu son derece delice bir şey.

Jeanne'ın nöronları birbirine bağlanıyordu. Gerçek, Isabelle Vioti'nin düşündüğünden çok daha deliceydi. Ve o bunu hissetmişti.

Hırsızı biliyordu.

François Taine'in bizzat kendisiydi.

Ölümünden birkaç saat önce yolladığı son mesaj hâlâ kulaklarındaydı: "Saat 22.00'de bende ol. Önce gidip Francesca Tercia'nın, üçüncü kurbanın evinde bir şeylere bakacağım. Göreceksin. Çok çılgınca bir şey!" Bu söylenebilecek en hafif şeydi. Onunla konuşmadan önce Taine, Francesca'nın evine gidip bu heykeli almak istemişti. Neden?

Ama Francesca başka bir gerçeği daha biliyordu.

Çok daha delice bir şeyi.

Jeanne o heykeli görmüştü.

Yangında Taine'le birlikte yanan şu garip yaratık.

Jeanne'ın katil sandığı şu Gollum. Alevlerden kapkara olmuş bir tür çocuk-canavar. Hareketlerinin ve vücut biçimsizliğinin sebebi, silikonun alevler içinde

erimesiydi. Ve o bunu bir saldırı olarak algılamıştı: François Taine'i alevlerin içine atmaya çalışan katil. Aslında her şeyi tersinden değerlendirmek gerekiyordu.

Taine, ne pahasına olursa olsun, heykeli alevlerden kurtarmak istiyordu. İşte bu nedenle, kollarında plastik, reçine ve vernik bulunmuştu. Eriyen heykelin kalıntıları. İşte bu nedenle, katilin cesedini hiçbir şekilde bulamamışlardı. Katil orada değildi. Her ne olursa olsun o dairenin içinde yoktu.

Orada sadece bir heykel vardı.

Taine'le birlikte ölüme mahkûm edilen heykel...

Isabelle Vioti hâlâ konuşuyor, ama Jeanne artık onu duymuyordu.

Aklına her şeyden fazla kurcalayan iki soru vardı.

Francois Taine neden o heykeli almıştı?

Neden, her ne pahasına olursa olsun onu alevlerden korumak istiyordu?

-34-

Bir çıfıt çarşısı.

Bu kelime zayıf kalıyordu.

Maskeler. Büstler. Kollar. Raptiyelerle tutturulmuş fotoğraflar. MR görüntüleri. Çizimler. Kavanozlar. Boya paletleri. Resim fırçaları. Cam gözler. Saçlar. Reçineden dişler ve tırnaklar. Alçı torbaları. Seramik toprağından tuğlalar. Kauçuk bloklar...

Ve heykeller.

Dondurucu bir gerçeklik.

Hepsi duvar boyunca sıralanmıştı. Tahtalar ve dört ayaklı destekler üzerine yerleştirilmişti. Boya kovalarının ve iplerin arasına sıkıştırılmıştı. Sekilerin üzerine konmuştu. Isabelle Vioti'nin kahverengi ve bej heykelleriyle hiçbir ilgisi yoktu. İlkel çağların suratları ve kürkleriyle de. Burada, modern bir çağın tam ortasındaydı. Ve özellikle de ilkel çağları mutlu günlere benzeten bir şiddetin içinde.

Francesca Tercia sadece korku yontuyordu.

Sadece çocuklarla ilgili.

Ve çocuklar kurban değillerdi.

Tam aksine, işkenceyi yapanlar onlardı.

Jeanne, kurşun ve çinko armatürlerin altında dolaşıyordu; atölye, modern bir lofta dönüştürülmüş, XIX. Yüzyıldan kalma bir sınai imalathanesiydi. Eğimli camlardan içeriye, günün son ışıkları giriyordu. Heykellere yaklaştı.

Bir ayaklığın üzerinde, bir çocuk, öğretmeninin işaretparmağını bir okul masasının üzerine monte edilmiş kalem açacağına sokmuştu. Çocuk, kalem talaşları yerine et parçalarının döküldüğü şeffaf hazneye bakarken kurban böğürüyordu.

Başka bir yerde, canlı renklerde bir bermuda şort ile bir tişört giymiş başa bir çocuk bir kedi yavrusunun gözlerini çay kaşığıyla oyuyordu. Dört ayaklı bir sehpanın üzerinde, sımsıkı bağlanmış, bacakları ayrık, külotu inik küçük bir kız vardı. Onun üzerinde de, diz çökmüş genç bir oğlan, elindeki, geyik boynuzunu andıran koyu turuncu renkli bir havuçla oynuyordu.

Bir başka sahnede, yere oturmuş salopetli bir oğlan çocuğu özenle bir sineğin kanatlarını yolarken tasvir edilmişti. Çocuğun kendisinin de, çok lensli ve kıllı gözleriyle koca bir sinek kafası vardı.

Francesca bu fikirleri nereden buluyordu?

Jeanne “kalem açacağı” eserine doğru yaklaştı. Francesca,heykelin alt kısmına yapıştırılmış beyaz bir kâğıda *Zavallı Bayan Klein* yazmıştı. Kuşkusuz heykelin adı buydu. Bunun anlamı neydi?

Aklına bir şey geldi. Bu sabah, Helene Garaudy ona, otizmi ilk inceleyen psikanalistlerden biri olan Melanie Klein’dan bahsetmişti. Bu basit bir rastlantı mıydı? Bir ayrıntı dikkatini çekti: Çocuk ve “öğretmen” otuzlu yılların modasına göre giyinmişti.

Jeanne cep telefonunu çıkardı ve enstitü müdiresinin numarasını tuşladı.

-Helene?

Ona “rahibe” veya buna benzer bir şekilde mi hitap etmeliydi? Ama kadının ses tonu hep aynıydı: modern, dinç, neredeyse “jetset”...

Jeanne hemen sordu:

-Bu sabah bana, XIX. Yüzyıl başlarında otizmle ilgilenmiş Melanie Klein’dan söz etmiştiniz.

-Evet.

-Sorum için özür dilerim, ama Melanie Klein ile bir... kalem açacağı arasında bir bağ görüyor musunuz?

-Elbette.

Artık sihirli bir değnek haline gelen rasgele bir yoklama.

-Melanie Klein, otistik çocuğun sembolik yetersizliğini gözler önüne seren ilk bilim insanlarından biriydi. Birine ait bir nesne otistik bir çocuğa o kişiyi hatırlatmıyordu. O nesne *Gerçekten* o kişinin kendisiydi. Klein, Dick adında küçük bir oğlan çocuğu üstünde çalışıyordu. Bir gün çocuk, Klein'ın açtığı kurşunkalemin talaşlarına bakarak "Zavallı Bayan Klein" demişti. Psikanalist kadın ile onun kendisine yaptırdığı resimleri hatırlatan bu talaşlar arasında ayrım yapamıyordu. Çocuk için kurşunkalem, "Bayan Klein"ın kendisiydi...

Jeanne rahibeye teşekkür etti ve telefonu kapattı. Francesca, demek ki otistik bir çocuğun zihinsel durumunu tasvir etmişti. Peki Francois Taine'in aldığı heykel neyi tasvir ediyordu? Katilin otizmiyle bağlantılı bir sır mıydı? Bir ilk travma mı? Eğer öyleyse, Arjantinli sanatçı bu olayı nasıl biliyordu?

Alevler arasında gördüğü silueti hatırlamaya çalıştı. Gözünün önüne, sadece, korlaşmış saçlarıyla François Taine'le mücadele eden kısa boylu bir yaratık geldi. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Jeanne, kil ve vernik kokuları arasında dolaşmaya devam etti. Bu büyük çıfıt çarşısında sakin sakin geziniyordu. Önceki gün, Antoine Feraud'nun dairesini ararkenki coşkusundan çok uzaktı. Sanki alacakaranlık doğrudan damarlarına çöküyor ve ona sakinlik ve soğukkanlılık veriyordu.

Üzerinde bir bilgisayar, boya tüpleri, kumaş parçaları, spatulalar, sayfaları kâğıtlarla işaretlenmiş kitaplar bulunan bir çalışma masası -daha çok bir tasarım masası- dikkatini çekti... Çevresini dolandı ve duvara doğru yaklaştı. Francesca Tercia, eski siyah-beyaz fotoğrafları, eskizleri, bazı gecelerde çekilmiş polaroidleri raptiyelemişti.

Jeanne, fakülte mezuniyet töreninde çekilmiş bir grup fotoğrafına dikkatle baktı. A4 formatında, eski bir resimdi. İçgüdüsel olarak bunun Buenos Aires Üniversitesi'nden bir sınıf fotoğrafı olduğunu tahmin etti, plastik sanatlar veya paleoantropoloji sınıfının Gözlerini kısarak Francesca'yı resimde bulmaya çalıştı. Genç kadın arka sırada ayakta duruyordu.

Çarpıcı bir ayrıntı vardı: Erkek öğrencilerden biri, güleç yüzlü ve kıvırcık saçlı bir oğlan, keçeli kalemle daire içine alınmış ve " *Te quiero* " (lspanyolca,"Seni seviyorum!") yazılmıştı. Jeanne bunun Francesca'nın yazısı olmadığını hissetti. Duygularını ifade eden bu resim, o dönemde, Francesca'ya bu güleç yüzlü oğlan

tarafından yollanmış olmalıydı... Nişanlısı mıydı? Kısa bir süre, bu genç adamın Joachim olup olamayacağını düşündü... Hayır. Jeanne onu bu şekilde *hayal etmiyordu.* Fotoğrafı özenle duvardaki yerinden çıkardı ve arkasını çevirdi: "BAÜ, 1998." Buenos Aires Üniversitesi'nin kısaltmasıydı. Resmi çantasına attı.

İkinci kata, konut olarak kullanılan bölüme çıktı. Başka bir dünyaya girmiş gibi oldu. Etraf son derece düzenliydi, pastel renkler ve hafif eşyalar. Çılgın sanatçı Francesca burada tertipli bir genç kıza dönüşüyordu. Birkaç hafta içinde "50 kiloya inmek isteyen kadına." Üzerinde "50" yazan kendinden yapışkanlı kâğıtlar, hâlâ her mobilyanın üstünde duruyordu.

Polislerin her şeyi götürdüğünü anlaması için Jeanne'ın fazla çaba sarf etmesine gerek yoktu. Özel evraklar, kişisel eşyalar, hepsi götürülmüştü. Burada oyalanmanın yararı yoktu. Zaten karanlık da çöküyordu. Saat 21.00'i geçiyordu.

Merdiveni inerken cep telefonu çaldı.

-Haleflerimizin ismini öğrendim, dedi Reischenbach. Davaya Paris Mahkemesi'nden Tamayo atanmış. Soruşturma ekibinin başına da 36 Numara'nın baş komiserlerinden Batiz getirilmiş.

-Tamayo aptalın tekidir. Beyninde sürekli rekabet halinde olan iki nöron vardır.

-Bu da, onu Batizden bir adım öne çıkarıyor. Bir gıdım bile ilerleme kaydedemezler.

-Kahretsin.

-Neden hayıflanıyorsun? dedi polis. Bu tür yeteneksiz adamlar, tek başına çalışman için sana kolaylık sağlar.

-Ben çalışmıyorum. Eşeleniyorum. Bütün imkânlar onların elinde olacak.

-Yeni bir şey var mı?

Jeanne'ın aklına çalınan heykel geldi. Suçun ispatına yarayacak, ancak alevler arasında yok olmuş bir delil. Francesca'nın Joachim'i tanıdığına inanıyordu. Ama somut bir şey yoktu.

-Hayır. Ya sende?

-Eduardo Manzarena hakkında bilgi topladım. Herif, Managua'nın en önemli özel kan bankasının yöneticisi. Gerçek bir kurum. Diktatör Moussaka döneminden beri varlığı sürdüren bir yer.

-Somoza, demek istiyorsun.

-Ha... evet. Yetmişli yıllarda Manzarena, Managua köylülerinden kanlarını parayla satın alıyor ve onları Kuzey Amerika'ya fahiş fiyatla satıyormuş. Herifin lakabı "Managua Vampiri"ymiş. Bazı ölümler olmuş. Managua halkı da laboratuarı ateşe vermiş. 1979'daki devrimin koşullarını hazırlayan olaylardan biri de bu gibi görünüyor.

Jeanne bu olayı bilmiyordu, ama küçük solcu yüreğini heyecanla çarptıran Sandinista devrimini çok iyi hatırlıyordu. Jeanne soruşturmanın onu, eskiden ziyaret ettiği ve son derece etkilendiği bu ülkeye sürüklemesinden dolayı şaşkındı.

-Kokolar iktidarı ele geçirince...

-Sandinistalar komünist değil, sosyalistti.

-Kısacası, Manzarena ortadan kaybolmuş. Hükümetler birbirini takip edip, sağ yeniden iktidara gelince de Manzarena tekrar ortaya çıkmış. Başkentte yeniden bir kan transfüzyon laboratuarı açmış: Plasma Inc.

Francois Taine ve Antoine Feraud neden bu kan tüccarını aramıştı? Manzarena, Nelly Barjac'a ne yollamıştı? Özel bir örnek mi? Managua Vampiri ile Joachim'in arasında ne tür bir ilişki vardı? Baba ile oğlu Nikaragua'dan mı geliyordu?

Jeanne atölyeden çıktı. Kapıyı kilitledi. Arabasına doğru yöneldi.

-Taine'in aradığı rehberde kayıtlı olmayan ikinci numarayı öğrenebildin mi? Arjantin'deki şu numara?

-Evet. Ancak anlaşılmaz bir durum. Kuzeybatıdaki bir şehirde bulunan bir tarım enstitüsü. Tocu... veya Tucu...

-Tucuman. Aynı adı taşıyan eyaletin başkenti. Onları aradın mı?

-Onlara ne diyecektim? Üstelik bu enstitünün bu olayda bir rolü olduğunu sanmıyorum.

-Numaraları bana ver.

-İmkânsız Jeanne. Bu konuda anlaşmıştık. Bu akşama kadar elimden geleni yaptım. Yarın her şeyi Batiz ve ekibine devredeceğim. Artık beni ilgilendirmiyor. Ve seni de.

Jeanne Twingo'suna bindi.

-Bana numaraları ver Patrick. İspanyolca biliyorum. Bu ülkeleri tanıyorum. Bu herkes için bir zaman kazanımı.

-Üzgünüm Jeanne. Çizgiyi aşamam.

Jeanne dişlerini sıktı. Bölük pörçük de olsa bir şeyler anlamıştı. Reischenbach iyi iş çıkarmıştı.

-Tamam. Başka şeyler öğrenirsen bu gece beni ara. Olmazsa yarın sabah konuşuruz.

Fazla uzatmadan vedalaştılar. Polisin bu tutumu ilk işaretti. Yarından itibaren kimse onunla konuşmak istemeyecekti. Hiçbir bilgiye ulaşamayacaktı.

Porte de Montreuil'e doğru giderken yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışıyordu. Üç kurban. Bir hemşire. Bir sitogenetikçi. Bir heykeltıraş. Otistik eğilimleri olan bir katil. Nikaragua'da bir kan transfüzyon laboratuarı. Arjantin'de bir tarım enstitüsü. Şüphesiz bir çocuğu -ve bir travma sahnesini- tasvir eden, çalınmış bir heykel. Managua'ya uçmuş bir psikiyatr.

Bir dâhi olmadıkça, bu parçaları birleştirmenin imkânı yoktu. Yine de Jeanne doğru yolda olduğundan emindi. Ve özellikle de Managua, gecenin içinde akkor haline gelmiş bir şehir gibi parlıyordu, her şeyin anahtarı olan bir şehir...

Porte de Vincennes. Nation. Jeanne başının döndüğünü hissetti. Saat 22.00'ydi. Gün boyunca hiçbir şey yenmemişti. Midesi, obüs tarafından dövülmüş bir savaş alanındaki çukur gibiydi. Lyon Garı'na doğru yöneldi, sonra Paris'in merkezine girdi.

Mantık, evine dönmesini gerektiriyordu.

Pirinç pilavı. Kahve. Soda. Ve uyku.

Ama Jeanne’ın aklında başka bir şey vardı.

-35-

Galerinin kabul salonunun kapasitesinin çok üstündeki davetliler, Seine Sokağı'ndaki kaldırımda şampanyalarını yudumluyordu. Jeanne biraz uzağa park etti. Günün sonunda şans yüzüne gülmüştü. Isabelle Vioti'den birkaç saat önce numarasını ve adresini aldığı, mağara resimleri uzmanını telefonla aramıştı. Adam Jean-Pierre Fromental adında bir galericiydi, tam da o gece bir sergi açılışı için kokteyl düzenliyordu. Küçük bir gece ziyareti yapmak için bulunmaz bir fırsattı...

Arabasından çıktı, üstünü düzeltti ve bir sergi açılışına giden, sözüm ona sergilenen eserlerle ilgilenen, ama her şeyden önce hayatının erkeğini arayan Parisli bir kadın hüviyetine büründü.

Çekici bir kadın rolünü nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

Omzunda çantası, kalabalığın içinde kendine yol açtı ve galeriye girdi. Görebildiği kadarıyla -daracık mekânı tıka basa doldurmuş kalabalık nedeniyle eserler neredeyse hiç görünmüyordu- Afrika sanatıyla ilgili bir sergiydi. Veya Okyanusya sanatı.

Jeanne kime danışacağını düşünüyordu ki, doğrudan bir defile podyumundan inip gelmiş gibi bir intiba yaratan siyahi, genç bir kadını fark etti. Davranışlarından mekânın yabancısı olmadığı anlaşılıyordu. Bir ihtimal Fromental'in asistanı bile olabilirdi.

Jeanne ona seslendi ve galerinin sahibini nerede bulabileceğini sordu. Genç siyahi kadın, ona "Böyle sıradan bir adamla kim konuşmak isteyebilir?" dercesine acıyarak baktı. Şaşırtıcı bir güzelliği vardı.Yüzünde doğallıktan uzak hiçbir şey yoktu. Sadece insanın nefesini kesen bir çekicilik, bir uyum, bir gerçeklik dışında. Hem doğal hem gizemli. Meşale gibi parlayan siyah ve beyaz iri gözleri gerçeğe, siyah kayaları andıran elmacıkkemiklerinin ve ipeksi omuzlarının altına saklanmış bir hazineye giden yolu aydınlatıyordu.

Kendisini takip etmesini işaret etti. Küçük bir odanın kapısına ulaşana kadar davetliler arasında slalom yaparak ilerlediler, Afrikalı kadın kapıya vurma gereği duymadan açtı.

Altmışlı yaşlarda bir adam, karton kutuların ve tahta sandıklarının arasında ayakta duruyordu, arkası dönüktü.

Cep telefonuyla konuşuyordu:

-Aicha mı? Ama onu kapı dışarı ettiğimi gayet iyi biliyorsun, tatlı kedim. KAPI DIŞARI ETTİM! Benden istediğin gibi... Ben... Evet... Elbette...

Jeanne siyahi genç kadına baktı. Durumu anlamak için Saint-Cyr'de (Fransız kara ordusuna subay yetiştiren askeri okul) öğrenim görmüş olmak gerekmiyordu. Galerici döndü ve kendisine bakan iki kadını görünce irkildi.

Anında telefonu kapattı ve yalvaran bir ses tonuyla konuştu:

-Aiche...

-Git kendini becert.

Siyahi prenses gözden kayboldu. Fromental, zoraki bir gülümsemeyle Jeanne'ın karşısında saygıyla hafifçe eğildi. Üzerinde Parisli yaşlı playboyların standart üniforması vardı. Lacivert kruvaze bir ceket. Açık mavi çizgili ve beyaz yakalı Charvet gömlek. Püsküllü mokasenler. Arkaya doğru taranmış, seyrelmiş saçlar. Esmerleşmiş bir ten -yat bronzluğu...

-İyi akşamlar... Küstah tavrını takınmış, boğuk bir sesle konuşmaya başlamıştı. Tanışmıyoruz, sanırım. İlgilendiğiniz bir parça mı var?

Jeanne'ın keyfi yoktu.

-Jeanne Korowa, dedi üç renkli hüviyetini uzatırken. Nanterre Asliye Ceza Mahkemesi sorgu yargıcı.

Fromental şaşırdı.

-Ama bütün eserlerin sertifikaları var. Ben...

-Buraya onun için gelmedim. Size bazı fotoğraflar göstereceğim.Siz de bana fikrinizi söyleyeceksiniz. Hepsi on dakika içinde biter. Tamam mı?

-Ben... dedikten sonra odanın kapısını kapattı. İyi. Tamam...

Jeanne çantasından resimleri çıkardı. Cinayet mahallerinin duvarları üzerindeki kanlı motifler. Galerici gözlüğünü taktı ve fotoğraflara baktı. Kapı kapanmasına rağmen arkadaki gürültü patırtıda azalma olmamıştı.

-Bana... bana neyle ilgili olduklarını açıklayabilir misiniz?

-Cinayet mahalleri.

Fromental gözlüğünün üstünden baktı.

-Şu son cinayetler mi?

-Daha fazla bir açıklama yapamam. Üzgünüm.

Adam başını salladı. Sabahtan beri konuştuğu herkesin bu cinayetlerin acımasızlığı ve barbarlığı karşısındaki soğukkanlı duruşu Jeanne'ı şaşırtmıştı. Sanki kurgu dünyası -sinema, televizyon, kitaplar- ve bu dünyanın yaptığı şiddet bombardımanı, herkesi en çılgın vahşeti bile kanıksar hale getirmişti.

-Isabelle Vioti'yi tanıyor musunuz?

Bu durum adamın kaygılarını biraz olsun gidermişti.

-Bu soruşturma bağlamında kendisinden görüş aldım. Hepsi o kadar.

Galerici yeniden fotoğraflara baktı.

-Bu kan mı?

-Kan. Tükürük. Dışkı. Ve pigment.

-Ne tür bir pigment?

Jeanne bu konuyu hiç eşelemediğini düşündü, tamamen unutmuştu. Urucum. Amazon ormanlarından gelmiş bir bitki. Paris'te bulmak pek kolay olmasa gerekti.

-Urucum. Amazon yerlilerinin kullandığı bir bitki...

-Biliyorum.

Fromental gördüğü şeye kendini kaptırmış gibiydi. Playboyluğu bırakmış, bir fakülte profesörüne dönüşmüştü.

-Bu desenler, mağara resimlerini çağrıştırıyor olabilir mi?

-Elbette.

-Açıklar mısınız?

-Pekâlâ, önceleri urucum vardı. Aşıboyasına yakın bir pigment. Aşıboyası Neolitik Çağ boyunca çok önemli bir maddeydi. Derileri tabaklamada kullanılıyordu. Ama gömme törenlerinde de. Tam olarak o dönemdeki rolünü bilmiyoruz. Belki de bu maddeye sihirli bir güç atfediyorlardı... Ayrıca mağara resimlerinde kullanılan temel pigmentlerden biriydi.

-Bana bu işaretlerle ilgili olarak özellikle söyleyebileceğiniz ne var? Bilinen fresklere benziyorlar mı?

Fromental kararsızca dudak büktü.

-Az çok. Paleolitik mağaraların bazılarında bu tür çizimler bulundu. Bazıları, geometrik şekillerle doluydu: genellikle ortalarından dikey bir çizgi geçen çemberler, ovaller, kareler, dikdörtgenler. Bazen de sadece düz çizgiler, X'ler, haçlar. Biraz bu fotoğraflardaki gibi.

Jeanne, Fromental'in aralarında on binlerce yıl olmasına rağmen Neolitik ve Paleolitik çağlardan ardışık olarak bahsettiğini fark etti. Bu da onun düşüncesini doğruluyordu: Katil, ya bilmediğinden ya da -daha çok bu çözümü benimsiyordu- kendini dönemler arası bir sentez olarak gördüğünden her şeyi karıştırıyor, yüzyılları atlayarak gidiyordu.

-Tarihöncesi insanları için bunlar ne ifade ediyordu?

-Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz Mağara yazılarının, çözüm anahtarını bilmediğimiz şifreli bir sanat olduğu düşünülüyor. Hâlâ Champollion'unu (Fransız Mısırbilimci) bekleyen bir ifade biçimi.

-İlkel insanların resim tekniklerine dönersek, nasıl yapıyorlardı ?

Fromental gözlüğünü çıkardı ve cebine koydu. Esaslı bir ders vermekten kaçış

olmayacağını anlamış gibiydi. Kapının diğer tarafında kokteyl doludizgin devam ediyordu, ama onunla fazla ilgilenmediği belliydi. Jeanne, Aıcha'nın gidişiyle Fromental'in biraz canının sıkılmış olduğunu tahmin etti...

-En baştan başlayalım, dedi. Duvar fresklerinin altın çağı yaklaşık 40 000 yıl önce başlar ve 10 000 yıl önce de biter. Bir yığın eğilim, motif, üslup vardır, ama durumu sizin için karmaşık bir hale getirmek istemiyorum. Sadece bu resimlerin daima mağaraların derinliklerine yapıldığını bilin yeter. Bu da oldukça tuhaftır..

-Neden?

-Çünkü insanlar, düşünüldüğü gibi, mağaralarda yaşamıyorlardı. Mağaraların önlerinde yaşıyorlardı. Veya yaptıkları çadırlarda. Buna karşılık, resim yapmak için hep girilmesi zor yerleri tercih ediyorlardı. Fresklerini koruyorlardı. Belki de buraları aynı zamanda onların ibadet yerleriydi... Katedraller gibi.

-Resimleri nasıl yapıyorlardı?

-Teknikleri hakkında oldukça bilgi sahibiyiz. Kalemleri, fırçaları bulundu. Sanatçı, pigmentleri, kömürü, manganezi hazırlayan bir veya iki yardımcıyla birlikte çalışıyordu. Bir tür merdivene oturuyordu. Bir elinde fırçasını, diğerinde ise içyağından yapılma mumunu tutuyordu.

-İçyağı mı?

Rasgele zapladığı bir ayrıntı daha. Cinayet mahallerinde içyağı kalıntıları vardı.

-Ona bir ışık kaynağı gerekiyordu Bu şekilde "tuval"ini aydınlatıyordu. Hayvansal yağla.

Katil de kendi kurban töreninde, aynı hareketleri yineleyerek, aynı aletleri kullanarak, aynı mağaralarda -eski inlerin yerini alan modern otoparklar- sanatını icra ederek ilkel insanlar gibi davranmıştı.

Jeanne alnını ve ensesini kuruladı. Ter içinde kalmıştı. Fromental durumun farkında değildi.

-Bu freskler özellikle neyi tasvir ediyordu?

-Genel olarak hayvanları.

-Nedenini biliyor muyuz?

-Hayır. Bu konuda da elimizde bir ipucu yok. Bazıları Cro-Magnonların hayvanları kutsal yaratıklar olarak gördüğünü düşünüyor. Bazıları ise, fresklerin sadece av konusunda üstün meziyetler kazanmak için çizildiğini söylüyor. Bazılarına göre de, bu freskler cinsel anlam taşıyor. Erkek için at, kadın için bizon... Ama dünya üzerinde milyonlarca duvar resmi var ve bunlara benzer birçok şey söylenebilir. Bana göre, resimlerin anlamı çok daha basit.

-Yani?

-Basit bir akıl yürütme.*Homo sapiens sapiens'ler* günlük yaşamda ne görüyorlarsa onu tasvir ediyorlardı, yani hayvanları. Hepsi bu.

-Bu fazla hayal gücü gerektirmiyor.

-Bu, tasvir edilen hayvana göre değişir.

Fromental, ambalaj kutularının arkasında kaldığından Jeanne'ın dikkatini çekmemiş olan kitaplıktan bir kitap aldı. Hiç duraksamadan yeniden gözlüğünü taktı ve kitabı açtı:

-Duvar resim sanatında yarı hayvan, yarı insan yaratıklara da rastlanır. Bunun gibi, mesela.

İşaretparmağıyla, rengeyiği boynuzları olan, cinsel organı kedigillere benzeyen, at kuyruklu bir insan resmini gösterdi.

-Ya da bu heykel. Mamut dişinden yontulmuş...

Aslan başlı bir insanı tasvir eden küçük bir heykelin bulunduğu sayfayı açmıştı.

-Bunlar gerçek olabilir mi?

-Neden olmasın? dedi Fromental büyük bir ciddiyetle. Bir an, bu yaratıkların, çok eski zamanlarda yaşadıklarını hayal edin. Ne de olsa, Antikçağ efsaneleri durduk yerde ortaya çıkmadı. Eski Yunan mitolojisi belki de karakterlerini, binlerce yıl önce yaşamış gerçek varlıklardan aldı. Bu resimlerin, bizden önceki büyülü bir gerçekliğin bir tür fotoğrafları olabileceğini düşünmek bile büyüleyici bir şey değil mi? Mesela bir mağarada, flüt veya benzeri bir müzik aleti

çalıyormuş gibi görünen bizon başlı bir insan tasviri bulundu. Neden Faunus'un atası olmasın? Veya Pan'ın? Kim bize böyle bir yaratığın asla var olmadığını söyleyebilir?

Alnında ter damlalarıyla galerici, kaçık bir bilim adamına benzemeye başlamıştı. Onu olayın içine iyice çekmek için Jeanne adamı kışkırtmaya karar verdi.

-Yaratıklarımı gösterme sırası bende.

Diğer fotoğrafları çıkardı. Kolları ve bacakları kopartılmış, içleri boşaltılmış, yenmiş kurbanlar. Jeanne, Jean-Francois Fromental'in bu resimlere bakabilecek gücü olduğundan şüpheliydi. Ama adamın kılı bile kıpırdamamıştı.

-Üç kurban, dedi Jeanne. Bu barbarlıklar ile tarihöncesi çağların alışkanlıkları arasında bir bağ görüyor musunuz?

-Onları yemiş mi?

-Kısmen. Ama ben özellikle, bu kurbanlar ile eski çağ insanlarının ritüelleri arasında estetik... benzerlikler arıyorum. Anlıyor musunuz?

-Bunlar Venüsler, dedi. Fromental kesin bir tavırla.

-Venüsler mi? Ne demek istiyorsunuz?

Fromental cebinden bir mendil çıkardı ve alnını sildi.

-İlkel insan doğaya hükmetmeye başlayınca, kendisinin de üstün güçlerin egemenliği altında olduğunu düşündü... Hayalindeki tanrılara, ruhlara saygı göstermeye başladı. Ve ilk tanrılar tanrıçalardı. İri memeli, geniş kalçalı, ilkel Venüsler. Doğurganlığın simgeleri. Ve ayrıca yüzü olmayan kadınlar. Birçok heykelcik bulduk. Bu tanrıçaların asla belirgin yüz hatları yoktur. Sıradandır. Sanırım sizin katil de, kurbanlarının yüzlerini parçalayarak aynı etkiyi yaratmaya çalışmış.

Jeanne da resimlere dikkatle baktı. Bu yeni bir düşünceydi, ama Fromental haklıydı. Yüze indirilen darbeler belki de sadece bir şiddet krizine bağlı değildi. Katil, kurbanlarını kişiliksizleştirmek istemişti.

Tuhaf bir şekilde onlardan tanrıçalar yaratmıştı..

-Ayrıca eşkenar dörtgen kuralı da var, diye devam etti Fromental.

-Hangi eşkenar dörtgen?

Uzman işaretparmağını cesetlerin etrafında dolaştırdı.

-Sizin kurbanların bedenleri eşkenar dörtgen biçiminde. Küçük bir kafa. Abartılı memeler ve kalçalar. Bacaklar yok... Bu bedenler, çok bilinen arkaik Venüs heykelciklerini çağrıştırıyor. Size başka fotoğraflar da gösterebilirim...

Bu, Jeanne'a gülünç bir anıyı hatırlattı. Francois Taine'in restoranda ironik bir tonda söylediği cümleyi. *Erkekler tombul kadınları tercih eder.*

-Bu tanrıçaların ne tür güçleri vardı?

-Doğurganlık elbette. İlkel insanlar ölümün bilincine varınca, tüm umutları, tüm inançları doğuma yöneldi. Ve kadına da tabii.

Jeanne bu konuda yeterince bilgi sahibiydi. Bu hikâyede her şey doğurganlığın çevresinde dolanıyordu. Kanibalizm. Amniyon sıvısı. Şişman kurbanların seçilmesi...

Odanın kapısı açıldı. A'ıcha, elleri kalçalarında eşikte duruyordu.

-Hâlâ tatlı kedinle mi konuşuyorsun?

Fromental bu sarakayı duymazdan geldi, prensesini yeniden görmekten çok mutluydu. Kollarını uzattı. Jeanne dışarı sıvışmak ve temiz hava almak için bu fırsattan yararlandı.

-36-

-Uyandırdım mı?

-Saatten haberin var mı?

-Sana hoşça kal demek istiyorum.

-Gidiyor musun?

-Managua. Nikaragua.

Reischenbach telefonun diğer ucunda derin iç çekti.

-Katilin orada olduğunu mu düşünüyorsun?

-Katilin ve cinayet sebebinin.

-Taine ve senin psikiyatr aynı herifi aradı diye mi?

-Sadece o değil. Nelly Barjac, ölümünden beş gün önce Manzarena'nın UPS'yle yolladığı bir paket veya bir koli almış.

-İçinde ne varmış?

-Tam olarak bilmiyorum. Ama sanırım kan örnekleri.

-Hepsi bu mu?

-Hayır. Hatırlarsan, benim psikiyatr, Antoine Feraud da Managua'ya gitti. Önce katilden, hastasının oğlundan kaçtığını düşünüyordum. Ama tam tersine, katilin peşinden gitti. Şu veya bu sebepten, onun Managua'ya gitmiş olabileceğini biliyordu. Onu durdurmak için peşinden gitmeye karar verdi Eğer bazı olayları yanlış değerlendirmiyorsam, Managua'ya ondan önce bile gitmiş olabilir.

-Sonraki kurban kim olacak? Manzarena mı?

-Yüksek bir olasılıkla.

-Neden o?

-Bilmiyorum. Tüm bunların merkezinde bir kan meselesi olduğunu düşünüyorum. Bulaşıcı bir hastalık. Ya da henüz tahmin edemediğim çok daha özel bir şey.

-Şu senin hikâye romandan farksız.

-Göreceğiz.

-Tam olarak beni neden aradın?

-Telefon numaraları için. Bana Manzarena'nın cep numarasını ver. Ve Arjantin Tucuman'daki enstitünün numaralarını.

-Bundan vazgeçmeyeceksin değil mi? Numaralar artık bende değil. Ayrıca kendin de onları bulabilirsin.

-Managua'da rehberde kayıtlı olmayan bir cep numarasını mı?

-Kan bankasının adını biliyorsun. Tarım enstitüsüne gelince, şehirde gizlenmiş değildir herhalde. Başının çaresine bak.

Jeanne bu cevabı bekliyordu.

-Temasta olalım istiyorum, diye bitirdi Jeanne.

Reischenbac yeniden derin bir iç çekti, bu kez daha sevecendi.

-Dosyamı Batiz'e teslim ettim. Davayı en başından ele alacaklar. Taine'in telefon görüşmelerini saptayacaklar. Tıpkı bizim yaptığımız gibi. Ve bizimle aynı ipuçlarını araştıracaklar.

-Resmi prosedürü takip edecekler. Paris'teki Orta Amerika'nın irtibat görevlisiyle temasa geçecekler. Ve tabii Arjantin'inkiyle de. Katilin de, onlar herhangi bir bilgi elde edene kadar, bir orduyu ortadan kaldıracak zamanı olacak.

-Yapacak bir şey yok.

-Benim yapacağım dışında. Seni oradan ararım.

-İyi şanslar.

Salonunda oturmakta olan Jeanne dizüstü bilgisayarını açtı ve Iberia Lineas Aereas şirketinin sitesine bağlandı. İspanyolca olarak bilet rezervasyonu yaptırma düşüncesi bile onu ürpertiyordu. O denli çok sevdiği bu dili konuşmayalı ne kadar zaman olmuştu?

Ertesi sabah Madrid uçuşu için tek bir yer vardı. IB 6347 numaralı uçuş. Saat 12.40'ta Madrid'e iniyordu. Sonra 15.10'daki Managua uçuşu için aktarma yapacaktı. Ardından yedi saatlik bir uçuşla, yedi saat geriye gidecekti. Demek ki öğleden sonranın ilk saatlerinde Managua'ya inmiş olacaktı. Yeniden ürperdi. Buna inanamıyordu.

Elektronik bileti onaylamadan önce verdiği bilgileri teyit etmesi gerekiyordu. Soyadı. Adı. Doğum tarihi. Paris adresi. Gideceği yer. Saat çizelgesi. Banka kartı numarası...

Son bir kez daha, bilgisayar programı ona aynı soruyu sordu: Managua için tek bir gidiş bileti almak istediğinden emin miydi?

Onay tuşuna basıyordu ki durdu. Hızlandırılmış görüntüler halinde son iki haftada yaşadıkları gözünün önüne geldi. Thomas. Dinlemeler. Kurban edilmiş Venüsler. Görür görmez. Feraud'ya vurulması. Taine'in dairesindeki yangın. Joachim'le karşılaşması. Şeytani bir teslis hakkında peş peşe yaptığı görüşmeler. Baba, Oğul ve Kötü Ruh teslisi.

"OK" üzerine tıkladı ve geleceği düşünmeye başladı.

Manzarena'yla temas kuracaktı. *Diğerleri* bulmadan önce Feraud'yu bulacaktı. Ona rağmen onu koruyacaktı. Sonra, yeniden kan akmamamsı için Joachim ile babasının yerlerini saptayacaktı. Artık bu ikilinin de Nikaragua'ya gittiğine inanıyordu.

Clair'e, zabıt kâtibesine, bazı talimatlar vermek için e-mail yolladı. Sonra oturumu kapattı ve yüzünü kuruladı. Sıcak, gecenin ortasında bile etkili olmaya devam ediyordu. Yaz mevsiminden hiç bu denli bıkkınlık duyamamıştı.

Seyahat için çantasını hazırladı. En ufak bir yorgunluk hissetmiyordu. Onu hem atağa atmayı isteyen, hem de Asliye Ceza Mahkemesi'de ayağını kaydıran Başkan'ı düşündü. Jeanne'ı seven ancak -erkekler arasındaki- işler gerçekten

rayına oturana kadar da onu büyük bir zevkle dolaba kaldırmış olan Reischenbach'ı düşündü. François Taine'i, onu tavlamak için seri cinayetleri kullanış olan zavallı Fançois'yı düşündü.

Aklına, gençliğinin kahramanı olan Rosa Luxemburg'un sözleri geldi: "Özgür insan, başka türlü karar verme imkânı olan insandır."

Gülümsedi.

Bu beylerin hoşuna gitmese de, o diğerleri arasında özgür bir insandı.

-37-

Bir otobüsün arkasındaki İsa yüzü.

Managua'dan ilk görüntü. Veya daha doğrusu varoşlarından bir görüntü. Araba kaportalarının, klaksonların, güneşin, reklam panolarının oluşturduğu bir kaos... Jeanne devasa bir ticaret bölgesinde dolaşıyormuş gibi bir izlenime kapılmıştı. Markalar. Mağazalar. Yine markalar. Logolar. Ve otobüsler. Taksiler. 4x4'ler. Pikaparlar... Ve her yerde, beyaz ve gök mavisi renkleriyle dalgalanan Nikaragua bayrakları; buradaki gürültü patırtıya rağmen ona bir hafiflik, dinginlik hissi veren bayraklar...

Taksinin içinde, Jeanne midesi altüst olmuş bir haldeydi. 14 saatlik bir yolculuktan sonra Managua'ya ulaşmıştı, ama onun biyosistemi için, bu 21 saat demekti. Midesi Paris saatinde kalmıştı ve güneş ışınları sanki canlı canlı derisini yüzüyordu.

Şehir merkezi daha sakindi. Managua, güneşin altında pişen, bir avuç içi kadar düz, boydan boya uzanan bir şehirdi, çok katlı tek bir bina bile yoktu -insanlar burada, sürekli meydana gelen siklonlardan ve depremlerden korkarak yaşıyorlardı. Ağaçlandırılmış geniş caddeler insana bir ormandaymış hissini veriyordu. Çok yakınmış gibi görünen mavi gökyüzü, sanki rüzgârla, havayla, binalarla bütünleşmişti.

Bu dinginliğe, insanların güleçliği de ekleniyordu, altın sarısı esmer denebilecek bakır tenli insanların. Bu ülkenin XX. Yüzyılın sonlarında aşırı şiddet olaylarına sahne olduğunu tahmin etmek imkânsızdı. Diktatörlük, devrim, karşıdevrim son derece karmaşık bir ölüm ve zulüm makinesinde yoğrulmuştu.

Şoför tam olarak nereye gitmek istediğini sordu. Jeanne rasgele cevapladı.

-Intercontinental Oteli.

-Yenisi mi, eskisi mi?

Jeanne iki tane olduğunu bilmiyordu.

-Yenisi.

Eğer zengini oynamak istiyorsa sonuna kadar devam etmeliydi. Şoför uzun uzun açıklamalar yapmaya başladı. Eski Intercontinental, Metrocentro, gölün kenarındaydı. “Revolucion” döneminde gazetecilerin karargâhı olmuştu. *Elnuevo* (İspanyolca,”Yenisi”) ise şehir merkezinde. Tiscapa Parkı’nın yanındaydı. İşadamlarının tercih ettiği bir oteldi. Bu iki otel şehrin gelişimini özetliyordu.

-Managua gelişiyor!

Jeanne adamı dinlemiyordu. Güneş gözlüğünün ardına gizlenmiş, şehri seyrediyordu. Caddelerini. Palmiyelerini. Gülkurusu rengindeki binalarını. Beyaz-gri üniformalarıyla okullu kızlarını. İnsanın ruhunu kapatmaktan ziyade açan, rengârenk boyanmış duvarlarını.

Fethetmiş olduğu bu topraklarda kendini pek de güvende hissetmediği belli olan, kale görünümlü ABD Elçiliği’ni...

Anılara daldı. Latin Amerika gezisine bu ülkeden başlamıştı. O dönemde sürekli Clash’ın efsanevi albümü *Sandinista!* yı dinliyordu. -annesinden yürüttüğü bir albümdü bu. İngiliz *“rude boys ”* (İngilizce,”Sert delikanlılar” anlamında) Nikaragua ve Sandinista devrimine bir saygı göstergesi olarak albümlerine bu adı vermişlerdi. Kulağında walkman’ıyla buraya geldiğinde, sosyalizmin cennetini keşfetmeyi bekliyordu. Diktatörlüğün devrilmesinden beri bayağı şeyler olmuştu. Görev süresi sona eren Başkan Arnoldo Alemân’ın, ülkenin gayri safi milli hasılasının yüzde altmışını yurtdışına kaçırdığından şüphe ediliyordu. Sandinistaların efsanevi lideri Daniel Ortega ise üvey kızına tecavüzle suçlanmıştı... Jeanne acı gerçeğin hayallerini yıkmasına izin vermemişti. “Magnificent Seven”ın sesini biraz daha yükseltmiş, ütopyalarıyla ülkeyi dolaşmıştı.

Taksi durdu. Intercontinental, lüksün ve kişiliksizliğin doruk noktasıydı. Büyük otellerin insana güven veren, evrensel özellikler taşıyan, ama insanı bulunduğu ülkeden uzaklaştıran ve her türlü egzotizmden koparan havasına sahipti... Ancak bu otelde, mimarlar yine de İspanya’ya özgü bazı ufak tefek özellikleri yansıtmışlardı. Kastilya süslemeleri. Mağribi ülkeleri anımsatan mozaikler. Yalancı mermerden çeşmeler. Ama hiçbir olumlu etkisi yoktu: İnsan kendini standart bir turizm kalesinde hissediyordu. Büyük otellerin olmazsa olmazı klimaların etkisiyle Jeanne titremeye başlamıştı bile.

Odası otelin standartlarıyla uyumluydu. Beyaz. Duygusuz. Konforlu. Belirgin en ufak bir özelliği yoktu. Jeanne duş aldı. Cep telefonunu açtı. Bir ses ona İspanyolca olarak operatör değiştirmiş olduğunu söyledi. Gülümsedi. Bu tek ayrıntı bile onun durumunu anlatıyordu: Gerçekten hat değiştirmişti. Herhangi bir mesaj yoktu.

Otelin santralı ona Plasma Inc. Laboratuarı'nı bağladı. Eduardo Manzarena orada değildi. Öğleden sonra gelmesi bekleniyordu. Jeanne telefonu kapattı ve resepsiyondan şehrin en iyi yirmi otelinin listesini istedi. Antoine Feraud büyük bir ihtimalle onlardan birinde kalıyordu.

Duş, klimanın serin havası, İspanyolca konuşmak -kelimeler tuhaf bir doğallıkla gırtlağından çıkıvermişti- kendisini iyi hissetmesine neden olmuştu. Listeyi alınca bütün otelleri tek tek aramaya koyuldu. Bu aramalar yaklaşık yarım saat sürdü. *Nada.* Feraud başka bir yerdeydi. Arkadaşlarında kalıyor olabilir miydi? Ya da sahte bir isim vermişti -böyle bir şey yapmaya neden gerek görmüştü anlamıyordu. Joachim'den mi korkuyordu? İzlendiğini mi hissediyordu?

Uçuş sırasında aklına gelen bazı şeyleri Mac'ine not almıştı -neredeyse on saat boyunca uyumuştu, ama yine de araştırması gereken bazı ipuçları, ayrıntılar aklına takılmıştı. Sonra ceketini, çantasını aldı ve Manzarena'nın ofisinin kapısını çalmadan önce bazı araştırmalarda bulunmaya karar verdi.

Kafasında iki şey vardı

Önce, sınırların ötesinde, yargıçlar arasındaki dayanışmayı test edecekti.

Sonra, Nikaragua'ın en önemli gazetesi *La Prensa'nın* arşivinde, Managua Vampiri'nin hikâyesini ve profilini daha iyi öğrenmek için kısa bir tur atacaktı.

-38-

“Los Juzgados " denilen adliye binası, şehrin güneybatısında, La Esperanza semtinin yakınlarındaydı. Bir sebze meyve pazarı ile otobüs garajının arasında. Çürümüş meyve, kızarmış et ve benzin kokuları da bunu doğruluyordu. Jeanne taksinin parasını ödedi ve iki yanı ağaçlıklı bir yola, karpuz, muz satıcılarıyla, ayakkabı boyacılarıyla, kuru pasta satıcılarıyla dolu gölgelikli bir labirente girdi...

Kabuğu içindeki değerli meyveyi, yani adalet sarayını gördü. Değerli bir hazine olarak dış görünüşü pek iyi değildi. Yıkılma tehlikesi bulunan demir parmaklıklarla ve uyuklayan nöbetçilerle korunan prefabrik bir bloktu. Ağaçlara hamaklar asılıydı. Polis arabaları güneşin altında pişiyordu. Burada Orta Amerika’ya özgü tuhaf bir karışım hüküm sürüyordu: yarı demokratik bir ortam ve yarı askeri tehdit... Demir parmaklık boyunca bir kuyruk uzanıyordu: Ellerinde dosyaları, sandviçleri, kucaklarında çocuklarıyla, fırın gibi sıcak havaya aldırmaksızın, hiç hareket etmeden bekleyen Nikaragualı köylüler...

Herkesin önüne geçip nöbetçilere üç renkli hüviyetini gösterdi ve binaya yöneldi. Blöfü tutmuştu. En azından ilk kapı için. En büyük gücü de İspanyolcasıydı. Bu gücün sebebi sadece İspanyolcasının akıcı olması değildi, yerel aksana da çok iyi uyum sağlamıştı.

Askerler, yakındaki mahallede oturan biri gibi İspanyolcaya hâkim, Fransa’dan gelmiş bu uzun boylu, kızıl sarı saçlı genç kadından etkilenmiş gibiydi. “Açıl susam açıl” olarak da elinde mavi renkli hüviyeti vardı.

İçeride de karmaşa devam ediyordu. Yavaşladı. *Funcionario* lar (İspanyolca,”memur”) ellerinde evrak, etrafta dolaşıyordu. Ziyaretçiler başvuracak uygun bir kapı arıyorlardı. Askerler sanki terden duvarlara yapışmışlardı. Bina da temelleri üzerinde sallanıyordu. Tamamen uyduruk malzemelerden yapılmıştı ve sanki yeniden yapılmak için gelecek depremi bekliyor gibiydi.

Jeanne sonunda yargıcın odasını buldu. Ter içinde kalmıştı. Birkaç vantilatör, içerisinin sıcaklığı karşısına havlu atmıştı. Bir asker kapıda nöbet tutuyordu. Pasaportunu, Fransız yargıç kimliğini zabıt kâtibesine verdi ve Eva Arias adlı nöbetçi yargıçla hemen görüşmek istediğini söyledi.

Onu beklettiler. Uzun süre. Aralık kapılardan mahkeme salonlarındaki kabalığı görebiliyordu. Bilgisayarların klavyeleri, onca gürültü patırtının içinde, sabolar gibi tıkırdıyordu. Tüm bunlar Galerie Lafayette'teki indirim günlerinde yaşananları çağrıştırıyordu, tabii tropikal versiyonu olarak.

-Senyora Korowa?

Bankta oturan Jeanne başını kaldırdı. Sonra biraz daha kaldırdı. Önünde duran kadın bir seksen boyundaydı.

-*Soy Eva Arias,* (İspanyolca,"Ben Eva Arias") diye devam etli kadın, güçlü elini uzatarak.

Jeanne, ofisine kadar iriyarı kadını takip etti. Sorgu yargıcı kadın otururken Jeanne onu inceledi. Bir hamal gibi geniş omuzlar. Bir atletinkini andıran kollar. Yerli kökenini ele veren yüz hatları. Çıkık elmacıkkemikleri. Kartal gagasını andıran bir burun. Çekik gözler. Ortadan ayrılarak iki örgü yapılmış, cilalanmış gibi parlak siyah saçlar. Ve elbette, ifadesiz bir yüz.

Jeanne kendini tanıttı. Managua'ya geliş sebebini açıkladı. Fransa'da yürütülen bir soruşturma çerçevesinde -seri cinayetler- gelmişti. Nikaragua asıllı olma ihtimalleri yüksek, bu cinayetlerle ilgileri olabilecek bir baba ile oğlunu arıyordu. Sadece oğlunun ismini -Joachim- biliyordu ve birkaç gün önce Managua'ya geldiklerini düşünüyordu.

Eva Arias, Jeanne'ın yabancı oluşunu, yaptığı uzun yolculuğu göz önünde bulundurarak, onu sabırla dinliyordu. En ufak bir harekette bulunmuyor, duygularını açığa vurmuyordu. Konuşurken Jeanne bir yandan da kadını değerlendirmeye çalışıyordu: Dalga geçilemeyecek bir sorgu yargıcıydı. Seksenli yıllarda Sandinistaların başlattığı okuma yazma seferberliği sayesinde bu statüye ulaşmış bir yerli kadın. Eva Arias basit, sıradan kökenleri dikkate alındığında "çıplak ayaklı" olarak adlandırılan yargıçlardan biriydi.Deliller, Cumhurbaşkanı Arnoldo Aleman ile ailesinin kokuşmuşluğunu ve rüşvet aldığını ispatladığında hiç tereddüt etmeden onlar aleyhine dava açan sorgu yargıçlarından biriydi...

Jeanne konuşmasını bitirdi. Ofisin içinde ağır bir sessizlik vardı. Kelimenin tam anlamıyla yargıcın ağırbaşlı gücünü hissediyordu.

Sonunda Eva Arias kalın ve ölçülü bir ses tonuyla sordu:

-Benden ne istiyorsunuz?

-Düşünüyordum da... Yani onları bulmam için bana yardımcı olabilirsiniz diye düşünüyorum.

-Elinizde herhangi bir isim yok. Ayrıca onların kimliklerini belirleyebilecek bir ipucu da.

Jeanne Antoine Feraud'yu düşündü -o, babanın soyadını biliyordu. Ondan bahsetmesi gerekir miydi? Araştırmayı, sanki suçluymuş gibi, onun üzerinden yürütmek hoşuna gitmiyordu.

-Çeşitli ipuçları, Joachim adlı kişinin, size sözünü ettiğim Paris'teki cinayetlerin faili olduğunu düşünmeme yol açıyor.

-Yani?...

-Eğer bu adan Nikaragua asıllıysa, yıllar öncede Manargua'da, burada cinayet işlemiş olabilir.

-Ne zaman?

-Joachim otuz beş yaşında. Bana göre, yeniyetmeliğinden beri öldürüyor. Son derece özel bir cinayet yöntemi var. Son yirmi yılın kayıtlarını incelemek gerekiyor ve...

-Sanırım ülkemizin tarihini pek iyi bilmiyorsunuz.

-Biliyorum. Seksenli yıllardaki cinai vakaları derinlemesine soruşturacak bir ortam olmadığını tahmin ediyorum.

-Katiller toplu halde iktidarı terk edeli fazla olmadı. Biz genç bir demokrasiyiz, hanımefendi. İnşa halinde olan bir ülke.

-Tüm bunları biliyordum Ama ben size sıradan bir katilden söz etmiyorum. Bir yamyam katil söz konusu. Burada da iz bırakmış olmalı. Karakollarda. Hukuk dergilerinde. Ya da hatta insanların belleklerinde.

Eva Arias, avuçlarıyla masaya abandı.

-Bizdeki katillerin, sizlerin uygar ülkelerinizdeki katillerden daha vahşi olduğunu düşünüyorsunuz gibi bir izlenime kapıldım.

Jeanne milliyetçi bir duygusallıkla karşı karşıya olduğunu anladı.

-Tam tersini düşünüyorum, *senorajueza*. (İspanyolca "yargıç hanım"). Katil o denli barbar biri ki, cinayetleri insanların belleğinde yer etmiştir. Devrimin tam ortasında bile. Size dosyadan bazı fotoğraflar göstereceğim. Paris'te işlenen cinayetler insanın aklının alamayacağı türden. Son derece şaşırtıcı bir vahşeti gözler önüne seriyor.

-Katilin yerli olduğunu mu düşünüyorsunuz?

-Bir an bile düşünmedim. *Senora*...

-Bana Eva diyebilirsiniz. Her şeyden önce biz meslektaşız.

-Eva, tamam. Size kişisel bir şey söylememe izin verin. Fransa'daki Ulusal Yargıçlık Okulu'ndan mezun olunca, Orta ve Güney Amerika'ya bir seyahat yapmaya karar verdim. İspanyol kültürüne duyduğum büyük aşk nedeniyle. İspanyolcamı duydunuz. Kıtanızda bir yıldan fazla kaldım. Büyük yazarlarınızın çoğunu okudum. Asla benim Latin Amerika'ya karşı önyargılı veya sabit fikirli olduğumu düşünmeyin.

Eva Arias sustu. Sessizlik ve sıcak gitgide daha etkili oluyordu. Nefes almak zordu. Jeanne yeni bir gaf yapıp yapmadığını düşünüyordu. Bir Nikaragua yerlisine İspanyol kültürünü övmek pek iyi bir fikir olmayabilirdi. Bu biraz, Dakota Kızılderili "rezervi"nde Mark Twain'i övmek gibi bir şeydi.

-Hangi otelde kalıyorsunuz? Diye sordu yerli kadın, daha nazik bir tonda.

-Intercontinental.

-Hangisi?

-Yenisi. Yargıç maaşının tamamını oraya bırakacağım.

Yargıcın yüzünde beklenmedik bir gülümseme belirdi. Jeanne durumu kavramıştı: Eva Arias'ın yüzü her an insanı şaşırtabilirdi. Size ne hazırladığını tahmin etmek imkânsızdı.

-Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekecek. Bu pek de kolay olmayacak. Sandinista devriminden sonra bütün yargıçların yeri değiştirildi. Öte yandan arşivlerden bir şey çıkmasını beklemek de yersiz. Devrim öncesine ait bütün arşivler yok oldu veya imha edildi, bizzat yargıçlar tarafından. Devrim yılları boyunca, her şey çok daha basitti: Hiçbir şey yazıya dökülmedi.

-Yani?

-Gazetecileri düşünüyorum. Her şeyi görmüş, her şeyi yaşamış birkaç eski gazeteci tanıyorum. Eğer bir yamyam cinayeti işlendiyse, ülkenin cangıllarında bile olsa, hatırlayacaklardır.

Jeanne ayağa kalktı ve herhangi bir sevgi gösterisinde bulunmadan yargıca teşekkür etti; yerli kadının soğukluğuna ayak uydurmak istiyordu. Ona karşı dürüst olmamıştı. Eduardo Manzarena'nın ismini gizlemişti. Bu ülkenin adaletinden uzak ara öndeydi ve bu durumu korumak istiyordu.

-39-

Saat 16.00.

Plasma Inc.’e yeniden telefon açtı.

Eduardo Manzarena hâlâ gelmemişti. Jeanne *La Prensa* 'ya doğru yola koyuldu. Taksinin kliması onu kendine getirdi. Gazete binası şehrin diğer ucundaydı. Başkenti biraz daha gözlemlemek için zamanı vardı.

Trafik yoğundu. Ve daha yoğun olan, kırmızı ışıkta duran arabaların arasında satış yapan seyyar satıcılardı. Pamukhelvalar, köpekler, hamaklar, sigaralar, kâğıt mendiller... Hepsi arabaların arasında satılıyordu. Jeanne yol boyunca gezinen genç kadınları da fark etti.

Sımsıkı topuz yapılmış saçlar. Oval yüzler. Bol paça kot pantolonlar. Birbirlerinden ayırt edilmelerini sağlayan tek şey bistüyerlerinin rengiydi: turkuvaz, pembe, çağla yeşili, ayçiçeği sarısı... Her şeye rağmen Jeanne, onların hem hüzünlü hem de ışıldayan güzelliklerini, gençliklerini, toprakla, havayla ve gökyüzüyle etkileşimlerini kıskanıyordu. Birbirlerine olan benzerliklerini de -sanki rekabet duygusu yaşamadan, büyük bir mutluluk içinde bir gençlik sırrını paylaşıyorlardı.

Ama Jeanne aynı zamanda havadaki hüznü soluyordu.Bu,geçmişte yaşananların ağırlığıydı. Tüm bu güler yüzlülüğün, kibarlığın ardından, halk hâlâ son yüzyılda maruz kaldığı şiddetin etkisi altındaydı. Akan kan hâlâ belleklerdeydi. Kesintisiz bir matem, ruhları üşütmeye devam ediyordu. Üç yüzyıl süren Amerikan sömürüsü. Kırk yıl devam eden kanlı bir diktatörlük. Bir devrim. Bir karşı devrim. Hepsi de gizli, yerleşik, çaresi olmayan bir çürümüşlüğe mahkûm olmak içindi... Gerçekten de iyimser olmayı gerektirecek bir şey yoktu.

La Prensa binası ruhsuz beton bir bloktu, ama arşivi, çiçekli küçük bir iç avlusu ve yalancı mermerden süslemeleri olan, daha sevimli bir görünüme sahip ek bir binadaydı. Gazetenin eski sayıları mikrofilmlere kaydedilmişti -mürekkebin ve eski kâğıtların içine dalmaya gerek yoktu. Jeanne önce, kendisini araştırmasında yönlendirmesini için, tam bir ayaklı ansiklopedi olan arşiv şefine danışma gereği hissetti. Şef, ona öncelikli olarak incelemesi gereken yılları -Eduardo Manzarena’nın, yani Managua Vampiri’nin “altın” yılları- söyledi.

Bobinler boyunca, Jeanne Nikaragua'nın son yıllardaki tarihinin önemli bir bölümünü gözden geçirme fırsatı da buldu. Zaten muz cumhuriyetlerinin -onlara bu ad veriliyordu, çünkü Orta Amerika devletleri, tamamen ABD'nin kontrolünde olan birer tropikal meyve üreticisi konumuna dönüşmüştü- kötü yazgısını daha önceden de biliyordu. Çoğu solcu gibi Jeanne de ABD'den nefret ediyordu. Tümden. Canı öyle istediği için. Mantıksızca. Bu ülke onun tiksindiği her şeyi temsil ediyordu: emperyalist şiddet, tüketimi teşvik, tamamen maddi başarıya bağlı özgürlük. Ve özellikle de güçsüzlerin ve azınlıkların radikal bir şekilde tasfiyesi. ABD, Kuzey Amerika yerlilerine soykırım uygulaması yetmezmiş gibi Orta ve Güney Amerika'daki kanlı diktatörlükleri de finanse etmişti.

Jeanne tuhaf bir zevkle karışık öfke içinde, bazı makalelerin üzerinde durarak belleğini tazeliyordu. Anastasio Somoza Debayle'nin, katiller soyunun mirasçısının, son derece kanlı diktatörlüğü. Ölümler. İşkenceler. Tecavüzler. Soygunlar. Bu cani tiran, ona zenginlikleri hakkında sorular soran gazetecilere şu cevabı vermişti:"Bildiğim kadarıyla benim tek bir mülküm var. O da Nikaragua." Sonra ülke çapında bir okuma yazma seferberliği başlatan, toprakları paylaştıran, köylüye saygı gösteren Sandinista devrimi. Nihayet umut. Ardından İran'a kaçak olarak yolladığı silahların parasıyla Ronald Reagan tarafından finanse edilen karşı devrim. Korkular. Korkular. Korkular. Bugün durum sakindi. Ama ülkenin kronik hastalığı pusudaydı...

Eduardo Manzarena bunun parlak bir örneğiydi.

Küba asıllıydı, yetmişli yıllarda servet yapmaya başlamıştı. Miami'ye yerleşmiş bir işadamı olarak -aynı zamanda da hematologdu- ABD'nin en önemli ihtiyacının ne olduğunu keşfetmişti: Kan. Vietnam Savaşı, bir savaş durumunda kan transfüzyonunun önemini

göstermişti. Oysa ABD'nin fazla kan rezervi yoktu. Bu değerli ürün nereden sağlanabilirdi? Yoksul ülkelerden. 1972'de, depremden hemen sonra, Manzarena Managua'ya yerleşmiş ve İlk özel kan bankasını açmıştı. Birkaç yıl içinde işini ustaca geliştirerek, sahip olduğu tek merkezle, ABD'ye kan sağlayan diğer ülkeleri -Haiti, Brezilya, Belize, Kolombiya- geride bırakmıştı... 1974'te Plasma Inc. Ayda topladığı 20 000 litre kanla, tek başına bu alanda faaliyet gösteren Amerikan özel sektörünün ihtiyacının yüzde onunu karşılar hale gelmiş.

Manzarena'nın serveti, donörlerin, yani depremle her şeylerini yitirmiş,

organizmaları kendini yenilemeye fırsat bulamadan haftada bir litre kan veren köylülerin yoksulluğu oranında artmıştı. Bu ritim içinde birçok insan kan bankasının odalarında hayatını kaybetmişti. Halk öfkelenmeye başlamıştı. Plasma Inc. İnsanın -ölene dek- diktatörlük tarafından sömürülmesinin bir sembolü olmuştu. 1978 yılının bir günü, halk öfkesine hâkim olamamış ve kan bankasını yakmıştı. Böylece isyan duygusu tüm ülkeye yayılmış ve Sandinista devrimi patlak vermişti. Ama Managua Vampiri çoktan ortadan kaybolmuştu.

Sosyalist hükümet kan ve plazma ticaretini yasaklamıştı. Bundan böyle yapılan bağışlar karşılığında, para ödenmeyecek ve kan bağışı Nikaragua Cruz Roja'sının (İspanyolca, "Kızılhaç") denetiminde olacaktı. Ardından da kanlar ücretsiz olarak hastanelere ve kliniklere gönderilecekti. Kan ihracatı da söz konusu değildi. Ama yıllar geçmişti. Arnoldo Aleman ve çürümüş hükümeti, Eduardo Manzarena'ya, Managua'da yeniden faaliyetlerine başlaması için izin vermişti. Bugün Kızılhaç'la rekabet halindeydi ve insanlar birkaç kuruş kazanmak için kapısında kuyruk oluşturuyordu.

İmparatorluğu iyice genişlemişti. Guatemala'da, Honduras'ta, Salvador'da, Peru'da, Ekvador'da, Arjantin'de kan toplama merkezleri açmıştı. Jeanne'ın gözünde, denizde -ABD'de- kaybolana kadar Manzarena halicine doğru akan kan nehirleri canlanıyordu. Böyle hikâyeler sadece dünyanın ne idüğü belirsiz yerlerinde mümkün olabilirdi. Oralarda sefalet her şeye izin verirdi. Oralarda zor yaşam koşulları ve çürümüşlük, gübrenin üstünde yetişiyormuş gibi hep canlı kalırdı.

Ekranda parlayan Vampir'in resmine baktı. Geniş çeneli, iriyarı bir herifti; arkaya doğru taranmış gümüş rengi saçları Yüz Yıl Savaşları'ndaki miğferleri andırıyordu.Her şeye doymuş Ve dingin bir havası vardı, düşmanlarını -adalet, insanlık, eşitlik- yenmiş bir şövalyeye benziyordu...

Vampir, geçen 31 mayısta UPS'yle Nelly Barjac'a ne göndermiş olabilirdi? Bir kan örneği mi? Bu nedenle mi sitogenetikçi öldürülmüş ve parçalanarak yenmişti? 9 haziran Pazar günü, Taine bu adamı neden aramıştı? Neden aynı gün Antoine Feraud onunla temasa geçmişti? Eduardo Manzarena, cinayetler ve katil hakkında ne biliyordu? Joachim'le bağı neydi?

Jeanne filmleri geri sardı, ekranı kapattı, arşiv şefine teşekkür etti. Plasma Inc.'i yeniden arama gereği duymadı.Doğrudan şirkete gitmeye karar verdi.Ve Vampir'le bizzat yüzleşmeye

-40-

Kan bankası.

Batahola Sur semtinde yer alan Plasma Inc. Binası, adalet sarayından çok daha sağlam ve çok daha iyi korunan bir kaleydi. Çevre duvarlarının üzerinde çapraz olarak yerleştirilmiş jiletli tel rulolar vardı, kulübelerinin içinde bekleyen silahlı nöbetçiler son derece dikkatli görünüyordu.

Kaleye girmek için Jeanne pasaportunu gösterdi. Herhangi bir sorun çıkmadı. Her şeye rağmen, gönüllü bir donör de olabilirdi. Tropikal tarzda döşenmiş büyük bir hole girdi. Karo yer döşemesi. Şeritli storlar. Tavandaki vantilatörler. Donörler bir dizi tezgâhın önünde kuyruklar oluşturmuştu. Kimileri ise, bir kilisedeki gibi art arda yerleştirilmiş banklara oturmuş bir televizyon ekranına dalgın gözlerle bakıyorlardı. Görünürde ne bir hemşire, ne de

beyaz önlüklü biri vardı, ama yer karolarına bile çökmüş gibi görünen ağır bir eter kokusu etrafa hâkimdi. Bilgisayar klavyelerinin tıkırtısı bir ölüm dansı gibi holde yankılanıyordu.

Jeanne kendini kötü hissediyordu. Boğucu hava. Pis koku. Saat farkı. Tüm bunlardan dolayı midesi ağrıyordu. Dış görünümü hoşuna giden bir kadın dikkati çekti. Ellili yaşlardaydı. Üzerinde kareli bir bluz vardı. Pekinlilere özgü yamyassı bir yüz, kocaman gözlük çerçevesinin ardına gizlenmiş çekik gözler. Kolunun altındaki dosya ona önemli bir zevat havası veriyordu. Her ne olursa olsun, Jeanne bu kanıdaydı.

-Por favor senora...

Jeanne hiçbir açıklamada bulunmadan, Eduardo Manzarena'yla görüşmek istediğini söyledi. Pekinli kadın gülümseyerek ona "müdür bey"in henüz gelmediğini söyledi. Daha sonra yeniden uğraması gerekiyordu. Veya yarın. Kadın yalan söylüyordu. Manzarena bugün gelmeyecekti -saat 17.00'yi geçiyordu. Bir ses, Manzarena'nın bürosuna hiçbir zaman gelmediğini kulağına fısıldıyordu...

Jeanne kadına teşekkür etti. Çıkış kapısına doğru yöneldi, sekreter de kendi yoluna gitmişti. Sonra geri döndü ve bulduğu ilk kapıdan içeri süzüldü.

Uzunlamasına bir bekleme salonuna geçti. İnsanlar, kendilerini kan vermeye, Nikaragua'nın geleceğini inşa etmeye çağıran afişlerin altında uyukluyordu.

Öne doğru uzatılmış bir sürü ayağın üstünden atlayarak geçti ve sonraki kapının kolunu yakaladı. Bir levhanın üzerinde *"Sala de extraccion "* (İspanyolca,"Kan alma odası.") yazıyordu. Burada koku çok daha yoğundu. 90 derecelik alkol, iyot, çamaşır suyu, ter... Donörlerin oturduğu, kırmızı, taklit deriden, eski kuaför koltuklarının bulunduğu penceresiz bir oda gördü. Donuk bakışlar, solgun tenler, terli şakaklar... Buradaki herkes sanki can çekişiyordu. Damarlarına bağlı plastik kan poşetleri oldukça büyüktü. Okuduğu makalelerin tersine Plasma Inc.'de kan alma koşulları son derece sağlıksızdı. Bir köşede, temizlik görevlisi kadın paspas yapıyordu. Başka bir köşede ise, yanında açık alet çantasıyla bir işçi, yer muşambasının kalkmış kısmını yapıştırıyordu.

Jeanne başka bir kapı aradı. Manzarena'nın veya sekreterinin ofisini bulmayı ümit ediyordu. Orada Manzarena'nın ev adresini bulabilirdi. Eğer Vampir ona gelmiyorsa, o Vampir'e gidecekti. Başka bir koridor. Her odanın kocaman camı vardı, böylece Jeanne içerde ne olup bittiğini görebiliyordu. Kimse ona aldırış etmiyordu.

Bir ses onu durdurdu. Santrifüj cihazlarının gürültüsü. Bir otomatik çamaşır makinesi gibi, tamburlar aralıksız dönüyordu. Bu konu hakkında bazı makaleler okumuştu. Kan alındıktan sonra plazma, santrifüj yöntemiyle eritrositlerinden, lökositlerinden ve trombositlerinden ayrılıyordu. Faktör VIII olarak -tip A hemofili hastalarında kullanılan pıhtılaştırıcı protein-adlandırılan, protein bakımından zengin plazma elde ediliyordu. Jeanne, hayat kurtarmaya yönelik bir sağlık kuruluşunda bulunduğuna inanmakta zorlanıyordu.

Yeni bir salon. Pembe duvarlar. ABD'ye gönderilecek ürünlerin konduğu soğutucu kapıları. Ayrıca, kan poşetlerinin yerleştirildiği ve rafları, pıhtılaşmalarını önlemek için ileri geri hareket eden camlı dolaplar da vardı. Jeanne, Kuzey Amerikalılar burayı görmeye gelse, Eduado Manzarena'nın plazmalarını almaktan vazgeçerler, diye düşündü

Sonunda idari bölüm. Ofisler. Vantilatörler. Saçları topuzlu sekreterler.Jeanne kızlara bakmadan yanlarından geçti, patronun ofisinin koridorun sonunda olabileceğini düşünüyordu. İlk köşede, biri sağda, diğeri solda iki odaya açılan bir ek bölüm vardı. İlk odanın kapısı kapalıydı. İkinci ise açık, ancak boştu Sekreterin ofisi. Yazı makinesinin yanındaki eski usul fihristi gördü. Çelik iki

halkaya geçirilmiş delikli fişler.

Fişleri hızla karıştırdı. Manzarena Eduardo. Fişte patronun ev adresi ve telefonu yazılıydı. Nikaragua usulü bir adres. Managua birçok kez depremler ve siklonlarla yıkıldığı ve birçok kez yeniden inşa edildiği için sokakların ne adı, ne de numaraları vardı. Dolayısıyla adresler de anayönlere, blokların özelliklerine ve diğer belirleyici işaretlere -çoğunlukla da folklorik-göre bulunuyordu.

Bir kâğıt ile bir kalem aldı ve bilgileri not etti: “ *Tica bus, 1 cuadra del lagoy 1 cuadray media arriba. "* Aşağı yukarı anlamı şuydu: Tica otobüs terminalinden sonra göle doğru bir blok ile yukarı doğru, yani doğuya doğru bir buçuk blok arasında yer alan noktaya gidilmesi gerekiyordu. Taksi şoförünün mesajı anlayacağını düşünerek not aldı.

Birkaç dakika sonra dışarıdaydı. Şoför şifreli metni hemen anlayıp yola çıktı. Jeanne koltuğuna iyice yerleşti. Şoförden, klimayı sonuna kadar açmasını istedi. Madrid Havaalanı’ ndan aldığı kokulu ıslak mendillerle yüzünü sildi -şimdilik en iyi fikir buydu.

Ve sakin olmaya çalıştı.

Akşam oluyordu. Jeanne’ın içinde kötü bir his vardı. Belki çok geç kalmıştı... Belki de Joachim, Manzarena’nın kapısını çoktan çalmıştı... Belki de Manzarena...

Ürperdi.

Ve sonra bu önsezisinin nedenini anladı.

Nedeni Manzarena değildi.

Söz konusu olan Antoine Feraud’ydu. Artık emindi. Feraud, Joachim ile babasını Managua’da bulmuştu. Onları ikna etmek istemişti. Onları adalete teslim olmaya teşvik etmeye çalışmıştı.

Ve bu tutumu hayatına mal olmuştu.

-41-

Jeanne gün batarken Manzarena'ın oturduğu mahalleye vardı. Şoför, ona yürüyerek villaya nasıl ulaşacağını açıkladı. Sokak lambaları henüz yanmamıştı. Adımlarını sıklaştırarak sokak boyunca ilerledi Lambalar yanmadan önce kapıyı çalmak istiyordu.

Ana cadde son derece sessizdi. Duvarlarının veya demir parmaklıklarının ardındaki evler karanlıkta iyice yoğunlaşmış görünüyordu.Tek bir canlı bile yoktu, ne sokakta ne pencerelerde. *Chilimate'lerin* -Madrid havalimanı'nda satın aldığı gezi rehberlerinin birinde adını okuduğu büyük ağaçlar -yanından geçtikçe, ayak sesleri gecenin içinde yankılanıyordu. Sonunda şoförün tarif ettiği evi buldu.

Demir parmaklıkların arasından, içeri kaçamak bakışlar atarak zili çaldı. Villa fazla gösterişli değildi. Pembe begonvillerin, mor orkidelerin, bodur palmiyelerin arasından evin gri duvarları, kırmızı damı, Nikaragua mimarisinin tipik özelliği olan açık verandalar ve teraslar görünüyordu. Hava, sıcaklık, bahçedeki bitkiler insanda içeri girme isteği uyandırıyordu.

Kimse ona kapıyı açmadı. Korumalar neredeydi? Ya hizmetçiler? Zili yeniden çaldı. Hiçbir yerde herhangi bir ışık yanmadı. Sadece verandalardan birinde, karanlığın içinde ara ara yanıp sönen cılız bir ışık vardı. Hiç kuşkusuz sineksavar olmalıydı. Eduardo Manzarena evde değildi. Ve hizmetçiler de izinliydi. Jeanne büyük bir umutsuzluğa kapıldı. Bütün çabası bu an içindi -elinden kaçan bu an için. Evinden on bin kilometre uzakta, ıssız ve karanlık bir mahallede, tanımadığı bir evin kapısındaydı...

Tam dönüyordu ki aklına bir fikir geldi. Gizlice küçük bir arama yapabilirdi... Bu son derece kötü bir fikirdi. Bir anda kendini Managua hapishanelerinde bulabilirdi. Ama artık çok geçti. Bahçe kapısının koluna yapışmıştı bile - üzerinde motifler ve bezemeler bulunan , ajurlu iki demir kanat. Kapı mukavemet göstermedi. Sağına, soluna göz gezdirdikten sonra bahçeye girdi. Köpek yoktu. En ufak bir gürültü de. Vücudu terden sırılsıklam olmasına karşın ağzının içi bir fırın gibi kuruydu. Bahçedeydi. Yasadışı bir şekilde. Artık her şeyi göze almıştı.

Bahçeyi geçti. Yumuşak otlar. Devasa çiçekler. Ananas kabuğu gibi pütürlü, gri

gövdeli palmiyeler. Ayağı sert bir şeye temas etti. Otların arasında bir döşeme taşı. Birinci veranda. Tam ortada akan bir çeşme vardı. Tavanda, sıcak havayı dağıtan bir vantilatör dönüyordu. Bir köşede televizyon sessizce çalışıyordu - biraz önce gördüğü cılız ışığın kaynağı. Televizyonun çalışır halde bırakılmış olması, evden aceleyle çıkılmış olduğunu gösteriyordu. Hizmetçilerin evde bulunmaması da hayra alamet değildi. Burada ne olmuştu?

Terasın bir tür uzantısı gibi görünen bir salona girdi. Her yer açıktı. Manzarena kuşkusuz hırsızlardan korkmuyordu. Salona girdiği sırada sokak lambaları da yandı. İrkildi ve dışarıdan görünmemek için kendini sağ tarafa doğru attı. İçinden ona kadar saydı, sonra dışarı baktı. Caddede kimse yoktu. Yeniden salonu dikkatle inceledi. Dışarının ışığı ferforje parmaklıkların, kafes bölmelerin, dik storların arasından süzülüyor eğik ve çapraz gölgeler oluşturuyordu.

Jeanne biraz daha ilerledi. Ağır hava omuzlarına çökmüş gibiydi. Dekor, karanlığın içindeki hantal koltuklar, muşamba kaplı uzun bir yemek masası, üzerinde birçok şişenin bulunduğu bar... Pişmiş topraktan bir maskın gözleri, etajerin üzerinden ona bakıyordu. Zeminden ağır bir çamaşır suyu kokusu yükseliyordu. Hizmetçiler ortadan kaybolmadan önce burada bir komanda harekâtı gerçekleştirmiş gibiydi. Neden her yeri açık bırakmışlardı?

Bir merdiven. Jeanne âdet yerini bulsun diye seslendi: *“SenorManzarena?”* Verandadaki vantilatörün kanatlarından çıkan sesten başka bir cevap gelmedi. Basamakları tırmandı.

Birinci kat. Koridor. Odalar. Su yeşiline, çiğ turuncuya boyanmış duvarlar. Ahşap karyolalar. Bambu mobilyalar. Storları kapalı pencerelerden içeri cılız bir ışık sızıyordu.

Jeanne ilerlemeye devam etti. Durumun farkına varmıştı. Eve hâkim olan koku nedeniyle her yer açıktı. Yoğun. Şekerli. İç bulandırıcı bir koku. Çürümüş meyve ve kokuşmuş et arası bir koku. Koridorun dip tarafında bir kapı daha vardı. Kapıyı aralayınca, Jeanne her şeyin aydınlığa kavuşacağını biliyordu.

Eduardo Manzarena, uğuldayarak çalışan klimanın altında, kafası çalışma masasının üstüne düşmüş, iki büklüm bir halde duruyordu. Kafası parçalanmış bir karpuz gibi ikiye ayrılmıştı. Beyni deri sumenin üzerine akmıştı. Üzerinde bir sinek bulutu dolanıyordu.

Joachim ondan daha hızlı davranmıştı.

Ağzından nefes alarak dışarı çıktı, çantasını karıştırdı, rujların ve sakızların arasında, hep çantasında bulundurduğu lateks eldivenleri buldu. Eldivenleri eline geçirdi ve sokak lambalarından vuran ışığın aydınlattığı sahneyi incelemeye başladı. Aynı anda da birçok ayrıntıyı not ediyordu.

Manzarena fotoğraftakinden çok daha şişmandı: 150 kilo civarında olmalıydı. Üzerinde beyaz bir tişört ile açık gri bir eşofman altı vardı, öne doğru eğilmiş, kolları iki yandan masanın altına sarkmıştı. Jeanne'ın aklına *Yedi* filmi geldi. Oburluk günahından dolayı öldürülen obez. Bu manzara aynı sahneyi çağrıştırıyordu, ama siyah-beyaz versiyonunu. *Yedi*, evet, ama Fritz Lang'ın yorumuyla.

İkinci ayrıntı: Katil odanın altını üstüne getirmişti. Kütüphaneyi karıştırmış, boşaltmıştı. Çekmeceler de boştu. Dolaplar yerlere devrilmişti. Zemin, hepsi aynı koleksiyona ait kitaplarla doluydu: hareli gri kapaklı kitaplar. Katil ne arıyordu?

Üçüncü ayrıntı: kanibalizm. Odanın içi kan ve çiğ et kokuyordu. Sanki odada bir kan musluğu açık bırakılmıştı. Katil cesetle beslenmişti. Koparılmış bir ön kol yerde, kitapların arasında duruyordu. Kurumuş kanlı sayfaların üstünde doku parçaları vardı. Joachim şehirdeydi. Managua Vampiri'yle karnını doyurmuştu. Onu yemekle nasıl bir güç elde edecekti?

Not ettiği son ayrıntı: Duvarlarda kanlı yazılar yoktu. Gizemli alfabe sadece Venüslere mahsustu.

Jeanne cesedi incelemeye koyuldu. Yorgunluğa, saat farkına, sıcağa bağlı bir tür yabancılaşma yaşıyordu... Masanın altına eğildi. Orada da sinekler vızıldıyordu. Dirsekten kesilmiş kanlı bir kol. Diğer önkolda ısırık izleri vardı. Obezin pantolonu aşağı indirilmişti. Oyluklarında bıçak yaralar ve emme izleri görülüyordu -insan etine duyulan hep aynı açlık ve iştah belirtisinin izleri. Bacak arasında da kan vardı. Jeanne daha fazlasını bilmek istemiyordu.

Doğruldu. Odanın döndüğünü hissetti. Biraz temiz hava soluyabilmek için başını klimaya doğru kaldırdı. *Bir* sandalye çekti ve çöktü. Gözlerini kapattı ve kalan son gücünü toplamaya çalıştı. Yalnız başına geçireceği bu dakikaların araştırması için çok önemli olduğunu biliyordu. Süvarileri çağırmadan bir iz, bir ipucu bulmak için.

Yeniden ayağa kalktı, cesedin çevresini dolandı, sırtını inceledi. Yeni bir vahşet yeri. Katil sanki bir teknenin gövdesini parçalamak istermişçesine bir balta veya palayla defalarca vurmuştu. Etrafa kanlar sıçramıştı. Katil uzaktan vurmuş olmalıydı. Ellerini omurganın iki yanından içeri daldırmış ve parmaklarıyla yakalayabildiği her şeyi dışarı çekmişti. Böbrekler. Bağırsaklar. Diğer organlar. Ölünün sırtında, bir ejderhanın kanatlarını andıran korkunç bir kabartı vardı.

Bir durum saptaması yaptı. Çürüme belirtileri son derece aşikardı. Parmak uçları, sanki birkaç saat önce banyo yapmış gibi şişmişti. Hemen her yerinde derileri pul pul dökülmeye başlamıştı. Çok sayıda mor kırmızı leke vardı. Bakteriler nedeniyle şişmiş dili ağzından dışarı çıkmıştı. Sıcak da tüm bu süreci hızlandırmıştı. Manzarena çok uzun bir süre önce öldürülmüş olamazdı...Öldürülmesinin üstünden yirmi saat bile geçmemiş olduğuna dair iddiaya girebilirdi.

Hizmetçiler neden hiçbir şey bulmamıştı? Cesedi görünce paniğe mi kapılmışlardı? Ya korumalar? Neden onun kan bankasına gelmemesi kimseyi endişelendirmemişti.

Soruşturmasında ilerleme sağlayacak tek bir iz, tek bir ipucu bulamamıştı hâlâ. Zemini dikkatle inceledi. Gümüş rengi kapakların oluşturduğu dalgalar. Kitaplardan birini aldı. Freud'un *Totem ve tabu* 'sunun İspanyolca çevirisi. Birkaç gün önce bu kitap hakkında konuşmuşlardı Antoine Feraud'yla. Champs-Elyses bahçelerinde.

Eğildi ve başka bir kitap aldı *Totemy Tabü,* bir kez daha. Bir başkasını aldı. *Tabuy Tabü.* Bir tane daha. *Totemy Tabü...* Jeanne kütüphanedeki kitaplara dikkatle baktı. Gri sırtlar. Yaldızlı harflerle yazılı adlar. *Totemy Tabü.* Her yerde. Tüm raflarda...

Eduardo Manzarena burada bir kale inşa etmişti. Taşları aynı kitabın kopyalarından oluşan bir sığınak. Neden? Neyi inceliyordu? Bu kitaplarla sembolik olarak kendini mi korumaya çalışıyordu?

Geri döndü ve çalışma masasına baktı. Bir sürü kitap dağılan beyin parçalarının altında yapış yapış olmuştu. Bilgisayarın yanında duran kirlenmemiş bir kitap fark etti. Hızla sayfalarını karıştırdı. Çantasına attı.

Cep telefonunu çıkardı ve hafızaya kayıtlı bir numarayı aradı.

-Senora Arias, por favor.

-42-

İçeri giren ilk polis kitaplara basarak sendeledi. İkincisi onu tutmaya çalıştı ve çıplak elleriyle kapı koluna yapıştı. Sonuçta ikisi birden cesede doğru devrildi - Manzarena'nın cesedini yerinden kıpırdatmak için çok daha fazlası gerekliydi.. Polislerden biri, devrilmiş rafa çarptı ve zaten yere saçılmış olan kitaplara bir tekme savurdu.

-*Que mierda!* (İspanyolca."Kahretsin!") diye bağırdı adam.

Jeanne gülmemek için kendini tuttu. Sinirleri bozulmuştu. Bir cinayet mahallinde hiçbir zaman böyle bir kaos görmemişti. Herkes sokak ayakkabılarıyla kanların içine bata çıka dolanıyordu. Tek bir polis bile eldiven takmamıştı. Çevre güvenliği alındığına dair en ufak bir işaret yoktu. Ve bu korkunç görüntü karşısında herkesin suratında gülünç bir ifade vardı.

Beyaz gömlekli bir adam -kuşkusuz Fransız polisinin olay yeri araştırma teknisyenine eşdeğer bir görevi vardı- kilitli bir krom sandığı açmaya çalışıyordu. Bir yandan da söyleniyordu.

-*Donde esta la llave? Tienes la llave?* (İspanyolca,"Anahtar nerede? Anahtar sende mi?")

Jeanne, bu Orta Amerika ülkelerinde, polisin olayları aydınlatma oranının sıfıra yakın olduğunu hatırladı. Burada polislerin bildiği tek bir soruşturma yöntemi vardı: suçüstü.

Jeanne, sanki kadavra her an ayağa kalkacakmış gibi büyük bir dikkatle cesedin çevresinde dolanan fotoğrafçının arkasında, Eva Arias'ın uzun boyunu fark etti. Öfkeli, bir hali vardı.

Polislerin beceriksizliğinden dolayı öfkeliydi. Bu olayın en önemli tanığı olarak bir Fransız yargıcın burada bulunmasından dolayı öfkeliydi. Hatta onu, bu vahşetten bizzat sorumlu tutuyor gibi bir hali vardı.

-Sizinle konuşmamız gerekiyor, yalnız.

Jeanne yerli kadını yan odaya kadar takip etti. Onun soru sormasını beklemedi.

Öğleden sonra, yaptığı araştırmadan bahsetti. Eduardo Manzarena'nın olaydaki rolünden. Arada diğer olaylardan da söz etmek zorunda kaldı. Francois Taine'in canlı canlı yakılarak öldürülmesinden. Olaya karışan bir psikiyatrdan -şüphesiz o da Managua'ya gelmişti. Sonra şüphelinin, yani hem insanlığa hizmet eden bir avukat, hem de ilkel dürtülere sahip otistik bir yaratık olan Joachim'in ayrıntılı bir portresini çizdi...

Kadın susuyordu. Yüzü, bir *chilamate* ağacının gövdesi kadar anlamlıydı.

-Neden bu öğleden sonra bana tüm bunlardan bahsetmediniz?

-Başvurum zaten çok tuhaftı. Daha da tuhaflaştırmak istemedim.

Yeniden bir sessizlik oldu.

-Eduardo Manzarena hakkında ne biliyorsunuz? Diye sordu sonunda yerli kadın.

-*La Prensa* nın arşivlerinde okuduğum kadarını. Kan ticaretinde büyük başarı kazanmış. Sandinistaların iktidara gelişiyle ortadan kaybolmuş. Doksanlı yıllarda yeniden ortaya çıkmış.

-Sağın iktidara gelmesiyle.

Sorgu yargıcı bu yorumu soğukkanlı bir öfkeyle yapmıştı. O dönemki seçimleri kaybetmiş olmanın kızgınlığı hâlâ hissediliyordu. Pencerenin yanında, ayakta duruyordu. Dışarıdaki polis arabalarının tepe ışıkları ara ara yüzünü aydınlatıyordu.

-Nikaragua halkı savaşa karşı oy kullandı, dedi Eva Arias alçak sesle. Bize karşı değil.

-Elbette, diye karşılık vardı Jeanne, ona karşı çıkmak niyetinde değildi.

-Manzarena'nın tehdit edildiğini biliyor muydunuz?

-Tehdit mi? Kim tarafından?

Eva Arias anlaşılmaz bir harekette bulundu. Anlaşılan bir açıklamada bulunmayacaktı.

-Daha tuhaf olansa, diye devam etti, son haftalarda hep korumalarıyla birlikteydi. Evinden dışarı çıkmıyordu. Karısı yoktu, çocuğu da. Bekârdı. Korku içinde yaşayan bir adamdı.

Jeanne'ın aklına bir ayrıntı geldi: Pekinli, yani Plasma Inc.'in sevimli sekreteri, gün içinde Manzarena'nın ofise uğrayacağını söylemişti. Sadece resmi bir söylem. Halbuki uzun süreden beri ofisine gelmiyordu.

-Korumaları bulmam gerekiyor, diye mırıldandı Eva Arias. Hizmetçileri. Muhakkak bir şeyler biliyorlardır.

-Manzarena neden korkuyordu? Diye üsteledi Jeanne. Onu kim tehdit ediyordu?

Eva Arias stor şeritlerinin arasından dışarı bakıyordu.

-Şu andan itibaren, dedi soruyu duymazdan gelerek, bu soruşturmaya karışmanızı yasaklıyorum Yerinizden kıpırdamayın. Aksi takdirde sizi otel odanızda gözaltında tutarım. Bırakın polisimiz görevini yapsın.

-Ne denli başarılı olacaklarını kestiremiyorum.

Eva Arias ona öfkeyle baktı.

-Adli tıp uzmanlarınız var mı?

Yerli kadının gözlerinde şimşekler çakıyordu.

-Bu katili tanıyorum, diye devam etti Jeanne. Hiçbir önlem almıyor. Her ne olursa olsun iz bırakmaktan çekinmiyor. Cinayet mahallinden parmak izleri alın. Her yerde katilin izleriyle karşılaşacaksınız. Tabii, adamlarınızın parmak izleriyle de.

İriyarı kadın hâlâ sessizliğini koruyordu. Her an patlamaya hazır gibiydi.

-Joachim Nikaragua asıllı, bundan şüphem yok. Eğer bir kez, sadece bir kez bile fişlendiyse, bu akşamki parmak izleriyle karşılaştırarak kimliğini saptayabiliriz.

-Benimle gelin.

Jeanne emre itaat etti.

-Bakın, diye fısıldadı Eva Arias.

Mahallede büyük bir kalabalık toplanmıştı. Polis arabalarını soluk ışığının aydınlattığı insanların, zombiler gibi sabit gözlerle parmaklıklara yapışmış olduğu görülüyordu.

-Ne olduğunu anlamıyorlar, diye fısıldar gibi konuştu yargıç, pes sesiyle. Bugüne kadar, seri katiller üniformalıydı ve komandolar gibi topluca hareket ediyorlardı. Oysa bu yalnız bir katil.Tek bir kurbana saldırıyor. Bu çok fazla veya oldukça az, anlıyor musunuz? Bir lüks.

Buz gibi bir ifadeyle gülümseyerek ekledi:

-Avrupa'ya veya Kuzey Amerika'ya özgü bir lüks.

-Katil Nikaragua asıllı.

-Bunun fazla bir önemi yok.

Eva Arias Jeanne'a doğru döndü. Yüzü, Kolomb öncesinin taş bloklarını andırıyordu.

-Adli bilim laboratuarlarımız yok. Parmak izi kayıtlarımız da. Hiçbir şeyimiz yok, anlıyor musunuz?

-Size yardım edebilirim.

-Yardıma da ihtiyacımız yok. Sizi karakola götürmelerini söyleyeceğim. İfadenizi imzalayacak ve otelinize gideceksiniz. Bırakın, kendi yöntemimizle çalışalım.

-Sizin yönteminiz ne?

Bir kez daha, Eva Arias'n gülümsemesi onu şaşırtıyordu. Bir saniye öncesinden yüz ifadesini tahmin etmek imkânsızdı.

-Polis şefimiz eski bir Sandinista. Leon şehrini ele geçirenlerden biri. Çatışmanın tam ortasında merkez garnizonunda kendini havaya uçurmak için gönüllü oldu. Ama bomba patlamadı ve paçasını kurtardı. İşte soruşturmalarımızı bu tür insanlar yürütüyor, Bayan Fransız.

-Bu tür bir eylemin polis soruşturmalarında ne gibi bir önemli olabilir, anlamıyorum.

-Çünkü siz bu ülkeden değilsiniz. Size karakola kadar eşlik etsinler.

Jeanne geriledi. Odanın kapısında silahlı bir adam belirmişti. Adamın peşinden giderken Eva Arias ona seslendi:

-Manzarena'nın ölümünün biraz ironik olduğunu biliyor musunuz?

-Neden ironik? Bu kadar çok kanlı olmasından dolayı mı?

-Bugün onunla ilgili bir şeyler öğrendim.

Jeanne geri döndü.

-Manzarena da sizin gibiydi, dedi yerli kadın.

-Benim gibi mi?

-Kanibalizmle ilgileniyordu. Bu öğleden sonra, birkaç telefon görüşmesi yaptım. Size hemen şunu söyleyebilirim: Nikaragua'da hiç yamyam cinayeti olmamış. Ama diğer yargıçlarla konuşurken, Manzarena'nın onları daha önce aramış olduğunu öğrendim. Ve sizinle aynı soruları sorduğunu. Kesin olan bir şey var: 1982 yılından bu tür başka bir cinayet olup olmadığını araştırıyormuş.

Demek hematolog da Jeanne'la aynı şeyi araştırıyordu. Ama, Jeanne'ın bilmediği bazı bilgilere sahipti. Joachim'in hikâyesinden haberdar mıydı? Otistik katilin, onu ortadan kaldırmasından mı korkuyordu? Manzarena'nın Nelly Barjac'a yolladığı paketle ilişkisi neydi?

Eva Arias evrak çantasını açtı ve içinden bir kitap çıkardı. Manzarena'nın masasının üstündeki gümüşi kapaklı kitaplardan biriydi. Jeanne, kendisinin de çantasına bir kopya koyduğunu düşündü.

-Kütüphanesinde sadece tek tip ve aynı kitapların bulunduğu dikkatinizi çekti, değil mi?

-Freud'un *Totem ve tabu'su.*

-Orta ve Latin Amerika ülkelerinde, psikanalize karşı büyük bir ilgi olduğunu biliyor muydunuz?

-Bilmiyordum, ama bu durum kütüphanesinde neden aynı kitabın bunca kopyasını bulundurduğunu açıklamıyor.

-Açıklamıyor, evet. Ama bu, halkayı tamamlıyor.

Eva Arias polis arabalarının tepe ışıklarıyla parlayan kitabına baktı.

-Öğrenciyken, devrim sonrası, ben de psikanalizle ilgilenmiştim. Ülkemizde demokrasinin gelişmesi için bu yöntemin önemi hakkında bir yazı yazmayı bile düşünüyordum. Genç bir kızın hayalleri. (Kitabı uzattı.) Okudunuz mu? Neden söz ettiğimi biliyor musunuz?

Jeanne, Feraud'nun söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmedi.

-Hayır.

-Kanibalizmle ilgili. Freud'a göre, insanlık tarihinin başlangıcı babanın öldürülmesiydi. Klanın erkekleri babalarını öldürdüler ve yediler. Kötü biten her şey kötüdür.

-43-

Intercontinental'in kapısından girince, sanki herkesin cinayetten haberi varmış gibi bir izlenime kapıldı. Bedeninden çürük kokusu yayılıyordu. Cinayetin izlerini taşıyordu. Bu lüks ve konforlu atmosferin uyumunu bozuyordu.

Klimanın serinlettiği holü geçti, sonra yeniden dışarının sıcağına, otelin büyük iç avlusuna çıktı. Palmiyelerin gölgesinin vurduğu havuzun arkadan ışık alan turkuvaz yüzeyine baktı. Ve kararını yeniden gözden geçirdi. Mekân tahmin ettiğinden çok daha güçlüydü. Laneti bu duvarları geçemiyordu. Zeytinyağının suyun dibine çökmemesi gibi. Karamsarlığını muhafaza ediyordu. Şatafatlı otel ise kayıtsızlığını koruyordu.

Bir şezlonga oturdu ve yolculuğunu düşündü. Bu soruşturmayı kendi istemişti. Gerçek bir cinayet dosyası alabilmek için dua etmiş, beklemiş, entrikalar çevirmişti. Şimdi elinde bir cinayet dosyası vardı. Resmi olmasa da, manevi olarak. Her şeye rağmen mutlu muydu? Bu kan ve şiddet batağında kendini rahat hissediyor muydu? Bu iyi bir soru değildi. Katili etkisiz hale getirmeliydi. François Taine'in ve diğer kurbanların intikamını almalıydı. O kadar. İşin en iyi tarafı hiç korku duymamasıydı. Sanki Feraud'nun muayenehanesinde, Joachim'le ilk karşılaşmasında korkuya karşı bağışıklık kazanmıştı...

Bir garson onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

-*Un Coca Zero, por fa vor.* (İspanyolca,"Bir Cola Zero, lütfen.")

Şezlongunun üzerinde kıpırdanınca çantasındaki bir cismin sertliğini hissetti. *Totemy Tabü* Freud. Kitabın sayfalarını karıştırdı. Aklına Eva Arias'ın sözleri geldi. Onun da bir Freud dönemi olmuştu; depresyondayken, genelde bu durumdaki herkes gibi, ruh halini anlamasını sağlayacak kilit noktaları araştırmıştı. Ama Viyanalının araştırmalarının ana hatlarıyla asla ilgilenmemişti. Kitabı kapattı. Dikkatini verecek halde değildi.

Kitabı evirip çevirdi. Özel bir şey yoktu. Büyük boyutlu İspanyolca bir baskıydı -Madrid'deki bir üniversite yayınevinden çıkmıştı. Neden Manzarena'da bu kadar çok kopya vardı. Çeviride - veya basılı her nüshada- bir şifre olabilir miydi? *Saçmalamayı kes...*

Kolası geldi. İçti; gecenin sıcağı ile meşrubatın soğuğu o denli tezattı ki, bir an çatlayacağını sandı. Her kabarcık, gırtlağının derinliklerinde çok soğuk küçük bir ısırık gibi patlıyordu.

Bu duygu ona aniden süper bir güç kazandırmış gibi kitabı yeniden eline aldı ve bir kez daha kurcalamaya başladı. Kapağını. Sırtını. Sayfalarını. Artık bir sırrı olduğundan emindi. Kâğıdı, kartonu, harflerin kabartılarını eliyle yokladı.

Ve buldu.

Kapağın içinde bir mektup gizliydi. Mektuba ulaşmak için cildin yapışkanlı iç kâğıdını kaldırmak yeterliydi. Jeanne özenle iç kâğıdını kaldırdı. Eldivenlerini takmalıydı, ama o da Nikaragualılar gibi davranmaya başlamıştı.

Bu işi yaparken aklında iki şey vardı İlki, Emmanuel Aubusson'un ona sürekli olarak yinelediği şeydi: Bir soruşturmada şansında yeri vardır. Eduardo Manzarena'nın masasının üstünde, elinin altında bulundurduğu bir kitabı, o kitabı araklamıştı ve o da içinde bir sır barındıran kitaptı. İkinci şey ise, katilin odanın altını üstüne getirerek aradığı kitabı, bir rastlantı sonucu bulmuştu.

Jeanne dörde katlanmış kâğıdı açtı. Bir mektuptu. Elle yazılmıştı. İspanyolcaydı.

Kelimeleri mırıldanarak, hemen simültane çeviri yapmaya başladı:

Eduardo, Haklısınız. Hastalık burada, Formosa'da. Gözlerimle hiçbir şeye şahit olmadım, ama elimde tanık ifadeleri var. Yerlilerin ifadeleri hep aynı yönde. Hastalığın kaynağı Ruhlar Ormanı...

Özellikle, çok önemli bazı şeyler toplama imkânı buldum. Hastalığa yakalanmış adamların birinden kan örneği aldım; lagün boyunca hiç görmeden kovaladığımız ve yaraladığımız bir adamdan. Bölgeyi biliyorsunuz; ormanın içinde daha fazla maceraya atılmak istemedim. Ama yine de birkaç damla kan almayı başardım. Bu damlalar, umarım, düşündüğünüz incelemeyi yapmanızı sağlayacaktır.

Eğer bu mektubu okuyorsanız, kan örneğini almışsınız demektir. Onu dikkatle inceleyin! Kötülüğün bulaşıcı olduğunu düşünmem için birçok nedenim var. Artık Tanrı'ya bizi koruması için dua ediyorum. Belki de cehennemin kapılarını açmak üzereyizdir, kim bilir?

Niels Agosto 18 mayıs 2008, Campo Alegre,Formoso

İlk tuhaf ayrıntı, imzanın hemen yanında yazılı olan yer adıydı: Campo Alegre, Formosa. Jeanne Nikaragua'da Formosa diye bir yer bilmiyordu. Ama Arjantin'in kuzeydoğusunda bu adda bir eyalet, çok ıssız bir bölge vardı. Mektubu yeniden okudu. Eduardo Manzarena, Arjantin'deki bir bulaşıcı hastalığın izlerini sürmesi için oraya birini yollamıştı. Bu bölgeden ithal ettiği kanla hastalığın kendi ülkesinde bir salgına neden olmasından mı korkuyordu? Ya da tam tersine, bu gizemli "hastalık"la kişisel olarak mı ilgileniyordu?

Jeanne olayları kronolojik olarak sıraladı. Mektubun tarihi 18 mayıstı. Şüphesiz bir hafta sonra da kan örneğini almıştı. Peki sonra ne yapmıştı? Bir varsayım ağır basıyordu: Örneği Fransa'da tanıdığı bir uzmana... Nelly Barjac'a yollamıştı. 31 mayısta sitogenetikçiye UPS'yle gelen paket de buydu.

Nelly örneği incelemiş, ama katil gelip onu almış ve çıkan sonuçları da silmişti. Neden? Joachim bu patolojiyi biliyor muydu? O da bu hastalığa mı yakalanmıştı? Peki, otistik çocuklar merkezindeki genç hemşire Marion Cantelau'yla ve tuhaf heykeltıraş Francesca Tercia'la ne ilgisi vardı?

Tüm bu öğeler arasında bir bağ vardı. Niels Agosto'nun mektubu ile Joachim'in patolojisi arasında doğrudan bir bağ. Adam "Ruhlar Ormanı"ndan söz ediyordu. *La selva da las Almas.*

Oysa bu ifade,"Manes Ormanı", Antikçağ'daki "Ölü Ruhlar Ormanı" olarak da çevrilebilirdi. Jeanne, metalik sesin, Feraud'nun muayenehanesinde Fransızca olarak söylediği cümleleri yeniden duyuyordu: *Onu dinlemek lazım. Manes Ormanı 'nı.*

Psikiyatr, Joachim'e bu ormanı çocukluğunda mı gördüğünü sorunca, hipnoz altındaki avukat sadece soruyu yinelemişti. Bu da, otistiklerin dilinde "evet" anlamına geliyordu...

Her şey tutarlıydı. Katil Nikaragua'dan değil, Arjantin'den geliyordu. Bu da, Arjantin kökenli olan Francesca Tercia'yla bir bağlantı oluşturabilirdi... Ve François Taine'in, ülkenin kuzeybatısında yer alan Tucuman'daki bir tarım enstitüsüyle yaptığı telefon görüşmesi de vardı. Ama kuzeydoğudaki Formosa ile Tucuman arasında bin kilometreden fazla bir mesafe olduğunu da biliyordu.

Çok soru vardı. Ancak yeterince cevap yoktu...

Şimdilik, sadece Nellty Barjac'la ilgili varsayımını doğrulamak istiyordu. Hızla odasına çıktı, klimayı sonuna kadar açtı, mini bardan bir light kola daha aldı.

Pavois Laboratuarları'nın sahibi. Bernard Pavois'nın cep numarasını tuşladı.

Burada saat 21.00'di. Paris'te ise sabahın 4'ü. Pavois'nın bu saatte uyandırılmaya kızmayacağını biliyordu. Önemli bir durum söz konusuydu. İki çalıştan sonra, adam duru bir sesle cevap verdi. Uyumuyordu.

Jeanne bu geç saatte aradığı için özür diledi. Pavois'de herhangi bir şaşkınlık belirtisi yoktu.

-Soruşturmanız nasıl gidiyor? Meslektaşlarınızdan hiç haber alamadım.

-Soruşturmada ne durumdalar bilmiyorum, ama benim bir yolculuğa çıkmam gerekti.

-Nereye?

-Managua. Nikaragua.

-Katilin peşinden mi?

-Evet.

-Bu sizin karmanız, size söylemiştim. Beni neden aradınız?

-Nelly Barjac 31 mayısta UPS'yle Managua'dan gelen bir paket aldı.

-Yani?

-Gönderici Plasma Inc. Laboratuvarı'ymış. Managua'nın tek özel kan bankası. Daha net olarak konuşmak gerekirse bu koli, Eduardo Manzarena adında bir adam tarafından yollanmış, laboratuarın yöneticisi.

-Hiç duymadım.

-Managua Vampiri olarak da biliniyor.

-Tuhaf bir dünyadasınız... Her neyse onunla karşılaştınız mı?

Kolları koparılmış obezin cesedi Jeanne'ın gözünün önüne geldi. Çürümekte olan etler. Üzerinde kurumuş kanlarıyla kitaplar. Daha fazla ayrıntı vermekten kaçındı.

-Sizinle bir varsayımı konuşmak istiyordum.

-Sizi dinliyorum.

-Öncelikle bu kolide bir kan örneği vardı. Hastalıklı bir kan.

Pavois şaşkın bir ses tonuyla sordu:

-Ne hastalığı?

-Hiçbir şey bilmiyorum. Az rastlanan bir hastalık. Arjantin'i bir bölgesiyle sınırlı yerel bir hastalık olabilir. Kuduza benzer bir şey.

-Ve bu hastalığı taşıyan kan örneğini bizim laboratuara mı yollamış?

-Nelly'yi tanıyordu. Ne tür bir hastalık olduğunu öğrenmek için Nelly'nin bazı analizler yapmasını istiyordu.

-Bu Nelly'nin uzmanlığı değil ki.

-Ama bu tür incelemeleri yapmak için laboratuarınızda gerekli cihazlar var, değil mi?

-Evet ve hayır. Ama hastalıklı bir kan örneğini postayla yollamak çok çılgınca bir fikir olmalı.

Jeanne da bunu düşünmüştü. Manzarena gerekli önlemleri almış olmalıydı.

-Nelly ne tür analizler yapabilirdi? diye üsteledi. Bir virüsü saptayabilir miydi?

-Hayır. Ölçekleri karıştırıyorsunuz. Sadece parazitleri, mikropları saptayabilirdi. Veya bakterileri. Virüsler çok daha küçük bir ölçekte gözlemlenebilir... Her ne olursa olsun, size bir kez daha söylüyorum, bu kesinlikle bizim işimiz değil!

-Bu tür işlemlerden laboratuarınızda bazı izler kalmış olabilir mi?

-Hayır. Eğer Nelly bilgisayara bir şey kaydetmediyse, kimse bir şey "görmez ve

bilmez”

Jeanne bir senaryo düşünüyordu, ama Pavois onun senaryosunu geçersiz kıldı:

-Tüm bu düşündükleriniz çok saçma. Basit güvenlik sebepleriyle. Nelly asla böyle bir riski göze alamazdı. Laboratuarımızda haftada binlerce örneği analiz ettiğimizi biliyorsunuz, değil

mi? İnceleme örneklerimize böyle bir bulaşmanın yaratacağı sonuçları tahmin edebiliyor musunuz?

-Ya söz konusu olan bir genetik analizse? Diye sordu. Bana genetik bir sorundan kaynaklanan patolojilerin saptanabildiği bir katınız olduğunu söylemiştiniz.

-Sebep olan geni bilmek koşuluyla. Sadece bilinen bir bağlamdaki bir anomalinin varlığını teyit edebiliyoruz. Kesinlikle yepyeni, hiç duyulmamış araştırmalar yapmıyoruz.

Israr etmenin gereği yoktu. Yanlış yoldaydı. Bernard Pavois’ya teşekkür etti, onu durumdan haberdar edeceğine söz verdi ve telefonu kapattı. Gece boyunca tüm düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Odasındaki klimayı kapattı -burnu gerçekten buz kesmişti. Sıcak bir duş aldı, sonra bir şort ile üzerinde en beğendiği grup olan Nine Inch Nails’in resminin bulunduğu bir tişört giydi. Hemen yattı. Şimdilik yapabileceği en iyi şey buydu.

Antoine Feraud’yu düşünerek ışığı söndürdü. Birkaç saat önce de düşündüğü gibi çoktan ölmüş olabilir miydi? Yoksa tam tersine, soruşturmasında ilerliyor muydu?

Birkaç dakika sonra, yumrukları sıkılı şekilde, bir mağaranın derinliklerinde, etrafı maymun yüzlü tarihöncesi insanlarıyla çevrili bir halde uyuyordu.

-44-

Kan bankası, bir kez daha.

Saat sabahın 10'uydu. Plasma Inch.'de her şey normal gözüküyordu. Jeanne merkezin kapalı olacağını sanıyordu. Ya da girişinde siyah bir bant bulunacağını. Ancak özel hiçbir işaret yoktu. Managua Vampiri'nin ölümünü bildiren herhangi bir şey de. Kan ticareti devam ediyordu. Kıpkırmızı akan bir nehir gibi.

Jeanne ilk engeli geçti. Ayaklarının altındaki kızgın asfaltın sıcaklığını hissediyordu. Hava düne göre daha sıcaktı sanki. Öğlen vakti, şehir fokurdayan bir krateri andıracaktı.

İçerideki ortam da her zamanki gibi sakindi. Bekleme kuyrukları. Gıcırdayan banklar.

Kendi kendine mırıldanan televizyon. Jeanne, holde dolaşan Pekinli'yi gördü. Ufak tefek kadının gözleri kızarmıştı.

Jeanne doğrudan konuya girdi.

-Beni hatırladınız mı? Dün Eduardo Manzarena'yı görmeye gelmiştim.

Kadının suratı asıldı.

-Siz kimsiniz?

-Eduardo'nun cesedini ben buldum.

Sekreter taş kesti. Jeanne yargıç kimliğini uzattı.

-Fransa'da sorgu yargıcıyım. Patronunuzun öldürülmesi, ülkemde üzerinde çalıştığım bir cinayet olayıyla bağlantılı.

Minik kadın gömlek kolunun içinden, beyaz bayrak misali, bir kâğıt mendil çıkardı ve burnunu sildi.

-Ne... Ne istiyorsunuz?

-Niels Agosto kim?

Kadın Jeanne’a kuşkuyla baktı, sorunun bir tuzak içerip içermediğini anlamak ister gibiydi. Çevrelerinde gürültü patırtı devam ediyordu. Ellerinde buzluklarla hemşireler geçiyordu. Asık suratlı insanlar, kollarını tutarak çıkış kapısına doğru yürüyordu.

Pekinli bir kapıyı işaret etti.

-Şu ofise geçelim.

Güneşin bir tavan penceresinden içeri girdiği ve her yeri yaktığı bir odaya kapandılar. İçerisinin sıcaklığı 40 derece olmalıydı. Jeanne kendini ne suyu, ne de buharı olan bir hamamdaymış gibi hissetti.

-Niels Agosto kim? Diye soruyu yineledi.

-Bizim seyyar birimlerin sorumlusu.

-Bu ne anlama geliyor?

-Plasma Inc.’in Latin Amerika’nın her yerinde şubeleri vardır. Sabit merkezler. Ama her ülkeyi dolaşan kamyonları da. Seyyar birimler. Niels Agosto bu kamyonlardan sorumlu. -Şubenizin bulunduğu ülkeler arasında Arjantin de var mı?

-Evet.

-Orada herhangi bir sorun olduğu kulağınıza geldi mi?

-Ne tür bir sorun?

-Hastalıklı kan.

-Hayır.

Bu “hayır”, aslında “evet” demekti. Jeanne üstelemedi.

-Niels Agosto’yu nerede bulabilirim?

-Sizinle konuşamaz.

-Seyahatte mi?

-Hayır. Fonseca Hastanesi’nde, Managua’da.

Jeanne adamın Formosa’daki “hastalığa” yakalandığını düşündü.

-Nesi var?

-O... dedi tereddütle ve yeniden burnunu sildi. O saldırıya uğramış.

Yeni bir sürpriz daha. Jeanne açıklamaların devamını bekliyordu. Pekinli susuyordu. Kadını zorlayabilirdi, ama bu şekilde fazla bir şey elde edemeyeceğini hissediyordu, güneşin altına çıkıp erimektense, burada kımıldamadan durup konuşmasını beklemeliydi.

_Sokakta, dedi sonunda ufak tefek kadın. Evine girerken, geceleyin, Bıçaklamışlar.

-Soygun mu?

-Hayır.

-Ne zaman oldu?

-Bir hafta önce.

Öyleyse bu Joachim’in işi değildi -zaten onun tarzına da uymuyordu.

-Onu kim ve neden öldürmek istesin?

-Aşırılıkçılar. Bu...

Pekinli tereddüt ediyordu. Jeanne beklemeyi tercih etti. Sonunda kadın mendilini yine burnuna götürerek, konuşmaya devam etti:

Kan yüzünden. Bazı söylentiler çıkarıldı. Niels Agosto’nun dış ülkelerden bozuk kan getirdiği iddia edildi. Ve Plasma Inc.’in de bu kanları Nikaragua’daki kliniklere, hastanelere verdiği. Bu bir yalan! Asla hastalıklı kan ithal etmedik. Ayrıca çok katı kurallarımız var ve... -Bu aşırılıkçılar kim?

-Aşırı sağcı insanlar. Irkımızın saflığını korumak istiyorlarmış.

Çok yönlü bir suç vakası.

-Niels Agosto'nun yarası ağır mı?

-Evet. Karın bölgesine birçok bıçak darbesi almış -Konuşabiliyor mu?

-Sanırım, ama...

-Fonseca Hastanesi nerede?

-Batıda, Leon yolu üzerinde ve...

-Dün geldiğimde, bana Eduardo Manzarena'nın uğrayacağını söylemiştiniz. Bu yalandı, değil mi?

-Eduardo evinden dışarı çıkmıyordu. Korkuyordu.

-Saldırganlardan mı?

-Evet. Ve başka bir şeyden de.

-Nedir?

-Bilmiyorum. Kimse bilmiyor.

Jeanne, minik kadını üzüntüsüyle baş başa bıraktı. Ve dışarının parlak güneşine çıktı. Gözleri kamaştı. Bir taksiye seslendi. Hastanenin adını söyledi. Ve gideceği yere varana kadar hiçbir şey düşünmemeye karar verdi.

On beş dakika sonra, yoldan havalanan toz bulutunun arasından hastaneyi gördü. Zemini kum kaplı bir çalılığın dip tarafında, etrafı yine parmaklıklarla çevrili düz bir binaydı. Daha çok bir hapishaneyi veya askeri araştırmalar merkezini andırıyordu. Jeanne girişteki kulübeye doğru yöneldi. İlk kontrol noktası. İlk başarısızlık. Ziyaretçilerin, bir doktor tarafından imzalanmış bir reçete veya hastane idaresi tarafından verilmiş bir izin belgesi göstermesi gerekiyordu. Jeanne tropikal ülkeleri biliyordu: Böyle bir belgeyi almak saatler sürerdi. Tozun içinde kayboldu. Başka bir yol bulacaktı.

Çevre duvarı boyunca uzanan kalabalığın arasına karıştı. Ziyaretçiler. İşportacılar. İlaç kaçakçıları. Bir reçete yazdırmak için herhangi bir hastalığı

yoktu. Yüz metre ileride bir fotokopi dükkanı gördü. Herhangi bir nöbetçiyi aldatmasını sağlayabilecek, kendi adına yazılmış sahte bir reçete edindi. Geri döndü. Reçeteyi gösterdi. Ve geçti.

Niels Agosto, ana binadaki koridorun sonundaki 34 numaralı odadaydı. Jeanne, boş koridoru küçük parçalara bölen gölgeleri geçti ve durdu. Bunu düşünmeliydi. Odanın kapısında silahlı iki polis bekliyordu. Bir "siyasi" saldırının kurbanı olan Agosto yakın korumadan yararlanıyordu.

Şu an şansını denemenin gereği yoktu. Geri çevrilecek ve Eva Arias anında durumdan haberdar edilecekti. Yılgınlığa düşmenin de sırası değildi. Burası Nikaragua'ydı. Disiplin kuralları biraz gevşekti. Saat 18.00'de hava kararmaya başlıyordu. Nöbet değişimi olacaktı. Veya polisler bir şeyler yemeye gidecekti. Bu durumda da bir dalgalanma, bir boşluk olacaktı. Böylece Jeanne da bu zaman diliminden yararlanıp odaya girecekti.

Otelin yolunu tuttu. Odasına girdiğinde öğle vaktiydi. Klimayı sonuna kadar açtı ve önceki gün sonuna kadar gitmediği varsayımına kaldığı yarden devam etti. Antoine Feraud. Psikiyatrın cesedinin, Managua'nın varoşlarında bir yerlere, bir çöplüğe bırakılmış olma ihtimali onu tedirgin ediyordu. Onun ateşle oynadığına inanıyordu. Baba ile oğlunu bulmuştu ve... Bu durumdan Eva Arias'a bahsetmek işleri yoluna koyabilirdi. Mademki bir şey bulamıyordu, bir arama emri çıkartmak gerekiyordu.

Cep telefonunu aldı. Sesli mesajlarını ve SMS'lerini kontrol etti. Feraud'dan gelen hiçbir şey yoktu. Reischenbach cephesinden de. Gidişinden onun dışında kimseyi haberdar etmemişti. Suskunluk bu yolculuğun bir parçasıydı. Kıta değiştirmişti. Kabuk değiştirmişti.

Odasına eski tarz bir telefon rehberi istedi -birkaç bin sayfadan oluşan tam bir kaldırım taşı- ve önceki gün görüştüğü lüks otellerin dışındaki, daha mütevazı otelleri aramaya başladı. Antoine Feraud'dan iz yoktu. Odasının içi buz kesmişti, ama bu onu zinde tutuyordu. Elçiliği, konsolosluğu, Fransız Kültür Merkezi'ni -kendi ismini vermeden- aradı... Hiçbir sonuç alamadı. Araba kiralama şirketlerine telefon etti. Kimse ona cevap vermedi, bunlar gizli bilgiydi. Sonunda aklına başka bir açıklama geldi: Belki de psikiyatr bir bilgiye ulaşmış -onun tahmin edemediği- ve başka bir yere gitmişti. Arjantin'e mi?

Yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, dişlerini birbirine vuruyordu. Saat

15.00 olmuştu. Karnı aç değildi -en son ne zaman gerçek bir yemek yemişti? Uykusu yoktu. Ve yapacak hiçbir şey de...

Gözü, Manzarena'nın evinden aldığı *Totem y Tabü* kitabına takıldı. Akşamı beklerken, psikanaliz kültürünü zenginleştirebilirdi. Freud tarafından gözden geçirilmiş ve düzeltilmiş insan türünün kökenini öğrenebilirdi.

Kitabı ve anahtarını aldı.

Kitabı okumak için havadar, sakin bir köşe bulacaktı.

-45-

Managua bir kaos ve korku şehri değildi. Daha ziyade huzurlu ve dingin bir yerdi. Şehrin tepelerinde, diğer yerlere göre çok daha sakin, çok daha huzurlu bir hava vardı. Loma de Tiscapa Ulusal Tarih Parkı. Sokaklarda algılanan bütün özelliklerin bir araya toplandığı, bir bulut kadar hafif, huzur ve sükûnet dolu bir yer. Dinginlik. Bol bol bitki. Sessizlik.

Jeanne ilk seyahati sırasında burayı da gezmişti. Park Intercontinental'den birkaç yüz metre uzaklıktaydı. Tepeye doğru çıkan caddeyi takip etmek yeterliydi. Sarıya boyalı kaldırımlar. Bir kez daha, sanki gizemli araştırmalar yapılan bir bölgeymiş gibi, parkı çevreleyen demir parmaklıklar... Arabalardan ve kirlilikten uzak, yemyeşil bir alan.

On dakika kadar yürüdükten sonra tepeye ulaştı. Bahçe burada bir devrim şarkısı söylüyordu, ama bir ninni ahengiyle. Siyah metalden, kovboy şapkalı devasa bir siluet, halkın eski lideri Augusto Cesar Sandino'yu simgeliyordu. Ayaklarının dibine küçük bir tank maketi yerleştirilmişti. Panoda yazılana göre, Somoza birliklerine ait olan bu tankı devrimci bir kadın ele geçirmişti. Jeanne sahneyi hayal etmeye çalıştı.Çığlıklar.Silah sesleri. Şiddet. Başaramadı. Burada her ses fısıltı halinde yankılanıyordu.

Küçük tepenin çevresini dolandı ve yamacın hemen altında uzanan lagünü gördü. Etrafı söğüt ağaçları ve sazlarla çevrili, gri yansımaları olan bir göl. Manzara, lavın yerini durgun bir suyun aldığı, sönmüş bir volkan kraterini çağrıştırıyordu. Peyzajcılar, gölün yüzeyine kocaman harflerle "TISCAPA" yazmışlardı. Nilüferlerden oluşturulmuş bir yazı... İlerisinde, puslu ufukta, uzun bir ovada yer alan, pul pul ışıklarıyla şehir görünüyordu.

Jeanne ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Okumak için ideal yeri bulmuştu. Gökyüzü ile su arasında, açıklık alanları ve banklarıyla bir sığınak. Lagüne doğru yürüdü ve banklardan birini seçti. Yerleşti. Sanki yeşil duvarları ve insana iyi gelen serinliğiyle bir odanın içindeydi. Kitabı açtı.

Birçok sayfa kanla birbirine yapışmıştı.

Önsöz olarak, kitabın İspanyolca çevirmeninin bazı notları vardı: 1913 yılında, Almanca *Totem und Tabu* adıyla yayımlanan *Totem ve Tabu* Freud'un en fazla

eleştirilmiş eserlerinden biriydi. Psikanalizin yaratıcısı, bu kitabında tamamen aykırı görüşler öne sürüyordu. Veya hemen hemen aykırı görüşler. Onun ileri sürdüğü kavramlar paleontologlar ve antropologlar tarafından derhal çürütülmüştü. Yine de bir yüzyıldan beri bu esere olan ilgi hiç azalmamıştı. Hatalarına rağmen, sanki Freud, bir başka düzlemde doğruya temas etmişti. Sanki insanın derin gerçeğiyle rezonansa girmeyi başarmış gibiydi.

Jeanne kendiliğinden bir fikir edinmeye karar verdi. Yüzüne vuran ılık rüzgâr... Arkasında yaprakların hışırtısı... Parmaklarının altında titreşen sayfalar...

İki saat sonra kitabı kapatıyordu. Hepsini anlamamıştı. Ama yine de küçük bir fikir edinmişti.

Bu eserde, Freud insan türünün evrimini, kendi yönteminin, yani psikanalizin ışığında açıklamaya çalışıyordu. İlkel insanların davranış ve güdülerini Oidipus kompleksiyle -Oidipus'tan önce, Antikçağ'dan önce, hatta bu mite bir ad verilmeden bile önce ortaya çıkmış derin ve alt edilemez bir itki- izah ediyordu.

Orijinalliği ise, Freud'un ensest ve ebeveynini öldürme itkilerinin bilinçli ve hesaplanmış şeyler olduğunu ileri sürmesiydi. Bu itkiler de Feraud'nun kısaca anlattığı o ilk olaya neden olmuştu. Unutulmuş bir zamanda, insanlar küçük klanlar halinde yaşıyorlarmış; her klan, bütün kadınlara sahip olan zorba bir erkeğin egemenliği altındaymış. Bir gün, bu klanlardan birindeki oğullar bu egemen babaya karşı ayaklanmışlar. Birlikte gerçekleştirdikleri şiddet eylemi sırasında babayı öldürmüşler ve klandaki kadınlara sahip olabilmek amacıyla cesedini yemişler.

Cinayetten sonra, hepsi korkunç bir suçluluk duygusuna kapılmış. Yaptıkları alçaklığı inkâr etmiş ve yeni bir sosyal düzen kurmuşlar. Dıştan evlilik kuralını -klan içi kadınlarla cinsel ilişkiye girmenin yasaklanması- ve ölmüş babalarını ululamak için de totemciliği getirmişler.

Totemcilik, dıştan evlilik, ensestin ve ebeveynin öldürülmesinin yasaklanması... Böylece bütün dinlerde ortak olan bir model doğmuş.

Uzmanlara göre, bu hikâyedeki her şey yanlıştı. Böyle bir kavim hiçbir zaman olmamıştı. Ayrıca bir baba cinayeti de söz konusu değildi. Freud'un ilkel klanı hiç var olmamıştı. İnsanın evrimi binlerce, milyonlarca yıl önceye uzanıyordu ve bu tür temel olayları tasarlamak imkânsızdı.

Yine de *Totem ve Tabu* bir kült eser olmayı sürdürüyordu. Jeanne hâlâ, bu kitabın kopyalarından kendine bir sığınak oluşturmuş Eduardo Manzarena ile kitap arasındaki bağı kuramıyordu. Bu kitabın asıl büyüleyici yanı, hatalarına rağmen, metnin doğruyu söylüyor olmasıydı. Yanlış bir fikir, gerçeğe nasıl bu kadar temas edebilirdi? Neredeyse karbon 14 testine tabi tutulmuş ve bir sürü uzman tarafından analiz edilmiş herhangi bir antropolojik olaydan daha çok gerçeğe yakındı.

Jeanne cevabı kestirebiliyordu. Freud'un varsayımı bir mitti. Oidipus kompleksi -anneyi arzulama, babayı öldürme- insanın içinde hep vardı. Bir kere, sadece bir kere, belki, insan çizgiyi aşmış, sonra pişmanlık duymuştu. Toplumları oluşturan, dinleri yaratan da bu vicdan azabıydı. Ve içimizin derinliklerindeki bu eyleme geçiş, bilincimizin -üstben- sansürleyicisi olmuştu. Bu felaketi içimize atmıştık. Beynimiz, bunun bir daha asla meydana gelmemesi için bir "yargıç-gözetmen" gibi davranıyordu. Zaten bu olayın, gerçekten olup olmamasının da fazla bir önemi yoktu. Önemli olan, onun gölgesinin izdüşümüydü.

Cinayet, ensest ve kanibalizmle şekillenen bu başlangıç miti, herkesin içine işlemişti. Her çocuk, düşsel düzlemde, bu tarihöncesini yaşıyordu. Her çocuk, bilinçsizce eyleme geçiyor, sonra geri çekiliyor, kendine sansür uyguluyordu. Ve bir yetişkin oluyordu. Freud, fizyolojik olarak hücrelerimizde bu barbarca cinayetin anısını taşıdığımızı da ileri sürüyordu. "Filogenetik anı" denilen bir tür genetik miras. Genlerimizle bütünleşmiş, bedenimize işlemiş bir ilk hata...

Jeanne saatine baktı. 17.00 olmuştu. Artık araştırmasına dönmesi gerekiyordu. Kendine sorması gereken gerçek -ve tek- bir soru vardı: *Totem ve Tabu* ile davasının arasındaki bağ neydi? Bu ortak cinayet miti ile Joachim'in deliliği arasında nasıl bir ilişki vardı?

Aklına bir şey takıldı. Çok daha çılgınca bir şey. Ormandaki virüs ile Oidipus kompleksi arasında bir ilişki olabilirdi. Bu hastalık belki de, insan beyninin sansürleyici işlevini engelleyerek, bir tür ilkel gerilemeye yol açıyor, insanın içindeki vahşet duygusunu açığa çıkarıyordu...

Jeanne birkaç bölümü yeniden okumak istedi, ama ışık azalmaya başlamıştı Sayfalardaki kelimeleri ayırt etmek imkânsızdı. Ayağa kalktı. Başı dönüyordu. Bir şeyler yemesi lazımdı.

Sonra Fonseca Hastanesi'ne gidecekti.

Ve bu hastalığa yaklaşmış adamı, Niels Agosto’yu sorgulayacaktı.

-46-

Bir *quesillo* -eritme peynirli tortilla- alıp hastaneye gelene kadar geçen süre zarfında akşam olmuştu. Karanlık yassı bir taş gibi şehrin üstüne çökmüştü. Yürüyerek gelmiş gibi görünmek ve ana kapının önünde kuyruk oluşturmuş insanların arasında kolaylıkla karışmak için biraz uzakta indi taksiden. Demir parmaklıkların arasından, bir karantina bölgesini andıran tek katlı çirkin yapıyı seçebiliyordu. Bu parmaklıkların kimi koruduğu anlaşılmıyordu: İçerideki hastaları mı yoksa dışarıdan geçenleri mi?

İlk engeli sorunsuz geçti,. Geriye ikinci engel kalıyordu. Niels Agosto'nun yattığı bölümün nöbetçileri. Yerlerinde değillerdi. Akşam yemeği için gitmiş olabilirler miydi? Anlamaya çalışmadı. Tropikal ülkelerde, bazı şeyleri olduğu gibi kabullenmek gerekirdi...

Agosto'nun bölümüne girdi. İçerisi ter, ateş ve ilaç kokuyordu. Cılız bir aydınlatma. Boğucu bir sıcaklık. Anında insanın yaşam merkezlerini etkileyen bir çürük kokusu. Birden Jeanne da kendini hasta hissetti, can çekişen birinin hâlâ sıcak olan yatağına girmiş gibiydi.

Koridorda iki kapı vardı. Sağdaki odanın kapısı çivili tahtalarla kapatılmıştı. Jeanne soldaki kapıya vurdu. Cevap yoktu. Aslında ölmek üzere olan biriyle karşılaşmayı bekliyordu. Bir mumya gibi sargıları içinde bir hasta. Ama hasta, saçları Latino tarzı arkaya taralı, yatağına oturmuş, yakışıklı, genç bir adamdı. Sakin bir biçimde *La Prensa* okuyordu.

Jeanne' görünce irkildi, sonra rahatladı. Gülümsemesi durumunu ele veriyordu. Kendisine hiç de yabancı gelmeyen bu ürkekliği Jeanne çok iyi anlıyordu. Birçok kez hastanede yaralı tanıkların ifadesini almıştı. Şiddetin izleri hem bedenlerinde hem de ruhlarındaydı.

Jeanne özür diledikten sonra sordu:

-*Senor Niels Agosto?*

Adam gözlerini kapatarak cevap verdi,

-*Soy Jeanne Korowa, jueza in Francia.* (İspanyolca,"Ben Jeanne Korowa,

Fransa’da yargıcım.”)

Adam bu kez kaşlarını kaldırarak cevapladı.Jeanne adamın sesini kaybetmiş olabileceğini düşündü. Ses tellerine bir bıçak darbesi almış olabilir miydi? Üzerinde boynuna kadar uzanan kâğıt bir hastane gömleği vardı. Bir adım daha attı. Açıklamalarına devam edeceği sırada, ışıkların aniden kesilmesiyle olduğu yerde dondu.

Bir anda her yerin ışıkları sönmüştü. Odanın. Koridorun. Dışarıdaki bahçenin. İçeriye sadece gökyüzünde parlayan ayın ışığı vuruyordu. Bu ülkelerin henüz elverişli koşullara kavuşamadığını düşünürken, bir gürültü onu bu düşüncelerden uzaklaştırdı. Artık düşünemiyordu. Tepki veremiyordu. Sadece korkuyordu.

Kafasını çevirdi. Karanlığın içinde yeşil bir yılan ve kırmızı bir alev gördü. Bir saniye sonra duvara yapıştırıldı. Yılan tarafından. Arabesk motiflerden ve kıvrımlardan oluşan kocaman, korkunç bir dövme. Altında her kıvrıma, her motife can veren sert adaleler. Yılan onu öldürecekti. Bir boa yılanı gibi onu boğacaktı. Elmacıkkemiğinin altına, karanlıkta bir cıva damlası gibi parlayan bir bıçak dayandı.

-*Hija de puta, no te mueves!* (İspanyolca,”Orospu çocuğu kımıldama!”)

Jeanne bayılacağını sandı. Karanlıkta her hareketi görebiliyordu. Kırmızı alev, yataktaki hastanın üzerine çullanan ikinci saldırganın kafasındaki bandanaydı. Birazdan ölecek olan Niels Agosto için korkuya kapıldığını hissetti. Hiç bağırmayan bir Niels Agosto için. Hiç kımıldamayan. Sanki çoktan yazısına boyun eğmiş, ölümü kabullenmişti. Nikaragua’nın zulme uğramış, katledilmiş, soyulmuş kuşaklarından miras kalmış bir yazgıya...

Alev, katilinin yüzünü daha iyi görebilsin diye Niels’in çenesini tuttu.

-Kil insan için!

ÇAK! Adam bıçağını Agosto’nun göğsüne sapladı. Fışkıran kan. Gecenin karanlığında, anında yok olacak kadar kısa süreli ve güçlü.

-Tahta insan için!

ÇAK! ÇAK! Katil bıçağını art arda iki kez Agosto’nun gırtlağına sapladı. Yeniden kanlar. Daha yavaş. Daha ağır. Boynuna doğru süzülen ve gömleğinin

üstünde küçük bir birikinti oluşturan siyah bir akıntı. Demir kokusu. Sıcağın içinde sıcak. Kurbanın kokusu odanın içinde baş döndürücü bir hal almıştı. Jeanne artık Yılan'ı düşünmüyordu. Ne de suratını yukarı doğru iten bıçağı. Gece sıvılaşıyordu. Gece bir kan nehrine dönmüş akıyordu...

-Mısır insan için!

Alev bir kez daha bıçağını Agosto'nun gırtlağına daldırdı. Köpüklenen kan. Çatırdayan omurlar. Kemiklere sürtünen bıçağın gıcırtısı. Katil boğuk bir çığlık attı ve bıçağı sapına kadar, yarılmış etin içine soktu.

Sonunda kafayı beden kopardı ve tükürerek yere attı.

-Aşağılık insanların kanını istemiyoruz!

Yılan ve Alev.

Efsanevi katiller.

Ama bu efsaneler bana yasak.

Bu efsaneler, benim bilmediğim bir kozmogoniye ait.

Kafanın yere çarpmasıyla Jeanne gözlerini kapattı.

Yeniden açtığında katiller yoktu.

Yere baktı.

Kafa onun yanına kadar yuvarlanmıştı.

-47-

-20 000 voltluk iki besleme kablosundan biri arıza yapmış. Saat 18.15'te. Bu olabilir. Hatta çok sık olur. ABD'de de. Avrupa'da da. Bu durumda, başka yerlerde de olduğu gibi, güvenlik sistemi üç jeneratörü otomatik olarak devreye sokar. Üç jeneratörden sadece ikisi devreye girmiş. Bu da olabilir. Ama bu bir sabotaj. Bundan eminim.

Eva Arias, hastanenin ana binasındaki bir koridorda, koltuğunda büzülmüş bir halde oturan Jeanne'ın karşısında ayakta duruyordu. Yerli kadın, cinayet mahallindeki polislerin beceriksizliğine bir kez daha şahit olmaması için onu buraya getirtmişti, bundan şüphe yoktu.

Yargıç pimi çekilmeye hazır bir el bombası gibi, bir Pepsi Max kutusu tutuyordu. Kafasını elektrik arızasına takmış gibiydi. Jeanne'ı " böyle şeylerin başka yerlerde de olabileceğine" ikna etmek istiyordu. Ve ülkesinin gelişmişlik derecesi ile bu arızanın arasında hiçbir bağ olmadığına.

-Bir sabotaj, diye ısrarını sürdürdü. Bu katillerin planıydı. Bir saldırı.

Jeanne "şu kablo hikâyesini bir kenara bırakın" anlamına gelen bir hareket yaptı. Çay istemişti. Bir yerlerde, susuzluğu geçirmenin en iyi çaresinin sıcak içecekler olduğunu okumuştu. Dergilere asla inanmamak lazımdı. Gözü şimdi yargıcın elindeki buz gibi kutu koladaydı.

-Size göre onu neden öldürdüler?

-Kan yüzünden.

Jeanne bunda mutabıktı, ama yerli kadının yorumunu duymak istiyordu.

-Niels Agosto, Plasma Inc.'in seyyar birimlerinin yöneticisiydi. Ülkemize yapılan kan ithalatının sorumlusu. Başka deyişle, yabancı kanı Nikaragua halkının damarlarına o zerk ediyordu.

-Bu bir suç mu?

-O kan için, evet.

-Hangi kan?

-Son stoklar. Arjantin’den gelmiş olanlar. Maymun kanı.

Olay gitgide ilginçleşiyordu. Ona hastalıklı kandan söz etmişlerdi. Şimdi ise açıkça hayvan kanı deniyordu... Gerçekten gelişmemiş ve kültürsüz halkların saçmalıkları. Herhangi bir yorumda bulunmadı. Küçümseyici bir tavır, daha önce de karşılaştığı gibi sadece tepkiye yol açacaktı.

Sanki Eva Arias onun düşüncelerini okumuştu:

-Bu bir söylenti. Plasma Inc.’in hayvan kanı ithal ettiğine ve bunu stoklarına karıştırdığına dair bir dedikodu.

-Tıbbi olarak bu mantıksız.

-Sokaktaki insan buna inanıyor. Zaten Eduardo Manzarena dendiğinde insanlar işin içinde hep bir şeytanlık olduğunu düşünüyor.

Jeanne, katillerin Niels Agosto’yu ortadan kaldırdıktan sonra Managua Vampiri’ne de saldırmayı planladıklarını anladı. Ama iş bir başkası tarafından yapılmıştı. Belki de bu inanışların arkasında bir gerçek payı vardı. Eğer Niels Agosto virüslü bir kan, insanı vahşi bir hayvana dönüştüren bir mikrop getirdiyse, o zaman böyle bir söylenti yayılabilirdi.

Eva Arias içeceğinden bir yudum aldı. Siniri yatışmış gibiydi. Cinayet mahalline geldiğinde, Jeanne, yargıcın onu çiğ çiğ yiyeceğini sanmıştı. Fransız kadın iki gündür buradaydı ve varlığı deprem etkisi yaratmıştı. Gün başına bir cinayet.

-Kanla ilgili batıl itikatlar dünya kadar eskidir, diye devam etti sorgu yargıcı. İkinci Dünya Savaşı boyunca, Kuzey Afrika’da Alman askerleri Yahudi veya Arap kanı almaktansa ölmeyi yeğliyorlardı. Amerikan askerlerine - beyazlar- belince, onlar da siyahların kanını, tehlikeli olduğundan, asla kabul etmeyeceklerini Kızılhaç’a bildirmişlerdi.

Jeanne sessizliğini koruyordu. Bu parantez arası tarihi bilgiler onu şaşırtmıştı. Biraz utanarak da olsa, Eva Arias’a kültürel açıdan fazla itibar etmemiş olduğunu fark etti. Yargıcı, yeni yeni gelişmekte olan bir köylü olarak değerlendirmişti. İşte bir aşağılama daha...

Ama yerli kadın bu akşam coşkuluydu:

-Latin Amerika'da kan satışı sömürü ve sefaletle hep eşanlamlı olmuştur. Fakir ülkelerin satacak sadece iki şeyi vardır: kızları ve kanları. Brezilya'da, her yıl, Rio Karnavalı öncesi para karşılığı kan satın alan laboratuarlarda donör sayısında patlama yaşanır. Brezilyalılar kostümlerinin parasını ödeyebilmek için kanlarını satarlar...

Jeanne dikkatini veremiyordu. Az önce yaşadığı dehşet sahnesi yeniden gözünün önüne geliyordu. Fışkıran kanlar. Katillerin ulumaları. "*Hija de puta!"* Bu flash-back'ler, onu hâlâ sarsan elektro şok dalgaları gibiydi.

-Durumu düzeltmek için, diye devam etti Arias, Plasma Inc., bu stokları ABD'ye ihraç etti. Bu da az çok şeytanla yeniden anlaşma yapmak demekti.

Jeanne başını kaldırdı. Bu son cümle onun yeniden dikkatini toplamasını sağlamıştı.

-Niels Agosto daha önce de aşırı sağcı fanatiklerin saldırısına uğramış. Size göre, bu akşam onu öldürenler aynı kişiler olabilir mi?

Eva soruyu duymazdan geldi:

-Bana saldırganlardan söz edin. Dövmeleri var mıydı?

-En az birinin, evet. Beni zorla tutan adamın.

-Nasıl bir dövme?

-Bir yılan. Kolunda.

-Gangsterlerin imzası. Maralar.

Jeanne bu ismi biliyordu. Maralar, iç savaşların sonunda Orta Amerika'da ortaya çıkan, vahşi ve kanlı eylemlerde bulunan çetelerdi. En tanınmışları Salvador'daki maralardı: Mara 18 ve Mara Salvatgrucha. Çeteler acımasız bir savaş yürütüyordu. Farklı üyeleri kendilerini dövmeleri, giyim tarzları, özel hareketleriyle ifade ediyordu.

-Maraların daha çok Salvador'da bulunduğunu sanıyordum.

-Guetemala’da da. Ve şimdi de bizde.

Jeanne bir olayı hatırladı. Salvador’da hükümet büyük bir arama tarama başlatmıştı. Polis 100 000’e yakın dövmeli genci gözaltına almış, ancak yüzde beşini tutuklayabilmişti. Birçok hata yapılmıştı. İşaret dilini kullanan sağır-dilsizler yanlışlıkla hapse atılmıştı.

-Dövmenin onlar için önemli bir rolü var, diye devam etti Eva Arias. Bir tür sembolik dil.

-Yılanın anlamı ne?

-Hiçbir fikrim yok. Söylenen göre, her dövme bir cinayete tekabül ediyor. Ya da alınan bir hapis cezasına. Fazla bir şey bilinmiyor. Bazı dövmeler ise rütbeyi belirtiyor.. Rusya ve Japonya’daki gibi.

-Kanla ilişkisi ne?

-Guetemala kökenli bazı çeteler ırkımızın saflığına inanıyor. Bu da son derece gülünç. Orta Amerika nüfusu, dört yüzyıldır yerli ve İspanyol kanlarının karışmasından oluşuyor.

-Peki bu aşırı sağcı çeteleri tanıyor musunuz?

-Genellikle, Meksikalı karteller tarafından Amerikan kıtasının kuzeyi ile güneyi arasında uyuşturucu kaçırmakta kullanılan eski elit askerler. Kesinlikle saf ırka mensup insanlar değil. Ama yine de ırk, halkların kökeni gibi takıntıları var. Hepsi gerçek birer Nazi.

Jeanne ayağa kalktı ve sorgu yargıcının yanına dikildi. Uzun boylu kadından hoş bir serinlik yayılıyordu. Kızgın güneş altında bile kökenindeki soğuğu muhafaza ediyormuş izlenimi veren Roma’nın mermer heykelleri gibi.

-Saldırgan Agosto’yu bıçaklarken, dedi Jeanne, anlaşılmaz cümleler mırıldandı.

-Nasıl cümleler?

-Bir kil insandan söz etti. Bir tahta insandan. Bir mısır insandan. Sanki kurbanı bu insanlar adına katlediyordu. Bunlar size bir şey ifade ediyor mu?

Sorgu yargıcı eliyle kola kutusunu ezdi. Çöp tenekesine attı. Polisler bahçenin dip tarafına, üzerinde “PRECAUCION” (İspanyolca,”uyarı”.”) yazan bantlar çekiyordu. Yıpranmış gibiydiler. Üniformalarının rengi de öyle. Cinayet, toz ve bıkkınlıkla bir bütünlük oluşturuyorlardı.

-Elbette, diye cevapladı sonunda Eva. Tüm bunlar Mayaların hatası.

-Neden Mayaların hatası?

-Karakola gidip ifadenizi imzalayın. Bir saat sonra gelip sizi alırım.

-Nereye gitmek için?

-Evime. Kız kıza akşam yemeği yemek için.

-48-

Eva Arias'ın villası da Eduardo Manzarena'nınkine benziyordu, ama daha az gösterişliydi. Aynı bahçe planı içinde, evi çiçeklere, yakıcı havaya, sinek kaynayan geceye yakınlaştıran aynı teras ve veranda eklentileri vardı... Tek fark, evin çocuk dolu olmasıydı. Tanıştırılmışlardı: Laetizia, dokuz yaşında; Anton, yedi yaşında; Manuela, on üç yaşında; Minör dört yaşında... Eva çocukları mutfağa götürmüş ve birkaç dakika içinde döneceğini söylemişti.

Jeanne salonda ayakta durmuş, konsol üzerindeki fotoğraflara bakıyordu. Cangılın ortasında, üzerinde kamuflaj kıyafeti, elinde makineli tabancasıyla Eva Arias. Yine üstünde asker elbisesi, Che Guevara'ya benzeyen bir gerillaya sarılmış Eva Arias. Yargıç diplomasını alırken Eva Arias...

Jeanne bir aşk ve devrim atmosferi içindeki bu hayatı kıskanıyordu. Eva, hem ülkesi hem de kadın yazgısı için savaşmış gerçek bir gerillaydı. Tüm bunlar Jeanne'ın yüreğini ısıtıyordu. Birkaç metre ötedeki çocuk mırıltıları da. 34 numaralı hastane odası cehenneminden sonra cennetteydi...

Ve hayattaydı. Bir kez daha en kötüsünden kurtulmuştu. Tekrarlanan bu ölümle temaslar ona bir üstünlük sağlıyordu. Bu temaslar her saniye onu iyileştiriyordu. Her dakika kurtarıcısı oluyordu. Jeanne damarlarında karıncalanma hissediyordu. Her duygu ona mükemmel geliyordu. Ve paha biçilmez.

-Size o günlerin güzel olduğunu söylemek isterdim. Ama bundan pek emin değilim.

Eva Arias salona dönmüştü. Jeanne'ın elinde, Eva Arias'ı bir tankın üzerine oturmuş, kolları havada sevinirken gösteren bir fotoğraf vardı.

-Her şeye rağmen devrim, aşk...

-Nelerden kurtulmamız gerektiğini biliyorduk. Diktatörlük. Baskı. Şiddet. Kimsenin bir Somoza boyunduruğu altında yaşamasını istemem. Mesela ben, tüm ailemi kaybettim.

Jeanne çerçeveyi bıraktı.

-Peki ya Somoza? Ona ne oldu?

-1978’de Paraguay’a kaçtı. Başkan Alfredo Stroessner arkadaşıydı. Onu suikast girişimlerine karşı korudu. Ama sonuna kadar değil. Bir anlamda sonu biraz tuhaf oldu.

-Neden tuhaf?

-Somoza’nın bir kusuru vardı -diğer kusurlarının dışında demek istiyorum-, kadın düşkünü bir adamdı. Stroessner’in karısına askıntı olmaya başlayınca başkan bunu hoş karşılamadı.

Sınırlarını Sandinistalara açtı, onlar da roketatarla Somoza’yı öldürdü. Sizde de söylendiği gibi: “Kadını arayın.”

Jeanne başka bir fotoğraf aldı: Eva ve “Che”si, düğün kıyafetleri içinde.

-Kocam Alberto. İki yıl önce vefat etti. Kanser.

-Üzüldüm.

-Devrim yıllarında, ölümsüz ve yenilmez olduğumuza inanıyorduk. Sonra sürekli inişe geçmeye başladık. Politika, hastalık, kokuşma, insan doğasında var olan her çelişki bizi yakaladı...

-Birbirinize çok âşık görünüyorsunuz.

-Evet. Ama Alberto devrimi, siyaseti daha çok seviyordu. En katı anlamıyla o bir kahramandı.

-“Katı” derken neyi kastediyorsunuz?

-Henry Kissinger’ın anılarını okudunuz mu?

-Hayır.

-Kissinger, Vietnam’da barış görüşmelerini yaptığı Vietnamlı meslektaşı le Duc Tho’dan bahsederken şöyle diyordu: le Duc Tho, kahramanların karakterindeydi. Anlamakta zorlandığımız şey bu kahramanların tek bir konuya takıntılı olmasıdır. Bunlar çok nadiren sevimli insanlardır: Uzlaşmazlıkları fanatizm

düzeyindedir ve barış görüşmeleri yapmak için gerekli nitelikleri kendilerinde geliştirmemişlerdir.” Alberto da bu tür insanlardandı.

Eva, bu alıntıyı İngilizce olarak söylemiş ve İspanyolca olarak bitmişti. Sonra hemen konuyu değiştirerek soruşturmaya döndü.

-Manzarena’nın korumalarını ve hizmetçilerini bulduk.

-Bir şey biliyorlar mı?

-Hayır. Cinayet anında orada değillermiş.

-Cinayet tarihini biliyor musunuz?

-Tahminen iki gün önce.

-Neden kaçmışlar?

-Kaçmamışlar. Manzarena gitmelerini söylemiş. Önemli bir ziyaretçi bekliyormuş. Ve gizli.

-Neyle ilgili olduğunu söylemiş mi?

-Pek sayılmaz. Sadece güvendiği adamına iki kişiden söz etmiş. Bir baba ve oğlu.

Yaşlı adam ve Joachim...

Eva Arias devam etti:

-Ayrıca insan türüyle ilgili önemli araştırmalardan da bahsetmiş. Tam bir saçmalık... Yine de kesin olan bir şey var: Eduardo Manzarena’nın katili veya katillerinin bu akşamki fanatiklerle bir ilgisi yok.

Jeanne cevap vermedi. Bundan şüphesi yoktu.

-Gelin, dedi Eva, *tamales* hazırladım.

Verandanın aşağısına, bahçedeki palmiyelerin ve kuş seslerinin arasına oturdular. Sineklerin azlığına şaşırdı. Bunun farkına dün varmıştı. Şimdilik, ülkenin tek iyi sürprizi buydu...

Eva Arias bir sehpanın üzerine tortillalarını, avokadoları, plantasyonlardan gelen muzları, taze peyniri ve meşhur *tamalesleri* yerleştirmişti. Jeanne *tamales'* i biliyordu: Muz yaprağı içinde mısır, domates ve pirinçle birlikte buharda pişirilen bir et yemeğiydi.

-Buyrun.

Jeanne kendine güzel bir tabak hazırladı. Sadece hayatta olmasını kutlamak istiyordu. İki saat önce hayatı tehlikedeydi. Şimdi ise iştahla yemeğini yiyordu. Olaylar, ruh halleri çok hızlı bir şekilde değişiyordu..

-Size söylemek istediğim şey şu, dedi yeniden Eva Arias. Niels Agosto'yu öldüren aşırı sağcılar her şeyden önce Guatemalalı. Mayalar. Zaten Mayaların kanla karmaşık bir ilişkisi vardı. Çoğunlukla, onların, insan kurban eden Azteklere göre daha az şiddet yanlısı olduğu söylenir. Ama Mayalar da insan öldürüyordu. Güneşe sunmak için onların kalplerini çıkarıyorlar, toprağın susuzluğunu gidermek için kanlarını akıtıyorlardı. Ayrıca kendilerini de kurban ediyorlardı. Her birey, az veya çok acı veren çeşitli ritüellere göre kendi kanlarını tanrılara sunmak zorundaydı. Acı, tanrılarla iletişim kurmanın bir yoluydu.

-Bugünle ilişkisi ne?

-Yok. Ancak Mayalar kan alınmasını sevmiyorlar. Özellikle de bunun ticaretinin yapılmasını. Bunu kutsal bir şeye saygısızlık olarak değerlendiriyorlar.

-Peki katillerin söylediği şu sözcükler. Tahta insan, kil insan, mısır insan?..

-Mayaların kutsal kitabı *Popol Vuh.'* a bir gönderme.

Bu kelimeler aklına konuyla ilgili olmayan bir anıyı getirdi. Popol Vuh, annesinin yetmişli yılların sonunda, Can, Tangerine Dream, Klaus Shulze'nin yanı sıra dinlediği bir Alman müzik grubunun adıydı... Yer yer perküsyon çılgınlıklarıyla dolu, yüksek volümlü, sintisayzırlı bu müzik hâlâ kulaklarındaydı...

Maya kültürü ile kendi bildiklerini bağdaştırmaya çalıştı:

-Bir kodeks mi?

-Hayır. Dönemleri karıştırıyorsunuz. Kodeksler ağaç kabuğundan kâğıt şeritler üzerine kâtiplerin çizdiği motif ve sembollerden oluşur. Nadir de olsa yaklaşık XII. Yüzyıla ait örnekler günümüze kadar ulaşmışlar. *Popol Vuh* ise bir elyazması kitaptır. İspanyol işgalinin ilk dönemlerinde yazılmış olduğu düşünülüyor. Kiçe dilinde, ancak Latin harfleriyle kaleme alınmış. XVIII. Yüzyıl başında bir Dominiken rahip tarafından bulundu.

-Ne anlatıyor?

-Dünya tarihi. İnsanın yaratılışı. Tanrılar önce kilden bir insan yoğurmuş, ancak çok yumuşakmış ve ne hareket kabiliyeti ne de kuvveti varmış. Bunun üzerine tahtadan erkekler ve sazdan kadınlar yapmışlar. Konuşuyorlarmış, ancak ruhları yokmuş. Tanrılar bir kez daha bu figürleri yok etmişler ve mısırdan dört erkek ve dört kadın yaratmışlar. Suyla onlara kan vermişler. Bu insanlar kusursuzmuş. Çok kusursuz. Bilgelikleriyle tehlike oluşturmaya başlamışlar. Bunun üzerine Göğün Yüreği gözlerine sis üflemiş ve bilgelikleri azalmış. Mısır insan, Mayaların atası haline gelmiş.

-Bu, katilin neden Mayaların yaratılış efsanelerine gönderme yaptığını açıklamıyor.

-Çünkü ülkeye kötü kan sokmak, ilkelliğe dönmemizi göze almak demekti. Mayalara göre, maymunlar, hâlâ yaşayan tahta insanlardı. Bu fanatikler, Agosto ve Manzarena'nın mısır insanı kirletmesine izin veremezlerdi. Ama, bir kez daha söylüyorum, tüm bunlar çok saçma. Çünkü Nikaragualılar Maya değil.

-Sanıyorum, Manzarena ile Agosto'nun Guatemela'da merkezleri vardı.

-Boş durmamışsınız.

Jeanne düşündü. Tüm bunlar onu Joachim'den ve onu harekete geçiren dürtüden uzaklaştırıyordu. Onun, listesindeki isimleri anlamsız bir saf ırk uğruna öldürdüğüne inanmıyordu.

-Bana hastalıklı kan stoklarından söz ettiler. Yani gerçekten hastalıklı demek istiyorum. Plasma Inc. Tarafından Arjantin'in kuzeydoğusundan ithal edildiği sanılan kan. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

-Sanmıyorum. Plasma Inc. Stoklarını Kuzey Amerikalılara satan ciddi bir ticari şirkettir. Eğer bir sorun olsaydı Manzarena hemen harekete geçerdi.

Eva Arias bu konuya son vermek istediğini gösterircesine, bir tortillayı dürüm yaptı ve taze peynire batırdı. Jeanne de üçüncü *tamale'sindeydi.* Yavaşlaması gerekiyordu. Aksi takdirde yemeğin sonunda kusacaktı...

-Ya siz, Jeanne Korowa? Neden bu kahrolası işin peşindesiniz?

Jeanne'ın ağzı doluydu. Hemen cevap veremedi; bu da olaylara uygun bir açıklama getirebilmesi için bir fırsattı.,

-Biliyorsunuz, diye devam etti Eva Arias, Orta Amerika'nın Paris'te bir irtibat temsilcisi var. Benim bir arkadaşım. Birlikte eğitim gördük. Ona telefon ettim. Soruşturmanızdan haberdar. Kibar olmak için "sizin" diyorum. Çünkü arkadaşım sizin isminizi bilmiyor ve kuşkusuz dosyaya bakan yargıç da siz değilsiniz.

Jeanne *tamale* sini bitirmekten vazgeçti. Yerli kadına karşı dürüst davranmak daha iyi olacaktı.

-Bu davada resmi bir görevim yok, bu doğru. Ama davadan sorumlu olan yargıç, size daha önce ondan bahsetmiştim, benim bir arkadaşımdı.

-Sevgiliniz miydi?

-Benim sevgilim yok.

-Ben de böyle düşünmüştüm.

-Ne demek istiyorsunuz?

Jeanne'ın yüzü kızarmıştı. Sanki Eva Arias az önce gizli bir kusuru anımsatmıştı.

-Jeanne, yanlış anlamayın, ama sizi Paris'te tutacak hiçbir şey olmadığı besbelli. Sadece Paris'i ve yalnızlığınızı unutmak için bu soruşturmayı üstlendiniz ve bu seyahate çıktınız.

-Sanırım konumuzdan sapmaya başladık, diyen Jeanne ayağa kalktı ve birdenbire sesini yükseltti. Özellikle de bunların sizin üstünüze vazife olmadığını düşünüyorum.

Kadın gülümsedi. Ezici, ağırbaşlı ve kalender bir gülümsemeydi.

-Bu kadar “yerli” olmayın. Yerliler çok alıngandır.

-Artık birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok.

Eva Arias bir avokado aldı ve sert bir hareketle açtı.

-Ama benim size söyleyecek bir şeyim var. Nikaragualılar, doğaları itibariyle çok yardımsever insanlardır. Sizin şu kanibalizm olayıyla ilgili olarak temasa geçtiğim gazetecilerden biri bu öğleden sonra beni geri aradı. Gazete arşivlerinde bu konuyla ilgili bir şey bulamamış, ama komşu ülkelerdeki meslektaşlarını aramış: Honduras, Guatemala, Salvador’daki...

Jeanne kireç gibi oldu.

-Bir şey bulmuş mu?

-Guatemala. 1982. Genç bir yerli kız cinayeti. Yamyamlığı destekleyen bulgular varmış. Bu olay Atitlan bölgesinde olmuş. Bölgeyi biliyor musunuz? Güya dünyanın en güzel gölünün bulunduğu yer... Yerli palavralarından biri daha.

1982. Bu, Eduardo Manzarena’nın ilgilendiği tarihti. Joachim onlu yaşlarda olmalıydı. İlk cinayeti miydi? Ama neden Guatemala’da?

-Bu olayla ilgili ne biliyorsunuz?

-Çok fazla bir şey değil. O dönemde bu cinayet pek dikkati çekmemiş. Biliyorsunuz Guatemala’nın durumu Nikaragua’dan çok daha kötüydü. Seksenli yıllarda, yerlileri canlı canlı yakıyorlar, gözlerini oyuyorlardı, sırf onlara yaşamayı öğretmek için. Arada da genç bir kız yenmişti... Eğer oraya giderseniz hiçbir şey bulamazsınız. Ne arşiv. Ne tanık. Ne de tanık ifadeleri. Hiçbir şey. Ama yine de oraya gideceğinizi biliyorum...

Jeanne çantasını aldı. Çok daha sakin bir ses tonuyla fısıldar gibi konuştu:

-Yine de, ipucu için teşekkürler.

-Sizin için sürprizler devam ediyor.

Verandanın eşiğinde durdu. Arkasında, gecenin içinde kuş sesleri ve yaprak hışırtıları duyuluyordu.

-Neden?

-Benim gazeteciye göre, o dönem, yamyam katilin kimliği saptanmış.

-Nasıl?

Eva Arias sessizliğini koruyordu. Jeanne, kalbinin vücudunun her yerinde attığı hissine kapıldı. Göğsünde. Boğazında. Şakaklarının altında.

-Kim?

-49-

Bir gün,Peru'dayken, bir foto muhabiri ona şöyle demişti:" Yabancı bir ülkede, bir sorunu çözmek için elçiliğe başvurmak akla en son gelen şeydir. Ama her zaman en iyisidir."

Jeanne bu öğüdü hatırladı. Saat 20.00'de Managua'da bir araba kiralamak *Görevimiz Tehlike* filmini andırıyordu. Fransa dışişleri Bakanlığı'nı arayarak ismini öğrendiği.

-Bir rahip.

Fransız Elçiliği'ndeki kültür ataşesinin -Marc adında biriydi- yardımı olmaksızın imkânsızdı. Budget acentesinin müdürünü tanıyordu, telefon edebilir ve acenteyi açtırabilirdi. Marc her şeyi yapabilirdi.

Jeanne, ona hiçbir soru sormamış olan bu genç adama minnettarlığını nasıl göstereceğini bilememişti. Şimdi Mitsubishi Lancer'ın direksiyonunda ülkenin kuzeybatısına doğru ilerliyordu. Uzun bir yolculuk olacaktı. Nikaragua'yı baştan başa geçecek, sonra Guatemala'ya ulaşmak için Salvador'u kat edecekti. Hepsi toplamda yaklaşık bin kilometreydi...

Yol basitti: sadece bir taneydi çünkü. Orta Amerika'yı kuzeyden güneye geçen bir Panamerikan yolu. Bu küçük ülkelerdeki tüm savaşları, tüm devrimleri görmüş olan efsanevi yol. Dört veya sekiz şeritli bir otoyol değildi, beyaz bir şeritle ikiye ayrılmış basit bir yoldu. Cangılın, ovaların, dağların, ekili tarlaların, gecekondu semtlerinin arasından geçen ve onu aklındaki düşünceye götüren bir yol: Amerika kıtasının güneyi ile kuzeyi arasında bağlantı kurduran düşünceye.

Gece karanlıktı. Jeanne manzarayı seyredemediği için üzülüyordu. Dumanı tüten volkanlar ve kraterleri. Göller ve sedef parlaklığında yüzeyleri.Sarmaşanlarıyla içine girilmesi zor cangıllar... Tüm bunları görmek yerine, elleri direksiyonda, karşıdan gelen bir başka arabanın farlarıyla gözlerini kırpıştırarak, bu tek dize asfalt yolda ilerliyordu.

Nikaragua'da yaşadıklarının bir muhasebesini yapmaya çalıştı. Bilanço parlak değildi. Hatta başarısızdı. Eduardo Manzarena'nın öldürülmesini engelleyememişti -Joachim'le hiç ilgisi olmayan Niels Agosto'nun

öldürülmesini hesaba katmıyordu bile. Onun hakkında hiçbir şey öğrenememişti. Antoine Feraud'yu bulamamıştı. Sadece yeni bir ipucuna ulaşmıştı. En azından ipucu olarak değerlendirebileceği bir şey... Hatta tam olarak emin olamadığı, Arjantin'den gelen şu hastalıklı kan düşüncesi. Şu anda gittiği yoldan bile emin değildi. 1982'de Atitlân Gölü yakınlarında bir rahip tarafından işlenmiş bir yamyam cinayeti...

Ama bu kaçma duygusunu seviyordu. Kayboluyordu. Buharlaşıyordu. Bu soruşturmada soyutlaşıyordu. Sürecin kusursuz neticesi ise, otel ödemesi sırasında banka hesabının önemli bir darbe almış olmasıydı. İster kordoba, ister dolar, ister avro olsun hesap bayağı tuzluydu.

Dikkatini yeniden yola verdi. CAI olunun kenarındaki yerleşim yeri büyüleyiciydi. Araba lastiklerinden ve branda bezinden yapılmış kulübelerden, kir pas içinde ucuz meyhanelerden, ne sattığı belli olmayan dükkânlardan oluşan kargaşa dolu bir hayat. Yalancı mermerden kuğular, bahçe cüceleri, krom kaplamalı tamponlar, dev kabaklar, karmakarışık bir sürü şey satılıyordu... Mumlu kâğıttan yapılmış küçük odaları andıran ve hepsi elektrikle aydınlanan dükkânlardan altın sarısı bir renk yayılıyordu.

Jeanne paslanmış dükkân tabelaları, dini levhalar -JESUCRISTO SALVA TU ALMA!-(İspanyolca,"İsa ruhunu kurtarır!") üzerlerine çok sayıda havuz ve horoz karikatürleri çizilmiş reklam afişleri de gördü. Nikaragua tavukgillere kafayı takmıştı sanki. Yol boyunca başka taşıtları solluyor, onlardan kaçınıyor, onlarla karşı karşıya geliyordu. Kamyonlar. Pikaplar. Arabalar. Mobiletler. Döküntü taşıtlar. Hepsi, sanki dönüşü olmayan bir yolda son hızla gidiyordu.

Gece yarısı Salvador sınırı. İki yüz kilometreyi dört saatte kat etmişti. Yolun ve trafiğin durumu göz önüne alınırsa bu hiç de fena değildi. Sıra şimdi ikinci etaptaydı. Arabayı bırakacaktı. Anahtarları Budget'nin posta kutusuna bırakacaktı. Sınırı yürüyerek geçecek,

Salvador tarafında yeni bir araç kiralayacaktı. Farklı ülkelerde aynı kiralık arabayla yolculuk yapmaya izin vermeyen "Orta Amerika"ya özgü lanet olası bir durum.

Nikaragua'dan resmen çıkış yapmak ve pasaportunu damgalatmak için ilk kez kuyrukta bekledi. Sonra Salvador tarafında da aynı işlemi yapan büroya kadar yürüdü. Dünyalar arası bir yolculuk yapıyormuş gibi bir izlenime kapıldı.

Projektörler park halindeki kamyonları, tıka basa dolu otobüsleri, çamur birikintilerini, benzin istasyonlarını, tortilla dükkânlarını, sandviç satıcılarını, uyuklayan sırt çantalı gezginleri, döviz satıcılarını, afallamış günübirlik işçileri tarıyordu.

Yeni bir kuyruğa girip pasaportunu damgalattıktan sonra Budget acentesini buldu; diğerleri gibi kepenkleri inik bir kulübeydi. Kepenge vurdu; orada bir görevli olacağını garanti etmişlerdi. Uykulu, ayakta sallanan biri onu karşıladı. Ama en büyük sürpriz, her şeyin söylenen şekilde gerçekleşmesiydi. Kira sözleşmesini imzaladı, ehliyetini kaydettirdi, anahtarları aldı ve yeni arabasına kavuştu. Gıcır gıcır bir Toyota RAV4.

Marc ona “Salvador’da, Orta Amerika’nın en iyi yollarını bulacaksınız” demişti. Bu doğruydu... tabii bittiklerinde. Dağları altüst ederek parçalar koparan, kırmızı toprağı yük arabalarına yükleyen mekanik kepçelerin bulunduğu Dantevari ürkütücü şantiyelerden geçti. Bu harabelerin yanından geçerken elleri kazmalı, kürekli, malalı, maske ve eldiven takmış, muşamba giymiş fanilalı veya çıplak gövdeli hayaletleri de geride bırakıyordu. Bedenleri gecenin karanlığında başka bir çağa ait esirlerin bedenleri gibi uluyan hortlaklar...

Salvador’u boydan boya geçerken başka hiçbir şey görmedi. Ne San Miguel’de. Ne San Vicente’de. Ne San Salvador’da. Ne de Santa Ana’da... Dünyanın sonunu getirecekmiş gibi yağan bir yağmurun altında yol aldı. Toprağı suya doyuran, ağır, yoğun ve sıcak kesintisiz bir sağanak. Jeanne, yüzeye çıkmaya çalışan bir denizaltı kullanıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Düşünceleri bütün tutarlılığını yitirmişti. Aklında sadece kan vardı. Plasma Inc.’in hastalıklı kanı... Mayaların kurban kanları... Geceye bulaşan Niels Agosto’nun kanı. Yol boyunca akarak çukurları dolduran, lal rengi sel suları, güçlü ve yoğun akıntılar...

Saat sabahın 6’sı.

Guatemala sınırı. Bir önceki gümrükte yaşadıklarının aynısı. Arabayı bırakma. Yürüyerek sınırı geçme. Damgalar. Yeni bir araba kiralama -yeniden 4x4 bir Mitsubishi... Jeanne, dişleri dökülmüş, bıyıklı bir adamdan dolarlarının ve kordobalarının karşılığında quetzal -Guatemala parası- aldı. Guatemala City’yi geride bırakmak için, önünde daha 2000 kilometrelik bir yol vardı, sonra Antigua’ya, ülkenin tarihi başkentine ulaşmak için 50 kilometreden fazla bir yol gidecekti. Burası katil rahibin manastırının bulunduğu yerdi.

Güneş gökyüzünde yükselmek için fazla beklemedi. Yola çıktığında, cangılın üstünde bakır kırmızısı rengiyle kendini göstermişti. Guatemala'yla ilgili gördüğü ilk şey bir sis tabakası ağaçların diplerini kaplıyor ve gövdelerinin yarısına kadar yükseliyordu. Tepeler, çalılıklar, ovalar bu pusa karışıyor ve Çin resimlerindeki o kızıl, yoğunluksuz ve puslu manzaraları hatırlatıyordu.

Günlerden 13 haziran cumaydı. Bunun kendisine uğursuzluk getirmemesini diledi... Artık zamanda yolculuk yapıyordu. Mayalar, Guatemalalıların atası olan bu halk, yoldan hızla geçen 4x4'lere rağmen, dingin, ebedi ve ezeli olarak oradaydı. Erkekler alacalı bolerolar giyiyor, beyaz Texas şapkaları takıyorlardı. Kadınlar yalınayak yürüyordu. Hepsinin üzerinde *huipil* denilen gökkuşağı renginde, işlemeli geleneksel büstiyerler vardı. Jeanne okuduklarından hatırlıyordu: Bu giysi Maya kozmogonisini temsil ediyordu. Çerçevesi ve kadranı olmayan bir saatin çarkları gibi sürekli yinelenen çevrimlerle işlevini sürdüren, sayısız tanrıdan oluşan bir evren.

Jeanne, istemediği halde yavaşladı. Yüzlerini incelemek için. Gördükleri ona gizli bir teselli kaynağı oluyordu. Bu insanlar manzaranın içinde yer almıyordu, manzaranın kendisiydi. Efsaneye uygun olarak şekillendirilmiş, binlerce yıllık güneşin ve yağmurun, dingin dönemlerin ve siklonların izini taşıyan esmer ve altın rengi yüzler. "Mısır insanlar" diye mırıldandı.

Jeanne öğle saatlerinde Guatemala City'ye vardı. Sağanak yeniden başlamıştı. Şehir tarihini hiçbir şey saklamadan yansıtıyordu. Yaralarını sergileyen bir savaşçı gibi. Karmakarışık bir şehirleşme. Depremlerin, siklonların, tufandan önce kabaran suların neden olduğu peş peşe göçlerle baştan savma büyümüş bir yerleşim alanı... Şişmiş, sel olmuş akan karmakarışık bir başkent... Balçığın içine girdi ve yönünü bulmaya çalıştı. Çamur gökyüzünden mi yağıyordu, yoksa topraktan mı fışkırıyordu, anlaşılmıyordu. Jeanne sürekli olarak, Georges Arnaud'nun *Salaire de la Peur* adlı kitabında yazdığı bir cümleyi düşünüyordu. Bugüne dek benzerini görmediği güçlü cümlelerden birini:"Bu kitapta, aldatmacadan başka bir şey olmayan coğrafi doğruluğu sakın aramayın: Guatemala örneğin, öyle bir yer yok. Bunu biliyorum, orada yaşadım." Şu anda da hissettiği duygu buydu. Burası bir şehir değildi. Bir ülke değildi. Gerçek bir cehennemdi. Belki bir gün bir şeye benzeyecekti, ama şimdi magma evresinde olan, bir tür insan-sefalet-kirlilik füzyonuydu...

Hiç zorlanmadan ülkenin yüksek kesimlerine giden yolu buldu. Yükseklere tırmanma fikri bile "temiz havaya kavuşma", "arınma","öze ulaşma" gibi

kavramlardan umudunu kesmemesi için yeterliydi... Birkaç kilometre sonra, manzara tamamen değişti. Balçığa dönmüş ovalardan, çamurlu topraklardan yüksek dorukları ve taze havası olan, köknar ağaçlarıyla kaplı dağların atmosferine girdi. Ve ayrıca, seyrek de olsa, bulunduğu yeri ona hatırlatırcasına kendini gösteren tropikal bir bolluk...

Saat 14.00'te Jeanne Antigua'ya ulaştı. Guatemala City bir cehennemdi. Antigua ise "çocukça sevdaların yeşil cenneti"ydi. XVII. Yüzyılda tüm Orta Amerika'nın başkenti olmuş, muhafaza altında bir şehir. İnsan burada iki veya üç yüzyıl öncesine gidiyordu. Hiç modern yapı yoktu. Çok katlı bina da. Tek tük taşıtın yavaş yavaş geçtiği kaldırım taşı döşeli sokaklar. Ve kiliseler. Her yerde. Her üsluptan, her yüzyıla ait kiliseler. Bir *hacienda'nın* (Latin Amerika'da büyük toprak mülkü) düz hatlarına veya tam tersine, bir Meksika opereti dekorunun süslemelerine sahip beyaz, sarı veya kırmızı renkli, barok veya neoklasik üslupta kiliseler.

Hava basıktı, yağmur yüklüydü. Şehir, çevresindeki volkanların karanlık öfkesi altındaydı. İç karartıcı, cıva renkli bu hava, kiliselerin ışıldayan mimarisiyle, evlerin mavi, pembe veya mor boyalı duvarlarıyla uyuşmuyordu. Sokaklara gelince şiirsel ve canlı melodiler çalan blok flütleri düşündürecek kadar düz bir çizgi oluşturuyordu.

Jeanne, Plaza Mayor'a ulaştı.

Beşli kümeler halinde dikilmiş ağaçlar, dört bir yanda,tonozlu galeriler, her pencerede ferforje süslemeler... Zorro'nun güllerle ve zakkumlarla kaplı balkonlardan birine sıçramaktan başka çaresi yoktu. Jeanne elindeki plana baktı, *avenida'lar* (İspanyolca,"cadde") şehri kuzeyden güneye kat ederken, *calle* ler (İspanyolca,"sokak.") batıdan doğuya doğru bölüyordu. Eva Arias'ın verdiği bilgiler sayesinde, aradığı kiliseyi bulmakta hiç zorlanmadı: Iglesie y Convento de Nuestra Senora de la Merced. On altı yaşındaki bir kızı yemiş olan Belçika asıllı rahip Pierre Roberge'in görev yaptığı kilise.

-50-

Mimari açıdan bakıldığında Iglesia y Convento de Nuestra Senora de la Merced, Roma üslubu ile barok fantezisi arasında bir yapıydı. Derinliğine bakıldığında, kalın duvarları olan sağlam bir binaydı. Yüzeyde, burma sütunları, aşıboyalı çatısı, cephelerinde Rönesans melekleri ile Maya motiflerinin iç içe geçtiği resimleriyle çoklu çalışılmış bir yapıydı.

Jeanne arabasını kilisenin önüne park etti. Yerli kadınlar ellerinde işporta malları, kolyeleri ve anahtarlıklarıyla ona doğru yaklaştı. Hepsinin kucağında bir bebek vardı. Jeanne onlara, sattıklarıyla ilgilenmediğini ifade eden bir işaret yaptı. Gülümsedi. Üstü başı pisti, yorgundu, saçları dağınıktı, ama kendini güzel hissediyordu. Kararlı. Ve kahraman.

Sundurmanın altından içeri girdi ve kilisenin, yenilenmeden, olduğu gibi bırakılmış tarafında doğru yöneldi. Duvarlar çok kalındı. Duvar taşlarının yüzeyi kayalarınki gibi pürtüklüydü. Mekân burada, gerçek işlevini ortaya koyuyordu: savaş. Kilise yerlilere, iklime, paganizme direnmek için cangılın ortasında kurulmuş burçlarıyla müstahkem bir şato gibi inşa edilmişti.

Yüksek tonozun altında, Jeanne sağa, manastır yoluna doğru yöneldi. Eva Arias'a göre, burada Belçika kökenli bir grup Cizvit yaşıyordu: Aziz Igancio tarikatının rahipleri.

İç avluda sertlik ve duygusuzluk, biraz daha dikkat çekici hale geliyordu. Avlu, Antikçağ arenalarını andıracak denli genişti. Altında yer yer tuğlaların göründüğü kaba sıvalı duvarlar. Tonozlu ve kireç badanalı galeriler. Aralarından otların bittiği, yamru yumru döşeme taşları. Tam ortada suyu akmayan bir çeşme.

Bir yerli bir el arabasını itiyordu. Jeanne ona işaret etti ve yolda telefonla görüştüğü Cizvit rahibi Domitien'i nerede bulacağını sordu. Maya ortadan kayboldu. Jeanne beklerken, serin ve temiz havayı, taş ve sarmaşık kokusunu ciğerlerine çekti. Artık sabrının taştığını hissediyordu, ama bir yandan da canlı ve istekliydi.

-Size yardımcı olamayız.

Sütunların eğik gölgelerinin arasından genç bir adam belirdi. Lacoste bir gömlek giymiş, yumuşak yüz hatları olan tombul bir adam. Sarı saçları ve kaşları yüzüne hiçbir özellik katmıyordu. Bütün olarak, erimiş ve rasgele akarak yüzünün girinti çıkıntılarını oluşturmuş beyaz bir mumu andırıyordu.

Adam Fransızca konuşmuştu, bu da teselli veren bir şeydi. Uyarısının fazla bir önemi yoktu.

-Beni buraya getiren şeyin ne olduğunu bile bilmiyorsunuz.

-Telefonda bana sorgu yargıcı olduğunuzu söylemiştiniz. Bizim adaletle bir işimiz olmaz. Özellikle de Fransız adaletiyle!

-İzin verin açıklayayım.

-Gerek yok. Kilisemizde sadece birkaç rahip var. Burada kendi silahlarımızla mücadele ediyoruz. Köylülerin bedensel huzuru ve ruhsal selameti için. Hiçbir cinai olayla bağımız, ilişkimiz yok.

-Yine de geçmişte bir cinayet işlenmiş...

-Demek sorun bu.

Rahip Domitien, Jeanne'a acıyarak baktı.

-Yirmi beş yıl sonra, bu eski olayı kurcalamaya geldiniz.

-Neden olmasın?

-Pierre Roberge, Antigua'da sadece birkaç saat kaldı. Sonra da görevlendirildiği misyona doğru yola çıktı. Atitlân Gölü civarındaki bir yetimhaneye.

-Nereden geliyordu? Belçika'dan mı?

-Hayır. Arjantin'den. Kuzeydoğusundan.

Orta Amerika ile Arjantin arasındaki ilk bağ. Kafayı kuzeydoğudaki cangıla takmış Niels Agosto'nun mektubu. Roberge orada bu hastalığa yakalanmış olabilir miydi? Jeanne'ı ateş basmıştı. Elde ettiği bu somut ipucunun peşini bırakamazdı.

-Onun hakkında ne biliyorsunuz?

-O tarihte burada değildim. Yirmi dokuz yaşındayım. Kıdemli rahipler bana anlattı. Onu buraya, Guatemala'ya kabul ettikleri için hep pişmanlık duymuşlar. Tarikatımızda fazla rahip yokmuş. O dönemde tarikatın üzerindeki baskı çok fazlaymış. Ladinolar rahipleri öldürüyormuş, anlıyor musunuz? Ve Roberge güçlü kuvvetli bir adammış. Böyle gönüllü birini göz ardı etmek söz konusu değilmiş. Buraya iyi niyetlerle gelmiyor olsa bile.

-Nasıl niyetler?

-Bir şeylerden kaçtığı söylendi. Kötü bir ünü varmış.

-"Kötü ün"den kastınız ne?

Cizvit tombul ellerini salladı.

-Söylentiler. Sadece söylentiler.

-Ne tür söylentiler?

Domitien, gözlerini Jeanne'dan kaçırarak sürekli, etrafına bakınıyordu.

-Ne tür söylentiler?

-Bir iblisten söz ettiler. Ona eşlik eden bir iblisten.

-İçine şeytan mı girmiş?

-Hayır. Başka bir şey. Bir çocuk... Onunla birlikte olan bir çocuk.

-Bir yetim mi?

Cizvit avluya doğru umutsuz gözlerle baktı. Onu buradan çıkaracak bir ziyaretçi, bir fırtına, herhangi bir şey bekliyor gibi bir hali vardı.

-Anlamıyorsunuz değil mi? Dedi Domitien sinirli bir şekilde.

-O çocuğun, Roberge'in çocuğu olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

Bir din adamının anlamlı suskunluğu. Jeanne bunu beklemiyordu. Ama hemen

toparlandı. Ve bir varsayımı düşünmeden yapamadı: Feraud'nun muayenehanesindeki yaşlı İspanyol, Roberge olabilir miydi? Sesi hâlâ kulaklarındaydı:"Benim ülkemde, bu çok yaygın bir uygulamaydı. Herkes böyle yapıyordu." Cemaatindekilerle yatan bir rahip mi?

Bazı noktalar örtüşüyordu: bir baba ile oğlunun arasındaki sır, Joachim'in, uğursuz bir çocuğun, istenmeyen -otistik olmuş- bir evladın ret duygusu... Ama hiç uyuşmayan başka ayrıntılar da vardı: Feraud'nun muayenehanesindeki yaşlı adamın İspanyol aksanı vardı. Roberge ise Belçika asıllıydı. Latin Amerika'da geçirdiği yıllar içinde dili mi bozulmuştu? Olamazdı. Diğer yandan, Eva Arias'a göre Roberge o dönemde altmışlı yaşlarındaydı. Bu da, bugün doksan yaşında olmasını gerektirirdi.

Olayı en baştan ele almaya karar verdi.

-Çocuk, dedi, erkek mi yoksa kız mıydı?

-Bir erkek.

-Adını biliyor musunuz?

-Hayır.

-Kaç yaşındaymış.

-Tam olarak bilmiyorum. Onlu yaşlarda sanırım. Bir kez daha yineliyorum, Antigua'da fazla kalmamışlar. Tam kıyamet kopacağı sırada da ayrılmışlar. Öte yandan Roberge orada iyi işler yapmış. Bunu kabul etmek lazım. Misyona bayağı insan toplamış. Ve askerlere karşı koymuş...

-Neden iblisten söz ettiniz? Çocuğun ruhuna şeytan mı girmişti?

-Bakın. Hiçbir şey bilmiyorum. Çok şey anlattılar. Çocuğun bir kötülük simgesi olduğu söyleniyor. Mayaların inançları da buna eklenmiş. Çok sık yinelenen bir şey de, Pierre Roberge'in çocuğun sultası altında olduğuymuş. Cinayet belki de bu dedikoduların altında bir gerçek olduğunu ispatlamıştır...

-Daha sonra ne oldu? Roberge mahkûm olmuş mu?

Cizvit kafasını "hayır" anlamında salladı. Bu sadece soruya verilmiş bir cevap

değildi. Durumu da niteliyordu. Artık konuşmayacaktı. İletişim kesilmişti. Jeanne yerinden kıpırdamıyordu.

-Bu olayla ilgili tüm ayrıntıları gerçekten öğrenmek istiyorsanız, diye fısıldadı rahip bıkkın bir ses tonuyla, o dönemde burada olan biri var. O hanım size Roberge'den söz edebilir.

-"Hanım" mı?

-Rosamaria Ibanez. Bir arkeolog. Roberge'e çok bağlı biri.

-Onu nerede bulabilirim?

-Burada. Antigua'da. Celle Oriente'de kazı yapıyor. Size nasıl gideceğinizi tarif edebilirim. Uzak değil.

Rahip, Jeanne'ın bloknotunu ve keçeli kalemini aldı, davetsiz misafirden kurtulduğu için çok mutluydu. Solgun alnı terden pırıl pırıldı.

-Ya şu cinayet? dedi yeniden Jeanne. Yenen yerli kız? Ekleyecek bir şeyiniz yok mu?

Domitien bloknotunu iade etti.

-San Pedro Kilisesi. Rosamaria Ibanez. Binanın arkasında, manastır harabelerinde çalışıyor.

-51-

-Oğlu mu? *Hay Dios mio!* Asla.

Rosamaria Ibanez evsiz kadınları andırıyordu. Maya kökenliydi, yüzü bir maymunun kıçı gibi buruş buruştu. Dağınık ve uzun saçları hindistancevizinin liflerini çağrıştırıyordu. Alkoliklerinki gibi göz torbaları, yassı bir burnu, etli dudakları vardı. Gerçekten de çirkin bir kadındı. Üzerinde eski püskü bir anorak ile çok bol bir Levis 501 vardı, ayağındaki kırmızı Crocs sabolar bir turistten araklanmış gibi bir intiba yaratıyordu.

Kafasını inançla sallıyordu.

-Roberge'i iyi tanırdım. Bir çan kulesi kadar doğruydu. Kadınlarla ne seks, ne de başka zırvalıklar söz konusu olabilir.

Kelimeleri kısaltarak konuştuğu için İspanyolcası neredeyse zorlukla anlaşılıyordu. *Muy bien* (İspanyolca,"çok iyi.") yerine *Muy bie, buenos dias* (İspanyolca,"iyi günler.") yerine *s 'dia* diyordu.

-Peki ya çocuğu tanıyor muydunuz?

-Juan'ı mı? Elbette.

Jeanne bunu dikkate aldı. "Juan"dı, "Joachim" değil. Küçük çocuğun kimliği hakkında yanılmış olabilir miydi?

-Nasıl bir çocuktu?

-Çok güzel.

-Kaç yaşındaydı?

-On iki civarında, sanırım.

-Ellerinde bir sorun var mıydı?

-Hayır. Ne tür bir sorun?

-Boş verin. Neden Roberge onu beraberinde Guatemala'ya getirmişti?

-Juan'ın bazı psişik rahatsızlıkları vardı. Roberge onu Arjantin'de, Formosa'daki bir yurda bırakmak istememişti.

-Ne tür psişik rahatsızlıklar?

-Bir tür otizm. Aslında tam olarak anlaşılamadı.

-Ruhuna... şeytan girmemiş miydi?

Rosamaria iri dudaklarıyla bir osuruk sesi çıkardı. Son derece klas bir hareket.

-Köylü zırvaları! Genelde otizm insanları korkutur. Bu sendrom, şeytanın çocuğun bedenini ele geçirmesi olarak görülür. Özellikle de burada, insanların bir cebinde Tanrı, diğer cebinde şeytan vardır.

Jeanne bir moloz taşının üstüne oturmuş defterine notlar alıyordu. İkisi, kazı alanında bir köşeye çekilmiş konuşuyordu. Burası bir inşaat alanını andırıyordu. Ama inşaatı yoktu. Sadece çukurlar vardı. Molozlar. Bitmemiş duvarlar - gerçekte yerin altından yüzeye çıkarılmış çok eski duvarlar. El arabaları. Kürekler. Kazı çukurlarını ve bu çukurlardan çıkarılan "hazineleri" yağmurdan korumak için arazinin dört bir yanına gerilmiş plastik örtüler.

Jeanne yazmayı bıraktı. Başı dönmeye başlamıştı. Açlık. Yorgunluk. Saat farkı, belki de, dahası...

-İyi misiniz? Diye sordu Rosamaria ona doğru eğilerek. Nefesi rom kokuyordu.

-İ^{y}i^{y}y^{im}.

-Kahve ister misin? Diye sordu. "Sen" diye hitap etmeye başlamıştı.

-Hayır, teşekkür ederim.

Rosamaria, karşısında ayakta duruyordu, ellerini kalçalarına dayamıştı.

-Dünyanın en güzel kahvesi.

Eva Arias onu uyarmıştı: Mayalar ulusal gurur kaynağı olan konularla asla dalga

geçmezlerdi.

-Tamam, isterim.

-Benimle gel.

Naylon iplerin, örtülerin, çukurların arasından dikkatle geçtiler. Dört ayaklı desteklerin üzerine oturtulan tahtalara sıralanmış bir yığın küçük taş parçasının bulunduğu bir kazı laboratuarına kadar gittiler. Sağ tarafta bir ocak ile bir kahve değirmeni vardı. Rosamaria hemen hareketlendi.

Jeanne masalardan birine oturdu. Yorgunluğu, taşmak üzere olan bir kanalizasyon gibi artıyordu. Etkili, iç bulandırıcı, boğucu. Gitgide kendini daha kötü hissediyordu.

Rosamaria kahve getirdi.Havaya kavrulmuş kahvenin acı kokusu yayıldı. Onu içme fikri bile Jeanne'ın midesinin ağzına gelmesi için yeterli olmuştu.

-Sana bir fotoğraf göstereceğim, dedi arkeolog çelik bir dolabın içini karıştırırken.

Kötü durumdaki siyah-beyaz bir fotoğrafı getirip masasının üzerine bıraktı. Üzerinde yerli tuniğine benzeyen bol bir gömlek bulunan altmış. Yaşlarında bir adamın yanında duran Rosamaria hemen fark ediliyordu, bugüne göre biraz daha gösterişliydi. Adamın bir din adamı olduğunu gösteren tek şey boynundaki altın haçtı.

Jeanne eğildi ve daha dikkatle baktı. Fotoğrafın aşırı ışık almış veya tozlanmış olduğunu sanmıştı, ama toz Pierre Roberge'in yüz hatlarındaydı. Saçları ve kaşları gibi kül rengi bir yüz. Bu bitkin, çatlamış, kurumuş çöldeki tek su kaynağı gibi duran açık renkli, nemli gözler. Jeanne Hıristiyanlığın ilk dönemlerinde çölde yaşayan inananları, keşişleri düşündü.

-Sizde Juan'ın fotoğrafı yok mu?

-Hayır. Fotoğraf çektirmeyi reddediyordu.

-Neden?

-Korkuyordu. Juan her şeyden korkuyordu. Otizmi biliyor musunuz?

-Biraz.

-Böyle bir çocuk için en iyisi, dış dünyanın hiç var olmamasıdır. Bu, onun için bir tehdittir. Kimse onun uyuduğu odaya giremezdi. Her nesnenin belirli bir yeri vardı.

-Roberge onunla ilgileniyor muydu? Eğitimiyle?

-Bu onun tutkusuydu. Bazı sonuçlar alıyordu. Onu normal bir çocuk haline getirmeyi umut ediyordu. Eğitim öğrenim görebilecek bir oğlan.

Jeanne hâlâ fotoğrafa bakıyordu.

-Cinayet işlendiğinde burada mıydınız?

-Hayır. Gölün çevresindeki şehirlerden birinde, Sololâ'da bir şantiyenin başındaydım. Roberge de Panajachel'deydi. Olayı duyunca, hemen döndüm.

-Ne söyledi?

-Onunla konuşamadım; çoktan tutuklanmıştı.

-Suçlanmasına sebep olan kanıtları hatırlıyor musunuz?

-Kanıt yoktu. Kendisi teslim olmuştu.

-Cinayeti itiraf mı etti?

-Tüm yönleriyle. Enine boyuna.

-Sonra ne oldu?

-Serbest bırakıldı. Kanıt yetersizliğinden. Burada, Guatemala'da bile itirafta bulunmak her zaman yeterli olmaz. Polisler onun aklına estiği gibi konuştuğunu düşündüler.

Bu itirafın polisleri tatmin etmemesi Jeanne'ı şaşırtmıştı. Böyle bir ülkede, öyle bir dönemde, bu tür bir ifade sonuca gitmek için yeterli olmalıydı.

Rosamaria, Jeanne'ın düşüncelerini okumuştu sanki.

-Atitlan polisleri kurnazlık yapacak yapıda değildir. Başka bir olay söz konusu olsa, suçluya itirafını imzalatırlar ve aynı gün infaz ederlerdi. Ama Roberge Belçikalıydı. Ve birkaç ay önce idam ettikleri bir İngiliz rahip yüzünden bir sorun yaşamışlardı. Sanırım Guatemala City, onlara Gringolarla iyi geçinmelerini söylemişti...

-Roberge normal hayatına geri döndü mü?

Arkeolog kahve fincanını iki eliyle tutuyordu. Anorağının kollarından ancak parmaklarının uçları görünüyordu.

Çürük dişlerini sergileyerek boğuk bir kahkaha attı.

-*No, mujer, no...* (ispanyolca,"Hayır, bayan, hayır.") Bu olayla ilgili gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun! Karakoldan çıkar çıkmaz Roberge bir dispansere girdi ve kafasına bir kurşun sıkıp intihar etti.

Jeanne'ın midesinde bir ağrı hissetti. Bir ateş oku karnının tam ortasına saplanmıştı. Bu yeni haber... Sonunda dayanamadı... Gözleri bulandı, sonra karardı, sonra...

Rosamaria üzerine eğilmişti elinde bir bardak vardı.Bardağın içinde de renksiz, yoğun bir karışım.

-Ne... ne oldu? Diye kekeledi Jeanne.

-Bayıldın, *hijita.* (İspanyolca, "kızım")

-Özür dilerim. Bütün gece araba kullandım.

Jeanne bir dirseği üzerinde doğruldu. Kazı örtüsünün üzerine boylu boyunca uzanmıştı. Nemli toprağın serinliğini hissedebiliyordu.

-İç şunu, dedi Rosamaria bardağı uzatarak.

-Bu ne?

-*Atol.* Su, tuz, şeker ve sütle pişirilmiş mısır bulamacı. Bu başlangıç. Sonra seni bir şeyler yemeye götürürüm...

-Hayır... Gitmem gerekiyor.

-Nereye?

_Atitlan’a.

-Dur bakalım. Orada ne halt edeceksin?

Jeanne zorlukla ayağa kalktı ve karışımı içmek için masalardan birine oturdu. Bir an gerçekten kusacağını sandı. Ama hayır. Bütün dikkatini önünde duran küçük taşlara ve seramik kalıntılarına verdi. Ve sonuçta kendini daha iyi hissetti.

-Ben sana orada ne yapacağını söyleyeceğim, dedi Rosamaria. Hansel adlı birini göreceksin. Katıksız bir yerli. Kötü nam salmış bir herif. Kolomb öncesi kalıntıların kaçakçılığını yapıyor. Peten bölgesinde, henüz arkeolojik kazı yapılmamış sit alanlarında yasadışı kazılar organize ediyor.

Jeanne başını kaldırdı. Karışım etkisini gösteriyordu. Gri ışık, topraktaki çukurlar, naylon örtüler, her şey farklı bir gerçekliğe kavuşuyordu. Sanki toprak bile yeniden canlanıyordu.

-Neden bu adamı görmem gerekiyor?

-Roberge’e çok yakındı. Bana neden olduğunu sorma. Soyguncu ve rahip, tuhaf bir ikili oluşturuyorlardı... Ama bu olay hakkındaki gerçek ayrıntıları öğrenmek istiyorsan, görmen gereken kişi o...

Jeanne kalkmak istedi. Rosamaria oturması için omzunu tuttu.

-Bu halde gidemezsin. Ve araba sürmen söz konusu bile olamaz. Sahi araban var mı?

Jeanne başını salladı.

-Sana şoförüm Nicolası vereceğim. Bir Ladino. Bir *Caxlano.* Her halükârda Hansel gibi bir herife yaklaşmak için bir arabulucuya ihtiyacın var.

Jeanne bir kez daha başını salladı, şaşkındı. Kendini küçülmüş hissediyordu. Kırılgan. Sefil... Ve aynı zamanda da, belirgin bir şekilde *yenilenmiş.*

-Bir Ladino, diye mırıldandı Jeanne.

Rosamaria yere tükürdü.

-Dünyanın asla taşıyamadığı en kötü ırk. Yüzde elli yerli, yüzde elli İspanyol, yüzde yüz pislik. İnsanın kendi soyunu daima onlardan koruması gerekiyor. Ladinolar, yüzyıllardır yerlileri öldürüyorlar. En kötü zulmü onlar yaptı. Köylülerin topraklarını onlar çaldı... (yeniden tükürdü) Hırsızlar, tecavüzcüler, katiller!

Jeanne gülümsedi.

-Ve siz onlardan birini şoför olarak bana öneriyorsunuz, öyle mi?

O sırada uzun boylu, sarsak görünümlü bir tip belirdi. Otuzlu yaşlarda, soluk tenli kel kafalı biri. Kuzey Amerika üniversite öğrencileri gibi giyinmişti. Puma ayakkabılar. Sütlü kahverengi bir kayak anorağı. Üzerinde “Harvard University” yazan yeşil bir sweat-shirt.

-Sana Nicolas’ı tanıştırayım. Bir Gringo’ya benzemek için her şeyi yapıyor, ama aslında o gerçek bir kiçe.

-Bir kiçe mi?

-Çöl çevresinde yaşayan kavimlerden biri. Dünyanın en güzel gölünün çevresinde, *Chiquita!* (İspanyolca,”Küçüğüm, yavrum.”) Üç bin yıldan beri Mayaların yaşadığı göl. Hiçbir şey onları değiştiremedi. Ne Cizvitler. Ne Protestanlar. Ne de Ladinolar, ne de onların katliamları (Rosamaria ona göz kırptı) Eğer bir şeyler bulman gerekiyorsa, bu kraterin dibindedir!

-52-

Jeanne yanılmıştı. Antigua yüksek topraklar üstünde yer almıyordu. *Altas tierras* daha sonra başlıyordu. Çok daha uzakta. Çok daha yukarılarda. Çok daha soğuk. Arabanın içinde titriyordu, bu kutup soğuklarından korunmak için Atitlan'da kendine bir kazak, bir şal, herhangi bir şey almaya söz verdi. Tropiklerde böyle bir soğuk beklemiyordu.

Şoförün yanındaki koltuğa büzülmüş, manzarayı seyrediyordu. Volkanların yamaçlarında yer alan ve kapkara lav akıntılarıyla tezat oluşturan kozalaklı ve yapraklı ağaçlardan oluşan ormanlar. Üzerlerinde sis halinde buharlaşan alçak bulutlar. Zirveleri görünmeyen volkanlar, dağlar, ormanlar. *Dorukları bulutların içinde ve ancak düşlerde görülebilecek bir manzara...*

Jeanne yol boyunca yürüyen yerlilere bakıyordu. Her köy farklı bir kıyafet giyiyordu. Gri havada, çiyle ıslanmış çiçek goncaları gibi patlayan, rengârenk, sıcak tutan örme giysiler.

-Bu soytarı kıyafetleri giymiş insanlarla bir ülkenin gelişmesini nasıl beklersiniz? Hâlâ Ortaçağ'da yaşıyorlar!

Jeanne onu duymazdan geldi. Yola çıktıkları andan itibaren Nicolas sürekli olarak, geri zekâlı, riyakâr, dar kafalı, batıl itikatlı olmakla suçladığı yerlileri eleştiriyordu. Bir kiçe olmaktan öte, kindar ve kendini beğenmiş, Mayaları taşların altında yaşayan hamamböcekleri gibi gören bir Ladino'ydu.

Irkçı söylemine devam ederek, kendisi için önemli bir başka konuya geçti: Orta Amerika'nın diğer halklarının yetersizliği. Nikaragualılar oldukları yerde sayıyorlardı. Kosta Rikalılar son derece kültürsüzdü. Panamalılar ise ABD'ye uşaklık eden "satılmış"lardı vb.

Jeanne uykuya sığındı. Soğuktan uyandı. Titreyerek arkaya döndü ve arka koltuğa bıraktığı çantasını karıştırdı. Gerekli kıyafetleri alabileceği bir kasabaya ulaşana kadar idare etmesini sağlayacak, ince dokunmuş bir polo buldu.

-Şu köylüleri gördünüz mü?

Nicolas, önlerindeki açık kasa bir kamyonetin arkasına balık istifi yerleşmiş

günübirlik işçileri işaret ediyordu. Üzerlerinde geleneksel kıyafetler vardı. Alacalı kıyafetler giymiş, elma, muz ve diğer meyve yığınlarının üzerine horozlar gibi tünemişlerdi, hepsinin suratı asıktı.

-Neden somurtuyorlar biliyor musunuz?

-Üşüyorlar mı?

-Hayır. Onlar yeni evliler.Meyvelere eşlik ediyorlar. Bu bir inisiyasyon ritüeli. Yolculuktan önce karılarıyla cinsel ilişkiye giremezler.

-Neden?

-Cinsel enerjilerinin meyvelere geçmesi ve onları olgunlaştırması için. Eğer meyveler varacakları yere kadar olgunlaşırsa ritüel başarıyla sonuçlanmış demektir. Düşünce olarak bile çok aptalca değil mi?

Jeanne cevap vermedi. Kendi cinsel perhizinin tüm bir meyve bahçesini olgunlaştırabileceğini düşündü... Ama şoförün acı alayları onu yormaya başlamıştı. O da hissetmişti sanki. Çok daha sakin bir ses tonuyla ekledi:

-Sololâ'ya vardık. Eyaletin başkenti.

Tuğladan, taştan, çimentodan evler. Reklam afişleri. Renkleri, neonları, tuhaf isimleriyle ters çevrilmiş bir çöp tenekesini andıran modern mağazalar... Bu görüntü kirliliğine, bu nemli ve gri havaya rağmen ayrıntılarıyla tam bir tropik ülkesiydi. Koyu duman sarmallarının yükseldiği, odun kömürü, yanmış yağ ve közlenmiş mısır kokularının yayıldığı, yırtık kazaklarıyla yeniyetmelerin mekân tuttuğu, bu dünyanın küçük bir modeli olan seyyar lokantalar...

-Birkaç kilometre sonra, gölde olacağız.

Kıyafetler yeniden değişmişti. Erkekler için işlemeli kısa pantolonlar, oduncu gömlekleri ve her zaman olduğu gibi çok geniş kenarlı, beyaz renkli Texas şapkaları. Kadınlar ise mavi, pembe, mor renkler giymişti... Sırtlarında odun parçaları, göğüslerinde bebek taşıyorlardı ve başlarında şalları vardı -*imago mundi,* kozmosun tasviri.

-Kiçe bölgesindeyiz, diye açıklamada bulundu. Nicolâs, bilgiç bir edayla. Kiçelerde, sadece bu göl çevresinde yaşayanlarda bile birçok dilsel topluluk

vardır: Kakçikeller. Tzutuhiller, Kiçeler... Sonuç itibariyle, çok karmaşık.

Jeanne ona sinsice dokundurdu:

-Siz Kiçe kökenlisiniz, değil mi?

Adam cevap vermedi. Bir virajı alınca göl göründü.Suyun yüzeyi bir panter, jaguar veya kedinin ipeksi, pırıl pırıl tüylerini andırıyordu. Ama kıyıları o denli uzaktaydı ki sisler arasında kayboluyordu. Ayrıca göle göz kulak olan sönmüş üç volkan da pus nedeniyle ayırt edilemiyordu. Jeanne hayal kırıklığına uğramıştı. Kartpostallardaki gibi ustaca görüntülenmiş Bir manzara bekliyordu. Ormanın ve bazalt kıvrımlarının arasında bir göl. Jeanne'ın keşfettiği tek şey, bulutlar içinde kaybolmuş tekdüze bir sonsuzluktu.

Buraya hüzünlü bir atmosfer de hâkimdi. İki güç hep işbaşındaydı sanki. Doğum. Maya dünyasının kökeni. Sisler ve efsaneleriyle. Ve ölüm. Beraberinde getirdiği yıkım ve can çekişmeyle. Jeanne askerlerin, bu kraterin çevresinde yerli gerillalara karşı en şiddetli bastırma harekâtlarından birini gerçekleştirdiğini biliyordu. Bu İsviçre'ye özgü göl manzarası gerçek bir soykırıma sahne olmuştu.

Nicolâs arabayı durdurdu. Jeanne'dan dışarı çıkmasını rica etti. Sonra gölün karşısına geçip kollarını açtı.

-Maya dünyasının kalbi. Toprağın ve gökyüzünün merkezi! Burada aradığın her şeyi bulacaksın, *juanita.* Guatemala'nın en geleneksel kavimleri. En eski Maya tanrıları. Ayrıca mistikler, parasız turistler, hippiler, cankiler... Atitlân bizim Goamız!

Jeanne bu ani heyecanı anlamıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Karanlık basıyordu. Ve onunla birlikte korku da. Nerede olduğunu artık bilmiyordu. Nereye gittiğini. Hatta bu kraterin çevresinde ne aradığını...

Yeniden arabaya bindiler. Tepelerin kahverengi-yeşil yamaçları boyunca yol aldılar. Bir çam ormanının içine gizlenmiş bir otel bulana kadar. Göle bakan, çitlik evi tarzındaki ahşap yapı turistlere yönelik bir yerdi, ama şu ana kadar tek bir ziyaretçiyle bile karşılaşmamışlardı.

Nicolas giriş kapısının önünde durdu ve açık camdan, açık esmer tenli, geniş şapkasının altına gizlenmiş, kırklı yaşlarda bir adamla konuşmaya başladı. O denli hızlı ve farklı bir aksanla konuşuyorlardı ki, Jeanne tek bir kelimesini bile

anlamadı. Bu kovboyun otelin müdürü veya sahibi olduğunu düşünüyordu.

Nicolas çiftlik-otele doğru, patika boyunca yola devam etti.

-Bu adam, dedi Jeanne, bir Maya mı, yoksa Ladino mu?

-*Juanita*, dedi Nicolas hayranlık dolu bir ifadeyle, gözlerini görmedin mi?

-Nesi vardı?

-Maviydi.

Bu ayrıntıyı, dünyanın harikalarından birini tasvir eder gibi söylemişti. Nicolas yeniden açık ten ve Amerikan modernizmi hayranı olan katıksız bir Ladino'ya dönüşmüştü.

-53-

Jeanne, bir gemi kamarası gibi tamamen ahşaptan döşenmiş, cangıl benzeri bir bahçeye bakan odasına girince sesli mesajlarına ve SMS'lerine baktı. Bir sürü mesaj gelmişti. Acilen onunla temas kurmasını isteyen Reishenbach. Ve başka bir çağrı. En son aklına gelecek birinden, Thomas'dan.

İçinden kahkahalarla gülmek geldi. Thomas, büyük aşkı. Hayatının erkeği. Onun için her şeyi feda etmeye hazır olduğu adam. Riyakâr Thomas. Pislik Thomas. Evlilik planları umduğu gibi gitmemiş, o da eski dost Jeanne'ı hatırlamıştı... Jeanne bu adamdan, o dönemden çok çok uzaktaydı şu an. Yüz hatlarını bile hatırlamıyordu. Hafızasını yokladığında aklına sadece kusurları geliyordu: bencillik, riyakârlık, korkaklık, cimrilik...

Aslına bakılacak olursa, Jeanne'a büyük bir armağan -dolaylı da olsa bu soruşturmayı-vermişti.

Adamın mesajını, numarasını ve anılarını sildi, sonra Reischenbach'ı aradı. Paris'te saat gecenin 2'siydi. Ama önemi yoktu. Polis uyanmıştı. Jeanne bazı şeyleri gizleyerek yeni bulguları özetledi. Ayrıntılara girecek vakti yoktu.

-Beni neden aradın? Diye sordu sonra. Yeni bir şeyler mi var?

-Bir ayrıntı. Batiz'in adamları ciddi bir şekilde bocalıyorlar, ama ben bir şey buldum. Senin şu UPS hikâyesi aklıma takıldı. Eğer Nelly Barjac cinayetlerle bağlantılı bir paket aldıysa, diğerleri neden almasın, diye düşündüm. Marion Cantelau ile Francesca Tercia'nın evlerine yeniden gittim.

Jeanne dalga geçercesine konuştu:

-Kızağa çekilmiş bir polis olarak bayağı risk almışsın.

-Marion'a gelen bir şey yok. Buna karşılık Francesca'nın evine 6 nisan 2008 tarihinde, Fedex aracılığıyla bir koli gelmiş.

-Manzarena'dan mı?

-Hayır. Arjantin'deki Tucuman Tarım Enstitüsü'nden.

Nelly Barjac ve Nikaragua. Francesca Tercia ve Arjantin. İki bilinmeyenli denklem. Aralarındaki bağ neydi?

-Göndericinin kimliğini saptadın mı?

-Adı teslimat fişinde yazılıydı. Jorge de Almeida.

-O kim? Bir tarım uzmanı mı?

-Hayır. Telefon ettim. Gerçi tam anlaşamadık. İspanyolca bilmiyorum. Ekibimde Brezilya kökenli bir polis var, o da kafasını gözünü yararak İspanyolcayı...

-Tamam. Ne buldun?

-Enstitüde bir paleontoloji laboratuarı var. Ziraat mühendisleri araştırmacılara toprak düzleştirme aletleri, çeşitli gereçler sağlıyormuş, pek iyi anlayamadım. Sonuç olarak, De Almeida bir paleoantropolog.

Jeanne'ın kafasında şimşekler çaktı.

-Adam kaç yaşında?

-Bilmiyorum. Yaklaşık otuzlarında.

Francesca Tercia, Buenos Aires Üniversitesi'nde paleoantropoloji okumuştu. Francesca ile Jorge'un uzun süreden beri tanışıyor olma ihtimalleri vardı. Fakülteden. Gözünün önüne, Francesca'nın Montreuil'deki atölyesine raptiyelediği, BAÜ kampüsünde çekilmiş grup fotoğrafı geldi. Bu fotoğrafta güler yüzlü genç bir adamın kafası daire içine alınmış ve üzerine de " *Te quiero!* " yazılmıştı. Frencesca'nın âşığı Jorge de Almeida mıydı?

-De Almeida'yla konuşabildin mi?

-Hayır. Gitmiş.

-Nereye?

-Bir göreve. Tam olarak nereye, anlamadım.

-Tamam. Onun bir fotoğrafını bulabilir misin?

-Bakarız. Onu sen arar mısın?

-Senden istediğimde bana onun numarasını vermemiştin. Başının çaresine bak. Benim burada sonuçlandırmam gereken işler var.

-Tamam, kızma.

-Teşekkür ederim Patrick. Aslında hiçbir mecburiyetin yok...

-Francois Taine benim de arkadaşımdı.

-Fedex'ten gelen şu koliyi biraz daha araştır. De Almeida'nın Francesca'ya ne yolladığını bul.

-Anlaşıldı dostum.

-Sana güveniyorum, dedi Jeanne telefonu kapatmadan.

Banyoya giderken oda telefonu çaldı. Nicolas'tı. Onu resepsiyonda bekliyordu. Saat 20.00 olmuştu ve gece ilerledikçe gidecekleri güzergâh daha tehlikeli bir hale geliyordu.

-54-

Hansel, Panajachel'de, Atitlan Gölü'nün kenarında yaşıyordu. Burası Solola'dan daha küçük, yamaçta kurulmuş bir şehirdi. Çimentodan, killi tuğladan, saç damlı küçük evlerden oluşan bir labirent. Son derece dar sokaklara girebilecek bir *tuk-tuk'a* -gürültülü bir triportör-Binmek için arabayı şehrin girişinde bırakmak zorunda kaldılar. Nicolas Mitsubishi'yi park alanına bıraktıkları için huzursuzdu. Arabaya göz kulak olmaları için birilerine bir kaç quetzal verdi, ancak onlara güvenmediği de belli oluyordu. Buradaki her şeyi küçümsüyor, her şeyden tiksiniyordu.

Kötü aydınlatılmış şehrin tepelerine doğru yola çıktılar. Tropikal bir şehrin bütün özellikleri burada mevcuttu. Cansız ampuller, havadaki kabloların yarattığı karmaşa. Pişmiş topraktan tepsilerin arkasında ayakta durmuş, bir saat düzeni içinde tortillalarını çeviren şişman, siyah kadınlar. Evlerin önündeki sekilerde gruplar halinde oturmuş, hiç konuşmadan düşünen, kırış kırış, koyu renkli erkekler. Sıcak dışında her şey tamamdı. Bu gece, hemen her şeyden buhar çıkacak kadar soğuktu. Şehir, nemli bir ateş gibi tütüyordu...

Tuk-tuk daracık sokaklarda yoluna devam ediyordu. Köyün tepelerine varınca, yeni bir yoldan aşağıya doğru inmeye başladılar. Jeanne aşağıda gölün yüzeyini gördüğünü sandı. Yıldızlarını aydan yansıyan ışıkların oluşturduğu sıvı bir gökyüzü...

Nicolas dişlerini sıkıyordu. Müşkülpesent yüz ifadesi daha ciddi bir hal almıştı; tedirgindi. Şimdi bir *poblacion'da* (İspanyolca,"topluluk.") ilerliyorlardı. Bir gecekondu mahallesi. Çimentonun ve kilin yerini taşlar, brandalar, çamurdan sıvalar almıştı. Barakalar yıkılmamaları için bitişik nizam yapılmıştı. Dar sokaklar çöpten ve pis sulardan geçilmiyordu; her yerde köpekler, domuzlar ve çocuklar vardı. Sıkıştırılmış topraktan avlularda sökülmüş motorlar, yarısına kadar su birikintilerine batmış lastikler göze çarpıyordu. Her yer kıpkırmızıydı. Her yer kanıyordu. Canlı canlı derisi yüzülmüş bir mahalle. Bağırsaklarını sokakların oluşturduğu, kanalları ishalle dolu organik bir yer...

Ara sıra Nicolâs, alçak sesle konuşan *pobladores'lere* (İspanyolca,"mahalle sakini.") yolu sormak için şoförden yavaşlamasını istiyordu. Jeanne ne konuştuklarını anlamıyordu -aksanları, gece ve soğuk algılamasını etkilemişti. Bu duraklamalar sadece birkaç saniye sürüyordu, ama bu, bir yığın çocuğun

yarasalar gibi ortaya çıkması, ellerini uzatması, arabaya asılması, yalvarması veya küfretmesi için yeterli oluyordu. Nicolâs'ın korkusu Jeanne'a da bulaşmaya başlıyordu. Sonra *tuk-tuk*, korkularını boşa çıkararak yeniden yola koyuluyordu Ta ki bir daha durana dek.

Sonunda vardılar. Hansel'in ini, az önce gördükleri yerlere benzeyen, birçok eski parçanın bulunduğu bir garajdı. Dip tarafta yanan çıplak bir ampul, kir pas içindeki eski eşyaların satıldığı bu yerin Ali Baba'nın mağarası gibi görünmesini sağlıyordu. Jeanne, Maya tapınaklarını yağmalayan birinin inini başka türlü hayal etmişti.

Nicolâs triportörden indi.

-Beni burada bekle.

Atölyeye doğru ilerledi. Jeanne yalnız kaldı. Etrafta ne dilenci ne de ayaktakımı vardı. Şu anda o kadar da kötü değildi. Lambaların ölü ışığında sadece dar sokaktaki iç karartıcı ayrıntıları fark edebiliyordu. Simsiyah bir çamur birikintisinde oynayan bir çocuk. Kemirecek bir leş arayan, kadidi çıkmış köpekler. Üzerinde, yarısı donmuş, çürümeye yüz tutmuş et karkasları bulunan dört ayaklı destekler. Jeanne'ın dişleri takırdıyordu. Korku. Soğuk. Açlık. Hâlâ bir kazak alamamıştı.

Tuk-tuk'tan indi ve garajın kapısına kadar gitme tehlikesini göze aldı. Nicolâs arkası dönük, tıknaz ufak tefek bir adamla konuşuyordu. Tek duyduğu garaj sahibinin yarı tiz, yarı kısık sesiydi.

-*No me gustan losgringos...* (İspanyolca,"Gringolardan hoşlanmam.")

İyi başlamıştı. Maço herifin yürürlükteki kurallarının tersine güçlü bir giriş yapmaya karar verdi.

- *Y el dinero? Te gusta?*

Jeanne Guatemala aksanıyla konuşmuştu. Hansel bir an durdu, sonra döndü. Ampulün halesi içinde, eni boyuna denk, çok esmer, saf görünümlü bir adam duruyordu; üzerinde kir pas içinde bir salopet ile tarazlanmış bir kazak vardı. Ellerini ceplerine sokmuştu. Bacakları iki parantez gibi eğriydi.

Hiçbir şey söylemeden Jeanne'a yaklaştı. Genç kadın çok daha yaşlı bir adam

bekliyordu, ama elli yaşında bile yoktu. Suratında tümsekler, ezikler, bereler vardı. Sanki esmer teninin altındaki bütün kemikleri kırılmıştı. Tüm yüzü parçalanmış ve sonradan az çok onarılmıştı. Tek düzgün yeri bakışlarıydı. Bir maket bıçağı bibi insanı delip geçen çekik, yerli gözleri.

-*Chela*, (İspanyolca,"sarışın kadın".) senin gibi bir pilici ısmarlayabilmem için bir parça heykel satmaktan başka çarem yok.

Bu hakaret karşısında Jeanne kızardı. Nicolâs yumruklarını sıkarak yaklaştı. Hansel bir anda gülümsedi.

-Şaka yapıyorum *companera* (İspanyolca,"arkadaş.") [Ustalıkla tükürdü, tükürüğü yerdeki lastik yığınının tam ortasına geldi.] *Mea culpa*. (İspanyolca,"benim suçum.")

Ne karşılık vereceğini bilemeyen Jeanne söylenenleri yuttu.

-Yani? Diye sordu.

-Yanisi, ne öğrenmek istiyorsan sor. Senin gibi güzel kadınlara dayanamıyorum.

Jeanne'a bir öpücük yolladı. Nicolâs ona doğru bir adım daha attı, ama Jeanne bir el hareketiyle onu durdurdu.

-Pierre Roberge hakkında bilgi topluyorum

Hansel ıslık çaldı.

-Çok eski bir hikâye.

-O sizin için ne ifade ediyordu?

-Bir dost, diyerek elini kalbinin üstüne götürdü. Gerçek bir dost.

-Nasıl tanıştınız?

-Karışık iş. 1982'de, G2'nin adamları garajımda alçak kabartmalar buldu, beni hapse attılar ve bayağı hırpaladılar. Eğer Roberge müdahale etmeseydi beni geberteceklerdi.

-Bunu neden yaptı?

-Çünkü tanışıyorduk. Zaman zaman bir tek atıyorduk. Ve Roberge, ne olursa olsun, kan akmasına tahammül edemiyordu.

-Onlara ne söyledi?

-Tapınaktaki parçaların bir Cizvit arkeoloji misyonunun sorumluluğu altında olduğunu. O dönemde Tikal'de bir sürü misyon vardı. Ne olduğunu bilmediğim bazı izin belgeleri gösterdi. Parçaları bana kendisinin verdiğini, çünkü dispanserde çalınmalarından korktuğunu ifade etti. Milisler tek kelimesine bile inanmamıştı, ama Roberge onlara reddedemeyecekleri bir teklifte bulundu -alçak kabartmaları onlar muhafaza edebilirlerdi. Her şey, yanında kaldığı rahibin evini soyan bir zindan mahkûmunun anlatılığı o Fransız romanındaki gibi gelişti.

-*Sefiller.*

-*Sefiller*,evet o.

-Sonra?

-Sonra, bir elin iki parmağı gibi olduk.

-Çocuğu hatırlıyor musunuz?

-Hem de nasıl. Karanlık ruhunu. Gerçek bir iblis.

-Çocuğun otistik olduğunu söylemek istiyorsunuz herhalde.

Hansel yeniden lastiklerin arasına tükürdü.

-Otistikmiş, kıçımın otistiği. O, şeytanın ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Yeniden batıl itikatlar ortaya çıkmıştı.

-Onun yüzüne asla bakamazdınız, diye devam etti mezar soyucu. Gerçek bir riyakâr. Roberge bile ondan çekinirdi. Sanki her an korkunç bir şey yapacakmış gibi hep korkardı. Bazen ondan söz ederdi. Bu çocuğun ona Tanrı tarafından yollandığını söylerdi. Ben ise tam tersini düşünürdüm: Bu piç, ona emanet edilmiş şeytanın ta kendisiydi.

Kaçakçının ses tonu acayipti. Tiz, ancak paslanmış gibi cılız, tozlu.

-Çocuğun soyu sopu hakkında hiç açıklama yapmadı mı?

-Hayır, dedikten sonra eliyle sakallı çenesinin altını sıvazladı. Ama çok tuhaftı...

-Tuhaf olan neydi?

-Roberge çocuğun kendisinden alınmasından korkuyordu. Hep tetikteydi. Böyle bir pisliği ondan kim çalmak isteyebilir, anlamıyorum...

Jeanne bloknotunu çıkarmaya cesaret edemedi.

-Onun uğursuz taraflarından söz eder misiniz?, bana örnek verin.

Adam omuzlarını silkti; ellerini hâlâ ceplerinden çıkarmamıştı.

-Hep odasında otururdu. Sadece geceleri çıkardı. Gerçek bir vampir. Bir gün Roberge bana onun karanlıkta görebildiğini söylemişti.

-Ellerinde bir sorun var mıydı, hatırlıyor musunuz?

-Elbette! Bir gün geçirdiği krizlerden birine tanık oldum. Yerlerde yuvarlanıyordu. Bir jaguar gibi kükrüyordu. Birden bir barakanın kazık temellerinin altına kaçtı. Elleri tamamen içe dönük bir şekilde, son hızla emekleyerek gidiyordu. Kahrolası bir makak!

Geçmişi bugüne bağlayan ilk somut bulgu. 1982 yılının uğursuz çocuğu. Bu günün yamyam katili.

-Bana genç yerli kızın öldürülmesinden bahsedin.

-Tarihini hatırlamıyorum

-Tarihleri boş verin.

-Kız göl kenarında, Santa Catarina Palopo yakınlarında yaşıyordu. Tam olarak neler olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim, ama kız bulunduğunda parçalanmıştı. Ve bazı organları yenmişti.

-Pierre Roberge size cinayetten bahsetti mi?

-Hayır. Cinayeti itiraf ettiğini öğrendim, sonradan.

-Peki siz cinayetle ilgili olarak ne düşünüyorsunuz?

Hansel yeniden tükürdü. Etrafında tavana asılı veya raflara yerleştirilmiş demir parçaları, tamponlar, araba plakaları vardı. Ampul bu parlak şeylerin üzerinde altın rengi bir film katmanı oluşturuyordu; insan bunların değerli ve eşsiz parçalar olduğunu düşünebilirdi.

-Saçmalık. Roberge karıncayı bile incitemezdi.

-Neden cinayeti itiraf etti?

-İblisini korumak için.

-Joachim kızı öldürmüş olabilir mi?

-Ne Joachim'i? Oğlanın adı Juan'dı.

Jeanne farkında olmadan iki ismi karıştırmıştı. Bu isim farklılığına rağmen, onun aynı çocuk olduğunu biliyordu - *hissediyordu.*

-Juan, diye fısıldadı, özür dilerim. Katilin o olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz?

-Korkunç şeyler yapıyordu. Bir keresinde, kümeste tavukların kanını içerken yakalandı. Onları çiğ çiğ yerken. Bir canavar.

Jeanne katile yaklaşıyordu. Fiziksel olarak onun yakınında olduğunu hissedebiliyordu... Daha sonraki evreleri hızla kafasında canlandırdı. Roberge'in serbest bırakılması. İntiharı. Bir ayrıntı kafasını kurcalıyordu.

-Bana onun ateşli bir silahla intihar ettiğini söylediler. Silahı nereden bulmuştu?

Hansel bir kahkaha patlattı.

-Dönemin koşullarını kafanızda canlandıramıyorsunuz. Savaştaydık *se-no-ri-ta.* (Jeanne'ın saflığını vurgulamak için son kelimeyi heceleyerek söylemişti.) Roberge yaralı gerillaları dispanserinde saklıyordu. Bahçesine gömülü gerçek bir cephaneliği vardı.

-Öyle olsun. Hayatına son vermeden önce onunla konuşma imkânı buldunuz

mu?

-Hayır. Ama bana bir mektup bırakmıştı.

-Mektubu sakladınız mı?

-Hayır. Benden cenazesiyle ilgilenmemi istiyordu. Zaten başka hiç kimse cenazesiyle alakadar olmadı. Öyle bir dönemde bile bir Cizvit'in kafasını uçurması karmaşık bir durumdu. Nasıl gömülmek istediğini bana yazmıştı. Mezarının üstüne ne yazılması gerektiğini.

-Bir mezar taşı yazısı mı?

-Latince bir şey, evet. Ama hatırlamıyorum.

-Mezarı nerede?

-Solola Mezarlığı'nda. Yani mezarlığın yan tarafında. Köylüler intihar etmiş bir din adamını kendi ölülerinin arasında istemediler. Bu uğursuzluk getirirdi.

-Hepsi bu mu?

-Hayır. Benden çok tuhaf bir şey daha yapmamı istemişti.

-Nedir?

-Yanından hiç ayırmadığı günlüğüyle gömülmek. Günlük için "her şeyin anahtarı" diyordu. Onu ensesinin altına yerleştirdim.

Jeanne hiç tereddüt etmeden sordu:

-Bu günlüğü mezardan kaça çıkarırsın?

-*Chella*, anlamadın. Sana günlüğün onunla birlikte gömüldüğünü söyledim.

-Rahibi mezarından çıkarmak için ne kadar istersin?

Hansel şaşırdı. Nicolas gerildi.

-Mayalar bu tür şeyler yapmaz.

İlk kez Nicolâs da bu eciş bücüş herifle aynı fikirdeydi. Hansel öfkeden titriyordu. Sağ bacağı kasılıp duruyordu. Jeanne herifin bir bıçak kapıp kafasını yarmasından korkuyordu. Ama adam gülümsemeye başladı. Yüzüne kurnaz bir ifade geldi.

-Bu sana 1 000 dolara patlar, *nena*. (İspanyolca,"Yavrum,küçüğüm.") Mezar açmak benim işim.

-500.

-800.

-600.

-700. Ve senin sahte beyaz da bizimle geliyor. Yardıma ihtiyacım olacak.

Jeanne soran gözlerle Nicolâs'a baktı. Adam gözleriyle "evet" dedi. Hansel'in önünde korktuğunu göstermesi söz konusu olamazdı. Jeanne ceplerini boşalttı. 300 dolar.

-Kalanı defteri aldığımda.

-Gece yarısı gelip beni alın.

-Teşekkür ederim, diye mırıldandı Jeanne. Çok cesursunuz.

Hansel yeniden güldü. Umulanın aksine bembeyaz dişleri vardı.

-Buralarda yeşim taşı nasıl tanınır biliyor musun?

-Yeşil bir taş, öyle değil mi?

-Bölgede yeşil renkli çok taş vardır. Bıçağını alırsın. Taşı kazırsın. Eğer iz bırakırsa, o yeşim taşı değildir. Bıçak hiç iz bırakmaza, işte o yeşim taşıdır.

-Hiçbir şey sizde iz bırakmıyor, öyle mi?

-Burada değerli olan her şey gibi.

Dışarı çıktıklarında, Jeanne yeniden Nicolâs'a baktı. Öfkeli bir hali vardı. Ve haksızlığa uğramış. Jeanne mesajı aldı. Eğer şoförün de bu macerada yer

almasını istiyorsa, bu ona bir 700 dolarak daha patlayacaktı.

-55-

Dönüş yolunda, Jeanne bir ATM makinesi buldu -kuşkusuz şehirdeki tek ATM'ydi. Visa kartını kullandı ve 500 dolar karşılığı quetzal almayı başardı. Hiç yoktan iyiydi. Uçak biletini aldıktan ve Intercontinental'i ödedikten sonra banka hesabında hiç para kalmamıştı. Tasarruf hesabından -3 000 avro- cari hesabına virman yapmaları için derhal bankasını araması gerekiyordu... Bir kez daha bu harcamaların onun mahvına ve beş parasız kalmasına sebep olacağını düşündü. Parası azaldıkça bir sonuca doğru ilerliyordu.

Paraları aldı. Çantasına yerleştirdi. Nicolâs'a ödemeyi Cartier saatiyle -zamanında 2 000 avroya satın almıştı- yapacaktı. Bu saati sevmiyordu. Parasını bizzat ödeyerek almıştı ve kolundaki bu şey ona daima, hiçbir zaman hediye almamış olduğunu hatırlatıyordu.

Jeanne Nicolâs'a 23.30 için randevu verdi. Akşam yemeğini onunla yemek istemiyordu. Konuşmak da içinden gelmiyordu. Son fantezisini gerçekleştirmeden önce bütün dikkatini toplamak istiyordu. Uğursuz "yastığını", özel günlüğünü çalmak için yirmi beş yıl önce ölmüş bir rahibin cesedini mezarından çıkaracaklardı.

Sonunda duş yapabildi. Ilık suyun altında. Vücudunu ovalarken yeniden ısınabildi. Dışarıda papağanlar ötüyordu. Sanki Jeanne için şarkılar söylüyorlar, yıkanırken ona eşlik ediyorlardı.

Aynada kendine baktı. Fena değildi. Hem de hiç fena değil. Rengi yerine gelmişti. Julianne Moore'u düşündü. Aklına, Robert Altman'ın *Sosyeteden însan Manzaraları* adlı filminde aktrisin eteğini ütülerken kocasıyla tartıştığı sahne geldi. Bu sahnenin -izlediğinde onu çok etkilemişti- ne kadar güzel olduğunu düşündü. Ve aktristin de ne denli güzel olduğunu. Teninin ışıltısı, saçlarının kızıllığıyla doğrudan empresyonistlerin elinden çıkmış gibiydi. Eğer Auguste Renoir'ı tanımış olsaydı... Kafası yeniden takıldı. XIX. Yüzyılın sonu. Apsent. Thomas...

Artık ona asla güvenemezdi. Onu çiğ çiğ yiyecek kadar çok kızmıştı. Ama artık kızmıyordu bile. Aklına Antoine Feraud geldi. Şu anda onu bile unutmuştu. Nikaragua'da mı kalmıştı? Soruşturmayı bırakıp Paris'e mi dönmüştü? Ya da o...

Düşünmekten vazgeçti. Saçlarını fırçaladı. Vücuduna nemlendirici sürdü. Giyindi. Sabahtan beri ilk kez, buhar kaplı bu küçücük banyoda, kendi sıcaklığının etkisiyle ısınmıştı. Bulantısı geçiyordu. Yalnızdı. Korkuyordu. Ama tuhaf bir şekilde kendini Paris'te olduğundan daha iyi hissediyordu, daha güçlüydü. Migreni tutmuyordu. Kaygı krizleri geçirmiyordu. Artık Effexor almadığını da fark etti. Korkuya meydan okuyordu. Ve ne olursa olsun, bu iyi bir şeydi.

Restorana indi. Boştu. Camlı verandanın altına, gölün tam karşısına oturdu. Dışarıda hiçbir şey görünmüyordu. İçerisinin dekoru her şeyi maskeliyordu. Ahşap masalar, siyah şişelerin içinde mumlar. Duvarda sarımtırak, daha çok iç karartıcı, kaba bir sıva.

Sözcük itibariyle "nuar dolması" anlamına gelen rasgele bir yemek seçti. Biberli bir sos içinde yüzen, kızarmış soğanlarla, marine edilmiş domuz dilimleri ve yumurta beyazıyla süslenmiş tavuk parçaları geldi. Yanında pirinciyle beraber. Yemeğe çalıştı. Ama çok baharatlıydı. Çok yağlıydı. Ayrıca toprak ve kök acılığı vardı. Bu tat ona Alev'in sesini hatırlattı: "Mısır insan için!" Ve bütün iştahı kaçtı.

-Hoşuna gitti mi?

Jeanne irkildi. Nicolas yanında duruyordu.

-Güç toplamaya çalışıyorum.

-Bu gece ne yapacağımızı biliyorsun, değil mi? Bunun bir yerli için ne anlama geldiğini?

Jeanne omuz silkti. Neredeyse öfkeyle yapılmış bir hareketti bu. Nicolas bunu bir küçümseme olarak algıladı. Ladino bu gece Maya karakterine bürünmüştü.

- *Tenten ve Güneş Tapınağı 'nı* okudun mu?

-Çok uzun zaman önce.

-Tenten ve arkadaşları İnka tanrılarına kurban edilecektir. Tenten gazetede o gün bir güneş tutulması olacağını okumuştur. İnfazın o olayın olacağı saatte yapılmasını ister ve bir anda kararmaya başlayan güneşi sanki kendisi karartmış gibi yapar. Korkan yerliler kahramanları serbest bırakır.

-Yani?

-Mel Gibson da son filmi *Apocalypto'da* aynı şeyi yapıyor. Yerliler hep, bir güneş tutulmasından bile korkan aptal insanlar...

Jeanne kollarını kavuşturdu ve "sen" diye hitap etmeye başladı:

-Nereye gelmek istiyorsun?

-Tüm bunların gerçek bir dayanağı var. Olay sömürge tarihi içinde unutulmuş. Ama Guatemalalı bir yazar, Augusto Monterroso bunu anlatır. *El Eclipse* (Güneş Tutulması) adlı öyküsünde.

Jeanne derin bir iç çekti. Hikâyeden kaçış yoktu.

-XVI. Yüzyıl. Barthelemy Arrazola bir misyonerdir. Mayalar onu tutsak almıştır ve kurban etmeye hazırlanıyorlar. Adam bir güneş tutulması olacağını hatırlar. Biraz yerel dili konuşabilmektedir. Eğer onu serbest bırakmazlarsa güneşi karartacağını söyleyerek yerlileri tehdit eder. Yerliler ona dikkatle bakarlar, kuşkuları vardır. Hemen bir meclis toplarlar. Hâlâ bağlı olan misyoner, serbest bırakılacağından emin sakince beklemektedir.Kendinden emindir. Üstünlüğünden emindir. Kültüründen ve atalarından. Birkaç saat sonra, misyonerin cansız bedeni, kalbi çıkarılmış olarak karanlık güneşin altında yatarken, yerliler donuk ve ağır bir ses tonuyla, Maya astronomları tarafından gelecek yüzyıllar için öngörülen güneş tutulmalarını saymaktadır.

Sessizlik. Salonda tek bir sinek yoktu -tropiklerin onduran sıcağına kavuşabilmek için daha uzaklara, vadinin derinliklerine gitmiş olmalıydılar.

-Kıssadan hisseyi anlayamadım.

Nicolas öne doğru eğildi. Siyah gözler. Dar ve bir beyaz yüz. Kel bir kafa. Kartal gagasını andıran bir burun ve ince dudaklar. Jeanne, Batılı aldatıcı görüntüsünün ardındaki yerli yüz hatlarını şimdi daha iyi keşfediyordu. Atalarının piramitlerinin yapıldığı kireçtaşından yontulmuş bir yüz.

-Kıssadan hisse, dedi hırıltı bir sesle, bizi salak yerine koyarak hata yapmaya devam ediyor olmanız. VI. Yüzyılda bizim takvimlerimiz sizin bugünkü takvimleriniz kadar kesindi. Bir gün, bizim hükümetimiz de yerlilerden oluşacak, Bolivya'daki gibi. Bir başka gün, çok daha ileriki bir tarihte,

tanrılarımızın karşısında cinayetlerinizin hesabını vereceksiniz. *Popol Vuh'ta* şöyle yazar:"Halkımız asla dağılmayacak. Yazgısı uğursuz günlerin üstesinden gelecek... "

Nicolas katıksız bir Maya'ydı demek ki. Avrupai havasına ve açık tenine rağmen. Irkçı düşüncelerine rağmen. Halkının boyun eğmiş olmasına, batıl itikatlarına, tembelliğine sinirleniyordu. Öfkeden kuduruyordu...

Bir anda Jeanne bu gecenin de bir yerli gecesi olacağını düşündü.

Soğuk ve gizli bir öfkenin titreştirdiği bir gece.

Gecenin sonunda ne elde edecekti ?

-56-

Solola Mezarlığı, köyün göle bakan tepesindeydi. Jeanne hiç böyle bir mezarlık görmemişti. Mezarların hepsi canlı renklere boyanmıştı. Yeraltı mezarları, Deauville'deki alacalı banyo kabinlerine benziyordu İçlerinde ölü küllerinin bulunduğu kavanozların yerleştirildiği duvarlar ve yine rengârenk benekler, boyalı karolar, plastik çiçek buketleri. Gerçek bir şenlik alanı.

Hansel, "yeşim adam" hiç tereddüt etmeden ilerliyordu. Elinde, iki yanı ağaçlıklı yolu aydınlatan koca bir fener vardı. Omzunun üstünde bir kazma ile bir kürek taşıyordu. Onları taşıma şeklinden, mezar açmaya ve kazı yapmaya alışkın biri olduğu anlaşılıyordu. Arkasından Nicolas tedirgin adımlarla onu takip ediyordu. Jeanne ona Cartier'sini vermişti.

-Geldik.

Mezarlığın ucuna varmışlardı. Arazi, boşluğun kenarında aniden sona eriyordu. Tam karşılarında, ay ışığı altında parlayan ve alüminyumdan ölümsüz devasa bir örtüyü andıran göl vardı. İlerisinde, volkanların yoğun karaltısı, Maya dünyasına hayat veren baş döndürücü kratere göz kulak oluyordu. Jeanne onu bu şekilde etkileyen şeyin ne olduğunu anlamıştı: Bu manzara kendi ölümsüzlüğüne sahipti. Gölün üstünde, Mayaların ilk dönemlerine özdeş olmayan tek bir kırışık, tek bir köknar yaprağı, tek bir rüzgâr esintisi yoktu...

-Aşağı inmemiz gerekiyor.

Falez diklemesine iniyordu. Aşağıda, döküntülerle, ölü ağaçlarla, iç içe geçmiş çalılarla dolu uçsuz bucaksız bir alan uzanıyordu.

-Roberge burada mı gömülü? Diye sordu Jeanne.

-Size söylemiştim: Yerliler onun kendi ölüleriyle birlikte gömülmesini asla kabul etmediler.

Jeanne, lanetlilerin lanetlisi, sonu çöplük olmuş kutsal adam Peder Roberge için üzüntü duydu. Gayriihtiyari kafasını yıldızlara doğru kaldırdı, kapkara gökyüzünde topluiğne delikleri kadar belirgindiler. Sağ tarafta, daha alçakta, dağın hizasında parlayan başka yıldızlar da vardı. Yanıp sönen ateşböcekleri. Ya

da çamların ve servilerin arasında yanan meşaleler. Çok uzaktan, düzenli aralıklarla bir davul sesi geliyordu.

-Bu nedir?

-Santiago Atitlan çocukları, dedi Hansel. Tzutuhiller. Panajachel'in Kakçikellerini inandırmak için gölün diğer tarafından geliyorlar.

-Neye inandırmaya?

-Maximon kültüne.

-"Mâ-şi-mö" da kim? Diye sordu Jeanne, Hansel'in telaffuzunu taklit ederek.

Mezar soyucu gecenin içinde gülümsedi.

-Bir kötü tanrı. İsa'yı çarmıha yollamış hain Yahuda'dan etkilenmiş bir adam. Etrafında, sürekli olarak mutlu ettiği on iki kadar kadın bulunan, sürekli kadın peşinden koşan meşum herifin teki. Bir Texas şapkası takıyor, boynunda bir kravat var ve kravatın sağından solunda fularlar sarkıyor. Her köyde bir Maximon evi var. Onu ziyarete gelenler rom, sigara ve puro getiriyor. Çünkü sürekli puro ve rom içiyor. Bu herifin tahtadan yapılan maketi kutsal hafta boyunca Katolik azizleriyle birlikte sokaklarda dolaştırılıyor. O bizim doğurganlık azizimiz. Buhar banyosundan fırlamış bir tür iblis. Cinsellik, yaşam enerjisi, toprağın üretkenliği için ona yakarırlar.

Jeanne hâlâ ormandaki ateşlere bakıyordu.

-Bu gece de ona dua etmeye mi geliyorlar?

-Her gece gelirler *chiquita*. Ajkunlar, şamanlar ateşler yakalarlar. Reçineleri tutuştururlar. İçine *aguardiente* (Orta ve Güney Amerika'da tüketilen bir içki) atarlar. Ve de tütün. Maximon havanın güzel olmasını sağlar, ekinlere yağmur yağdırır, Santiago Atitlân'da doğumlara yardımcı olur. Kiliselerde bile, alçak kabartmalarda, Meryem ile Aziz Petrus arasında tasvir edilmiştir. Ee, aşağı inmiyor muyuz?

Grup, yola çıktı. Son mezarların çevresini dolaşmaları ve döküntü alanına kadar yuvarlanırcasına inmeleri gerekiyordu. Çalıların arasında Converse'lerine rağmen Jeanne'ın ayak bilekleri burkuluyordu. Bu gerçekdışı anın içinde bütün

gücünü tüketiyordu. Kuvars ışığı. Telaşsız göl. Texas şapkalı bir Yahuda için yakılan ateşler...

Aşağıya varınca, pis su dolu bir kanalın üzerine yerleştirilmiş bir tahtaya basarak geçtiler, sonra çöpler arasında yürümeye başladılar.

-Biraz daha ileride, sağda.

Yağlı kâğıtların, parçalanmış kartonların, dışkıların üzerinden atlayarak ilerliyorlardı. Sanki bir bataklığı geçiyormuşçasına, bacaklarını yanlamasına açarak geniş adımlarla yürüyorlardı. Her yandan pis kokular yükseliyordu. Çöpler. Çürümüş meyveler. Hayvan leşleri...

_Geldik sayılır.

Jeanne dişlerini sıkıyordu. Çalıların dikenleri kotunu yırtmış ve bileklerine batmıştı. Tepedeki ilk ağaçların arasına gizlenmiş, otlarla kaplı bir yükseltiye vardılar. Mezar oradaydı. Aslında bir mezardan çok, yabani otlarla çevrili, çöplerle kaplı kocaman bir kaya yığınıydı. Taşlar siyah ve mattı. Lav parçaları.

Hansel tepeye hâkim tümseğin üzerine çıktı. Elini Jeanne'a uzattı, onun da yukarı çıkmasına yardımcı oldu. Kimse Nicolâs'a yardım etmedi, ama çok geçmeden o da yanlarındaydı. Kısa bir süre soluklandılar. Bu taş yığınının başucuna, üzerinde yazılar bulunan bir mezar taşı dikilmişti:

PIERRE ROBERGE.

b.MARCH, 18, 1922, IN MONS, BELGIUM. d.OCTOBER,24, 1982, IN PANAJACHEL, GUATEMALA.

Neden İngilizce yazılmıştı? Asıl ilginç olan, mezar taşı yazısının altındaki diğer yazıydı: ACHERONTA MOVEBO

Latince olan bu yazı ona bir şeyler ifade ediyor, ama çeviremiyordu.

-Latince, dedi Hansel tükürür gibi. Benden mezar taşına bunu yazmamı istedi. Anlamı ne?

-Hiçbir fikrim yok. Sizin eski şairlerinizin birinden bir alıntı. Çok eskilerden. Hangisi olduğunu hatırlamıyorum.

Mezar soyucu fenerini kabri aydınlatacak şekilde yerleştirdi. İlk taş blokunu tuttu, bir iki metre öteye fırlattı ve dişlerinin arasından homurdandı:

-Hey, sahte beyaz, orada öyle dikilecek misin?

Nicolas hiç cevap vermeden, kaderine boyun eğdi. Birkaç dakikanın sonunda eğimli toprak tamamen açığa çıktı. Hansel kürekle, Nicolas da kazmayla çalışıyor, yan yana kazıyorlardı. Bir suça ortaklık eder gibi halleri yoktu. Sanki her biri dünya üzerinde tek başınaymışçasına hareket ediyordu. Ağızlarından buhar çıkıyordu.

Dakikalar geçti. Çukur genişledi, bir cesedin veya bir tabutun doğal boyutlarına ulaştı. Jeanne başını kaldırdı. Göl kusursuz bir ayna gibi düz ve parlaktı. Ay tam ortasına yansıyordu. Üzerindeki tepelerde, Maximon için yakılan ateşler görünüyordu. Yeniden bir sonsuzluk duygusuna kapıldı. Ama aynı zamanda da gölün yüzeyini, her an yırtılacak ve içinden bir canavar çıkacak çok ince bir zar olarak algılıyordu.

-Madre de Dios ’

Bağırtı mezarın içinden gelmişti. İki adam gördükleri şeyden şaşkına dönmüş gibi toprak duvara yapışmıştı. Tabutu açmışlardı. Jeanne içinde ne olduğunu hemen göremedi. Ya da gördüğü şeyi tam olarak algılayamadı. Eğildi ve Hansel’in fenerini aldı, cesedin bulunduğu tarafa doğru çevirdi. Ayaklarının üstünde sallandı. Az kalsın çukura düşüyordu, son anda toparlandı.

Pierre Roberge’in cesedi bozulmamıştı.

Jeanne fotoğraftaki yüzü tanımıştı, fotoğrafının fosforlu yeşil ve çok zayıf haliydi. Adamın vücudu ve dini giysileri -bir Latin yakalığı vardı- ince bir liken tüyüyle kaplanmıştı, bu da onu her türlü bozulmadan korumuş olmalıydı. Görünürdeki tek bozulma yüz hatlarındaki kuruma ve göz çukurlarındaki boşluktu, gözlerinin yerinde golf topu büyüklüğünde iki kara -aslında koyu yeşil- delik vardı.

Jeanne sağduyusunun ve bilgilerinin yardımıyla kendini toparladı. “Doğal bozulmazlık” olguları sanılanın aksine çok sık rastlanan bir şeydi -ve belirli bir açıklaması yoktu. Genellikle, kutsal kişi adayı olan birinin cesedi mezardan çıkarıldığında -sadece bedeninin korunup korunmadığını görmek için- çok iyi durumda olduğu görülürse, Kilise otoriteleri cesedin “kutsallık kokusu”na sahip

olduğunu ilan ederdi -bu kokunun cesedin bozulmasını önlediği sanılırdı. Eğer Pierre Roberge bu listede yer alsaydı doğrudan ermişler arasına katılacaktı.

İki mezar kazıcı saygı belirtisi olarak diz çökmüş, dua ediyordu. Ağızlarından buharlar çıkıyordu. Jeanne şaşkındı. Zayıflıktan eciş bücüş olmuş fosforlu kadavra, dualarını mırıldanan iki Maya ve başlarının üstünde yanan Maximon ateşleri...

-Hansel, diye bağırdı Jeanne, onu esrik halinden uyandırmak için. Defter!

Yerli cevap vermedi. Ellerini göğsünde kavuşturmuş dua ediyordu. Nicolas da aynı trans durumundaydı.

-Kahretsin, diye seslendi yeniden. Defteri alın!

Ne o, ne de diğeri yerinden kıpırdadı. Jeanne mezarın içine atladı. Nicolas'ın dizlerine dayanarak, Roberge'in yüzüne doğru yaklaşmaya çalıştı, sendeledi ve tabutun içine düştü.

Ağırlığı altında kadavra cam gibi parçalandı. Derisi bozulmamıştı, ancak cesedin içi çürümüştü. Böceklerler, işlerini *içten* bitirmişti. Doğrulmaya çalışırken elini cesedin göğsüne bastırdı ve dirseğine kadar içeri gömüldü. Cesedin etleri fosforlu kristal parçaları halinde dağıldı. Diğer eliyle tabutun karşı kenarından destek aldı.

İki Maya hâlâ dua ediyordu.

-Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun... diye söylendi.

Sonunda dönmeyi başardı, sırtını çukurun duvarına dayadı ve sağ elini din adamının başının altına soktu. Deri kapaklı defter oradaydı, plastik bir torbanın içindeydi. Elini çekti: üstü akrepler, kırkayaklar ve parlak mikalarla kaplıydı. Sırtını dikleştirdi ve topuklarından destek alarak geri geri gitti. Sırtı hâlâ duvara dayalıydı, dirseklerini kullanarak yukarı çıktı.

İki adamı dualarıyla baş başa bırakarak gidecekti ki, Hansel onu hatırladı.

-Ya benim param? diye uludu; yeniden dünyaya dönmüştü.

Jeanne ceplerini karıştırdı ve quetzalleri fırlattı. Yıpranmış paralar ışıldayan

ceset parçalarının üzerine yağmur gibi yağdı. Bu, Jeanne'ın gördüğü son sahne oldu.

Geri döndü ve değerli ganimetini sımsıkı göğsüne bastırıp koşarak uzaklaştı.

Bir 13. Cuma için bu kadarı ona yeterdi.

-57-

Otele döndü.

Sırtıyla odasının kapısını kapattı. Koşarak geldiğinden yüzü hâlâ alev alev yanıyordu -falezi tırmanmış, mezarlığı geçmiş, yolu bulmuş ve koşmuştu. Şimdi her şeyi unutması gerekiyordu. Ve her şeye sıfırdan başlaması. Geceye, Hayata...

Duş. Bu kez ilkinden daha az su. Damarlarındaki kanı harekete geçirene kadar yeniden var gücüyle vücudunu ovaladı. Üzerine bir tişört, birkaç polo ceket giydi. Bir külot. Bir eşofman altı. Çantasında ne bulduysa... Isınmanın başka yolu yoktu.

Otelin konforu göz önüne alındığında, oda servisi söz konusu değildi, ama her odaya yanında çözünür kahveyle birlikte bir su ısıtıcısı bırakılmıştı. Canı kahve içmek istemiyordu, ama yeşil çay poşetleri olmadan yolculuğa çıkmazdı. Su ısıtıcısını çalıştırdı. Kaynamasını beklerken, bahçeye bakan çiftkanatlı balkon kapısının önünde durdu. Mezarlık sahnesi gözünün önüne gelince ürperdi. Yeşil surat. Parçalanmış iskelet. Mayaların duaları...

Su ısıtıcısının “klik” sesi ona suyun hazır olduğunu bildirdi.

Çayını hazırladı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çeneleri duyarlılığını yitirmişti. İlk yudumu dikkatsizce aldı ve boğazı yandı. Olsun, daha iyiydi. Sıcak. Sıcaklığın şu veya bu şekilde içine işlemesi, iliklerine kadar onu ısıtması gerekiyordu. İçindeki korkuyu eritene kadar...

Yatağa oturdu ve başucundaki komodinin üzerine bıraktığı plastik torbanın içindeki deri ciltli deftere baktı. Tam uzanıp alıyordu ki aklına takılan bir şey onu durdurdu. Bir ayrıntıyı aydınlatması lazımdı. Cep telefonunu aldı ve Emmanuel Aubusson’un numarasını tuşladı. Burada saat 2’ydi. Paris’te de sabahın 9’u.

-İyi misin? Diye sordu Aubusson, içten bir sesle, onu tanır tanımaz.

-Yurtdışındayım. Soruşturmam için.

-Ama *sen iyi misin?*

-Nasihatlerine uyuyorum Katilimin izini sürüyorum.

-Öyleyse, bu açıdan her şey yolunda.

Tepelerde Tzutihillerin yaktığı ateşler. Likenlerin arasında yatan Roberge'in cesedi. Ölünün göğsüne gömülen dirsek.

-Öyle, diye sinirli sinirli güldü Jeanne. Bir şey öğrenmek için seni aradım.

-Seni dinliyorum.

-*Acheronta movebo* kelimeleri sana bir şey ifade ediyor mu?

-Elbette. Vergilius'un *Aeneis*'inden bir alıntı. Cümlenin tamamı şöyle:"*Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo. "* Anlamı da şu:"Yüksekteki tanrılara diz çöktüremezsem, en azından Akheron'u atlayıp geçeceğim" Ya da eğer istersen: "Cehennemi karıştıracağım." *Cehennemi karıştıracağım.* Daha iyisi söylenemezdi. Roberge cani bir çocuk yetiştirmişti. Koynunda yılan beslemişti. Onun işlediği cinayeti üstlenmişti. Sonra da intihar etmişti. Mezar taşı yazısı da bu bakımdan mükemmeldi.

-Teşekkürler Emmanuel. Seni arayacağım.

-Sevinirim, evet. Tüm bunların sonucunda nereye vardığını öğrenmek isterim.

-Bunu öğrendiğimde ilk bilen sen olacaksın.

Jeanne telefonu kapattı. Çayından bir yudum daha aldı. Şimdi sıra naylon torbayı açmaya gelmişti. Kıvrımlarının arasından bir sürüngen fırlayabileceğini düşünerek dikkatle açtı. Dışarıda yağmur yağdığını fark etti. Gök delinmişçesine yağan şiddetli bir sağanak. Buna karşılık kendini güvende hissetti ve bu duygu ona iyi geldi.

Defterin sayfaları kendiliğinden açıldı. Bir fotoğraf sayfaların arasından kayarak dizlerinin üstüne düştü. İyi başlangıç, diye düşündü. Fotoğrafı aldı ve baktı. O an içi parçalanıyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Bu, silahlı iki avcı arasında duran çıplak bir çocuk fotoğrafıydı. Adamlar -yerliler- onu yakalamıştı, ama çocuğa hâkim olmakta zorlanıyor gibi bir halleri vardı. Belli etmemeye çalışsalar da, korkuları yüzlerinden belli oluyordu.

Aralarında duran çocuk bir yaratığa benziyordu.

Bir raşitik kadar zayıf, bedeni hayvan kıllarıyla, ağaç kabuklarıyla ve yapraklarla kaplı bir çocuk. Kara vücudu eğri ve asimetrikti. Üzerindeki kabukların ve çerçöpün altındaki teninde yumrular, apseler ve yara izleri görülüyordu...

Ama yüzüyle kıyaslandığında bunlar hiçti.

Bir delinin maymunu andıran, acımasız ve korkunç yüzü. Jeanne'ı şaşırtan şey, bu yüzün kâbuslarındaki Gollum'a az çok benzemesiydi. Yaratık ona hiç de yabancı gelmiyordu. Antoine Feraud'nun banyo penceresinden *Porque te vas* diye tıslayan yaratıktı bu. Otopark köşelerinde, iliğini emmek için kurbanlarının kemiklerini parçalayan canavar...

-Joachim... diye mırıldandı.

Tüm gücünü toplamak ister gibi düşüncelerini bastırdı ve yüzünün ayrıntılarına dikkatini vermeye çalıştı. Hiç tarak ve makas görmediği her halinden belli, diken diken siyah saçlar. İnsana kendini bir cangılda aniden bir leş yiyiciyle karşılaşmış gibi hissettiren bir surat. Sanki yüz yaşındaki birinin suratı gibi kemikli, yedi veya sekiz yaşındaki bir çocuğun yüzü. Kasılmış ve yamuk bir ağızdan fırlamış dişler. Bir etoburluk ve acımasızlık göstergesi olan bu ağızda da gözlerdeki şiddet görülüyordu...

Titrek, yorgun ama hep tetikte olan siyah gözbebekleri. Bu bakışların ardında, korku ve saldırganlık bir çatışma halindeydi. Bu gözler size bakmıyordu. Kaçıyordu. Ürkmüş bir halde, kendi şiddetini hayranlıkla seyrediyordu. Kafasının içinde dolanan, debelenen, uluyan öldürme çılgınlığını...

Vahşi bir çocuk...

Bir orman çocuğu. İnsanların aldığı eğitimden yararlanamamış bir çocuk... Doğanın şiddetinin kölesi haline gelmiş bir yaratık...

Bu ilkel şiddet çocuğun ellerinde çok daha belirgindi. Tırnakları uzamış bu çolak ellerde tek bir tüy yoktu, ama daha bu yaşta yıpranmışlardı. Özellikle de normal ellere göre duruşları farklıydı... İçe doğru dönüktü.

Jeanne fotoğrafın arkasını çevirip baktı:"Campo Alegre, Formosa, 23 haziran 1981."

Fotoğrafı yatağın üzerine bıraktı ve yeniden defterin sayfalarına döndü. Pierre Roberge'in yazısının düzgünlüğüne hayran oldu. İblisin kurbanı olmuş bir rahibin veya panik halindeki birinin yazısına benzemiyordu. Gördüklerini ayrıntılarıyla not etmek isteyen, her şeyden vazgeçmiş bir adamın yazısıydı bu.

Sayfaları karıştırırken güzel bir sürprizle karşılaştı: Günlük Fransızca yazılmıştı.

Yatağa oturdu, sırtını duvara dayadı.

Bacaklarını karnına doğru çekti ve çenesini dizlerine dayadı.

Ve okumaya başladı.

-58-

12 mayıs 1982, San Augusto Misyonu,

Panajachel, Guatemala

Dün geldik. Gece vakti. Hırsızlar gibi. Ünümüz bizden önce ulaşmıştı. İnsanların bize karşı olan güvensizliğini hissedebiliyorum. Antigua'da kısa bir süre Aziz Ignacio rahipleri tarafından ağırlandık. Bir an önce gitmemizi ister gibi bir halleri vardı. Daha iyi. Ne kendimle ilgili bir açıklama yapmak, ne de yanımdaki Juan hakkında bir yorumda bulunmak istiyordum. Şimdilik tek istediğim, Arjantin'deki kâbusu unutmaktı. Ciple Panajachel'e doğru yeniden yola çıktık. San Augusto Misyonu köyün birkaç kilometre ilerisindeydi.

Atitlan Gölü yolu üzerinde, bizi nelerin beklediğini çok iyi ortaya koyan bir sahneye şahit olduk. Köylülerin iyiliği için askerler tarafından düzenlenen bir "ibret" sahnesi. Yolun kenarına, çıplak, kan içinde, yüzü gözü şişmiş on kadar mahkûm yatırılmıştı. Bazılarının saçları koyun gibi kırkılmıştı. Kafa derileri yer yer yüzülmüştü. Bazılarının ise ne kulakları, ne tırnakları vardı, ayak tabanlarının derisi yüzülmüştü. Kadınların memeleri kesilmişti. Vücutlarında yanık izleri ve delikler vardı. Kimilerinde ise hiç yara yoktu, ama vücutları sidiktorbası gibi şişmişti. Onlara yerel bir zehir zerk ettiklerini sanıyorum. İşkenceciler özel bir üniforma giyiyordu. Onlara burada, yerli dilinde "kaplanlar" anlamına gelen *kaibiles* deniyordu. Gündelik işçilere yaptıkları işkencelerin her birinin nedenini açıkladılar. Birer öğretmen edasıyla. Tüm *subversivo'ları* (İspanyolca,"bozguncu.") nelerin beklediği

konusunda uyarılar yaptılar. Sonra mahkûmların üzerine benzin döktüler ve ateşe verdiler. Kurbanlar uluyarak, alevlerin içinde kıvranarak bir anda canlanır gibi oldular. Tüfek tehdidi altındaki diğer köylüler ise ürkmüş, İspanyolca konuşmayı bile unutmuş bir halde yerlerinden kımıldamadılar...

Bu korkunç görüntü Juan'ı büyüledi. Ben dua ettim. Ve durumu değerlendirdim. Arjantin'den sonra bu ülke yeni bir acımasızlık ve şiddet çirkefiydi. Ama bizi, beni ve Juan'ı kabul etmeye en uygun ülke hangisiydi?

17 mayıs 1982, San Augusto

Burada yapılacak çok iş var. Sınırsız. Ama her şey belli bir düzen içinde. Misyonun sorumlusu olarak, şimdilik yürürlükteki projeleri denetlemek gerekiyor. Din dersi. Genel eğitim. Tıbbi tedavi. Yerel radyo...

Şiddet konusuna gelince, tedirgin değilim. Baskı Campo Alegre'dekinden daha kötü sayılmaz. Askerler önce ateş ediyor, sonra sorguluyor. Gerekçeleri siyasi olmaktan çok, etnik. Yerlilere karşı sınırsız bir ırkçılık duygusuyla hareket ediyorlar. *Köpekler için et:* Bu onların kendilerini ifade tarzı.

Beş gündür buradayım ve daha şimdiden misyon çevresinde yaşayan on kadar köylü öldürüldü veya kaçırıldı. Belirli bir sebep olmaksızın. Yol kenarında, doğranmış parçaları bulundu. DSG'ye (Devrimci Silahlı Güçler) ait gönüllünün yarımcı olacağını tahmin ediyorum, ama bana bir şey söylemiyorlar. Sadece Guatemalalı doktor bana güveniyor. Yerliler beni hor görüyor. Belçika asıllı olmam ve Arjantin'deki geçmişim onların beni Kuzey Amerikalı misyonerlerle bir tutmasına neden oluyor. Aslında hiçbir şey bilmemeyi yeğliyorum. Böylece tutuklanırsam söyleyecek hiçbir şeyim olmaz.

Şimdilik Juan sakin. Onu papaz evinde, benimkinin yanındaki küçük bir odaya yerleştirdim. Onun bir sosyal hizmetler görevlisinin nezaretinde bahçede dolaşmasına izin veriyorum. Onu bir yetim olarak tanıttım, ama herkes aramızdaki bağı sorguluyor. Gayrimeşru bir çocuk olduğunu söylüyorlar. Ya da benim sevgilim. Ama önemli değil. Bundan böyle hiçbir şey önemli değil.

Jeanne sayfaları atlayarak okuyordu. Aradığı şey, tam olarak bu kâbusla ilgili bilgilerdi. Juan'ın, namı diğer Joachim'in kökeni... Yeniden sayfaları karıştırdı. Roberge yerlilerle ve askerler yaşadığı zorlukları sıralamıştı. Haziranın ortasında, kendisini ilgilendiren döneme ait bir şey dikkatini çekti. Roberge bu deftere, "Juan" vakasıyla ilgili olarak Arjantin'de tuttuğu notları da ilave etmeye karar veriyordu. Ancak şu an buna zamanı yoktu.

Sonraki sayfalar. Hâlâ Juan'la ilgili hemen hemen hiçbir şey yoktu. Roberge düzenli aralıklarla meydana gelen kayıp olaylarını not etmişti. Öldürmeler. Adam kaçırmalar. İşkenceler. Kesip parçalamalar. Cizvit ayrıntıya girmemişti. Ayrıca askerlerin vahşetinden de bahsetmişti. Kilisede, dispanserde, papazevinde yapılan aramalardan...

Jeanne sayfaları karıştırmaya devam ediyordu. Haftalar. Aylar. Juan'la ilgili kısa notlar. "Yemeğini güzel yedi." "Uykusu normal." "İklime uyum sağladı."

Eylülde yeni bir felaket. *Catequista* lardan biri kaçırılmıştı. Alaide adlı bir kadın tecavüze uğramış ve işkence edilmiş, sonra ormanın yukarılarına bırakılmıştı. Açık yaraları hemen enfeksiyon kapmıştı. Kurban tam anlamıyla canlı canlı çürümeye terk edilmişti. Askerler, kimsenin ona yardıma gelmemesi için başında nöbet tutmuştu. Onu dövmüşler ve ağzına işemişlerdi. Bu cehennem azabı bir haftadan fazla sürmüştü. Sonra cesedi *zopilole* lere -bir tür akbaba- bırakmışlardı. Roberge onu kurtarmak için her şeyi denemişti. Boşuna.

Sonunda, ekim 1982'de Roberge Arjantin notlarını günlüğüne ekleyecek zamanı bulmuştu. Jeanne bütün dikkatini topladı. Artık tarih 1982 değil, 1981'di. Atitlan Gölü'nün ılıman iklimi terk ediliyor, Kuzeydoğu Arjantin'in cehennem sıcaklarına gidiliyordu. Tek fark, Arjantin'in dört bir yanından getirilen kurbanların, köyle aynı adı taşıyan -Campo Alegre- bir askeri üsse yerleştirilmesiydi. Ve her şey bu toplama kampının duvarlarının ardında olup bitmişti.

20 mayıs 1981, Campo Alegre

İki gün önce, köyün yakınlarında, bir kadın garip bir keşifte bulundu. Ormanda, bir "uluyan maymun" sürüsüyle karşılaşmış -burada "*monos aulladores neros* " veya "*carâya* " olarak adlandırılan en yaygın tür. Kadın lagün yakınlarında "Manes ormanı" veya Ruhlar Ormanı" *(Selva de las Almas)* olarak bilinen bir bölgede odun topluyormuş. Dallara asılı, yaprakların ardına gizlenmiş yirmi kadar maymun varmış. Her zaman davetsiz misafirleri korkutmak için bağırırlar, bu yeterli olmazsa kaçarlarmış. Ama o gün yerlerinden hiç kıpırdamamışlar, kadına dik dik bakarak huzursuzlanmaya, bağırmaya devam etmişler.

Elinde sopası olan yerli kadın yılmamış. Sopasıyla her yana vurarak maymunları kaçırtmış. Maymunların koruduğu ağaca doğru yaklaşmış. Ağacın dibinde farklı bir maymun varmış. Siyah. Çaresiz. İnleyen. Ağaca tırmanmayı beceremiyormuş.

Daha iyi bakınca şaşkınlığa düşmüş. Yapraklarla, ağaç kabuklarıyla, yapış yapış olmuş kıllarla kaplı bir çocukla karılaşmış. Ayağından yaralıymış ve kımıldayamıyormuş. Yardım getirmek için köye dönmüş. Bir saat sonra, adamlar geri dönmüş maymunları yeniden kovalamışlar ve yarı baygın haldeki çocuğu yanlarında götürmüşler. Bana anlatılan göre çocuğu bir çantaya koymuşlar -bu işi hoyratça yaptıklarına inanıyorum.

Campo Alegre’de yaşayan hemşirem onu görebildi. Ona göre çocuk 6 ila 8 yaşındaymış. Çok zayıfmış. Son derece pis kokuyormuş. Çevresinde sinekler uçuşuyormuş. Maymun kıllarıyla ve kurumuş pisliklerle kaplıymış. Tarak görmemiş uzun siyah saçları yüzünü örtüyormuş. Ağzından salyalar akıyormuş. Uzun kıvrık tırnaklarının içleri toprak doluymuş. Çok uyuyormuş, ama uyandığında son derece saldırgan oluyormuş. Hemşireme göre bacağından ciddi bir şekilde yaralanmış. Acilen tedavi edilmesi gerekiyor. Bu gece, doktorum Tomas’la birlikte gideceğim. İlk tedavisini orada yapacağız, sonra onu yetimhaneye getireceğiz.

21 mayıs 1981

Şaşırtıcı. Akla gelen tek sözcük bu. Gerçek bir vahşi çocuk. Onu görür görmez aklıma bazı kitaplar ve filmler geldi. Aveyron’lu vahşi çocuk. Hintli iki kurt çocuk, Amala ve Kamala. Duyduğum bir başka olay da, Burundi’de birkaç yıl öncesine aitti...

Campo Alegre yetkililerine bir makbuz imzalattım ve onu dispansere götürdük. Yıkadık. Tırnaklarını ve saçlarını kestik. İlk sürpriz: Çocuk yerli değil. Beyaz tenli. Siyah gözlü. Her şeyden önce İspanyol kökenli. İkince gözlem: Tüm vücudu yaralarla kaplı. Isırıklar. Sıyrıklar. Kesikler. Üçüncü saptama: Bacağındaki yara tehlikeli değil.

Tomas ona penisilin iğnesi yaptı. Sırtını göğsünü dinledik. Yaşını tam olarak saptamak imkânsız. Altı veya yedi yaşında olduğunu sanıyorum Zayıf -32 kilo- ama aynı zamanda son derece kaslı. Korkunç bir ishali var ve malaryaya yakalanmış. İncelemeler sonucunda şüphesiz başka hastalıklar da ortaya çıkacak...

Bu sabah Juan’ı -köylüler ona bu adı verdi- muayene ederken Tomâs’a bakıyordum ve düşünüyordum: Ne zamandan beri ormanda yaşıyordu? Bir insanın bir gün bile dayanamayacağı böyle bir ortamda nasıl hayatta kalabilmişti? Sıcak. Böcekler. Sudaki ve karadaki yırtıcıların oluşturduğu tehlike. Kendini nasıl savunmuştu? Gerçekten de uluyan maymunlar tarafından mı korunmuştu?

Şimdilik hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyor gibi. Gözlerini sürekli kırpıştırıyor, gözkapaklarının altında döndürüyor. Güçlü seslere, gürültülere tepki vermiyor, ama en ufak bir tıkırtıda irkiliyor. Doktor son derece emin: Sağır

veya dilsiz olduğunu düşünmek için hiçbir sebep yok. Yine de dış dünyaya karşı kayıtsız görünüyor. Sürekli ileri geri sallanıyor. Bana kraliyet hastanelerine bağlı bir rahip olarak çalıştığım dönemde Brüksel'de görme imkânı bulduğum otistik çocukları hatırlatıyor.

Bu çocuk nereden geliyor? Belki de köylü ebeveyni tarafından terk edildi. Ya da herhangi bir sebepten dolayı evinden kaçtı. Bir başka olasılık: Bazen çocukların da götürüldüğü askeri üsten kaçmış olabilir. Eğer köye ait bir çocuksa kimliğini tespit etmek kolay olacaktır. Ama eğer kaleden geliyorsa durum çok daha karmaşık demektir. Askerler ne olduğunu asla söylemeyeceklerdir.

25 mayıs 1981

Juan'ı, diğer çocuklar gelip kızdırmasın diye, gözlerden uzak, demir parmaklıklı bir yere koyduk. Üzerinde birinin bakışlarını hissettiğinde panikliyor. Her bakımdan huzursuz oluyor. Sonra aniden uykuya dalıyor. Ardından uyanıyor ve yeniden ipini çekiştirmeye başlıyor -onu bağlamak zorunda kaldık, aksi takdirde kendini parmaklıklara çarpa çarpa yaralayacaktı. Sürekli olarak İsa'nın, Matta İncili'nde yer alan sözlerini yineliyorum: "Ne mutlu ruhta fakir olanlara! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır. Ne mutlu yaslı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler. Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar."

Ona yemek veriyoruz. Fasulyeyi, mısırı seviyor, ama meyveleri ve taneli tahılları tercih ediyor. Yemek yerken gözlerinde hep bir korku var. Sanki yemeğinin çalınmasından korkuyor. Şüphesiz maymunlardan kalma bir alışkanlık.

Uyurken bile sürekli kıpırdanıp duruyor. Yüzü tiklerle kasılıyor. Bedeni spazmlarla sarsılıyor. Hep tetikte. Yine de bu gibi anlarda, vahşi görünümünün altındaki insan çok daha iyi anlaşılabiliyor. Juan düzgün hatlara sahip. Güzel bir ten. Narin uzuvlar. Juan kim?

29 mayıs 1981

Muayene ve incelemeler bir hafta sürdü. Bilanço ağır. Malarya doğrulandı. Sindirim borusu parazit kaynıyor. Birkaç enfeksiyonu var. Tomâs atlara uygulanan bir antibiyotik tedavisine başladı. Artık beklemek gerekiyor.

Davranışları açısından da herhangi bir iyileşme yok. İniltiler çıkararak, hücresinin bir köşesinde büzülmüş bir halde oturmaya devam ediyor. Yüzü, biraz

uzun bıraktığımız saçlarının altında zorlukla seçiliyor. Yakında onu eğitmeye başlayabileceğimi umuyorum, ama her şeye sıfırdan başlamam gerekiyor. Ona önce iki ayak üstünde yürümeyi öğretmeliyim. Emin olduğum tek bir şey var. Bu çocuk Tanrı'nın bir armağanı. Onu kurtaracağıma dair kendime söz verdim.

6 haziran 1981

Hiç ilerleme yok. Juan hiçbir dış uyarıya tepki vermiyor. Ayakta durmayı reddediyor. Çok güçsüz. Sadece yemek için uyanıyor. Onun ne sevdiğini keşfettim -şüphesiz uluyan maymunların yanında yediği hurmayı. Tomâs'a göre ona kesinlikle et vermemiz gerekiyor. Büyümesini desteklemek için.

7 haziran 1981

Bu gece Juan'ı görmeye gittim. O anda hayvanlarımıza vampir yarasalar saldırdı. Onları göremiyorduk, ama duyabiliyorduk. Kanat seslerini. Emerken çıkardıkları gürültüyü.

İşte böyle bir ortamda Juan'ı ziyaret ettim. Uyumuyordu. Çevresine bakıyordu. Sakindi. Gözleri geceyi deliyordu. Bir anda onun karanlıkta *gördüğünü* anladım. Korkuya kapıldım. Arkamda uçuşan ve sığırların kanını emen vampir yarasalara benziyordu.

16 haziran 1981

Üç günden beri, Carlos Estevez -Resistencia'dan bir etolog- yetimhanede kalıyor. Uluyan maymunlar konusunda bir uzman ve tuhaf bir şekilde, onun bilgileri ışığında Juan'ı daha iyi inceleme fırsatı buluyoruz.

Bu sabah, birlikte mate içerken bana bir rapor sundu. Konuşmamızı kilisedeki teybe kaydettim. Özellikle Juan'la ilgili bölümleri bu deftere aktardım...

Jeanne gözlerini ovuşturdu. Saat sabahın 4'ü olmuştu. Soruşturma olası bütün sınırları zorlamaya devam ediyordu. Aynı zamanda da, bu olaylar cinayetlerle derin bir tutarlılık içindeydi. İpuçları. Katilin vahşi profili...

Kendine yeni bir yeşil çay hazırladı. Helene Garaudy'yle yaptığı konuşmayı hatırlıyordu. Bettelheim Enstitüsü'nün müdiresi ona kurt çocuklardan bahsetmişti. Ona göre, aralarından birçoğu otistik semptomlar gösteriyordu, ama sorunun ucu hâlâ açıktı: Ormandaki yaşam mı onlarda bu patolojiye neden

oluyordu, yoksa tersi miydi -bu çocuklar *farklı* oldukları için mi terk edilmişlerdi?

Jeanne çayından bir yudum içti. Artık soğuğu hissetmiyordu. Yorgunluğunu da. Aslında, vücudunu da artık hissetmiyordu. Yeniden yatağının üzerine yerleşti ve deri kaplı defteri aldı. Sürekli olarak, vahşi bir ormana terk edilmiş çocukların yer aldığı masalları düşünüyordu.

Juan, bu masalların birinin kahramanıydı.

Bir kâbus gerçeğe dönüşmüştü...

-59-

-İngilizce adları *black howler monkey.* Kuzeydoğu bölgesinin subtropikal ormanlarında en yaygın familya. Erkekleri siyah, dişileri ise sarı renklidir.

-Tam olarak nasıl yaşarlar?

-Yükseklerde. Daldan dala atlamak için kuyruklarını beşinci bir kol veya bacak olarak kullanırlar. Neredeyse hiç yere inmezler.

-Juan'ın ağaçlarca onlarla birlikte mi yaşadığını düşünüyorsunuz?

-Onları izlemekte zorluk çekiyor olmalıydı. Buna karşılık, onlara yerden hizmet sunabilir. Bazı meyveleri toplamak için. Yırtıcılara karşı onları uyarmak için.

-Ben hiç ormana gitmedim. Neden onlara "uluyan maymunlar" deniyor?

-Çok saldırgan bir tür. Her klanın belli bir bölgesi vardır. Herhangi bir davetsiz misafir geldiğinde bu alanı bağırarak savunurlar. Onların bağrışlarını duymak ürkütücüdür. Ve görmek de! Bağırdıklarında, yeleleri genişler ve kuyrukları bir "O" oluşturacak kadar yuvarlaklaşır. Bana göre Juan da bağırarak onları taklit etmeye çalışıyor.

-Şimdilik kendini ifade etmesinin tek yolu bu...

Jeanne başını kaldırdı. Antoine Feraud'nun muayenehanesinde yankılanan çığlıkları hatırlıyordu. Hiç şüphesi yoktu: Juan/Joachim'in gırtlağından yükselen hırıltılar doğrudan Manes Ormanı'ndan geliyordu...

-Peki kendi aralarında da saldırgan mıdırlar?

-Bir erkek, birçok dişi ve yavruyla birlikte yaşar. Egemen erkek diğerlerine karşı sevecen değildir. Genellikle grup içindeki ilişkiler serttir. Seks konusunda. Beslenme konusunda. Her şeyde.

Jeanne'ın aklına, Feraud'nun muayenehanesinde hipnoz seansı geldi. *Orman seni ısırıyor...*

-Maymunların yanındaki hayatının nasıl olduğunu düşünüyorsunuz?

-Zor bir hayat. Sürekli bir başarısızlık durumu.

-Benim anlamadığım şey, Juan'ın maymunlardan çok daha iri olması...

-Bu, çocuğun maymunlar tarafından benimsendiği zamanı bulmak için bir ipucu olabilir. Bana göre, o tarihte çok daha küçüktü. Her halükârda boyu bir metreden kısaydı. Kaç yaşında olabilir? Dört ya da beş mi? Sonra büyüyünce klan tarafından reddedilmiş olmalı. Fiziksel farklılığı ve beceriksizliği de onun *ister istemez* klandan dışlanmasında rol oynamıştır.

Jeanne çocuğun cehennem hayatını kafasında canlandırıyordu. Duyumsal halüsinasyonlar içinde, yaprakların hışırtısını, dalların çıtırtısını, boğuk homurtuları işitiyordu. Diğerlerinin pis kokusunu duyuyordu... Onların darbelerinden, ısırıklarından korkuyordu... Jeanne kendini Juan'ın yerine koyuyordu...

-Ben de size birkaç soru sormak istiyorum

-Sizi dinliyorum.

-Juan gözlendiğini hissettiğinde nasıl tepki veriyor?

-Sinirleniyor. Her bakımdan huzursuz oluyor.

-Size sırtını dönüyor mu?

-Evet. Ama bana yan gözle bakmayı sürdürüyor.

-*Carâya* ların tipik davranışı. Kendisine yaklaşanları ürkütmek için duvarlara vuruyor mu?

-Hayır.

-İtaat belirtisi olarak size kıçını gösteriyor mu?

-Onun davranışlarında itaat yok.

-Türün bütün davranışlarını benimsemek zorunda değil.

-Onun öğrenme konusunda kabiliyeti olduğuna inanıyor musunuz?

-Ben bir etoloğum. Psikolog değil.

-Juan bana otistik semptomlar sergiliyormuş gibi geliyor. Orman hayatı onun zihinsel gelişimini engellemiş olabilir mi? Bunun bir tür gerilemeye sebep olma ihtimali var mı?

-Normal insanlar gibi davranabilme şansının ne olduğunu öğrenmek için, öncelikle nereden geldiğini bilmek gerekiyor. Kaç yaşında terk edildiğini... Bölgede bir soruşturma yaptınız mı?

-Hayır, henüz yapmadım.

-Ben onun terk edilmiş bir çocuk olduğunu düşünüyorum. Juan kimsenin istemediği bir çocuk. Hiç sevilmemiş bir çocuk.

-Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

-Çünkü ailesinin üstüne titrediği, özenle beslediği bir çocuk ormanda hayatta kalamaz. Juan'ın orman hayatına gösterdiği tahammül, onun insanlar arasındaki yaşamının çok daha zor olduğunu ispatlıyor. Araştırın. Farklı bir olgunun izlerini bulacağınızdan hemen hemen eminim. Bir aile içi şiddet hikâyesinin...

Jeanne okumayı bıraktı. Satırlar gözlerinin önünde dans ediyordu. Zaten konuşmanın transkripsiyonu da bitmişti. Saatine baktı -çantasının içinde bulduğu ve Cartier'sinin yerine, bileğine taktığı bir Swatch.

Saat sabahın 5'iydi.

Nicolas'tan hiç haber almadığı için şaşkındı. Geceki mezar açma olayından çok mu korkmuştu? İnşallah "arabasını" alıp Antigua'ya dönmemişti. Elini yüzünü yıkamak için banyoya gitmeyi, kendine yeni bir yeşil çay hazırlamayı ve kaldığı yerden okumaya devam etmeyi düşündü.

Ama bir saniye sonra derin bir uykuya dalmıştı.

-60-

Jeanne irkilerek uyandı, kafasının içinde bir uluyan maymunun korkunç çığlıkları yankılanıyordu. Doğruldu ve homurtunun başucuna bıraktığı cep telefonunun zili olduğunu fark etti.

-Alo?

-Reischenbach. Uyandırdım mı?

-Evet. Hayır.

Kalbinin göğsünün içinde çarptığını hissediyordu. Ama bu, tersine bir çarpmaydı. Geriye doğru dönük. Sanki yüreği göğüs kafesinin içine gömülüyormuş gibi. Rüyasında Joachim'i görmüştü. Çığlıklarını. Ellerini. Gece karanlığında gören gözlerini...

-Ne istiyorsun?

-Tamam, diye güldü polis. Seni uyandırdım. Fedex'le gelen koli hakkında yeni şeyler öğrendim.

Jeanne yatak örtüsünü tuttu ve yüzünü kuruladı. Soğuğa rağmen terlemişti. Hava aydınlanıyordu. Çevresindeki her şey tanıdıktı. Bir televizyon. Bir koltuk. Duvarlardaki ahşap kaplama...

Gizli korkusunu, yaşadığı şiddeti azaltmak ister gibi, aklına "kâbus" kelimesini İspanyolcası -*pesadille*- geldi. Bu kelimenin yumuşak bir ses uyumu vardı.

-Seni dinliyorum. Kolinin içinde ne olduğunu biliyor musun?

-Bir kafatası.

-Nasıl?

-Bir kafatası kalıbı.

Jeanne parçalar, topladığı bilgiler, kelimeler arasında bir bağ kurmaya çalışıyordu. Ama hiçbir anlamı yoktu.

-Bu kadar mı?

-De Almeida’yı o şeyi paketlerken gören enstitüdeki bir herifle konuştuk. Hepsi bu. Antropoloğun bu kalıbı Francesca Tercia’ya göndermeye can atar bir hali varmış. Ama ne amaçla, bilinmiyor. Bunun, antropoloğun Arjantin’in kuzeydoğusunda gerçekleştirdiği kazılarla bir ilişkisi olabilir. Ama kimseye bundan bahsetmemiş. Bize yardımcı olabilecek tek kişi... diyen Reischenbah notlarını karıştırdı. Daniel Tai'eb. Tucumân’daki paleontropoloji laboratuarının müdürü. Ama şu sıralarda bir sergi hazırlığı içinde olduğundan laboratuara hiç gelmiyormuş.

-Şu kafatası hakkında, başka bir şey bilmiyor musun?

-*Nada.* Konuştuğumuz herif, bunun bir çocuk kafatası olduğunu düşünüyor. Doğuştan kusurları olan bir kafatası.

-Ne tür kusurlar?

-Hiçbir fikrim yok. Bir şey anlamadım. Benim ekipteki herif Brezilya asıllı ve İspanyolcası pek iyi değil...

Jeanne Juan-Joachim’i düşünüyordu. Onun kafatası olabilir miydi? Hayır. Çocuk Arjantin’den *sonra* Guatemala’ya gelmişti. Daha sonra Arjantin’in kuzeydoğu bölgesine geri mi dönmüştü? Orada da ölmüş müydü? Hayır. Joachim hâlâ hayattaydı. Paris’te ve Managua’da cinayetler işlemişti.

-Bana enstitünün numarasını ver, dedi.

-Seni uyarayım, onlar Fransızca...

-İspanyolca biliyorum. Gırtlağıma kadar bu hikâyenin içine battım. Bana numarayı ver!

Reischebach isteği yerine getirdi. Jeanne numarayı not etti. Kafasının içinde bir sürü soru vardı. Bu kafatası tam olarak nereden geliyordu? Neden Francesca’ya yollanmıştı? Jeanne, Isabelle Vioti’nin atölyesindeki sanatçıların fosil kafataslarından hareketle yeni yüzler oluşturduklarını hatırlıyordu. Francesca, kendi atölyesinde de aynı yöntemi mi uyguluyordu? Hangi yüzü yeniden oluşturmuştu? Bu kalıntıyı kullanarak tasvir ettiği sahne neydi?

-Başka bilgi var mı?

-Jorge de Almeida'yı araştırdım. Tam olarak neyi üstünde çalıştığını anlamak zor. Kendi laboratuarında herkesten farklı takılıyormuş. Kendi heyecanları doğrultusunda hareket ediyormuş gibi bir hali var.

-Ne tür heyecanlar?

-Anlamadım. Benden istediğin gibi adamın fotoğrafını da buldum.

-Bana mail'le yollayabilir misin?

-Sorun değil. Ya sen, sen ne durumdasın?

Anlatmak istemedi. Çok olay vardı. Çok tutarsızlık. Çok çılgınlık... Basmakalıp, belli belirsiz birkaç cümle söyledi ve onu arayacağına dair söz verdi. Reischenbach üstelemedi.

Yeniden çay hazırladı. Artık saatin farkında değildi. Sadece sel suları gibi odasına yayılan gri gün ışığı vardı... Yeniden Eduardo Manzarena'nın gündeme getirdiği hastalığı düşündü. Juan da mı bu hastalığa yakalanmıştı? Yoksa tam tersi miydi? Hastalığın kaynağı o muydu? Kafatasındaki doğumsal kusurlarla bir bağ var mıydı?

Elinde fincanı, camlı balkon kapısının önüne dikildi. Bu soruları düşünmeye bir son vermeliydi. Pierre Roberge'in günlüğünü bitirmeliydi. Ya sonra? Otelin bahçesine baktı. Yığınlar halinde bitkiler. Muz ağacı yaprakları, kurumuş palmiye dalları... Yağmur hüznü...

Bir hüzün bir diğerini davet ediyordu, buna emindi. Gerçekten de kafasının içinde tonlarca şey vardı. Antoine Feraud ölmüştü. Eduardo Manzarena gibi. Paris'teki üç kurban gibi.

Feraud, baba ile oğulun peşine düşmek istemiş, ama sadece Kötü Ruh'la karşılaşmıştı.

Yeniden okumaya başladı.

Juan-Joachim'in hikâyesini bitirmeliydi...

Gerçek, belki de o sayfaların devamındaydı.

-61-

28 haziran 1981

Hiç gelişme yok. Carlos Estevez'in gözlemlerine rağmen, ilk izlenimim doğrulanıyor. Otizm.

Postayla çeşitli kitaplar sipariş ettim. Özellikle de Aveyron'lu vahşi çocuğun bakımını üstlenen Doktor Jean Marie Gaspard Itard'ın anılarını. Juan'ın az da olsa bir eğitim aldığına inanıyorum. Juan kendi yansımasını görünce hiç şaşırmadı. Ve yansımasını olduğu gibi kabullendi. Hatta onu eğlendirmişe benziyordu.

31 haziran 1981

Yeni testler, yeni alıştırmalar. Çok yavaş da olsa, ona iki ayağının üstünde yürümeyi öğretmeyi başarıyorum. Ayakta birkaç adım atıyor, sonra yine tercih ettiği konuma geri dönüyor: dört ayak üstünde, sırtı kambur, eller içe dönük. Çalışmaya devam etmeliyim. Aziz Paulus'un yazdığı gibi: "Aşk sabır ister..."

13 temmuz 1981, Bermejo Nehri

Rio Bermejo. *Lal renkli nehir.* İki günden beri Campo Alegre çevresinde dolanıyorum. Her köye uğruyorum... Özellikle de küçük köylere... Vaaz veriyorum. Gıda ve ilaç dağıtıyorum. Dinliyorum. Nasihat ediyorum...

Juan'ın varlığının bir keşif olmadığını öğreniyorum. Çocuğu tanıyorlar. Daha önce onu nehrin birkaç noktasında görmüşler. Hatta bir iki kez yakalamışlar, Ama her seferinde kaçmış.

29 temmuz 1981, Campo Alegre

Arta arda gelişmeler. Juan yürüyor. Ama hep öne eğik olarak, sanki doğrulmaktan korkuyor gibi. Bazı davranışları öğreniyor. Tek başına giyiniyor. Kâseden süt içiyor. İşaretparmağıyla cisimleri gösteriyor... Papaz evinin avlusunda serbestçe dolaşmasına izin veriyorum ve ona yatakta uyumasını öğrettim -aslında uyumak için yatağın altına giriyor.

3 ağustos 1981

Juan çok daha iyi kilo alıyor. Kas yapısı gelişiyor. İki ayak üstünde duruyor. *Homo viator, spe erectus.* İnsanı dik ve ayakta kılan, güçlü kılan umuttur.

11 ağustos 1981

Ismarladığım ilk kitapları, özellikle de Itard'ın anılarını aldım. Onun yöntemini izliyorum, pedagojik alıştırmalar uyguluyorum. Juan iyi sonuçlar veriyor. Şu sözlü anlatım sorunu olmasa, onun beş yaşındaki bir çocuğun zekâsına sahip olduğunu söyleyeceğim. Şimdilik.

Dün sürpriz bir şey oldu. Juan, bahçenin dip tarafına oturmuş, her zamanki gibi ileri geri sallanıyordu. Ona doğru yaklaştım, şarkı söylüyordu. Bir melodi mırıldanıyordu. Bazı sözcükleri telaffuz etmeye çalışıyormuş gibi geldi. Acaba ormandan önceki hafızası geri mi geliyor?

21 eylül 1981

Zaman geçiyor. Sürekli ilerleme kaydediyor. Juan ilk kez eti yedi. Önce onu kokladı. Sonra tadına baktı. Ve bir çırpıda yedi. Memnuniyetimi belli etmek için ona doğru yaklaştım. Kafasını kaldırdı. Korktum. Bakışları bir tuhaftı. Sanki kanın tadıyla esrimiş gibiydi. Bilinçaltındaki hayvani dürtülerle gözlerini bana dikmiş gibiydi...

10 ekim 1981

Bundan böyle Juan'ın beslenme rejiminde, her yemekte bir parça et var. O da bunu tercih ediyor. Doğru ya da yanlış bu tadı insani davranışların anımsanması olarak değerlendiriyorum. Öte yandan iyi sonuçlar almaya devam ediyoruz, özellikle tahta harflerle. Bir gün yazmayı öğrenecek mi?

Jeanne hayal kırıklığına uğramıştı. Roberge'in günlüğünde, hoyratça ormana bırakıldığı için bilişsel gelişmesi durmuş bir çocuğun gösterdiği ilerlemelerden başka bir şey yoktu. Bu eğitimin sonunda da ne olduğunu biliyordu Jeanne. Joachim, *içindeki onu,* bir zamanların kurt çocuğunu muhafaza ederek, sıradan genç bir erkeğe dönüşmüştü.

Ayrıca Joachim'in gerçek ailesi hakkında hiçbir şey öğrenememişti. Ona ne zaman Joachim demeye başlamışlardı? Gerçek babasıyla- Antoine Feraud'nun muayenehanesinde kendini bu şekilde tanıtan şu adam- ilgili de tek bir satır yoktu. Ormana terk edilme koşulları hakkında da. Öldürme içgüdüsüyle ilgili

olarak da...

Birkaç sayfayı daha atladı.

-62-

17 Kasım 1981

Juan resim yapıyor! Farklı boylarda siyah çizgiler, X'ler, Y'ler çiziyor. Bu bir alfabe olabilir. Ya da ağaç. Veya insan. Belki de, son yıllarında onu çevreleyen dünyayı -maymun sürüsü- tasvir etmeye çalışıyor... Ama bağdaşmayan bir ayrıntı var. Eğer bu siluetler *carâya '*

26 Kasım 1981

Juan bir kravat buldu, gece gündüz onu takıyor. Sanki geçmişinden kurtulmak ve uygar insanların dünyasına ait olduğunu göstermek istiyor.

Yine de, hâlâ çatal bıçakla yemek yemeyi beceremiyor. Yemek saati gelince büyük bir iştahla tabağının içine dalıyor ve çevresine şüpheci bakışlar atmayı sürdürüyor. Artık etten başka bir şey yemiyor. Hurma, tahıl veya başka bir şey söz konusu bile değil.

29 Kasım 1981

Bugün beklenmedik bir ziyaretçim oldu. Juan'ın gerçek ailesini bulma fikrinden vazgeçtiğim bir sırada, bir adam bana bir tepsi içinde bilgi sunmaya geldi. Hem de sıradan bir adam değil! "El Puma" lakaplı, Albay Vinicio Pellegrini, Campo Alegre Askeri Üssü'nün komutanlarından biri.

Fiziksel olarak göreviyle uyumlu biri. Alabros saçlar, kaslı bir yüz, tek kibar yanı gözlük çerçevesi ve makasla düzeltilmiş bıyıkları. Ayrıca çok hızlı konuşan, çok gülen, sırasıyla hem sıcak hem de soğuk bir etki bırakan bir adam.

Bölgede can sıkıcı bir üne sahip. El Puma burada *"el vuelo"* denen korkunç bir işlem uyguluyor. Bu teknik, söyleyecek hiçbir şeyi kalmamış mahkûmları uyuşturmaya, sonra da boğulmaları veya timsahlar tarafından yenmeleri için helikopterden lagünün menderesleri ne atmaya dayanıyor. Anlatılanlara göre bu hayvanlar genellikle insanları yiyemiyormuş. Çünkü onlar için çok büyüklermiş. Pellegrini kurbanların elektrikli testereyle doğranmasını ve parçaların bataklıklara atılmasını emretmiş. Timsahlar da gitgide bundan hoşlanmaya başlamış. Böylece ceset atma işi de hız kazanmış...

Onu karşımda görünce, benim de zamanımın geldiğini düşündüm. Ama hayır. Pellegrini, Juan hakkında bilgi almak istiyordu! Onun nasıl bulunduğu konusunda bana sorular sordu. Gerçek çabuk ortaya çıktı: Juan askeri üsten geliyordu. Pellegrini'nin üzerinde fazla konuşmak istemediği bir kazada, karısıyla birlikte ölen Hugo Garcia adlı bir subayın oğluydu. Juan -albay ona "Joachim" diyordu- bu kazadan kurtulmuş ve cangıla kaçmıştı.

El Puma onu görmek istemedi. Çocuk hakkında ne düşündüğünü de açıklamadı. Ama yeniden geleceğine söz verdi...

Şimdi olayları bir sıraya oturtmaya çalışıyorum. Bir örnek: Juan, namı diğer Joachim (gelişimini sekteye uğratmamak için ona Juan demeyi sürdürmeye karar verdim) tarafından çizilen siluetler belki de uluyan maymunlar değil, Campo Alegre'deki askerler, profesyonel işkencecilerdi. Ama neden bıçak?

2 Aralık 1981

Yeni bir araştırma başlattım. Daha somut. İnsan ne aradığını bilince daha iyi sonuca ulaşıyor. Köyün meyhanesinde -askerler oraya sarhoş olmaya geliyorlar- bana kalenin sırrını anlatan bir onbaşı bulmakta hiç zorluk çekmedim. 1978'de, kendi boğazını kesmeden önce karısını öldüren bizzat Hugo Garcia'ymış, adam berbat bir alkolikmiş. Oğulları, Joachim, zar zor kaçmış. Sadece altı yaşındaymış... Demek ki Juan dokuz yaşında. İkinci husus: Estevez haklıydı, Juan'ın çocukluğu hiç de kolay geçmemiş.

Askeri konuştururken ve içirirken enteresan başka bir şey daha öğrendim: *Joachim, Hugo Garcia'nın biyolojik oğlu değil.* Evlat edinilmiş. Burada bu tip olaylara sık rastlanıyor. Askerlerin, idam edilen siyasi mahkûmların çocuklarını evlat edinmesi oldukça yaygın. Aynı zamanda da iyice benimsenmiş bir uygulama. Öyleyse Juan, Campo Alegre Kalesi'nde doğmadı. Çocuğu olmayan Garcia bebeği evlat edinmiş, ama kısır ve kocası gibi alkolik olan karısı onu hiç kabullenmemiş. Çocuğun psişik gelişimini düşünemiyorum. Her yerde ölümün ve şiddetin kol gezdiği bir kışlada yaşayan, onu evlat edinmiş ailesi tarafından reddedilmiş bir öksüz.

9 aralık 1981

Juan'ın iştahı sürekli artıyor. Mönüsünü değiştirmeye çalıştım, ama etten başka bir şey yemek istemiyor. Çok daha endişe verici bir olay: Onu mutfakta yakaladılar. Soğutucuların kilitlerini zorluyormuş. Çiğ et yemek için. Ona engel

olmaya çalıştıklarında bir yırtıcı hayvan gibi dişlerini göstermiş. Bu kan isteği nereden geliyor?

Artakalan zamanlarda Juan resim çiziyor. Hep siyah siluetler. Hep bıçak. Eğer annesinin öldürülme sahnesini tasvir ediyorsa, neden bu kadar çok insan var? Juan artık şarkı söylemiyor, ama heceleri telaffuz etme noktasına geldiğini sanıyorum.

17 aralık 1981

Juan beni endişelendiriyor. Hayvani davranışları geriledikçe kişiliğinin özellikleri ortaya çıkıyor. Eğitimini engelleyen ve son derece kaygı verici, maymunlara haz özellikler. Birçok kez onu küçük hayvanlara işkence yaparken yakaladım, “işkenceyi uzatabilmek” için azami dikkat gösteriyordu.

Ondan korkan ve uzak duran diğer yetimlere karşı da şiddet uyguluyor. Onlara saldırıyor, tuzaklar kuruyor. Dün, küçük bir kızı, yetimhanenin yakınlarında kazdığı bir çukura düşürerek yaraladı. Deliğin dibine budanmış bambular yerleştirmişti, kız kalçasından yaralandı, ama ölebilirdi de. Bunu neden yapıyor? Benden başka kimseye güvenmiyor gibi. Ve dahası...

Başka bir tehlike daha var. Ateş, Juan’ı cezbediyor. Saatlerce alevlere bakıyor. Onu birkaç kez kibritle oynarken yakaladılar. Onun bu kötü yanı beni kaygılandırıyor...

Onun bu eğilimleri yüreğimi sıkıştırıyor. Kravatı ve siyah ceketiyle, Juan içinde iblis ruhu barındıran küçük bir Şarlo’yu andırıyor. Sürekli dua ediyorum. “Benim namıma üzülen sizler için, dedi Tanrı, adaletin güneşi doğacak ve şifa onun kanatlarının altında olacak... ”

26 aralık 1981

Pellegrini’den yeni bir ziyaret daha. Çocuğu almak istiyor. Onun için yeni bir aile bulduğunu söyledi. Ya da daha ziyade, emir almış gibi görünüyor. Juan’ı evlat edinmek isteyen nüfuzlu bir aile. Hiç kuşkusuz bir asker. Nedenini açıklayamıyorum, ama tüm bunlarn ardında bir gizem olduğunu hissediyorum.

3 ocak 1982

Bu yeni yılda, Tanrı bana olağanüstü bir armağan verdi. Bu sabah, Juan’ı,

kilisede sunağın karşısında oturur halde buldum. Şarkı söylüyordu. Hayır, bundan önceki gibi belli belirsiz bir melodi değil, gerçek bir şarkı. Sözleriyle! İlk kez ağzından kelimeler döküldüğüne şahit oluyorum. Şarkıyı tanıdım. Bir zamanlar çok sükse yapmış olan bu şarkıyı misyonumda çocuklara söylettirdim: *Porque te vas*, Jeanete adında İngiliz-İspanyol bir sanatçının yorumladığı bir şarkı.

Bu şarkıyı nerede öğrendi? Önemli değil. İnancım -ve umudum- kuvvet kazanmaya başlıyor: Joachim geri döndürülemez bir otizmi yok. Orman sadece onun insani yeteneklerini bastırmış. Onun benimle kalması gerekiyor. Eğitimine devam etmesi. Tanrı'nın inayetiyle. "Vakit geliyor ve önünde eğilinmesi gereken daha şimdiden geldi bile, burada veya orada değil, ama ruhta ve gerçekte."

17 ocak 1982

Juan konuştu. Birdenbire. Kolayca. Biliyordum. Hep biliyordum. Onun konuşma yetisi olduğunu. *Juan otistik bir çocuk değil.* Ya da, onun sendromu benim kitaplarda sözü edilen "yüksek düzeyde otizm" değil. Artık bu ilerlemeleri başka eğitimlerle de desteklemek gerekiyor. Okuma. Yazma. Dua. Savaşı, onunla birlikte kazanacağım..

25 ocak 1982

Hızlı gelişmeler var. Juan konuşmakta hiç zorluk çekmiyor -hâlâ kekeliyor olmasına rağmen. Cümleler ağzından çok düzgün çıkıyor. Onunla konuşmaya başladım. Dili kendine has bir şekilde kullanıyor. Birinci tekil şahıs konuşmayı beceremiyor. Bir soruya olumlu yanıt vermek yerine soruyu tekrarlıyor. Bazen de yanıt yerine bir dizi kelime söylüyor. Genellikle de *Porque te vas*'ın sözlerini. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum.

Şimdilik anıları karmaşık. Ormandaki yaşamından bazı şeyler, kışladaki hayatından bölük pörçük parçalar anlatıyor. Ama tüm bunlar birbirine karışıyor. Hafızası, sayfaları birbirine yapışmış açık bir defter gibi.

Bazen maymunlara insan özellikleri veriyor. Onları konuşan varlıklar olarak gösteriyor. Bazen de, tam tersine, "ebeveynine" ormandaki yaşamına uygun ritüeller ve alışkanlıklar atfediyor. Kesin olan bir şey var: Korku ve tehditten başka bir şey görmemiş. Evlat edinen ailenin dayakları ve kırbaçları. Maymunların tırnakları ve ısırıkları.

3 şubat 1982

Sonunda Juan kaçmış. Garcia'larda, evlatlık olarak verildiği ailenin evinde şiddet dolu bir gece. Baba, körkütük sarhoş, karısını dövmeye başlıyor. İkisi de alkolik olan karıkoca arasındaki ilişki son derece kötü olmalı. Gece yarısı, baba tüfeğinin süngüsünü alıyor ve karısının boğazını kesiyor. Sonra onu mutfakta parçalara ayırıyor. Bu, Juan'ın sürekli resmettiği sahne (Hugo Garcia oğlunu bu "gösteri"ye şahit olması için mutfağa götürüp bağlamış ve ağzını tıkamış). Ama böyle bir "vahşet" için kalabalığa neden gerek var? Gecenin ilerleyen saatlerinde, subay üzerine benzin döküp kendini yakmaya kalkışmış. Juan'ın ateşe olan ilgisinin nereden geldiğini anlamak için psikatr olmaya gerek yok...

Sonunda gün doğarken, oğlunun dumandan boğulabileceğini düşünmeden - mutfakta hâlâ yanan eşyalar varmış- gırtlağını bir kulaktan diğerine kadar kesmiş. Juan kurtulmayı başarmış. Panik halinde merdivenden inmiş, kışlanın avlusunu geçmiş ve ormana kaçmış. Yorulana kadar koşmuş. Sonra bir ağacın dibine yığılmış. Bundan sonra kara delik. Juan bu kaçış ile maymunların yanındaki hayatı arasında bir bağ kurmuyor.

7 şubat 1982

Bu gece, fenerlerin ışığında, Juan'ı kümeste yakaladık. Usturamla tavukların boğazını kesmiş, bir matara gibi boyunlarından kanlarını içiyordu. iğrenç bir dışkı ve kan karışımıyla duvarlara siluetler çizmişti, resim defterine çizdiği siluetleri...

Gönüllüler korktu. Bazıları çoktan dispanseri terk etmişti. Juan'ın "iblisin oğlu" olduğuna dair söylentiler yayılıyor. Cezalandırmak için onu hiç penceresi olmayan bir odaya kapattım. Yanlış yolda olduğunu anlamasını istiyorum. Bu fikirler aklına nereden geliyor? Bu dürtülere ne sebep oluyor?

9 şubat 1982

İki günlük "hücre cezası"ndan sonra Juan'ı perişan bir halde buldum. Kulübenin her tarafına pislemişti, duvarlara dışkısıyla yazılar yazmıştı. Gömleğinde ve pantolonunda kurumuş sperm lekeleri vardı. İlk kirlenme. Demek ki buluğa eriyor. Ama cinsel arzusunu uyandıran neydi?

Aklıma tüyler ürpertici bir düşünce geldi. Ona ilk cinsel heyecanını yaşatan şey o kanlı sahneydi. Sürekli dua ediyorum. Uzun zamandan beri misyonumuza

uğramayan Tanrı, Juan'ı unutamaz. Bunu yazmaya utanıyorum ama O'nun bize bunu borçlu olduğunu düşünüyorum. Ölmeleri için buraya terk ettiği insanlar adına bu çocuğu kurtarmalı..

24 şubat 1982

Juan daha sakin. Kuduza benzeyen bir tür enfeksiyon fikri geçerliliğini sürdürüyor. Ama tıbbi tahlillerden hiçbir netice çıkmadı. Daha ileri tetkikler mi yaptırmam gerekiyor? Bunun için de tek çare Buenos Aires.

3 mart 1982

Albay Pellegrini yeniden ortaya çıktı. Şu subay. "Joachim", ona böyle diyor, önemli birine evlatlık verilecekmiş. Şüphesiz iktidara yakın bir adam. Juan'la birlikte kaçmam gerekiyor. *Onun ruhunu kurtarmam lazım.*

11 mart 1982

Juan, birkaç ay önce yetimhaneye aldığımız engelli bir oğlanı kanatıncaya kadar ısırdı. Yarasını tedavi ettik. Eğer Juan'ın bir hastalığı varsa, bulaşma riski olabilir mi? Ete olan bu açlığıyla ilgili bir başka şüphem daha var: *Kanibalizm...*

Aynı gün, Juan'ın kurbanını götürdüğü yerin yakınlarında bir sunak buldum. Hayvan kemiklerinden, taşlardan, çalı çırpıdan yapılmış tuhaf bir şey. Bazı parçalar, alfabesindeki işaretleri andırıyor. Juan bir seremoninin kurallarına riayet ediyor gibi. Ama bunları nereden öğrendi?

13 mart 1982

Pellegrini geri geldi. İdari dosya hazır. Çocuğu evlat edinmek isteyen Amiral Alfonso Palin, Arjantin askeri hükümetinde yer alan üyelerden biri. Ülkenin en tehlikeli adamları arasından sayılan bir işkenceci. Palin neden bir başka çocuğu değil de Juan'ı evlat edinmek istiyor? Diktatörlük her gün yüzlerce çocuğun öksüz veya yetim kalmasına sebep oluyor. Neden Juan seçildi? Onu ilgilendiren sadece çocuğun hikâyesi mi? Yoksa uyguladığı şiddet mi?

Brüksel'deki Aziz Ignacio tarikatıyla temasa geçtim. Eğer karar verirsem, derhal Guatemala'daki başka bir misyona gidebilirim.

21 mart 1982

Hâlâ bazı şüphelerim vardı, ama dün gece bunlar tamamen ortadan kalktı. JUAN YAMYAM. Ölülerimizi gömdüğümüz, dispanserin arkasındaki mezarlıkta yakaladık. Juan bir sürü cesedi -yeni ölenleri- mezarlarından çıkarmış, parçalayarak yiyordu. Gördüklerimi ifade etmekte zorlanıyorum. Çocuk, beyinlerine ulaşmak ve maddeyi yemek için kafataslarını taşla parçalamıştı. İlikleri emmek için kol ve bacak kemiklerini kırmıştı. Bu teknikleri nasıl biliyordu? Daha önce de insan etinin tadına bakmış mıydı?

Gitmeliyiz. Misyonu terk etmeliyiz. Juan' kurtarmalıyım. Burada öfke her geçen gün artıyor. "Ruhuna şeytan girdiğine" inandıkları çocuğu linç etmek isteyeceklerinden korkuyorum... Bir ikilem yaşıyorum: Gitgide şiddet eylemlerini ve suçlarını artıran Joachim'i kurtarmak için yetimhanedeki çocukları, dispanserdeki hastaları, masum insanları terk etmek. Ama misyonumuzun anlamı da bu değil mi? İsa'nın şu sözlerini kendi kendime yineliyorum: "Hekime ihtiyacı olanlar sağlıklı insanlar değil hastalardır. Ben iyi ve dürüst insanları değil, günahkârları doğruluğa davete geldim."

-63-

Jeanne okumayı bıraktı. Elleri titriyordu. Geçmişi, bu günlükteki her unsuru bugünle, soruşturmasıyla karşılaştırmak için çok erkendi. Ama satırlar arasındaki bağlantılar son derece açıktı. Juan'ın hikâyesi bazı boşluklarına ve karanlık taraflarına rağmen, Paris'teki kanlı cinayetlere bir açıklama getirmek için ilk adımdı...

Saat sabahın 11'iydi.

Uğursuz gün, bir akvaryumun su yeşili aydınlığı içinde boğulmuş gibiydi. Böylesi daha iyiydi. Yeniden okumaya başladı.. Roberge'in, Guatemala'ya yaptıkları yolculuk hakkında açıklamalarda bulunduğu birkaç sayfayı geçti. Sonra Guatemala, Panajachel San Augusto Misyonu, 1982 ekim, yani Roberge'in yazmaya başladığı, ardından araya bir yıl öncesinin girdiği tarih yeniden ortaya çıktı.

Trajedinin yaşandığı o tarih.

18 ekim 1982 sabahı Juan ortadan kaybolmuştu. Ertesi gün, elbiseleri yırtılmış, tamamen suskunluğa gömülmüş bir halde bulunmuştu. "Neredeyse bir yıl önceki haliyle aynı durumdaydı" diye yazıyordu din adamı, umutsuzca.

Daha sonra, yarı yarıya yanmış bir kulübede genç yerli kızın cesedi, yarısı yenmiş bir halde bulunmuştu. Katil cinayet izlerini ateşle örtmek istemişti...

Kanibalizm. Piromani. Pierre Roberge'in katilin kimliği hakkında en ufak bir şüphesi yoktu. Soruşturmanın nasıl sonuçlanacağından da: Adı burada da "iblisin oğlu"na çıkan Juan hemen suçlanacaktı. Tutuklanacaktı. Hapse atılacaktı. Veya idam edilecekti. Roberge böyle bir son istemiyordu. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum" diye yazmıştı rahip 22 ekimde.

Cizvit, cinayeti üstlenmiş ve Atitlan'a gelip çocuğu alması için Albay Pellegrini'yle temas kurmuştu. Bu bir şekilde kötünün zaferiydi. Sadece Juan'ı iyileştirmeyi başaramadığı için değil, oğlanı elleri kanlı bir işkenceciye emanet ettiği için de kötünün zaferiydi. Bunun tek bir geçerli nedeni vardı: Juan-Joachim, bundan böyle yasalar karşısında korunmalıydı. Cinai kariyeri daha yeni başlıyordu. Oysa evlat edinen adam, Arjantin'de Juan'ı her türlü yargılanmadan

muaf tutabilirdi.

Roberge'in planı başarısızlığa uğramıştı. Kimse ona inanmıyordu. Tutuklanması da özel bir konjonktür dahilinde gerçekleşmişti: Ladinolar uluslararası desteklerinin kesilmesinden korkarak din adamı hakkındaki suçlamalardan vazgeçmek zorunda kalıyorlardı. Rahip yeniden özgürlüğüne kavuşmuştu.

Yaşadığı bu sıkıntıyla, Rorberge sırrını mezara götürmek için intihar etmeye karar vermişti. Bu arada Juan'ı Alfonso Palin'e bizzat teslim etmeyi başarmıştı.

Şimdi kesin olan bir şey vardı: Antoine Feraud'nun muayenehanesindeki yaşlı İspanyol, işkenceci amiraldi. *Benim ülkemde bu çok yaygın bir uygulamaydı. Herkes böyle yapıyordu.* Kurbanların çocuklarının evlat edinilmesinden söz ediyordu.

Ölmeden önce Cizvit itirafını tamamlamak istemişti. Haftalar, aylar boyunca ve ipuçları ışığında adam Juan'ı yazgısının sebebini anlamıştı.

Sanrılı bir sebep.

24 ekim 1982, San Augusto

Benim için Juan hikâyesini kapatma zamanı geldi. Onun sırrını yazıya dökmeyi kapatma zamanı. Arjantin notlarımı yeniden okudum ve çok saf olduğumu düşündüm. Hikâyesinde topluca değerlendirilmesi gereken ve tek bir cevabı olan bir sürü soru var.

Juan ormanda bir virüse maruz kalmamıştı.

Bir halkla karşılaşmıştı.

Ancak bu varsayımı geliştirmek imkânsız. Hangi kabile ona bu tür ritüelleri aşılamış olabilir? İlkel bir kavim mi? Kimse bana Campo Alegre bölgesinde Tobalar, Pilagalar, Viçiler dışında, başka bir kavimden söz etmedi. Ve onlar da uzun süreden beri bütün Arjantin köylüleri gibi yaşıyorlardı.

Öyleyse kim? NE? Niçin bu tip varlıklardan söz edildiğini hiç duymadım? Neden Campo Alegre köylülerinin hiçbiri, eğer varsa, bu yaratıklardan biriyle karşılaşmamıştı? İnandığım tek şey var: Misyona geldiğinden beri Juan o barbarları çiziyordu. *Hem* insan figürleri, *hem de* gizli bir dilin işaretleri olan

siyah çizgiler.

“ *Orman seni ısırıyor.* ” Mesaj bu.

Orman yarı insan, yarı hayvan vahşi bir halkı saklıyor.

Bir şekilde, araştırma yapmak için artık Campo Alegre’de olmadığıma üzülüyorum. *Selva de las Almas*’ta Juan’ın izini sürmek için. Ama artık çok geç. Benim için. Juan için.

Çocuğu kaderine terk etmeliyim. Amiralin onu koruması ve her şeye rağmen ruhunun doğru yolu bulması için dua ediyorum... Bana gelince...

Kutsal Kitap’ta dendiği gibi: “Senin yüzünden nereye kaçayım? Eğer göklere çıksam, sen oradasın, ölüler diyarında yatağını sersem, işte oradasın.”

Jeanne yeniden okumaya ara verdi. Yumruk yemiş gibiydi. Pierre Roberge’in keşfi, bir anda, soruşturmasındaki gizemlerin çoğunu aydınlatıyordu.

İlkel bir topluluk...

Karanlıların içinden gelen bir kavim...

Juan-Joachim’in cinayetlerindeki ortak dürtü kesinlikle buydu...

KAN....

KAFATASI...

İnsanlık dışı fiziksel özellikler sergileyen bir halk.

Öğlen olmuştu.

Dışarıda, etrafı renksiz bir balçık çukuruna çeviren yağmur yeniden başlamıştı. Tahkik etmeliydi. Doğrulamalıydı. Resmen onaylatmalıydı. Jeanne cep telefonunu yeniden açtı ve Bernard Pavois’nın cep numarasını tuşladı.

Dört çalıştan sonra Buda’nın soğukkanlı sesi duyuldu.

-Hâlâ laboratuarda mısınız? diye atıldı.

-Evet.

-Size son telefon ettiğimde yanılmışım. Nelly'ye yollanan kan örneği ne virüs, ne mikrop, ne parazit barındırıyordu.

-Bu zaten mantıksızdı.

-Managua'daki adam, kan örneğini Nelly'ye bir *karyotip* çıkarması için yolladı. Bir damla kanla bunu yapmak mümkün, değil mi?

-Evet. Bu karyotipin neyi ispatlaması gerekiyordu?

-Bir anomaliyi.

-Ne tür bir anomali?

-Yeni bir kromozom profili. Ya da çok eski. İnsan türününkinden farklı.

-Anlamıyorum.

-İkinci görüşmemizde Neandertal insanının karyotipinin 48 kromozom içerdiğini söylemiştiniz.

-Okuduklarımdan öğrendiğim bu, evet, ama ben bir uzman değilim.

-Bu tür bir anomali olduğunu düşünüyorum.

-Saçmalıyorsunuz.

-Nelly'nin *çalışmalarıyla* ilgili somut kanıtlar bulmalıyız. Bir kan örneğinin kültür sonuçlarının izini bilgisayarda saptayabilir miyiz?

-Kültür sonuçlarının izine ulaşamayız. Metafazın fotoğrafına yani bir sonraki aşamanın izine ulaşabiliriz.. Bu fotoğrafı oluşturmak için bir dosya açmak ve ona bir referans numarası vermek gerekir. On rakamlı bir numara. Silinemez bir numara.

-Öyleyse ana programın bilgiişlem belleğinden bu tür bir analizin izini bulabilirsiniz.

-Ancak referans listesini bulabilirim.

-Ama numara analiz tarihini de içeriyor.

-Tarih, evet. Ve bilgisayarın kullanım saatini de.

-Nelly kan örneğini 31 mayısta aldı. Aynı akşam kültür işlemine başladığını kabul edelim. Kültür ne kadar sürede sonuçlanır?

-Kan için, amniyon sıvısından daha hızlı. Üç gün.

-Öyleyse Nelly 3 haziran akşamı kültürün sonuçlarını aldı. Ve bilgisayarı kullandı.

-Hayır. Metafazdan önce 24 saatlik bir çalışma süresi daha gerekiyor.

-4 haziran o zaman. O gece Nelly bir dosya açıyor. Çalıştığı parçaya bir numara veriyor. Kromozomların fotoğrafını çekiyor. O geceye ait bir referans numarası bulabilir misiniz? Herhangi bir hastanın adına da, herhangi bir fotoğrafa da gönderme yapmayan bir referans numarası. Bana göre Nelly resmi bastı ve ardından da bilgisayardan sildi.

Jeanne bilgisayar klavyesinin tıkırtısını duyuyordu.

-Referans numarasını buldum, diye mırıldandı Pavois birkaç saniye sonunda. Bilgisayara gece saat 01.24'te işlenmiş. Yani 5 haziranda. Ama başka hiçbir şey yok. Ne isim, ne resim. Her şey silinmiş. Bu numara dışında.

-Nelly sadece resmi muhafaza etti. Ve bu resim yüzünden öldü.

-Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?

-5 haziran, onun sabaha karşı 3 civarında öldürüldüğü tarih. Katil Nelly'yi hazırlıksız yakaladı, onu öldürdü ve dosyayı yanında götürdü.

Sessizlik. Pavois yeniden lafa girdi:

-Bu karyotip tam olarak neyi ifade ediyor?

-Tekrarlıyorum. O farklı bir insan familyasına ait.

-Bu çok saçma.

-Nelly de bu saçmalık yüzünden öldü.

-Bana neden bundan bahsetmedi?

-Çünkü tepkinizin nasıl olacağını biliyordu. Somut sonuçlar elde etmeyi bekliyordu.

Sitogenetikçi karşılık vermedi. Şüphesiz sevgilisine güven telkin edemediği için üzgündü. Onun yanında araştırmalarını sürdürmemiş olmaktan. Böylece belki de Nelly katilin gazabından kurtulmuş olacaktı... Jeanne'ın ne onu teselli etmeye, ne de yanıldığını söylemeye vakti vardı. Teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Reishenbach'ın ona verdiği Arjantin numarasını tuşladı: Tucumân Tarım Enstitüsü. Paleontolojik Kazılar Departmanı Müdürü Daniel Tai'eb orada değildi. Jeanne kendi numarasını bıraktı ve gelince aramasını istedi. Ama fazla umudu yoktu.

Dışarıda yağmur devam ediyordu. Cangıl, rüzgârdan aklını kaçırmış gibiydi. Gerçek, çok daha deliceydi... Birisiyle konuşması gerekiyordu. Ne öğrendiğini yüksek sesle anlatması.

Reischenbach.

Polis telefonu açar açmaz Jeanne tüm hikâyeyi ona anlatmaya başladı. Juan'ın kurt çocuğun 1981 'de Manes Ormanı'nda bulunması. İnsanların dünyasına geri dönmesi. Eğitimi. Sonra Pierre Roberge'in onun hikâyesinin derinliklerine ulaşmak için yaptığı soruşturma.

Tüm bunları biraz daha açmak için ekledi:

Dokuz yaşındaki Juan, uluyan maymunlar tarafından değil, Arjantin'in bu eyaletindeki ilkel bir halkın mirasçıları tarafından yetiştirilmişti.

-Bazı şeyleri biraz zorladığını düşünmüyor musun? dedi polis, kuşkulu bir sesle.

-Bu farklı halk, Paris'teki cinayetlerin sebebi.

-Hadi ama...

-Juan, yani kurt çocuk, Paris'te yaşayan otuz beş yaşında bir avukata, Joachim'e

dönüştü. Görünürde, onu sıradan bir Parisliden farklı kılan hiçbir şey yok, ama içinde vahşi bir çocuk barındırıyor. Halkının sırrını koruyan bir yamyam. Bu sırrın tehlike altında olduğunu hissettiğinde de harekete geçiyor.

Reischenbach sessizliğini koruyordu. Jeanne devam etti:

-Kan bankasının sahibi Manzarena, bu kavme ait bir kan örneğini ele geçirdi. Kanı, karyotipini çıkarması için Nelly'ye yolladı. Manzarena tarihöncesi -ve insandaki kötülüğün kökeni- takıntısı olan biriydi. Nelly Barjac örneği 31 mayısta aldı. Gerekli işlemleri yerine getirdi ve 4 haziranı 5 hazirana bağlayan gece sonuçları aldı. Aynı gece Joachim onu görmeye geldi. Kadını öldürdü ve örnekler ile analiz sonuçlarını yanında götürdü.

-Nelly'nin bunun üzerinde çalıştığını nereden biliyorsun?

-Henüz bilmiyorum. Bana sorarsan Nelly, Joachim'i tanıyordu. Adamın Güney Amerika'daki birçok insani yardım kuruluşuyla bağlantısı var. Bir temasları olmuş olabilir. Jeanne onun Arjantin'in kuzeydoğusundan olduğunu biliyordu. Ona bu hikâyeden söz etti, adam hemen anladı. Bu da onun hayatına mal oldu.

-Kızın bütün telefon görüşmelerini, e-mail'lerini kontrol ettik.

-Başka türlü temas kuruyorlardı. Belki de sadece yüz yüze görüşüyorlardı. Joachim tehlikeyi sezdi. Ve temizlik yapmaya geldi.

-Peki Marion Cantelau'yu neden öldürdü?

-Hiçbir fikrim yok. Ama merkezdeki otistik çocuklar ile Joachim'in arasında bir bağ var. Bir şekilde Marion da bu sır için tehlike oluşturuyordu. Bundan eminim.

-Ya Francesca Tercia?

-Onun için, durum daha net. De Almeida'dan kafatasını aldı. Bu kalıntı orman halkının geçmişiyle alakalı olmalı. Hatırlasana, fosilde bazı biçimsizlikler vardı. Hiç şüphesiz, insandan çok eski bir familyanın maymunsu özellikleriydi bunlar. François Taine tüm bunları anlamıştı.

-Bu dâhice, dedi Reischenbach şüpheci bir tavırla.

-Deha olmaya gerek yok. Heykeli görmüştü.

-Hangi heykeli?

-Kafatasından yola çıkarak Francesca'nın yaptığı heykeli. Bu konuda bir hata yaptım. Bu eserin heykeltıraşın kendi kişisel ilhamıyla yapıldığını düşündüm. Aslında, paleoantropolojik kafatasından hareketle yapılmış antropolojik bir tasarım söz konusuydu. Vioti atölyesinin çalışmalarından farklı bir eser. Francesca kendi atölyesinde gizli gizli çalışıyordu, çünkü gerçek bir işti... François'yı alevlerden kurtarmaya çalışırken heykeli fark ettim -onu Francesca'nın atölyesinden çalmıştı. Heykel yanıyordu, ama onun bir maymunu andıran küçük bir insan olduğunu görebildim.

-Hep aynı sorun. Kelime oyununa gerek yok. Joachim, Francesca'nın çalışmalarından nasıl haberdar oldu?

-Joachim ile Francesca tanışıyorlardı. Her ikisi de Arjantinli.

-Arjantin, büyük bir ülke.

-Paris'te o kadar Arjantinli yok.

Yeniden sessizlik oldu. Reischenbach düşünüyordu.

-Demek, elimizde kendini tarihöncesi insanı sanan bir deli tarafından işlenmiş üç yamyam cinayeti var. Cinayet sebebi bir damla kan ve bir kafatası olarak özetlenebilecek bir kaçık mı?

-Herhangi bir kan değil. Ne de herhangi bir kafatası. Çok eski bir kavmin mirasçısı bir halkın varlığını ispatlayan kalıntılar bunlar. Kafatası mesela, Ortadoğu'da veya Avrupa'da bulunmuş Proto-Cro-Magnon insanının kemiklerine benziyor olabilir.

-Bunun gibi mi?

Jeanne taş kesti. Yatağının üstüne bir kafatası düşmüştü. Aynı anda da arkasında bir ses duymuştu. *Odasının içinde.*

Kısa bir süre, siyah göz çukurları olan kafatasına baktı. Son derece beyazdı ve plastikten yapılmış gibiydi. Bir kalıp.

-Jeanne, orada mısın?

Polise cevap vermedi. Yavaş yavaş sese doğru döndü.

-Jeanne?

-Seni sonra ararım, dedi Jeanne fısıltıyla.

Kapının ağzında Antoine Feraud duruyordu.

Saçları diken diken. Hırpani. Sırılsıklam.

Ama bir ölü için gayet sağlıklıydı.

-64-

Yeni bir fırtına.

Şimşekler dışarının yarı karanlığını yırtıyor, anlık süreler içinde yer değiştiren şiddetli ışık-gölge oyunları oluşturuyordu.

Gerçeğin negatifleri...

Jeane ağzını açmaya fırsat bulamadı. Antoine Feraud sürekli konuşuyordu. Bir ara Jeanne dijital kayıtlardaki sesin tınısını işitir gibi oldu. Sevecen. Yumuşak. Sıcak. Uzun zamandan beri kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Psikiyatr sorularını sordu. Buraya, Guatemala'ya neden geldiğini öğrenmek istiyordu. Ve buradan önce de Nikaragua'ya neden gittiğini.

Demek Feraud her şeyi biliyordu.

Ve aynı zamanda *hiçbir şey* bilmiyordu.

Cevap vermek yerine, Jeanne onu kışkırttı.

-Beni mi takip ediyorsunuz?

-Rolleri tersine çevirdiniz sanırım, dedi adam gülümseyerek.

-Hayır, ben sizi takip etmedim.

-Elbette. Ne aradığınızı biliyorum. Bilmediğim, bu arı kovanının içine nasıl girdiğiniz. *Benim* arı kovanımın.

Yalan, aldatma ve ikiyüzlülük sona eriyordu.

-Aşağıda bir çay içelim mi, ne dersiniz? Diye sordu Jeanne.

Birkaç dakika sonra, camlı verandanın altında oturuyorlardı, karşılarında yağmurun pıtır pıtır dövdüğü otelin havuzu vardı. Elleriyle fincanını sımsıkı kavramış Jeanne, hikâyesinin tamamını anlatmaya karar verdi. *Kendi hikâyesini.* Yalansız ve eksiksiz. Her şeyi anlattı. Feraud'nun muayenehanesinin

dinlenmesinden Pierre Roberge'in günlüğünün mezardan çıkarılmasına kadar. *Cehennemi karıştıracağım...*

Sonuç olarak kısa bir özet yaptı: Parisli katilin adı Joachim Palin'di. Arjantin cuntasının eli kanlı amirali Alfonso Palin'in evlatlık oğluydu. Sırrını, yani bir Arjantin ormanının derinliklerinde yaşayan, ilkçağlara ait bir halkın mirasçılarını korumak için üç defa Paris'te, bir kez de Managua'da cinayet işlemişti.

Bir saat boyunca, Antoine Feraud onu sessizce dinlemişti. Çay fincanına dokunmamıştı bile. Ne muayenehanesinin saçma sapan bir nedenle dinlendiğini öğrendiği için şaşırmış, ne de Jeanne'ın saptamalarından ürkmüş gibi görünüyordu. Jeanne ise, Viyana Sergisi'nde çok etkilendiği bu yüzü tekrar keşfediyordu. Yüz hatlarında, sesi ve ilgili tavırlarıyla uyum içinde bir yumuşaklık, bir barışıklık vardı. Ama yüz ifadesinde belirli bir hoşnutsuzluk da hissediliyordu. Bu yüz, böyle bir soruşturma için gerekli arzuyla bağdaşmıyordu.

-Ya siz? Diye sordu sonunda Jeanne.

Psikiyatr konuşmaya başladı. Ağırbaşlı, donuk bir ses tonuyla, bir hastasının zihinsel bilançosunu çıkarır gibi.

-Aynı soruşturmayı sürdürmüşüz Jeanne. Ben sizden daha az yetenekli ve tecrübeliyim. Ama sizin sahip olmadığınız bilgilere sahiptim. Bunu babanın şahsen ifşa ettiği unsurlara dayanarak söylüyorum. Öncelikle adları Alfonso ve Joachim Palin. Hikâyeleri Arjantin'de geçiyor. En azından bir kısmı. Garcia'lardaki o trajediden sonra Joachim'in Campo Alegre kışlası'ndan kaçtığını ve ormanda yaşadığını biliyordum ama Palin bana Manes Ormanı'ndaki bir halktan hiç söz etmedi. Bana sorarsanız, bundan haberi yok. Buna karşılık, evlatlık oğlunun cinai dürtülerine hayran. Alfonso Palin de bir tür seri katil.

Baba, Oğul ve Kötü Ruh.

-Başka bir bilgi de şu: Nikaragua'ya gitmeyi isteyen Joachim'di. Babası, onun Eduardo Manzarena adında birini bulmayı istediğini biliyordu.

-Joachim'in cinai mizacını ne zaman anladınız?

-Önce, Cuma günü, babasının bir uyarısı olmuştu. Ardından, Pazar günü, internet gazetesinde Francesca cinayetiyle ilgili bir haber okudum. Alfonso'nun

doğru söylediğini anladım. Oğlu harekete geçmişti. Onunla temas kuramıyordum. Bana herhangi bir telefon numarası vermemişti. Managua'da, Manzarena'nın numarasını buldum. Ama onunla konuşmayı başaramadım. Çok daha riskli bir şey yapmaya karar verdim. Akşam Francesca Tercia'nın evine gittim. Atölyesine. İpucu bulmak için.

-Saat kaçta gittiniz?

-22.00'de.

-François Taine'le karşılaşmış olmanız gerekirdi.

-Sadece kafatasını buldum. Pazartesi sabahı, Nikaragua'ya bilet aldım. Manzarena'yı şahsen uyarmak istiyordum.

-Managua'daki otellerin hepsini aradım. Feraud ismine rastlamadım.

-Küçük bir pansiyonda kalmayı tercih ettim. Başka bir isim kullandım. Tedbir olarak... Pasaportumu bile istemediler. Nakit olarak ödeme yaptım.

-Nasıl araştırma yapabildiniz? İspanyolca biliyor musunuz?

-Çok iyi değil. Manzarena'yı aradım. Sonuç alamadım. Sonuçta ben profesyonel bir soruşturmacı değilim. Ayrıca şehirdeki psikiyatrlarla da temasa geçtim. Özel merkezleri ziyaret ettim. Otizm nedeniyle tedavi görmüş bir yeniyetmenin izlerini arıyordum. Palin ile Joachim'in o dönemde Nikaragua'ya gelmediğini bilmiyordum.

-Benim Managua'da olduğumu nasıl öğrendiniz?

-Tamamen rastlantı. Joachim'in kana olan takıntısını biliyordum. Onun ilgilenebileceği yerleri düşündüm. Kan bankaları da bu yerler arasındaydı. O sırada Plasma Inc.'in patronunun Eduardo Manzarena olduğunu öğrendim. Çarşamba günü oraya gittim. Tam da sizin, merkezden ürkmüş bir halde çıktığınız sırada. Bir an hayal gördüğümü sandım. O ana kadar, benim için. Önceki hafta bir sergide karşılaştığım çok güzel, biraz umutsuz genç bir kadındınız.

Jeanne "genç" ve "çok güzel" sıfatlarını kafasının bir yerine not etti. Onları özenle hazine kutusuna koydu. Ve "biraz umutsuz" söylemini anında unuttu.

-Sizi takip ettim, diye devam etti Feraud. Manzarena'nın villasının önünde bekledim. Polis arabalarının, ambulansların geldiğini gördüm. Sizi uzun boylu yerli bir kadınla konuşurken gördüm. Hiçbir şey anlamıyordum. Unutmayın ki, bana işiniz konusunda yalan söylemiştiniz. Kendinizi bir iletişim şirketinin müdiresi olarak tanıtmıştınız.

Jeanne omuz silkti.

-Sizi ürkütmek istemedim. Erkeklerin nezdinde hostes olmak, bir yüksek görevli olmaktan iyidir.

-Üniformanın prestiji... Yargıç cüppesi giyiyorsunuz, değil mi?

-Asla. Sorgu yargıçları duruşmalara girmez.

-Yazık.

İkisi de bir anda sustu. Konuşmanın seyri onları şaşırtmıştı. Kâbusun ortasında şakalaşıyorlardı.

-Sonra? dedi Jeanne, birden ciddileşerek.

-Bir internet kafe buldum. Sizin hakkınızda araştırmalar yaptım. Kendi alanınızda belli bir ününüz var. Beni kullandınız.

-Sizi kullanmadım. Sadece tesadüftü.

-Bir anda hayatıma girdiniz. Ve sonra sizin bir sorgu yargıcı olduğunuzu öğrendim. İlk akşamdan itibaren cazibenizle ağzımdan laf almaya çalıştığınızı düşündüm.

-Cazibemle mi?

-Kendinizi küçümsemeyin.

Bir kez daha flörtçü bir ses tonu...

-Daha sonra ne yaptınız?

-Cinayet akşamı izinizi kaybettim. Ertesi gün Eduardo Manzarena'yı araştırdım. Bu çok kolay oldu, bütün gazeteler ondan bahsediyordu. Bu arada, Fransız

basınını da okudum ve Joachim'in, Francesca'dan önce Paris'te iki cinayet daha işlediğini öğrendim. Ama Managua'da ilerleyemiyordum. Elimde ne bir ipucu, ne de bir delil vardı. Ve bu şehirde Joachim ile babasını bulmam imkânsızdı. Hata yaptığımı anladım. Onları bulmak için ne bir imkânım, ne de yeteneğim vardı.

-Neden Guatemala'ya geldiniz?

-Bu da başka bir rastlantı. Perşembe akşamı Fransız Elçiliğine gittim. Marc adında bir kültür ateşesiyle tanıştım, bana çok yardımcı oldu.

-Orada karşılaşabilirdik.

-Kesinlikle. Konuşurken. Bana Antigua'ya gitmek üzere olan bir Fransız kadından söz etti. Özür dilerim ama, ona göre, bu kadın biraz... histeri görünümlü bir tipmiş. Sizden bahsettiğini anladım... Şafakta Guatemala City'ye gitmek için uçağa bindim. Bir araba kiraladım ve Antigua'ya kadar gittim. Varınca tüm şehri dolaştım. Zaten çok büyük değil. Sonunda sizi gördüm. Nuestra Senora de la Merced Kilisesi'nden çıkıyordunuz.

-Histerik bir halim mi vardı?

Feraud gülümsedi.

-Daha ziyade kahraman. Sonra da peşinizi bırakmadım.

Psikiyatr sustu. Seçim yapma vaktiydi. Dost mu, yoksa düşman mı? Ortak mı, rakip mi? Aslında Jeanne içten içe seviniyordu. Artık yalnız değildi. Soruşturmasını Paris'in en sevimli psikiyatrıyla birlikte sürdürecekti. Üstelik komplimanlarını esirgemeyen biriyle.

Ruh halini belli etmemeye çalışarak duygusuz yargıç sesiyle sordu:

-Ne sonuca vardınız?

-Baba ile oğul yolculuklarına devam edecekler. Arjantin'e. Kanla ilgili olan temizliği yaptılar. Şimdi orada yapacaklar, kafatası konusunda.

-Aynı şeyi düşünüyorum.

Jeanne Feraud’nun çantasını işaret etti. Kalıp içindeydi.

-Şu kafatası hakkında ne biliyorsunuz?

-Francesca’nın atölyesinde, kafatasını yollayan paleantropoloğun adresini ve telefon numarasını buldum.

-Jorge de Almeida.

-Cep telefonu cevap vermiyordu. Tucuman’daki laboratuarını aradım. Laboratuarın şef yardımcısıyla, Daniel Taıeb’le konuşabildim.

-Şansınız varmış.

-De Almeida’nın Manes Ormanı’na birçok kez gittiğini ve her seferinde tuhaf kalıntılarla döndüğünü öğrendim. Henüz son gezisinden dönmemiş. Taıeb’e göre son aylarda çok coşkuluymuş. Çığır açacak bir keyif yaptığını düşünüyormuş.

-Kafatası mı?

-Evet. Ve başka kalıntılar.

-Bu kemik parçalarının nesi çığır açıcı olabilir?

-Kemikler arkaik *Homo sapiens* sapiens’lere ait. Söz konusu kafatası Proto-Cro-Magnon’ Ların özelliklerini taşıyorumuş: geniş ve basık bir yüz, çıkıntılı kaş kemerleri, çıkık çene. Bu maymunsu hatlar 300 000 yı öncesinde Amerika kıtasında bir “insan müsveddesi”nin varlığını ispatlıyormuş.

-Bu imkânsız, dedi Jeanne, Isa belle Vioti’nin yaptığı kronolojik özeti hatırlayarak. *Homo sapiens sapiensler* Amerika’ya çok daha sonra geldi.

-Araştırmacının bana açıkladığı şey de bu. Ama daha delice bir şey var. De Almeida, bu kalıntıların ger.ek yaşını belirlediğini ileri sürüyormuş. Özellikle de kafatasının

-Yani?

-Yirmi yıl bile değil.

Jeanne anlamadı. Ya da daha çok anlamak istemedi. Aslında bu gerçeği birkaç

saatten beri o da düşünüyordu. Antoine Feraud en can alıcı noktayı en sona saklamıştı.

-Bu Proto-Cro-Magnonlar hâlâ var Jeanne. Manes Ormanı'nın derinliklerinde yaşıyorlar.

III.Bölüm

Halk

-65-

Jeanne başını çevirdi ve pencereden baktı. Uçağın kanadı bulutların arasından görünen devasa şehre, Buenos Aires'e doğru eğiliyordu. Jeanne bu geri dönüşten çok memnundu -öğrenciyken yaptığı gezi sırasında görür görmez yıldırım aşkıyla vurulduğu Arjantin'in başkenti. Ama ruhu özgür değildi. Kafası Orta Amerika faslını kapatan inanılması güç bir varsayımla meşguldü: Arjantin'in kuzeydoğusundaki bir lagünün derinliklerinde, bu modern çağda yaşayan ilkel bir kavmin varlığı.

İpuçları orayı işaret ediyordu. Hatta belki kanıtlar da... Ama Jeanne böyle bir olasılığı kabullenmekte zorlanıyordu. Bir sağduyu sorunu. Zaman zaman dergilerde, televizyonda uygar dünyayla tamamen ilişkisini kesmiş kavimlerden söz edildiği olurdu. Sözüm ona hiç "beyaz adam" görmediklerini söyleyen yerliler. Amazon bölgesinde. Papua'da. Yeni Ginede. Ama Jeanne, bu tür keşiflerin artık imkânsız olduğunu bilecek kadar çok seyahat etmişti. Uydu çağında böyle şeyler olamazdı. Ormanların yok edildiği bir çağda. Maden işletmelerinin çılgınca faaliyet gösterdiği bir çağda...

Bir başka olgu daha kafasını kurcalıyordu. Manes Ormanı'ndaki halk, eğer varsa, basit bir arkaik grup değildi. İnsanlığın şiddet yanlısı, kan dökücü, kötücül bir parçasıydı. Var olma biçimleri barbarlığa ve sadizme dayanan, karanlık tanrılara tapan yamyam yaratıklar. Bir korku filminden çıkmış törenlerle Venüsleri kurban eden sapkın katiller.

Tekerleklerin piste vurmasıyla düşüncelerinden kurtuldu.

Uçaktan iniş. Gümrük. Bagajların alınması.

Jeanne ve Feraud önceki gün, güçlerini birleştirmeye karar vermişlerdi. Hiç tartışmadan. Bu maceranın tehlikelerini düşünmeden. Sadece bir sonraki etabın Buenos Aires olmasına karar vermişlerdi. Feraud'nun arabasıyla Guatemala City'ye dönmüşlerdi -Jeanne Nicolas'tan hiç haber alamamıştı. Aynı akşam La Aurora Havalimanı'na gitmişler ve Miami'ye kalkan ilk uçağı yakalamışlardı. Bir yatakhane-otelde birkaç saat uyuduktan sonra Aerolinas Argentinas şirketinin 07.15't Buenol Aires'e kalkan uçağına binmeyi başarmışlardı.

Birbirlerine geçmişlerinden bahsetme zamanı da bulmuşlardı. Jeanne iyi

günündeydi, hayatının iç karartıcı yanlarını sevimli göstermeyi başararak, kendini anlattı. Sırayla; ablasının öldürülmesini, şiddete karşı saplantısını, bunamış annesini, depresyonunu, birkaç aydan beri bir sevgilisi olmadığını... Antoine Feraud, bu mutlu hayat tablosuna inanmış gibi yaptı, kuşkusuz bazı küçük düzeltmeler olduğunu tahmin ediyordu. Bununla birlikte işinden bahsetmemişti.

Feraud da hikâye kısmına girmeden hayatını anlatmıştı. Clamart'da burjuva bir çocukluk. On yedi yaşında lise diploması. Yirmi üç yaşında tıp diploması. Yirmi altı yaşında biten stajyerlik dönemi, sonra psikiyatri doktorası. Ardından Feraud, Sainte-Anne Fakültesi'nde başasistanlık yapmış ve aynı hastanenin psikiyatri servisinde çalışmıştı. Beş yıldan beri de özel çalışıyor, haftada bir kez de Sainte-Anne'a konsültasyona gidiyordu. Muayenehanesini para için açmamıştı, "özel bir yer" olarak adlandırmak ona yetiyordu. Her gün Parislilerin sıradan nevrozlarını gözlemliyor, araştırıyor, tedavi ediyordu.

Hayatının geri kalan kısmı fazla ilginç değildi. Otuz yedi yaşındaydı, karısı yoktu, sevgilisi yoktu, ne eski ne de yeni. En azından anlattığı kadarıyla. Tek ve yegâne tutkusu mesleğiydi. Psikiyatri, psikanaliz ve daha önce Jeanne'a sözünü ettiği şu meşhur "baba mekanizması" için yaşıyordu. *Her cinayetin ardında, bir babanın hatası vardır...* İşte bu alanda Joachim örnek bir vakaydı. Ama Oidipus kompleksine sebep olan hangi babasıydı? Hugo Garcia mı? Ormandaki klan mı? Alfonso Palin mi? Yoksa büyük ihtimalle Campo Alegre zindanlarında öldürülmüş bir siyasi tutuklu olan biyolojik babası mı? Kesin olan tek şey vardı: Joachim katıksız bir şiddetle yoğrulmuştu. Şiddetle doğmuştu. Ve şiddet için yaşıyordu.

Jeanne, Feraud'yu dinlemişti. O konuştukça ve heyecanlandıkça, gitgide rüyalarının erkeğine benziyordu. Saf, coşkulu, taşkın birine. Ve özellikle de çılgın. Ne tür bir maceraya atıldığını düşünmüyordu. Kuramları ve psikiyatrik bilgileriyle donanımlıydı, ancak bundan böyle bunları gerçek hayatta -gerçek bir katille ve gerçek kurbanlarla- değerlendireceğinin farkında değildi. Jeanne'ın alışkın olduğu bir sahada. Jeanne, soruşturmanın devamı için onun bir avantajdan çok, bir yük olmasından korkuyordu...

Eizeiza Havalimanı'ndan çıktılar. Bir taksi bakındılar. Açık havaya çıkınca Jeanne bir şok yaşadı. Saat sabahın 10'uydu. Güneş. Havanın güzelliği. Aylardan hazirandı, ama Arjantin'de kış mevsimiydi. Ama burada kış, güneş ışınlarının eğik gelmesi demekti...

Jeanne’ın hemen yanında bir polis, ülkeye özgü ahenkli, coşkulu bir aksanla bir şeyler söyledi. Sanki dudaklarının arasından bir çizgi roman balonu çıkıyordu. Yıldızlar, pullar, kıvılcımlar saçar gibi... Bir anda, soruşturmaya rağmen, cinayetlere rağmen, Jeanne kendini mutlu hissetmeye başlamıştı. Dünyanın başka bir tarafına gelmiş gibi...

Taksiye bindiler. Otoyol boyunca, şehir ağır ağır ormanın içinden yüzeye çıkıyor gibiydi. Bir deniz gibi düz ve gri. Hareleniyor, ışıldıyor, titreşiyordu. Yeşilliklerin arasından açık renk boyalı siteler, beyaz evler görülüyordu. Hep dar cepheli, birkaç penceresi olan evler. Manzara, hafif bir şıklığı olan, şeker parçalarından inşa edilmiş bir şehri çağrıştırıyordu.

9 Temmuz Caddesi. Buenos Aires’in ana caddesi, başkent mimarisinin eksiksiz bir kataloğu gibiydi. Üslupların, dönemlerin, malzemelerin karışımı görkemli yapılar. Gösterişli, büyük, gür yapraklı ağaçlar: ince uzun gölgeleriyle binaların cephelerini yalayan *tipuana* 1ar, yalancı çınarlar, defne ağaçları. Tüm şehir titreşiyordu. Kış güneşinde orkestra zillerinin sesini çağrıştırıyordu.

Jeanne sadece bunları görüyordu. Sokaklar, binalar sundurmalar boyunca anıları canlanıyordu. İlkbaharın ılık rüzgârıyla yoğrulmuş hanımellerinin kokusu. Pamuktan çok daha hafif yapraklarıyla mavi ve açık mor renkli jaracarandalar. San Marin Meydanı’nda, dev defne ağaçlarının altındaki arabaların uğultusu...

Jeanne şoföre, şehrin kuzeydoğusundaki Retiro Mahallesi’nde bulunan, hatırladığı bir otelin adresini vermişti. Jousten Oteli, Arroyo Sokağı. Özellikle sokak aklında kalmıştı.Söğütlerin altında, kıvrılarak akan bir nehir gibi, iki yanı ağaçlıklı bir anayoldu; bu da, ızgara plana göre oluşturulmuş bu şehirde, son derece ender görülen bir şeydi.

Arroyo, 932 numara. Jeanne taksinin parasını ödedi. Feraud cüzdanını kolay kolay çıkarmıyordu. Soğuk onları şaşırttı. Sıcaklık gölgede sıfırın üstünde birkaç dereceydi. Jeanne hâlâ bir kazak almamıştı... Bu kış havası, ilk yolculuğu sırasında karşılaştığı havadan çok farklıydı. Ama sokak hâlâ güzeldi. Ağaçların üstlerinden görünen binaların olağanüstü bir asaleti vardı. Kesme taşlar, yuvarlatılmış köşeler, işlemeli balkonlar... Tüm katlarda bir yumuşaklık ve dinginlik...

Otelde iki oda boştu. Aynı katta, ama yan yana değildi. Böylesi daha iyiydi. Buraya eğlenmeye, dalga geçmeye gelmemişlerdi. Her ne kadar bu fikir

Guatemala’da doğal görünmüş olsa bile, artık geçmişte kalmıştı...

Jeanne duş aldı.On dakika boyunca suyun altında kaldıktan sonra, ısınmış, yenilenmiş olarak banyodan çıktı ve bir kez daha tişörtleri ve ince poloları üst üste giydi. Öğle vakti lobide Feraud’yla buluşacaktı.

Amaçları çok netti.

Amiral Palin ile Albay Pellegrini’nin izini bulmak.

-66-

Jeanne, şoföre *Cların'in,* Buenos Aires'in sol tandanslı gazetesinin adresini verdi -bir gazete bayiinden o günkü nüshasını satın almıştı. Bu Pazar günü arşive girmelerini sağlayacak bir nöbetçi bulmayı umut ediyordu.

Gazetenin genel merkezi, doğuda, San Nicolas semtinde, Corrientes Caddesi'ndeydi. Taksi, ortasındaki çimenlik alanda İngiliz Kulesi'nin yükseldiği, ıssız bir ticaret merkezinden geçti. Kulenin çevresine Amerikan tarzı gökdelenlerin soğuk gölgeleri vuruyordu. Semt, neredeyse metafizik bir tedirginliğe yol açan, yürek parçalayıcı, trajik bir ıssızlığın ifadesiydi.

Araba, çok daha dar ve çok daha kalabalık sokaklara daldı. Buenos Aires'in diğer yüzü. Loş sundurmalar, demir parmaklıklarla kapatılmış balkonlar, çiçek açmış bitkilerle süslenmiş dar pencereler. Ve her yerde güneş ışığı. Uzamış. Solgun. Bitkin. Ama daima tetikte. Açılan bir araba camının parıltısı. Geçen bir arabanın ışıldayan karoseri. Çimenlik bir alana dikilmiş çelikten bir heykelin balkıması. Jeanne, Emmanuel Aubusson'un söylediği, Rimbaud'nun karmaşık dizelerini hatırladı:"Denizdir giden güneşle." Buenos Aires'te bu, "kıştır giden güneşle"ye dönüşüyordu.

Corrientes Caddesi'ne vardılar, burası iç karartıcı ve dümdüz uzanan binalarla çevrili bir anayoldu. Burada, her şey siyaha ve beyaza boyamış gibi son derece sert, son derece güçlü bir kontrast vardı. Jeanne doğru tahmin etmişti: Nöbetçi bir ekip vardı.Arşiv, floresan lambalarla aydınlatılan, üzerlerinde bilgisayarların durduğu masalar bulunan penceresiz bir odaydı.

Jeanne birkaç tuşa basarak gazetenin belleğine girdi. Feraud, sessiz ve dikkatli bir şekilde, onun tam arkasında duruyordu. Jeanne, onun bilgisayarı takip edebilecek kadar İspanyolca bilip bilmediğini merak ediyordu. İşe Amiral Alfonso Palin'i aramakla başladı. Ve fazla bir şey elde edemedi.

Amiral, meşhur Escuela de Mecanica de la Armada (ESMA) bünyesinde, "kirli savaş"ın tutuklama, işkence ve yok etme merkezinde, yüksek bir mevkie sahipti. Ayrıca Buenos Aires'teki diğer illegal tutukevlerini de denetliyordu: Automotores Orletti, El Banco, El Olimpo'yu... Makalede yazılana göre, mahkûmların bağırtılarını bastırmak için bu merkezlerde müzik yayını başlatan oydu. 1980'de Enformasyon Bakanlığı genel sekreteri olmuştu. Emirleri

doğrudan Jorge Rafael Videla'dan alıyordu. Diktatörlüklerden sonra gelen demokratik hükümetlerin suçladığı askerler listesinde en başlarda yer alması gerekiyordu, ama Palin Falkland Savaşı'ndan sonra, 1984'te ortadan kaybolmuştu.

O tarihten sonra, hakkında yazılmış tek bir satır yoktu. Kuşkusuz, amiral ülkeden kaçmıştı. Jeanne şaşırmamıştı. Her şey adamın uzun zamandan beri Avrupa'da yaşadığını gösteriyordu. İspanya'da veya Fransa'da.

Tek keşif, diğer subaylarla birlikte çektirdiği bir fotoğrafı. Gruptaki her üye üniformaları içinde dimdik, kazık gibi duruyordu. Bazıları mafya üyeleri gibi siyah gözlük takmıştı. Her biri kendilerinin karikatürü gibiydi.

Jeanne, Feraud'ya döndü.

-Hangisi?

Şaşırmış görünen psikiyatr işaretparmağıyla gösterdi. Palin, Jeanne'ın kafasında canlandırdığı gibiydi. Uzun boylu, zayıf, tahta gibi kuru bir adam. Daha seksenli yıllarda grileşmiş, arkaya doğru taralı gür saçlar. Donuk mavi bir çift göz ve buz maşası gibi yüzünü çevreleyen, kıskaç biçiminde, belirgin iki kırışık. Jeanne, onu çok daha yaşı, sivil elbiseler içinde, Feraud'nun muayenehanesinde hayal etmeye çalıştı. Hastadan çok ürkmüş biri olarak...

Resmi yazıcıdan aldı, sonra yeni bir araştırmaya girişti. Vinicio Pellegrini. Bu isimle birlikte bilgisayar aşka geldi. Bir sürü yazı çıktı. Albay bütün davalara katılmış, bütün aflardan yararlanmışa benziyordu, sonra diktatörlüğün suçlarını ciddiye alan şimdiki hükümet tarafından yeniden sanık kürsüsüne çıkarılmıştı. Pellegrini her işin içindeydi. Belden aşağı vurmalar. Haince saldırılar. Ayrıca ses getiren skandallar. Adam evinde gözaltında tutulmasına rağmen, Buenos Aires'te bir stardı.

Jeanne okumaya başladı, sonra aklına Feraud geldi. Arkasına döndü ve adamın gözlerindeki şaşkınlığı yakaladı. Dil sorunu, ama aynı zamanda da ülkenin siyasi tarihi. Kendisi bile ipin ucunu kaçırmıştı. Bu karmaşık durumdan gerçekten bir şeyler anlamak istiyorlarsa önce hafızalarını tazelemeleri gerekiyordu. Arjantin'in son otuz yılına göz atmaları. Korkunun sınırlarını genişletmiş olan şu askeri cuntalara.

Clar'ın arşivleri, çok özel konularla ilgili yazıları yeniden gruplandıran sentez

dosyaları sunuyordu. Jeanne seçimini yaptı: “Adalet, diktatörlük ve reformlar.” Bir sürü makale açtı ve partneri için yüksek sesle simültane çeviri yapmaya başladı.

Olaylar.

Mart 1976. Kara Kuvvetleri Komutanı General Jorge Rafael Videla, Juan Domingo Peron’un son eşi, Cumhurbaşkanı Isabela Peron’u deviriyor. O tarihten itibaren iktidara peş peşe birçok general geliyor. Videla, 1976’dan 1981 ’e kadar. Roberto Viola, sadece birkaç aylığına. Leopoldo Galtieri, 1981’den 1982’ye kadar; Falkland Savaşı’nın sorumlusu, Arjantin’in uğradığı bozgundan sonra istifa etmek zorunda kalıyor. Yerine geçen Reynaldo Bigogne da, 1983’te, iktidarı, demokratik bir cumhuriyet lehine bırakmaya mecbur ediliyor.

Yedi yıl boyunca, korku ve dehşet hüküm sürmüştü. Generallerin amacı belliydi: Bütün bozguncu grupların kökünü kazımak. Bunun için de kitlesel cinayetler işlenmişti. Sadece şüpheliler değil, çevresindekiler de katledilmişti. O sırada Buenos Aires valisi olan General Iberico Manuel Saint-Jean’ın ünlü bir cümlesi: “Önce tüm bozguncuları öldüreceğiz, sonra işbirlikçilerini, ardından da sempatizanları; daha sonra da tarafsızları, en sonunda da korkakları.”

Adam kaçırma dönemi başlıyor. Sivil giyimli askerler plakasız, yeşil renkli Ford Falcone’larla dolaşıyor. Kadınları, erkekleri, çocukları hiçbir açıklama yapmadan kaçırıyorlar. Bu durum sokakta, işyerinde, şüphelinin evinde beklenmedik bir anda gerçekleşiyor. Gündüzün veya gecenin herhangi bir saatinde. Olaya tanık olanlara ise verilen emir şu: “*No te metas. "* (İspanyolca,”Bu işe karışma.”) Binlerce insan bu şekilde, başkalarının zorunlu kayıtsızlığı içinde, ortadan kayboluyor.

En korkuncu ise bu kaçırılan insanların yok edilme tekniği. İşkence edildikten sonra yüzlerce, binlerce *subversivo* dan kurtulmak gerekiyor. Bu tekniğin adı *el vuelo*. Mahkûmlar başka bir cezaevine nakledilmeden önce sözüm ona aşılanıyor. Yapılan ilk uyuşturucu iğne onların tüm dirençlerini yok ediyor. Onları, sersemlemiş bir halde kargo uçağına bindiriyorlar. Mahkûmları tamamen uyutan ikinci iğne, yukarıda yapılıyor. Sonra askerler onları soyuyor, uçağın kapısını açıyor ve çıplak bedenleri Güney Atlantik’in sularına atıyorlar. Binlerce tutuklu bu şekilde ortadan kayboluyor. 2 000 metre yüksekten atılarak. Denizin yüzeyine çarparak parçalanıyorlar. Her tutukevinde haftanın birkaç günü, bu “deniz işi”ne ayrılıyor. Askerler bütün uluslararası kovuşturmalardan kurtulmak

için çözüm bulduklarını düşünüyorlar.

Yine de bu kayıplar, Buenos Aires'te bir isyan duygusuna neden oluyor. 1980'den itibaren öfkeli anneler çocuklarına ne olduğunu öğrenmek istiyorlar. Eğer öldülerse, en azından cesetlerini almak istiyorlar. Bu kadınlar ünlü "Madres de Plaza de Mayo" (Mayıs Meydanı Anneleri) adını alıyorlar. Askerler onlara "Mayıs Meydanı Kaçıkları" adını veriyor. Her Perşembe, Casa Rosado'nun, başkanlık sarayının karşısında bıkmadan toplanıp gösteri yapıyorlar. Ve ölülerini en azından gömmek isteyen bir halkın simgesi haline geliyorlar.

Bu isyan, 1982'de Falkland Savaşı'nda yanılgıya düşen askeri cuntanın uğradığı bozgunla aynı zamana rastlıyor. Kısa süre içinde, birkaç gemisi batırılan Arjantin, İngiliz ordusu tarafından eziliyor. Generaller 1983'te, haklarında açılacak her türlü adli kovuşturmayı engellemek amacıyla kendileri için bir af çıkararak iktidardan çekiliyorlar.

Strateji tam işe yaramıyor. Demokratik hükümet *"Nunca mas"* (İspanyolca,"Bir daha asla.") sloganıyla, yaşanan terör günlerini araştıran Ulusal Kayıplar Komisyonu'nu (UKKOM) kuruyor. Rapora göre 30 000 kişi kayıp. Daha sonra bu rakam resmi olarak 15 000'e indiriliyor. İşkence yöntemleri araştırılıyor. Bu yöntemlerin en başında *picana* var; vücudun farklı yerlerine elektrik vermeye dayanıyor: gözkapaklarına, dişetlerine, koltukaltlarına, cinsel organlara... Tanıklar başka tekniklerden de bahsediyor; Kadınlara sistematik olarak tecavüz edilmesi, elektrikli testereyle uzuvların kesilmesi, sigarayla yakma, göz çıkarma, cinsen organların usturayla kesilmesi, vajinaya canlı kemirgen sokma, anestezi uygulamadan ameliyat, el ve ayak tırnaklarının sökülmesi, mahkûmların üzerine, ısırması veya tecavüz etmesi için köpek salma...

Bu tür eylemler nasıl cezalandırılabilir? Raül Alfonsin'in demokrat hükümeti geri adım atmıyor. Yeni bir askeri darbe tehdidine rağmen tutuklamalar yapmak ve suçluları yargı karşısına çıkarmak gerekiyor. Böylece suçlular ile sivil iktidar arasında, sürekli olarak dava açılma tehditleri ile af kararlarının gündeme geldiği bir kedi fare oyunu başlıyor. 1986'da, şikâyetler için bir son tarih belirleyen, böylece askerlere karşı başlatılan kovuşturmaları askıya almayı sağlayan "son nokta" *(punto final)* yasası getiriliyor. Ayrıca 1987'de, üstlerinin emirlerini uygulamakla yükümlü tüm askerlerin sorumluluğunu ortadan kaldıran "zorunlu itaat" *(obediencia debida)* yasası çıkarılıyor.

Geriye yüksek rütbelileri kalıyor. Generaller. Amiraller. Askeri hükümetlerin

üyeleri. Bunlar da elekten geçiriliyor. Basit bir nedenden, çok yaşlı olmalarından dolayı. En iyi ihtimal, mahkemeye çıkarılmadan ecelleriyle ölmeleri. En kötü ihtimal ise, evlerinde gözaltında tutulmaları; çoğu, iktidarları sırasında hatırı sayılı bir servet yapmış.

Jeanne gözlerini ekrandan ayırdı ve Antoine Feraud'ya döndü. Bir bakışta birbirlerini anladılar. Profesyonel katillerin ülkesinde amatör bir katil arıyorlardı. Kan gölüne dönmüş, davaların birbirini izlediği bu ülkede, Alfonso Palin ortadan kaybolmayı başarmıştı.

Buna karşılık Pellegrini, beyler gibi yaşamaya devam ediyordu.

Jeanne, onu ilgilendiren yazılara döndü. Davaların başladığı andan itibaren Pellegrini sürekli gündeme gelmişti. Campo Alegre'nin güçlü adamı El Puma hakkında birçok iddianame vardı. Yapılan zulümlerde sorumluluğu olduğundan şüphe edilmiyordu. Örgütlenme şemalarında adı geçiyordu. Emirler bizzat kendisi tarafından imzalanmıştı. Cinayetler. İşkenceler. Kayıplar...

Tüm bu kanıtlara rağmen, Pellegrini hep dava dışı tutulmuştu. Eskiden bir kez mahkûm olmuştu. Ama hemen üst mahkemeye başvurmuştu. Cezai uygulama ebediyen kaldırılmıştı. Gözaltında tutulduğu evinde hayatın tadını çıkarıyordu. En ufak bir kaygı duymadan villasında davetler veriyor, hatta bir futbol takımına yatırım bile yapıyordu. İşkenceci, Arjantin spor dünyasının vazgeçilmez bir figürü haline gelmişti, futbol maçlarına gitmesi veya televizyon programlarına katılması için izin bile alıyordu.

Jeanne, resmi yazıcıdan aldı. Yetmişli yaşlarda, alabros saçlı, altın rengi ince çerçeveli gözlüğü olan, karnı tok timsah gülüşüne sahip, uzun boylu ve yapılı bir adamdı.

-Bize gereken o, dedi Jeanne.

-Onu nasıl bulacağız?

Bilgisayarı kapattı.

-Bir fikrim var.

-67-

Madres de Plaza de Mayo Derneği Corrientes Caddesi'nin güneyindeydi. Jeanne adresi bulmakta hiç zorluk çekmedi -Annelerin cadde üzerinde bir şubeleri vardı. Taksi Plaza de Mayo'yu ve başkanlık sarayını geçti, sonra Piedras Sokağı'na ulaşmak için J. A. Roca Caddesi'ne girdi.

Jeanne yolda Feraud'ya planını açıkladı. Otuz yıldan beri Anneler generallere karşı benzersiz bir direniş cephesi oluşturuyordu. Soruşturma büroları halinde örgütlenmişlerdi, bu bürolara bağlı avukatlar, dedektifler, genetikçiler, patoloji uzmanları vardı... Onların yüzünden suçlular huzur içinde uyuyamıyorlardı. Çünkü düzenli olarak onların evlerine kadar yürüyorlar, evlerinin önünde sloganlar atıyorlardı: *"La casa no es un penal!"* (İspanyolca, "Ev hapishane değildir.") ya da : *"Si no hay justicia, hay escrache popular!"*

(İspanyolca,"Eğer adalet yoksa, halk ihbar ediyor!") İlk seyahati sırasında Jeanne bu gösterilerden birini izlemişti. Hepsi beyaz başörtüsü takmış, şarkılar söyleyen, bağıran, davullarına vurarak adalet isteyen bu yaşlı kadınlar onu allak bullak etmişti.

Son yıllarda, Anneler yeni bir dernek daha kurmuştu: Mayıs Meydanı Büyükanneleri. Daha özel bir alanda faaliyet gösteriyorlardı: Diktatörlük tarafından kaçırılmış çocukların kimliklerini saptamak ve onları geri almak. 1976 ile 1983 yılları arasında, hamile mahkûmların doğurduğu bebekler "saygıdeğer ailelere", yani sağcı ailelere verilmişti. Bazen bir subay, kısır karısına bir bebek hediye ediyordu. Zengin ailelere çocuk satan kaçakçılar da vardı. Öz aileleri işkenceciler tarafından toplama kamplarına tıkılmış yüzlerce çocuk bu şekilde kendi kimliklerini, kökenlerini yitirmişti.

"Abuela" lar (İspanyolca,"Büyükanne.") büyük bir duyarlılaştırma kampanyası başlatmış, kökenlerinden şüphe duyan otuzlu yaşlardaki Arjantinlileri ofislerine kan vermeye davet etmişti. Sonra DNA'ları rejim kayıplarınkiyle -yani büyükannelerin, kurbanların tüm ailesiyle karşılaştırılıyordu. Bu karşılaştırmalar çok sayıda çocuğun kimliğinin tespit edilmesini ve onların gerçek ailelerine verilmesini -en azından isimlerinin verilmesini- sağlamıştı.

Anneler ve Büyükanneler düşmanlarını tanımakta iyi birer uzman haline gelmişti. Dosyalar, mükemmel arşivler, örgütlenme şemaları oluşturmuşlardı.

Suçluların Buenos Aires'teki adreslerini biliyorlardı. Adalette kaçmak için çevirdikleri dolapları. Mali ayak oyunlarını. Avukatlarını. Vinicio Pellegrini'yi bulmak için ideal kişilerdi. Ama yine aynı sorun söz konusuydu: Günlerden pazardı ve ofislerinin kaplı olma ihtimali vardı.

Taksi Piedras Sokağı, numara 157'nin önünde durdu. Jeanne bir kez daha taksi ücretini ödedi ve Feraud'ya kızgın bir bakış attı. Gördüğü şey onu sakinleştirdi. Solgun, gergin, saçı başı dağınık psikiyatrın bitkin bir hali vardı. Grand Palais'de tanıştığı, ilk akşamki Feraud'dan on yaş daha genç görünüyordu. Kafasına cop yedikten sonra polis tarafından tutuklanmış bir üniversite öğrencisini andırıyordu. Sabah uçakta gelirken psikiyatr Pierre Roberge'in günlüğünü okumuştu. Şimdi günlüktekilere bir de Arjantin'de yaşanmış zulümler eklenmişti. Bir salon psikiyatrı için bu kadarı fazlaydı...

Bir süre, yüz hatlarının güzelliğini, siyah gözlerini, biçimli kaşlarını hayranlıkla seyretti. Gerçekten yakışıklı bir adamdı. Ama saha soruşturması için uygun değildi. Bu gösteri onu etkilemişti. Bir an için alnına düşen perçemleri düzeltmek amacıyla elini uzattı. Sonra hemen şefkat belirtisi olan bu hareketten vazgeçti. Eliyle Feraud'nun omzuna vurdu ve taksinin kapısını açarken bağırdı:

-*Vamos, companero!* (İspanyolca,"Gidelim arkadaş!.")

Piedras Sokağı sevimsiz ve ıssızdı. Binalarda oturan kimse yok gibiydi. 157 numaranın kapı şifresini bilmiyordu. Binadan birinin çıkması için on dakika kadar beklediler. Üşüyorlardı. Sıcak basıyordu. İçlerinde, bir hastalık gibi, sıkıntılı geçmiş gecelerinin ve son derece rahatsız yolculuklarının izlerini taşıyorlardı.

İçeride de, aynı ıssızlık devam ediyordu. Sonu gelmeyen bir koridor. Gri duvarlar. Aralarına beyaz kareler serpiştirilmiş koyu renkli bir zemin. Peş peşe kapılar. Hepsi birbirinin benzeri. Asansörü buldular. Demir parmaklıkla kapatılan bir yük asansörü, Üçüncü kat. Yeni bir koridor. Yeniden bir dizi kapı. *"Madres'm* kapısı en dipteydi. Üzerinde Plaza da Mayo'nun siyah-beyaz bir fotoğrafı yapıştırılmıştı.

Jeanne zili çaldı. Cevap yoktu. Otele dönmek, küçük bir restoran bulmak ve ertesi sabaha kadar turist gibi davranmaktan başka çareleri yoktu. Ama birkaç saniyenin sonunda bir kilit sesi duyuldu. Kapı açıldı. Çok saçmaydı belki ama, Jeanne, yarı kadın, yarı cadı yaşlı bir hanımla karşılaşmayı bekliyordu.

Kapıda duran kişinin, bu klişeyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Pembe çizgili bir gömlek, iyi kesim, pensli bir pantolon, püsküllü bir mokasen giymiş, kırklı yaşlarda bir adamdı. Gönüllü bir militandan çok, bir bankacıya benziyordu.

Jeanne kendi ismini ve Feraud'nunkini söyledi, Paris'ten geldiklerini açıkladı. Adam katır kutur bir Fransızcaya Jeanne'ın sözünü kesti:

-Paris mi? Paris'i iyi bilirim! Dedikten sonra bir kahkaha attı. Eğitimimin bir kısmını orada tamamladım. Sorbonne! Georges Bataille! Sinematek!

Ses tonu ele vermişti. Bir entelektüel. Yalanını hazırlamıştı: Jeanne ve Feraud, diktatörlükler karşısında adalet konulu bir kitap projesi üzerinde çalışıyorlardı. Adam bunu duyar duymaz bir adım geri çekildi ve yüksek sesle, güçlü bir kahkaha daha attı.

-Girin! Adım Carlol Escalante. Ben de bir gazeteciyim. Araştırmalarımı yapmam için ofisin anahtarlarını bana bıraktılar.

Çelik evrak dolapları, ahş ap çekmeceler, kontrplak gömme dolaplarla kaplı bir odaya girdiler. Tavana kadar uzanan dosyalar. Kapılarda, üzerinde "*Desapareciidos"* (İspanyolca, "Kayıplar.") veya "*Buscar elhermano "* (İspanyolca,"Kardeşini bulmak.") yazan afişler.

Jeanne kibarlık olsun diye sordu:

-Ne üzerinde çalışıyorsunuz? Diktatörlük sırasındaki kayıplar mı?

-Hayır. Çalınmış çocuklar. Yasadışı evlat edinme.

Jeanne yan gözle Feraud'ya baktı. Bu onların soruşturması için bir şanstı. Escalante de onlara sordu:

-Bu konu ilginizi çeker mi?

-Bir bölümü bu soruna ayırmayı düşünüyoruz, evet. Birçok suçlunun mahkûm olduğunu sanıyorum...

-Suçlunun kimliği, üzerinde uzlaşmak gerekiyor. Ve suçun niteliği üzerinde de...

Carol Escalante, onları, üzerinde birçok bilgisayarın durduğu ortadaki masaya

götürdü. Arjantinlinin, konuştuğu konuyla hiç alakası olmayan nazik, güler yüzlü ve neşeli bir tarafı vardı. Açıklama başladı:

-İlginç olan, çocuklara karşı işlenen suçların Arjantin'de zamanaşımına uğramaması. Bu suçlar af kapsamına girmiyor. Bu çalınan çocuklar olayı, diğer suçlamalardan kurtulmayı başarmış generalleri yargı önüne çıkarmayı sağladı. Carlos Rafael Videla bile 1998'de mahkûm edildi. Çocukların kaçırılmasında, yurttaşlık haklarının yok edilmesinde, kimliklerinin değiştirilmesinde Videla'nın başrolü oynadığına karar verildi. Bugün bu davalar tuhaf bir seyir gösteriyor. Bazı çocuklar, kendilerini evlat edinmiş aileler aleyhinde bile dava açıyor...

Jeanne, bu kâbus dolu dünyayı düşünmeye çalıştı. İşkencehanelerde doğum yapan kadınlar. Noel çikolatası gibi hediye edilen çocuklar. Kendi kurbanlarının çocuklarını büyüten işkenceciler. Kendilerini evlat edinmiş aileleri bugün sanık kürsüsüne çıkaran ve çölde veya Uruguay'ın Atlantik kıyısında bulunmuş kemiklerle kendilerini özdeşleştiren otuzlu yaşlarda insanlar...

-Askerler hapiste mi?

Escalante yeniden bir kahkaha attı. Ufak tefekti, yüksek sesle, çenesini kaldırarak konuşuyordu, cümlelerini bir duvarın üzerinden aşırmak ister gibiydi.

-Arjantin'de kimse hapse girmedi! Evlerinde gözaltında tutuluyorlar, hepsi o kadar.

-İncelediğiniz vakalar arasında, Joachim adlı bir çocuktan söz edildiğini duydunuz mu?

-Gerçek ailesinin soyadını biliyor musunuz? Ya da evlat edilen aileninkini?

Jeanne bir an tereddüt etti, sonra yalan söyledi.

-Bilmiyorum.

-Araştırabilirim, eğer isterseniz. Bu çocuk kim?

-Adını duyduğumuz bir çocuk. Var olduğunu bile bilmiyoruz. Gerçekten.

Gazeteci kaşlarını çattı. Jeanne gelebilecek tüm sorulardan kaçmak için yüz seksen derece çark etti:

-Aslında, Albay Vinicio Pellegrini’nin adresini arıyoruz.

Adam yeniden gülümsedi.

-El Puma mı? Zor değil. Gazeteleri okumak yeterli. “People” sayfası. Ama buradan da, onu bulmanıza yardımcı olabilirim.

Escalante, işi başından aşkın bir dişçi edasıyla tekerlekli koltuğunu sürükledi. Bir

çekmeceyi karıştırmaya başladı.

-İşte.. Ortiz de Ocampo, numara 362. Buenos Airesin en şık semti: Palermo Chico.

-Bizimle konuşmayı kabul eder mi?

-Hem de nasıl! Pellegrini diğer generallerden çok farklıdır. Gevezenin tekidir. Bir provokatör. Ama aynı zamanda oldukça karizmatiktir.En azından lafı dolandırmadan konuşur.

Jeanne ve Feraud aynı anda ayağa kalktılar. Gazeteci de kalkarak, adresi yazdığı bir post-it uzattı.

-Şimdi gidebilirsiniz. Onu bulacağınıza emin olabilirsiniz, dostlarıyla birlikte. Pazar *asado* günüdür! Bizde barbeküden daha kutsal bir şey yoktur!

-68-

Izgara etler. Dumanı tüten *churasco'* lar. Kızaran sosisler. Domuz sucukları... Tüm bunlar, birkaç metre uzunluğundaki bir barbekünün üzerinde cazırdıyor, çıtırdıyor, alazlanıyordu. *Asado'su* için Vinicio Pellegrini her şeyi düşünmüştü.

Palermo Chico, şehrin kuzeybatısındaydı. Fransız tarzı villalar, köşkler, İngiliz konakları, hepsi ağaçların ve asmaların arasındaydı. Değerli konutlarını ve nöbetçi kulübelerini daha iyi gizlemek istercesine evlere giden elektrik kabloları, bile sarmaşıklarla örtülmüştü.

Kameralar. İnterfon. Nöbetçiler. Köpekler. Metal detektörleri. Üst aramalar... Pellegrini'nin bahçesine ulaşana kadar, Jeanne ve Feraud tüm bu etaplardan geçtiler. Fransız uyruklu olmaları içeri girmelerinde kolaylık sağlamıştı. Villa, mahalledeki diğer binalardan çok daha moderndi. Mallet-Stevens tarzı sert çizgileriyle, kare biçimli küçük kuleleri ve sanatsal pencereleri olan aydınlık bir binaydı. Jeanne, Pellegrini'nin ev hapsini düşündü: Burası hiç görmediği kadar güzel bir hapishaneydi.

İlerlediler. Çimenlerin üzerinde salkımsöğütler, yüzyıllık meşeler, ulu çınarlar vardı. Ağaçların altında, beyaz başlıkları ve önlükleriyle Fransız şefleri gibi giyinmiş aşçılar et dağlarıyla uğraşıyordu. Pellegrini'nin misafirleri, ellerinde tabak, sabırla bekliyordu...

Jeanne burada üniformalı generaller, tayyörlü kadınlarla karşılaşacağını düşünüyordu. Bir klişe daha... Topluluk daha ziyade, Miami'deki bir *club-house'de* bir *garden-party'ye* gelmiş gibiydi. Erkekler ve Arjantin güneşinde esmerleşmişlerdi. Üzerlerinde pensli pantolonlar, Ralph Lauren pololar vardı, golf ayakkabıları giymişlerdi. Kadınlara gelince, adamların küçük kızlarıymış gibi bir havaları vardı. Çoğu yüzünü gerdirmişti; bisturiyle biçimlendirilmiş yüzleri Asyalıların hatlarını andırıyordu. Barbie'ler Gucci, Versace veya Prada kıyafetler giymişti; hepsi de yakın bir geçmişte Miss Arjantin veya Miss Latin Amerika yarışmasına katılmış gibi görünüyordu.

Diktatörlükler devam ediyor, diye düşündü Jeanne. Öldürmüş, işkence etmiş, insanları zorla içerde tutmuş ve otuz yıldan beri ülkelerinin mahkemeleri tarafından kovuşturulan bu subaylar turp gibiydi. Arjantin adaletinin, her ne olursa olsun Azrail'den bile daha yavaş olduğunu bilerek, davalarının

sonuçlanmasını bekliyorlardı.

Jeanne Feraud'ya baktı. Psikiyatr ızgarada üst üste duran et yığınına gözlerini dikmişti.

-Her şey yolunda mı?

-Ben...ben vejetaryenim.

Jeanne nasıl ıslak tişört yarışmasına katılmak için yaratılmışsa, bu psikiyatr da Arjantin'i fethetmek için yaratılmıştı.

-İşte benim genç Fransız dostlarım!

İspanyolca bağıran sese doğru döndüler. Çok kısa kesilmiş gri saçları olan, koyu mavi yünlü bir polar ile iyi kesim bol bir kot pantolon giymiş iriyarı bir adam onlara doğru yürüyordu. Altın kaplama ince çerçeveli gözlüğü, küçük bir tahta fırçasını andıran bıyığıyla Vinicio Pellegrini'nin kendine has ayırt edici özellikleri vardı. Bu özellikler yüzünün düz hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Bir yırtıcınınki gibi kusursuz işleyen kaslı bir ağız yapısı vardı. El Puma yetmiş beş yaşında olmalıydı. Ama yirmi yaş genç gösteriyordu.

-Sizi buraya hangi rüzgar attı, *muchachos?* (İspanyolca,"çocuklar.")

Sağ elinde, içinde pizza büyüklüğünde bir sığır eti bulunan bir tabak tutuyordu. Diğer elindeki kadehte, taze kanı andıran kırmızı şarap vardı. Neşeli bir masal canavarı. Jeanne, Mayıs Meydanı Anneleri evinin önüne gösteri yapmaya geldiğinde Pellegrini'nin yüz ifadesini hayal etmeye çalışıyordu. Yaşlı kadınların üzerine köpeklerini salıyor veya basınçlı su püskürtüyor olmalıydı.

Jeanne ziyaret sebeplerini özetledi. Soruşturma. Kitap. Generaller. Her zamanki yalanlar.

-Ha, ha, ha, diye bir güvercin gibi kuğurdadı Pellegrini, en ufak bir rahatsızlık duymadan. Amatör anı derleyicileri, ha?

Göz ucuyla oturacak sakin bir köşe aradı. Bir çınarın gölgesindeki tikağacından bir masayı işaret etti. Her biri bir sandalye çekti.

Albay, ellerinin boş olduğunu görünce kaşlarını kaldırdı.

-Yemiyor musunuz?

Jeanne, masanın ortasında duran bir sepetin içinden bir *empanada* -içi etle doldurulmuş bir tür börek- aldı. Feraud'ya da almasını işaret etti. Psikiyatr başını "hayır" anlamında salladı.

-Size adresimi ki verdi?

-Mayıs Meydanı Anneleri ofisi.

-Orospular!

-Biz sadece bir...

-Hepsi kaltak! Dedikten sonra bıçağını uzatarak ekledi: Şu diğer orospu Cristina Kirchner' İn sultası altındalar! O fahişenin bu yaşlı kaçıklara muazzam bir bütçe tahsis ettiğini biliyor musunuz? Hem de ülke uçurum eşiğindeyken!

Cristina Fernandez Kirchner, kocasının ardından ülkenin cumhurbaşkanı olmuştu. Jeanne, çiftin Yüce Divan'da reformlar yaptığını hatırladı.

-Mayıs Kaçıklarının hepsi üçkağıtçı. Oğulları yaşıyor. Avrupa'da mutlu mesut bir hayat sürüyorlar.

Bu muazzam bir yalandı, ama Jeanne, Buenos Aires'te böyle söylentiler dolaşmasına şaşırmamıştı. Zaten Pellegrini'nin öfkesi de öylesine bir öfkeydi.

-Kitabımızda yer vermek istediğimi kişiler arasında, dedi Jeanne soğukkanlılığını koruyarak, Amiral Alfonso Palin de var.

El Puma bifteğini yemeye başladı. Kanlı etini coşkuyla kesiyordu.

-Size iyi şanslar dilerim, dedi kestiği parçayı ağzına atarken. Yirmi yıldan beri kimse onu görmedi.

-Ama siz onu tanıyorsunuz, değil mi?

-Elbette.Gerçek bir yurtsever. Arjantin ordusu haber alma servisinde önemli bir mevkideydi.

Bozgunculara karşı verilen savaşın temel direği.

-Onun hakkında ne söyleyebilirsiniz? Yani kişisel düzeyde?

Pellegrini etini var gücüyle çiğniyordu. Bu da beyninin bir bölümünü tahrik ediyor gibiydi. Ama diğer bölümü düşünüyordu. Amiral Palin'i tanımlamak için kelimeler arıyordu.

-Bir kusuru vardı, dedi şarabından büyük bir yudum aldıktan sonra. Bir sofuydu. Çok sık kiliseye giderdi. Katolik çevrelere çok yakındı.

-Onun bu inançları askerlik mesleğiyle uyum gösteriyor muydu?

-Sizce? Palin'in elleri kanlıydı. Hem de çok. Ve yapmak zorundaydı... Hoş, o dönem Katolik makamlar bozguncuların kökünün kazınmasını teşvik ediyordu, ama yine de bu pek normal değildi.

Albay yeniden ağzını doldurmuştu. Sığır eti. Şarap. Kazan içini yakıt.

-Bir olay hatırlıyorum, dedi Pellegrini. Diktatörlüğün ilk yıllarında, 1976'da, Palin ilk *vuelo* lardan birine katılmıştı. Ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?

Jeanne cevap vermedi, subayın geçmişin şiddetinden bu denli rahat bahsetmesine şaşırmıştı.

-Ne olduğunu biliyor musunuz, bilmiyor musunuz?

-Biliyorum, evet. Ama...

-Ama ne? Zamanaşımı diye bir şey var, değil mi? Ancak bir şeyi unutmayın: Savaştaydık. Ülkemiz frengiye yakalanmıştı. Arjantin bir felaketin eşiğinden döndürüldü. Eğer bu solcular -kelimenin İspanyolcasını, *"izquiedrdistas"ı* tiksintiyle söylemişti- yok edilmesiydi, daha sonra yeniden başlayacaklardı.

El Puma bifteğinden bir parça daha kopardı. Arkasından, kareli pantolonlar, cafcaflı pololar, çok renkli elbiseler giymiş davetliler gidip geliyordu -gerçek bir sirk alayı.

-Yine de ders alınmadı, dedikten sonra çatalını Jeanne'a doğru yöneltti. Siz Fransızlar, her şeyi siz icat ettiniz! Bozgunculara karşı savaşı. İşkenceyi. Ölüm taburlarını. Hatta denize insanları atmayı bile! Tüm bunlar Cezayir'de oldu. Hepsi Albay Trinquier'nin *La Guerre Moderne* adlı kitabında kuram halinde dile

getirildi. Biz sadece bu modeli uyguladık, hepsi bu. Fransızlar bizi eğitmek için buraya geldi. OAS'nin {Organisation Armee Secrete,Gizli Ordu Örgütü} yarısı Buenos Aires'e yerleşmişti. Ausaresses'in {Paul Ausseresses:Cezayir savaşında tutsaklara sistemli işkence yapmasıyla ünlü Fransız general} Fransız elçiliği'nde ofisi vardı. Tüm o dönem boyunca!

Jeanne bir *empanada* daha aldı. Sırf soğukkanlılığını korumak için.

-Yine de, diye devam etti albay, etkili olduğunu kabul etmek gerekiyor. Üç yıl içinde işler yoluna girmişti. Düşman yok edildi. Sonra bazı küçük sorunları yoluna koymamız gerekti.

-Condor Planı gibi mi?

Pellegrini kayıtsızca omuzlarını silkti.

-Bütün eski dosyaları açmayalım.

Jeanne küstahı oynadı:

-Askerler ayrıca Arjantin'i iflasa sürükledi.

Pellegrini, çatal ve bıçağının saplarıyla masaya vurdu.

-Bilinen tek başarısızlık Falkland Savaşı'dır' Aptal bir generalin aptalca bir kararı. Kahrolası İngiliz! XIX. Yüzyılda İngilizler Buenos Aires'i kuşattığında, kadınlarımız onların suratlarına kızgın yağ atmıştı. İyi zamanlardı.

Bir an susan albay çatalını Feraud'ya yönelterek sordu:

-Bu çocuk, neden hiçbir şey yemiyor?

-Karnı tok. Amiral Palin'den söz ediyordunuz...

-Evet, Sıradan bir deniz subayıyken, ilk *vuelo* ladan birinde başına bir iş geldi. Uçakta doktor, tutukluları uyuşturuyordu. Uyuduklarında da onları soyuyorlardı. Bu operasyonlara katıldım. Bir Nazi, kampını andıran, üst üste yığılı çıplak bedenlerin görüntüsü pek güzel değildi. Ardından ambar kapakları açılıyor ve tutuklular aşağı atılıyordu. Palin bir tutukluyu aşağı iterken oğlan uyanmış. Ona tutunmuş. (Pellegrini bir kahkaha patlattı.) Bu aptal az kalsın *subversivo'yla*

birlikte uçaktan düşüyormuş!

Kahkahası biraz daha yükseldi, sonra öksürüğe dönüştü. Kötücül görüntüsüyle, yeniden tabağındaki sığır parçasıyla ilgilenmeye başladı.

-Her gece, o oğlanın kâbuslarına girdiğini söylüyordu. Palin onun korkudan deliye dönmüş yüzünü görüyordu. Koluna sarılan elini. Düşerkenki sesiz çığlığını... Palin için bu sahne *vuelo* ların korkunçluğunun bir özetiydi. Sanki Tanrı, yaptığı şeyin korkunçluğunu yüzüne haykırması için o tutukluyu uyandırmıştı.

Pellegrini teatral bir havaya büründü ve Fransızca olarak yüksek sesle devam etti:

-Göz mezardaydı ve Kabil'e bakıyordu...

Kanlı bıçağını, bir cam sileceği gibi salladı.

-Ama bu onun devam etmesine engel olmadı. Ve AAA örgütünü kurmasına da. İyi işti.

Jeanne bu örgütü biliyordu. Arjantin Antikomünist İttifakı. Karanlık yıllar boyunca, ölüm taburları oluşturmuş aşırı sağcı terörist bir grup.

-Ardından, diye devam etti Pellegrini, amiral oldu. Videla ona hayrandı. Grubun entelektüeli olarak geçiniyordu. Bu çok zor değildi. Enformasyon Bakanlığı genel sekreteri olarak atandı. Artık ellerini kirletmiyordu. Ve sonra psikanalizi keşfetti.

-Psikanaliz mi?

-Arjantin'de bu tür zımbırtılara bayılırlar. Palin'in psikanalizi yıllarca sürdü...

Jeanne, baş işkenceci, seri katil, antikomünist hareketin " beyni" Amiral Alfonso Palin'in vicdanını rahatlamak için her hafta psikanalistine giderken hayal ediyordu. *Görevimiz Tehlike.*

Esas konuya girmenin tam sırasıydı.

-Siz Campo Alegre'nin komutanıyken, Alfonso Palin'in 1981 'de sizi görmeye

geldiğini biliyoruz.

Pellegrini achuralarını yemeye başladı. “Hiçbir işe yaramayan” anlamına gelen bir sözcük. Sosisler. Domuz sucukları...

-Bayağı bilgi toplamışsınız.

-O dönemde neler olduğunu bize anlatabilir misiniz?

El Puma düşünceli bir hal aldı.

-Neden size bunu anlatayım?

Jeanne yaşlı adamın gururuna hitap etmeye karar verdi:

-Kitabımızın merkezinde yer almanız için, dedikten sonra Fransızca olarak devam etti: *Afişin en tepesinde olmak için.* Zaten zamanaşımı var, bunu siz söylediniz.

Albayın yüzünde kibir dolu, acımasız bir gülümseme belirdi. Evet. Gurur, onun Aşil tendonuydu. Jeanne bu adama karşı en ufak bir şey hissedemiyordu. Bir katildi. Bir soykırımcıydı. Ama yalan söylemeyen bir suçluydu.

-O dönemde, bir sorunumuz vardı, diye söze başladı. Generaller tutukluların çocuklarını öldürmeme kararı almıştı. Bu durumda onları devşirmek gerekiyordu. Ve eğitmek. Şili’de “Yavrulamadan önce dişi köpek öldürülmelidir” denir. Burada dişi köpeklerin yavruları devşiriliyor ve doğru yola sevk ediliyordu. Farklı bir ekol. Bana göre, bu bir hataydı. Onları öldürmemiz gerekiyordu. Hepsini. Bugün, bunların bizi nereye getirdiğini gayet iyi görüyoruz: Hayatlarını kurtardığımız, eğitip büyüttüğümüz bu pislikler bizim aleyhimize döndü. Onları kargo uçaklarına bindirmemiz gerekirdi! Güzel bir iğne ve...

-Ne oldu?

-Tam bir karmaşaydı, dedi Pellegrini daha sakin bir şekilde. Kural yoktu. Kadın mahkûmlar zindanlarda doğuruyorlardı. Subaylar, bebekleri gözde fahişelerine veriyorlardı. Bir komiser, yaşlılık günlerinde “küçük bir sevgilisi” olması için bir kız çocuğunu evlat edinmişti. Rütbeliler bebekleri zengin ailelere satıyorlardı. Videla bu karmaşaya bir son vermek istedi. Palin’i sayım yapmakla

görevlendirdi.

-Tutukevlerinde doğmuş çocuklar için mi?

Albay bir sosisi yuttu.

-Evet.

Feraud söze karıştı, ilk kez:

-Ama... ya anneler? Bebeklerin anneleri?

-Onlar nakledilmişti.

-Nereye?

Pellegrini önce Feraud'ya, sonra Jeanne' baktı. Onların bu saflığı yüreğini yakıyor gibiydi.

-Buenos Aires'e RIP notuyla bir teleks yollanıyordu. *Resquiescat in pace.* (Latince,"Huzur içinde yatsın.") O dönemde insanlar hâlâ nükteden anlıyordu.

-Kasım 1981 'de, dedi Jeanne, Palin, yeni doğmuş çocukların sayımı için Campo Alegre'ye geldi. O sırada beklenmedik bir olay oldu: Amiral de bir çocuğu evlat edinmek istedi.

Albay hayranlık dolu bir ıslık çaldı.

-Gerçekten çok iyi bilgi toplamışsınız, *companera*...

-Çocuk dokuz yaşındaydı. Adı Joachim'di. Askeri üsteki alt rütbeli bir subay olan Hugo Garcia tarafından evlat edinilmişti. İntihar etmeden önce karısını öldüren bir alkolik. Joachim ormana kaçtı. Belçika asıllı bir Cizvit, Pierre Roberge onu bulana kadar üç yıl ormanda yaşadı. Mart 1982'de Roberge çocuğu Palin'e vermektense onunla birlikte Guatemala'ya kaçtı. Sonuçta sizinle temasa geçti ve intihar etmeden önce oğlanı Palin' verdi.

Pellegrini güldü.

-Size daha fazla ne anlatabilirim, bilmiyorum.

-Sadece şu soruya cevap verin: Alfonso Palin, otistik belirtileri olan ve öldürme dürtülerine sahip bir çocuğu neden evlat edinmek istedi?

El Puma başını salladı; düşünceliydi. Ancak dudaklarındaki, gülümseme kaybolmamıştı. Sanki kaderin yaptığı güzel bir şakayı unutamıyordu.

-Bir sebebi vardı. Hepsinden iyi bir sebep. Joachim onun oğluydu.*Biyolojik oğlu.*

-Nasıl?

-Eğer tarihleri karşılaştırırsanız, kronolojide bir aykırılık olduğunu hemen fark edeceksiniz. 1982'de Joachim dokuz yaşındaydı. Yani 1973'te doğmuştu. Diktatörlükten üç yıl önce. Dolayısıyla 1976'dan itibaren çalınmaya başlamış çocuklarla bir alakası yoktu. Annesi, biz daha iktidara el koymadan önce bize sorun çıkarmıştı.

-Annesi kimdi?

-ESMA'da bir sekreter. Adını hatırlamıyorum. Solcu olduğu anlaşıldı. Bizi ispiyonluyordu. Campo Alegre'ye yollandı ve sorguda konuşturuldu.

-Alfonso Palin'le ilgisini anlayamıyorum.

-Kadın onun ESMA'daki özel sekreteriydi. İşi pişirmişler. Kız sevişirken Palin'in ağzından ustalıkla laf alıyor olmalıydı. Ya da başka bir hikâyeleri vardı, bilmiyorum. Kısacası Palin, kadın mahkûmların gizli doğum listesini görünce kızın ismi dikkatini çekti. Kızın hamile olduğunu bilmiyordu. Hesap yaptı ve çocuğun babası olduğunu anladı.

-Ama kız başka bir âşığından da hamile kalmış olabilir. Bir solcudan. Bir *Montonero* 'dan.

-Bunu ona ben de söyledim, ama kafasına koymuştu bir kere. Sonrası onu haklı çıkardı.

-Hangi anlamda?

-Çocuk büyüdükçe ona benziyordu.

-Fiziksel olarak mı?

-Fiziksel olarak, evet. Ve kafaca. Aynı kan dökücü kasap, daha küçüğü. Daha vahşisi...

Jeanne, Feraud'ya baktı. Bu inanılması güç olay, hikâyenin hem başını hem de sonunu açıklıyordu. Joachim'i alma konusunda Palin'in inadı. Psikiyatrın muayenehanesinde onu gerçek oğlu olarak tanıtması.

-Daha sonra ne oldu? Yani Guatemala'dan sonra?

-Tam olarak bilmiyorum. Palin, Atitlan'a Joachim'i bulmaya gitti. Cizvit soğukkanlılığını yitirmişti. İntihar etmişti. Üçünü de bir daha görmedim. Falkand Savaşı'ndan sonra da Palin tamamen ortadan kayboldu.

Pellegrini saatine göz attı. Elini beline dayadı ve kaşlarını çatarak onlara dikkatle baktı.

-Sorularınızı gitgide tuhaf bulmaya başlıyorum...

Jeanne'ın cevabı hazırdı:

-Kitabımızda Joachim'in, yani Palin'in oğlunun, adli bir vaka olarak ayrı bir yeri olacak.

-Neden?

-Çünkü, o da bir katile dönüştü. Fransa'da.

El Puma, bu haber karşısında ne heyecanlandı, ne de şaşırdı. Masanın üstünde duran, içinde yüksek alkollü bir içki bulunan şişeyi aldı ve bir bardağı silme doldurdu. Jeanne, yanan bir kazana benzin dökülüyormuş gibi bir izlenime kapıldı.

-Kahrolası bebekler... diye homurdandı, içkisini bir dikişte bitirdikten sonra. Hepsini öldürmek gerekiyordu.

-69-

-*Senora Constanza ? Me llamo Jeanne Korowa.*

Otele döndükten ve Feraud'ya heyecanının yatışması için siesta yapmasını önerdikten sonra Jeanne odasına kapanmıştı. Soruşturmanın diğer ayağını kurcalamak istiyordu. Kafatasını. İlkel halkı. Jorge de Almeida'yı... Pellegrini'ye Manes Ormanı'ndan ve orada yaşayan gizemli halktan bahsetmek istememişti; içgüdüsel olarak onun bu konuda hiçbir şey bilmediğini hissediyordu.

Saat 16.00'da Tucuman'daki tarım enstitüsünü aramıştı. Mühendislerden hiç kimse yoktu. Çünkü Pazar günüydü. Sadece güvenlikten birisiyle konuşabilmişti. Adam ona, Daniel Yaıeb'in ve asistanının -Reischenbach'ın konuştuğu kişi- özel telefon numaralarını vermeyi kabul etmemişti. Ama Jeanne, Tucuman'dan 600 kilometre uzakta yer alan Jujuy bölgesindeki kazı şantiyesinin uydu telefonunun numarasını almayı başarmıştı. Kazı alanının sorumlusu, Penelope Constanza adında bir paleoantropologdu.

Sonuçsuz birkaç denemeden sonra Jeanne onunla konuşmayı başardı. Bağlantı kötüydü. Rüzgâr telefon ahizesinin içine üflüyordu. Uzman, arazide olmalıydı. Jeanne bir çöl hayal ediyordu. Toz bulutları. Güneşte kavrulmuş kemikler...

Birkaç kelimeyle kendini tanıttı, sonra sorularına geçti:

-Jorge de Almeida'yı tanıyor musunuz?

-Hayır.

İyi başlangıç. Kadın şiddetle esen rüzgârda konuşmasına devam etti:

-Onunla sadece birkaç kez karşılaştım. (Oldukça yaşlı olmalıydı, sesi titriyordu. Tabii bu titreklik bağlantının kötülüğünden kaynaklanmıyorsa.) Sürekli, görevdeydim. O ise hep arazide.

-Çalıştığı yeri biliyor musunuz?

-Hayır. Kuzeydoğuda. Benim bölgemle alakası yok.

Jeanne gözünde Arjantin'in haritasını canlandırdı. Tucuman kuzeybatıdaydı.

Buenos Aires’e 1 000 km uzakta. Jujuy bölgesi ise 600 km daha yukarıdaydı. Kuzeydoğuya gelince 1000 km daha ötedeydi, ama doğuya doğru. Bu mesafeler Arjantin için son derece normaldi.

-Son görevlerinin tarihlerini hatırlıyor musunuz?

-Sanırım üç kez gitti. 2006. 2007. 2008. Oradaki kazı alanının çevre sınırlarını belirlemek istiyordu. Ama bunu başardığına inanmıyorum.

-Neden?

-Orası bir lagündür. Suyun altında kalmış bir yer.

-Yani?

-Paleontolojiden söz ediyoruz. Her şeyin birkaç gün içinde çürüdüğü bir alanda fosil bulmayı ummak saçmalık. Zamanı saptamak için en önemli müttefiklerimiz kuruluk, tortulaşma ve kireçleşmedir.

Jeanne bunu düşünmemişti. Yatağının üzerine bağdaş kurmuş, kendisini çevreleyen duvarlara bakıyordu. Krem rengi oda. Gri oda. Burası ona, içinde hiçbir eşyanın olmadığı bazı sorgu odalarını hatırlatıyordu. *Bana gereken de tam olarak bu.*

-Bana Jorge de Almeida kaybolmuş gibi geliyor.

-Hiçbir yaşam belirtisi göstermiyor, ama değişik biriymiş. Laboratuardan söylediklerine göre orijinal biri.

-Hangi anlamda?

-Kazılarını yalnız sürdürürmüş. Bu da kaybolma ve kaza geçirme riskini artırıyor tabii. Ama şimdilik onun başına bir şey geldiğine dair hiçbir kanıt yok. Onun bulunduğu yerde herhangi bir iletişim imkânı yok. Bölgenin “*El Impenetrable "* (İspanyolca,”Girilmez.”) olarak adlandırıldığını biliyor musunuz?

Jeanne cevap vermek yerine, kendi sorusunu sordu:

-Uydu telefonu yok mu?

-Yanında malzeme olarak ne götürdüğünü bilmiyorum.

-Bulguları hakkında ne biliyorsunuz?

-Koridor söylentileri. Kolomböncesi tarih kuramlarımızı altüst edecek kemikler bulduğunu ileri sürüyormuş. Yüz binlerce yıldan beri Amerika kıtasında insanın var olduğunu ispatlayacak şeyler. Bir sürü aptallık. İnsanın Asya'dan Kuzey Amerika'ya sadece 30 000 yıl önce geldiğini biliyoruz. Ve Güney'e ise yaklaşık 10 000 yıl önce. Bizim meslekte, her zaman önemli ipuçlarına açık olmamız gerekir, ama bu çok büyük bir iddia. Laboratuarda ona kimse inanmadı. Bu yüzden yeniden oraya gitti. Öfkeli bir şekilde. Çürütülemeyecek kanıtlar bulmak için.

Sesi yumuşak ve yıpranmıştı. Jeanne, kısa kollu bir Sahra ceketi giymiş yaşlı bir kadın hayal ediyordu. Şu anda onu çevreleyen kayalar ve kaktüslerle uyumlu bir ceket. Sadece fosillerin ve dikenlerin olduğu mineral, kireçleşmiş, aşınmış bir dünyayla.

-Francesca Tercia adı size bir şey ifade ediyor mu?

-Hayır. O kim?

Jeanne soruyu duymazdan geldi. Soruları sadece Jeanne sorabilirdi.

-De Almeida gideli ne kadar oluyor?

-İki ay. Ama bizim meslekte bu o kadar uzun bir süre değil.

-Ama laboratuardakiler endişeleniyor.

-Pek de öyle değil, hayır...

Penelope sorguya çekiliyormuş gibi bir izlenime kapılmıştı sanki.

-Tüm bunlardaki rolünüzü tam olarak anlayamadım, dedi sonunda. Siz Fransa'da sorgu yargıcı değil misiniz?

-Evet. Jorge de Almeida'nın kaybolması Paris'te üzerinde çalıştığım bir davayla ilgili.

-Paris... diye dalgın dalgın yineledi kadın.

Sesi birden daha yakında geldi.

-Size müdürümüz Daniel Taıeb'le temas kurmanızı öneririm. Jorge'un araştırmaları onun denetiminde.

-Cep numarası var mı?

Paleoantropolog tereddüt etmeden numarayı verdi. Jeanne sonunda Hayalet Taıeb'in özel numarasını elde etmeyi başarmıştı. Kadına içtenlikle teşekkür etti ve telefonu kapattı. Hemen antropoloğu aradı. Telesekreter çıktı. Mesaj bırakmadı.

Saat 17.00 olmuştu. Birden omuzlarında son günlerin yorgunluğunu hissetti. O da siesta moduna mı geçmeliydi? Hayır. Harekete geçmeliydi. Biraz daha yol almalıydı. Yapacak daha iyi bir şey bulamadığından dosyasını düzene koymaya karar verdi.

Ama önce, havalimanında değiştirdiği pezolarını saydı. Bir servet değildi, ama Arjantin'de hayat oldukça ucuzdu. Zaten, vadeli hesabının cari hesabına aktarılması için bankasına talimat vermişti. Diğer harcamalar da belliydi... Soruşturması belki de maddi imkânsızlıklar nedeniyle yarım kalacaktı.

E-mail kutusunu açtı -odalarda kablosuz bağlantı sistemi vardı- ve Reischenbach'ın mesajını gördü. Ekteki dokümana tıkladı. Jorge de Almeida'nın resmi karşısına çıktı. Kıvırcık saçlardan oluşan bir halenin altında, Rönesans dönemine ait bir meleğin, güleç yüzü. Jeanne bu suratı tanıyordu. Dosyasını karıştırdı ve Francesca Tercia'nın evinden çaldığı grup fotoğrafını buldu. BAÜ paleoantropoloji sınıfı, 1998 mezunları. Tahmini doğru çıkmıştı. Jorge de Almeida, fotoğrafta kendi kafasını daire içine alarak üstüne " *Te quiero!* " yazan neşeli tipti.

Her şey yerine oturuyordu. Keşfinin doğruluğunu ispatlamak için Jorge de Almeida, Francesca Tercia'ya, gençlik aşkına, Manes Ormanı'nda bulduğu kafatasının kalıbını yollamıştı. Francesca'nın heykelinin etkisi büyük olacaktı. Arjantin'e 300 000 yıl önce gelmiş -ve hâlâ yaşayan!- bu insan türünü gören herkes şaşkına dönecekti. Ve Jorge de Almeida da paleoantropoloji dünyasında bir yıldız olacaktı.

Kurt çocuk hiç hesapta yoktu... Ama ortada hep aynı soru vardı: Joachim bu gizli projeden nasıl haberdar olmuştu? Francesca onu tanıyor muydu? Ona projesinden mi bahsetmişti?

Jeanne yeni notlar aldı. Hepsini USB'ye kopyaladı ve cebine koydu.

Saat 18.00 olmuştu.

Siesta fikri ağırlık kazanmıştı. Kolları, bacakları tutulmuştu. Gözkapakları ağırlaşmıştı. Kalktı ve gidip kapısını kontrol etti. Kilitliydi. Perdeleri kapattı. Yatağa uzandı. Tuhaf bir şekilde burada kendini güvende hissediyordu. Bunda, bu macerada hiçbir ağırlığı olmayan Feraud'nun etkisi olduğu söylenemezdi. Daha çok Buenos Aires sayesinde. Buranın büyüklüğü, gücü sayesinde.

Evet, Şehrin uğultusu, gücü, kalabalığı onu koruyordu...

Yüreğindeki bu sıcaklıkla uykuya daldı.

-70-

-Bana Joachim’den söz edin.

-Ne öğrenmek istiyorsunuz?

-Dış görünüş olarak, nasıl biri?

-Çok uzun boylu değil. Zayıf. Çok esmer. Latin tipi var.

-Yüzü?

-Babasına benziyor, diyen Feraud, başparmağı ve işaretparmağıyla yanaklarına bastırarak ekledi: Avurtları çökmüş bir yüz. Elmacıkkemiklerinin altında daralan bir surat.

-Ya psikiyatrik profili? Otistik mi, değil mi?

-Bilinen anlamıyla değil, hayır.

-Siz, son akşamki kayıtlarda, otizm sendromu teşhisinde bulunmuştunuz.

Antoine Feraud “hayır” anlamında kafasını salladı.

Saat 21.0’di.

Restoran son derece aydınlıktı. Tavandan çiğ, beyaz bir ışık vuruyor ve her öğeye saldırgan bir gerçeklik veriyordu. Tabaklardaki biftekler kanıyordu. Soğuktan kızarmış suratlar parlıyordu. Örtülerin üstündeki çatal, bıçak ve tabaklar ışıldıyordu. Bu parıltılara karşılık verircesine içerideki gürültü doruk noktasına ulaşıyordu. Latin Amerika’ya özgü taşkınlıklarıyla, en yoğun saatlerini yaşayan bir Paris barını andırıyordu.

-Yanılmışım. Halbuki anlamam lazımdı. Bu tür bir bölünme olamaz. Otistik bir kişilik ve şekillenmiş başka bir kişilik, imkânsız.

Bir garson sipariş almaya geldi. Jeanne plastik mönüye bir göz attı; ışıkların altında yağlı gibi görünüyordu.

-Bir caprese salata, dedi Jeanne.

-Bana da aynısından.

Buenos Aires'te, kış ortasında mozzarellalı ve fesleğenli domates salatası: Gerçekten de ikinci sınıf bir beğeniydi. Tek mazeretleri bir İtalyan restoranı seçmiş olmalarıydı- otelden 200 metre uzakta, bir otoyol köprüsünün altındaki Pizzeria Piegari.

-Bana göre, diye devam etti psikiyatr, Joachim'in şizofrenik bir rahatsızlığı var. Onun vakasında, kişilik bölünmesinden daha fazlası. İçinde gerçekten bir başka... psişeyi barındıran bir yetişkin. Belki de Asperger sendromu belirtileri gösteren bir kişiliği barındıran.

-O nedir?

-Hans Asperger. Leo Kanner'le birlikte otizmin kâşiflerinden biri. Ama adı, çalışmalarında tanımladığı spesifik bir profil için kullanılıyor. "Gelişmeyi baskılayan bir rahatsızlık" ama "yüksek düzeyde." Çocukta zihinsel gerilik yok ve kendini gayet güzel ifade edebiliyor.

-Joachim'in durumu buna uymuyor.

-"Uygar" tarafı dili mükemmel kullanıyor. Joachim Fransızca, İspanyolca, İngilizce biliyor. Vahşi yanı, dili bir otistik gibi ustaca kullanarak Joachim'i sınıyor.

-Bu, Asperger sendromunun otistik bir bozuklukla örtüştüğü anlamına mı geliyor?

Feraud ellerini açtı.

-Uzmanlar aynı kanıda değil. Ama sorun burada değil. Sorun nasıl rahatsızlandığında. Doğuştan mı rahatsızdı? Yoksa şiddet içeren bir gerçekle karşılaştığında mı hastalandı?

-Orman halkının arasındayken mi diyorsunuz?

-Ya da daha önce, aile içi katliamın neden olduğu travma sonucunda.

Caprese salatalar geldi. Ne Jeanne, ne de Feraud salataya ilgi gösterdi.

-Bana göre, diye devam etti psikiyatr, bu, iki zamanlı olarak gerçekleşti. Campo Alegre'deki cinayetle tetiklenen panik duygusu, önce Joachim'deki tüm insani unsurların izlerini sildi. Beyni beyaz bir sayfaya dönüştü. Ardından gelen, arkaik halkın yanındaki eğitim de bu bakir sayfaya damgasını vurdu.

-Davranışının her şeyden önce lagün klanının izlerini taşıdığını mı söylemek istiyorsunuz?

-Kesinlikle. Onun otizmi sadece bir illüzyon. Kötülük başka yerden geliyor. Bununla birlikte, gerçekten bir kötülük mü, yoksa sadece özel bir formasyonun sonucu mu? Kurt çocuk vahşi yaratıklar arasında büyüdü... O, bu ilkçağ kültürünün bir konsantresi, bir özütü. Onun ritüelini hatırlayın. Kurban seçimini, Venüsleri. Mağara yazılarını. İşte ondan benzersiz olan bu. İşte bu nedenle onu sorgulamam gerekiyor.

Jeanne, Feraud'nun yürüttüğü mantık karşısında şaşkındı.

-Onu canlı yakalayabileceğimizi umuyor musunuz?

-Elbette. Onu tedavi etmem gerekiyor.

-Yani onu incelemek istediğinizi söylüyorsunuz.

-Onu tedavi edebilmem için incelemem gerekiyor. Bunda tereddüt edecek bir şey yok Jeanne. Antropoloji alanında önemli bir keşfe doğru adım adım ilerliyoruz. Joachim üzerinden. Manes Ormanı halkı üzerinden!

Feraud'yu sakinleştirmek için Jeanne ona Penelope Constanza'yla yaptığı telefon görüşmesini anlattı. De Almeida'nın bulguları konusunda gerçek bir uzmanın görüşlerini.

-Bunu söyleyen o, dedi Feraud, suratını asarak. Devrimler herkesi rahatsız eder. Özellikle de bilimsel alanda. Bu paradigmaların yasasıdır ve...

-Paradigmaların bu işle hiçbir ilgisi yok. Manes Ormanı bir lagün.. Bu tür bir balçıkta herhangi bir fosil bulmak imkânsız.

-Ama bu bir fosil bulma olayı değil! Asıl devrim de bu! Kafatası yirmi yıllık bile

değil! Arkaik halk hâlâ varlığını sürdürüyor.

Jeanne yeniden havayı yumuşatmaya çalıştı:

-Tüm bunlar ispatlanmalı. Kafatası sıradan bir kalıntı olabilir. Nelly Barjac'ın çıkardığı karyotipi de görmedik. Çağdaş insanın 23 çift kromozomuyla gerçekten bir fark olduğunu söyleyen hiçbir şey yok.

-Ya cinayetler? Bir kuruntu uğruna mı bu kadar insanın öldürüldüğüne inanıyorsunuz?

-Kuruntular yüzünden *hep* cinayetler işlenir. Var olan ile katilin inandığı şeyi birbirine karıştırıyorsunuz. Joachim belki de bir sırrı koruduğunu düşünüyor. Halkının sırrını. Tüm bunların var olmaması da güçlü bir ihtimal.

-Ya onun ormanda geçirdiği yıllar? Cinayetlerin işlenme biçimi? Sizin Cizvit'in itirafları?

-Dolaylı kanıtlar. Hiçbir şey gerçeği somut olarak ispatlayamaz.

-Bir yargıç gibi konuşuyorsunuz.

Antoine Feraud kollarını kavuşturdu ve sustu, suratı asılmıştı.

-Feraud, dedi yeniden Jeanne uysal bir ses tonuyla (Ona soyadıyla hitap etmişti, adını sevmiyordu.) Dünyanın her karış toprağı keşfedildi, incelendi, listelendi. Cangılın derinliklerine gizlenmiş herhangi bir halk keşfedilmedi. Ve özellikle de tarihöncesi döneme ait bir halk. Bunun bir başka açıklaması olduğuna eminim.

-Her şeye rağmen, dedi psikiyatr dişlerinin arasından tıslar gibi, bulmacanın anahtarı ormanın derinliklerinde.

-Bu konuda hemfikiriz.

Feraud çatal bıçağını bıraktı ve ellerini açtı.

-Öyleyse? Oraya gidiyor muyuz?

Jeanne gülümsedi. İlk kez yüksek sesle dile getiriyorlardı. Manes Ormanı'na girmek. Büyük bir tehlikeye -her neyse- atılmak.

-Sanırım başka şansımız yok, dedi Jeanne, kararını ciddiyetini biraz olsun hafifletmek için. Ama önce Tucuman'a gitmemiz gerekiyor. Laboratuarın müdürü Daniel Taıeb'le konuşmak için. Penelope Constanza'ya göre Jorge de Almeida'yı en iyi o tanıyormuş. En azından araştırmalarını biliyormuş.

-Uzak mı?

-Kuzeybatıda, 1 000 km uzakta.

-Uçakla mı gidiyoruz?

Jeanne yeniden gülümsedi.

-Bu akşam bilet rezervasyonunu yaptırdım.

-71-

16 haziran Pazartesi, Aerolinas Argentinas'ın 1712 numaralı uçuşu.

Karanlıkta, sabahın 6'sında havalanmışlardı.

Gündoğumuyla birlikte varıyorlardı.

Uçağın penceresinden Jeanne Arjantin'in gerçek doğasını görüyordu. Bir toprak, evet, ama deniz kadar geniş. Sınırsız, engelsiz. Ufuk burada gökyüzüyle kavuşmuyordu. Bu ülkede, yolların sadece tek bir yöne kıvrıldığı söylenirdi: aşağıya. Ufuk çizgisiyle birlikte.

Jeanne, bulutların arasından tarlaları, otlakları, ormanları seyrediyordu. Doğan günün aydınlığında, her şey çiğ bir renk alıyordu. Nehirler lal rengi dalgalar halinde akıyordu. Ovalar zümrüt yeşilinin tonlarını sergiliyordu. Ve üstlerinde, sierralar (İspanyolca, "dağ.") karlı tepeleriyle aydınlığı deliyordu. Buz dağları ile bitek topraklar arasındaki bu zıtlık Jeanne'a bir şey hatırlattı. Tucuman eyaletine "Arjantin'in Cenneti" deniyordu. Binlerce kilometrelik tozlu çorak alandan sonra, burası ülke nüfusunun önemli bir bölümünü besleyen en büyük tarım bölgesiydi.

Uçak indi. Pistte, açıklık duygusu çok daha yoğundu. Manzara 360 derecelik bir açıya sahipti. Gözlerinizi hangi yöne çevirirseniz çevirin, en ufak bir işaret noktası olmadan toprağın akıp giden çizgisini kaybediyordunuz. Jeanne tuhaf bir duyguya kapıldı. Bir tür baş dönmesi... ufki.

Havalimanı, tamamen tersiydi. Cep boy. Bagajların alındığı salon bir vestiyere benziyordu. Karşılama salonu da bir evin salonuna. Çıkış ise bir koridora. Feraud diğer yolcuları inceliyordu. Sıradanlıklarından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Mühendisler. Tüccarlar. Üniversite öğrencileri.

-Ne bekliyordunuz? Diye sordu Jeanne. Burun deliklerinde tüyler olan yerliler mi?

-Sizin kadar deneyimli değilim, dedi Feraud; alınmıştı.

Çantalar geldi. Feraud çantaları fark etmeden Jeanne hepsini aldı.

-Özel bir kadar deneyimin yok, ama Arjantin'i biliyorum. Büyük hayalleri, kocaman bir yüreği, tonlarca borcu olan bir ülke. Görünürde egzotizm de yok. Arjantinliler, Fransa'nın beş katı bir ülkeye dağılmış, çoğu Avrupa kökenli, sizin ve benim gibi insanlardır. Kendileri için ne derler biliyor musunuz? "Latin Amerika'da herkes yerli soyundan gelir. Arjantin'e ise herkes gemilerle gelir."

Dışarıda gün nar şurubu renginde ağarıyordu. Her ayrıntı, her yüzey, her nesne olağanüstü bir akkorluğa sahip gibi görünüyordu. Yine de sıcaklık ancak sıfırın üstünde birkaç dereceydi ve havada nemli, soğuk bir toprak kokusu vardı. Hâlâ şekil verilebilecek killi bir manzara.

Jeanne bir kahkaha attı.

-Çılgınca, değil mi?

Feraud cevap vermedi. Başını omuzlarının arasına gömmüş şaşkın bir halde, iki elinde birer çantayla yürüyordu. Jeanne'ın içinden ona sarılmak geldi. İki hafta öncesine kadar birbirlerini tanımıyorken. Bugün burada, onunla birlikte, bir yamyam katilin ve bir maymun-insan kavminin peşinde olmak bir hayal gibi geliyordu.

Bir taksi buldular. Jeanne şehir merkezine gitmek istediklerini söyledi. Öncelikle duş almak ve eşyalarını bırakmak için bir otel bulmaları gerekiyordu. Ama kendini tam olarak planlarına veremiyordu. Manzaradan büyülenmiş gibiydi. Soğuğa rağmen camı açtı. Boğazı kurumuştu, gözleri sonsuzluğa bakmaktan yorgun düşmüştü, teni doğan güneşin altında parlıyordu.

Şoföre sormaya karar verdi:

-*Donde se encuentra un bueno hotel?* (İspanyolca,"Nerede iyi bir otel bulabiliriz?")

Adam arkaya dönmeden Catalinas Park'ı tavsiye etti. Otelin beş yıldızlı olduğunu belirtmek için de elinin parmaklarını açtı.

-Beş yıldızlı mı? Diye mırıldandı Feraud. Bu bize pahalıya patlayacak.

Kesinlikle bir cimri...

-Dert etmeyin. Arjantin'de yıldızlar gökyüzünden kolayca düşer.

Jeanne haklıydı. 9 Temmuz Parkı'nın karşısında bulunan Catalinas Park ikinci sınıf bir oteldi. Yuvarlak köşeleri ve camlı kapının üstündeki plastik bir banyo küvetini andıran tuhaf sundurmasıyla altmışlı yılların mimarisine sahipti.

İçi de dışı gibiydi. Bitmek bilmeyen koridorlar. Küçük beyaz kapılar. Renkli şekerler gibi parlayan yaldızlı numaralar. Jeanne'ın oda numarası 432'ydi. Tavan ışığını yaktı ve duvarları kum rengi, sıradan bir odayla karşılaştı. Perdeler, yatak örtüleri, döşemelik kadifeler hepsi aynı tondaydı.

Sevgiyle gülümsedi. Klima gürültüyle çalışıyordu. Ampullerin voltajı düşüktü. Hamamböcekleri onu banyoda bekliyor olmalıydı. Tropiklere has gerçek bir otel. Yeniden ekvator çizgisine yaklaşıyorlardı...

Duşa girdi. Henüz yeni sabunlanmıştı ki su kesildi. Küfrederek kabinden çıktı. Elek gibi olmuş bir havluya sarındı. Bir an kendini aynada seyretti. Kızıl saçlarını. Omzundaki çilleri. Bir kez daha kendini fena bulmadı. Hem de hiç fena değildi... Yeniden kendine güveni geliyordu.

Bir şort-külot, bir tişört, bir kot pantolon giydi. *Bir kazak almalıydı*. Ama önce kahvaltı etmeliydi. Sonra tarım enstitüsüne gitmeleri ve Daniel Taıeb'i, hayalet antropoloğu bulmaları gerekiyordu.

Cennette bir ruh bulmaya çalışmak...

Soruşturmanın geleceği açısından çok önemliydi.

-72-

Cennet olarak Tucuman başka hiçbir yerde görülemeyecek bir başkentti.

Simetrik bir şemaya göre uzanan başı sonu olmayan bir tür labirent. Her kavşak kendi anayol ağının bir izdüşümünü oluşturuyor, o da ilkinin aynısı olan yeni anayollar meydana getiriyordu. Sınırları ve merkezi olmayan geometrik bir şekildi. Ama rüzgârın ve ıssızlığın hüküm sürdüğü bir hayalet şehir değildi. Tam tersine kalabalık, hareketli, ticari faaliyeti yüksek ve canlı bir kentti. Bu sabah Tucuman yayalarla, arabalarla, otobüslerle doluydu.

Jeanne ve Feraud önce tarım enstitüsüne gitti. Taıeb, bir sergi hazırlığı için şehir merkezindeki bir manastırdaydı. Yeniden Bağımsızlık Meydanı'na doğru yola çıktılar. Jeanne yoldan geçenlere bakıyordu. Çoğu yerliydi. Arjantinlilerin büyük bir kısmının Avrupalı kökenli olduğunu düşünmek yanıltıcıydı. Arjantin konusunda onun da herkes gibi unuttuğu bir şey vardı. İspanyollar bu topraklara ayak bastığında, buraları ıssız değildi. Hemen her yerde yaşayan yerli kabileleri, küçük etnik kavimler vardı. Batı'nın kuralları ve çıkarları doğrultusunda bu kavimler katledilmiş, köleleştirilmiş, dejenere edilmiş ve dağıtılmıştı. Ticari başkent Tucuman, kimsenin istemediği bu insanlarla doluydu.

Plaza Independencia. Bağımsızlık Meydanı. Jeanne kendini tanıdık bir yerde buldu. Bir Güney Amerika şehrine has büyük bir meydan. Palmiyeler. Koloniyal hatları ve süslemeleriyle valilik sarayı. Parıltılı katedraller. Işığı küçük yudumlar halinde, cimrice içer gibi banklara oturmuş, güneşlenen insanlar.

En çarpıcı olanı, dekorun değişmez netliğiydi. Açık mavi gökyüzünün altında, her ayrıntı, önce akkorlaşıncaya kadar ısıtılmış, sonra soğuk suya daldırılmış bir ferforje motifi gibi belirgindi. Her bir öğe, her bir yüz, güneşin ısısı ile buz gibi rüzgârın soğuğu arasında taşlaşmış gibiydi.

Manastır, meydana bitişik bir yaya yolunun üzerindeydi. Jeanne taksinin parasını ödedi. Feraud bundan böyle onun misafiriydi. Kalabalığın arasına daldılar. İki süpermarketin arasındaki, kirli siyah cepheli, büyük bir afişin asılı olduğu manastırı buldular: "DE LA PUNA EL CHACO, UNA HISTORIA PRECOLOMBİNE." Jeanne'ın hatırladığı kadarıyla Puna ve El Chaco Arjantin'in doğu bölgelerinin adlarıydı. Gişeye yaklaştılar ve Daniel Taıeb'i görmek istediklerini söylediler.

Onları içeri yönlendirdiler. İlk salon daimi sergiye ayrılmıştı. İspanyol istilasının ilk yüzyıllarına ait dini sanat eserleri. Chucky bebeklerine benzeyen, boyalı ahşaptan Çocuk İsalar. İnsanı korkutan, yele gibi saçları ve solgun yüzleri olan Bakire Meryemler. Papa figürlerini çağrıştıran, uzun sakallı, bağnaz, gözden çıkarılmış Cizvitlerin heykelleri. Yeni kıtada inanç tohumları ekmeyi ve yetiştirmeyi hedefleyen eski tarım aletlerini andıran kutsal çanaklar, haçlar. Kitabı Mukaddesler, papazların beyaz tören entarileri...

İkinci salon karanlıktı. Turuncu renkli duvarlar. Arkadan ışık verilmiş oyuklar. Oyukların içinde obsidiyen kesici aletler. Yontma taşlar. İnsan kafatasları. Jeanne altlarındaki açıklamaları okudu ve Penelope Constanza'nın anlattıklarının doğru olduğunu gördü: 10 000 yıldan daha yaşlı bir kalıntı yoktu. Amerikan tarihöncesi çok gençti...

-Beni arayan Fransızlar siz misiniz?

Jeanne turuncu alacakaranlıkta, bronz tenli, seramik gülüşlü ufak tefek bir adam gördü. Kafa derisini bir taç gibi çevreleyen gri saçları balmumundan bir petek gibi parlıyordu. Daniel Ta'ıeb omzunda bir tabure taşıyordu.

Jeanne kendi adını ve Feraud'nunkini söyler söylemez adam konuşmaya başladı:

-Ziyaretinizin sergimizin açılışına denk gelmesi büyük şans. Burada kalıntıların eksiksiz bir koleksiyonunu topladık...

-Biz arkeolog değiliz.

Taıeb'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

-Değil misiniz?

-Ben Paris'te sorgu yargıcıyım ve bu arkadaşım da psikiyatr.

Adamın gözbebekleri biraz daha büyüdü. Gözleri yeşilden maviye, maviden griye geçerek sürekli renk değiştiriyordu. En ufak bir hareketle değişen bir kaleydoskopun renkli camları gibi. Jeanne bu değişimlerin, onun sürekli sıçrama yapan düşüncelerinin bir yansıması olduğunu düşündü.

-Neden buradasınız?

-Sizinle Jorge de Almeida hakkında konuşmak istiyorduk. Onun ortadan kaybolmasının, bizim Fransa'da üzerinde çalıştığımız cinayet vakalarıyla ilgisi olabileceğini düşünüyoruz.

Adam bir dansçı edasıyla hafifçe eğildi.

-Anlıyorum, anlıyorum... dedi, ama hiçbir şey anlamamış gibi bir hali vardı.

Birden, omzundaki tabureyi yere bıraktı. Elinde bir ceket belirdi.

-Bir kahve içelim.

Büyük meydana geri döndüler. Jeanne göz ucuyla, dağdaki bir oğlak gibi yürüyen bilim adamına bakıyordu. Taıeb, ticari başkentte önemli bir nüfusu oluşturan Yahudi cemaatine mensup olmalıydı. Üzerindeki giysilerle -kot pantolon, ekose gömlek, keten ceket-Tuhaf bir içtenliği vardı. Bu hali davranışlarına da yansıyordu. Elini cebine soktu. Anahtar demetini kemerindeki yerine taktı. Gömleğinin kıvrımını düzeltti. Tüm bunları büyük bir alışkanlık, beceri ve esneklikle yapmıştı.

"Jockey Club" adındaki küçük bir İtalyan kafesini seçti. Siyah mermerden bir tezgâh. Koyu renk ahşaptan lambri duvarlar. İçeride, kavrulmuş kahvenin yoğun kokusu.

Yüksek taburelere tüneyerek, bar tezgâhına yerleştiler.

-Tamam, dedi antropolog kahve siparişlerini verdikten sonra. De Almeida kaçığın tekiydi.

-Neden ondan bahsederken geçmiş zaman kullanıyorsunuz?

-İki ay oldu, geri dönmedi. En ufak bir haber almadan geçen iki ay. Bu bana bir cevapmış gibi geliyor, öyle değil mi?

Arjantin aksanı zorlukla anlaşılıyordu. Sanki şehrin çevresindeki tarlaların izlerini taşıyormuş izlenimini uyandıran takır tukur bir dilin, yutularak, mırıldanarak, tükürürmüş gibi telaffuz edilen kelimeleri. Kahveler tezgâhın üzerinde kayarak geldi. Tai'eb şekerliği aldı ve küçük fincanına üç şeker attı. Hareketlerinde bir balığın canlılığı vardı.

-Onun öldüğünü mü düşünüyorsunuz?

Antropolog kahvesini karıştırırken omzunu silkti.

-Bu onun kaderinde yazılı. De Almeida'nın ruhu ele geçirilmişti.

-Kim tarafından?

-Bu bölge... Kuzeydoğu. El Chaco...

-Orada önemli keşiflerde bulunduğunu biliyoruz.

-Palavra. Onun da iddiası buydu. Ama hiçbir zaman en ufak bir kanıt sunamadı.

-Bize kemiklerden söz ettiler...

Taıeb bir kahkaha attı.

-Kimse onları görmedi. Büyük bir kıskançlık içinde onları saklıyor. Tabii eğer bir şeyler bulduysa. Şahsen ben, bir şey bulduğunu düşünmüyorum.

-Bize hikâyeyi en baştan anlatabilir misiniz?

Antropolog hâlâ kahvesini karıştırıyordu.

-Başlangıçta, Jorge BAÜ'nün harika çocuğuydu. Buenos Aires Üniversitesi'nin. Doktora tezi Bering Boğazı üzerinden Amerika kıtasına göç eden *Sapiens sapiens* lerle ilgiliydi, bir anda önemli bir referans oldu. Buraya, Tucuman'daki laboratuarımıza gelmek istedi. Onu sevinç ve coşkuyla karşıladık, kazı şantiyelerinde çalışacağını düşünüyorduk. Ama sadece kendi takıntısı için bize yakınlaşmıştı: Formosa eyaletinde, kuzeydoğuda paleolitik kalıntılar olduğunu düşünüyordu. Gülünç bir hipotez.

Constanza zaten bunlardan bahsetmişti. Taıeb bir dikişte kahvesini bitirdi.

-Yine de ilk gezisi için fon bulmayı başardı, diye devam etti antropolog. 2006'da. Birkaç ay süren bir geziye çıktı.

-Bir şeyler buldu mu?

-Yineliyorum: Bize hiçbir şey göstermek istemedi. Ama önemli şeyler

bulduğunu söylüyordu. Bu onun kendi ifadesiydi. *Önemli şeyler.* Bizim çalışmalarımıza küçümseyerek yaklaşıyordu. Sanki yaptığımız kazılar önemsizmiş gibi.

-Ertesi yıl yeniden gitti, değil mi?

-Evet. Bir aydan fazla bir süre ortadan yok oldu. Sonra geri döndü, çok daha durulmuştu. Hem de çok.

-Çok mu?

-Sanki korkmuş... korkmuş gibiydi, diyen antropolog bir an düşündü. Evet, gördüğü şeyden korkmuş gibiydi.

-Ne olduğunu size hâlâ söylememiş miydi?

-Hayır. Önce bazı analizler yapması gerektiğini söylüyordu. Uygun partnerlerle temasa geçmesi gerektiğini. Ona göre keşfi o kadar önemliydi ki, ihtiyatlı davranması gerekiyordu. Bataklık humması kapmış gibi bir intiba yaratıyordu.

-Neler çevirdiğini hiç öğrenemediniz mi?

Ta'ı'eb hemen cevap vermedi. Sessizliğin yerini kahve makinelerinin vızıltısı aldı. Kahve fincanlarının tıkırtısı. İçerinin gürültüsü. Antropolog bir kahve daha sipariş etti. Anılarını gözden geçiriyor gibiydi, gözbebekleri sabitti.

-Elbette öğrendim. Fazla uzatmadı. Sözüm ona Amerikan tarihöncesini yeniden tanımlayan kanıtlar bulduğunu ileri sürüyordu. Ona göre insan burada 10 000 yıl önce değil 300 000 yıl önce ortaya çıkmıştı!

-Bu onun Proto-Cro-Magnon kalıntıları bulduğunu mu gösteriyor?

Antropolog tek kaşını havaya kaldırdı, kuşkulu bir hali vardı. Sanki Jeanne, ondan bir paleoantropoloji uzmanı olduğunu saklamıştı.

-Ben bir uzman değilim, diye havayı yumuşatmaya çalıştı genç kadın. Sadece bilgi topladım, hepsi bu.

-Dediğiniz gibi, dedi Taıeb başını sallayarak. Arkaik *Homo sapiens* lerle benzerlikler gösteren bir yeniyetmenin kafatasını bulduğunu ileri sürüyordu. Ona

göre, bu kafatası bu familyanın tüm ayırt edici özelliklerini taşıyordu. Burada, 300 000 yıl önce Afrika'da yaşamış varlıklardan söz ediyoruz. Arjantin'de!

Yeni kahve geldi. Şekerlik, şeker, kaşık...

-Bu varsayımlar, maddi olarak, *imkânsız,* dedi yeniden. *Homo sapiens sapiens* Afrika'da ortaya çıktı. Daha sonra Avrupa'ya ve Asya'ya yayıldı. Ardından, deniz çekildiği bir sırada, ayaklarını bile ıslatmadan Amerika kıtasına geçti. Tam tarihini bilmiyoruz, ama bu olayın 20 000 ile 30 000 yıl önce gerçekleştiğini sanıyoruz. Daha sonra da bu ilk insanlar tüm Amerika kıtasına yayıldı. Bilemediğimiz iklimsel olaylar sonucu Bering Boğazı'nın başka dönemlerde, çok eskilerde kurumuş olduğunu farz etmedikçe, De Almeida'nın varsayımı saçmaydı. Veya bazı Proto-Cro-Magnonların o dönemde iyi birer denizci olduğunu kabul etmedikçe.

-Neden olmasın?

-Gerçekten de neden olmasın? Bazı kanıtlar olması koşuluyla. Şimdilik, hiçbir bilimsel çalışma bu yönde en ufak bir ipucu elde edemedi.

Böylece Daniel Taıeb, elle tutulur kanıtların olması durumunda kendi görüşünün hükümsüz olacağını kabul ediyordu.

-De Almeida'nın kazılarına gelirsek?

-Oraya üçüncü kez gitmek istedi. Ama ne bizim laboratuar, ne de BAÜ onun bu gezisini finanse etmeyi kabul etti.

-O da finansmanını kendi mi sağladı?

-Evet. Bazı olguları teyit etmek istiyordu. Ve işte sonuç. Buharlaştı. Hiçbir sonuç yok. Bir dava uğruna kendini harcamış bir kaçık daha.

-Onu bulmak için arama başlattınız mı?

-Evet. Ama nerede arayacaktık? Tüm araştırmacılar gibi, De Almeida da gittiği yeri saklıyordu. Formosa'nın kuzeyinde, 200 kilometre uzaklıkta, Campo Alegre adlı küçük bir köyde izine rastlandı.

-Manes Ormanı size bir şey ifade ediyor mu?

-Hayır. Campo Alegre’de mi?

Jeanne kahvesini içmeye karar verdi. Ilınmıştı. Taıeb, düşünceli bir şekilde, hâlâ kahvesini karıştırıyordu. Sanki fincanında geleceği değil, geçmişi okur gibi bir hali vardı. Jeanne, ondan bir şeyler daha öğrenebileceğini hissetti. Yargıç içgüdüsü. Bilim adamını sıkıştırmaya fırsat bulamadan Taıeb tekrar konuşmaya başladı.

-En tuhaf olanı da, De Almeida’nın, kıtadaki ilk insanın varlığının izlerini bulduğunu iddia etmesi değildi. Kötülüğün kökenini de keşfettiğini ileri sürüyordu.

-Kötülüğün kökeni mi?

-İddiasına göre, kazıları onu bir sunağa götürmüş. Bir tür cinayet mahalli. Bir yeniyetmenin kafatası ve iskeleti, başka kalıntılarla çevriliymiş. Kırklı yaşlardaki yetişkinlere ait kemikler. Bu kemikler çok özel izler taşıyormuş. Çakmaktaşıyla kırılmış, kazınmış, parçalanmış kemikler. Uydurmuyorum.

-Yeniyetme yamyam mıymış?

-Evet. Ama bir başka ayrıntı daha var... Sözüm ona De Almeida bu kemiklerin DNA analizini yaptırmış -bu arada şunu da belirteyim, bu çok mantıksız. Bu kadar eski kalıntılarda genetik ayrımlar bulunamaz, ama...

Jeanne bunda bir mucize olmadığını düşündü, çünkü basit bir sebebi vardı: Kemiklerin hepsi yeniydi.

-Elde ettiği sonuçlar mantığa aykırıydı.

-Neden?

-Kurbanların ve yeniyetmenin kemikleri aynı genetik gruba aitti. Bizim Proto-Cro-Magnon kendi öz ailesini yemiş. Erkek kardeşlerini. Veya babasını. *Madre Dios!* De Almeida’ya göre birbirlerini yiyorlardı!

Kafenin içine bir buhar makinesinin ıslığı yayıldı.

Tabak ve fincan gürültüleri. Ancak gürültü, Jeanne’ın, Feraud’nun mırıldandığını duymasını engelleyecek kadar fazda değildi:

-Totem ve Tabu...

-73-

Tucuman ile Formosa’nın arası 1 200 kilometreydi.

Bu da yaklaşık yirmi saatlik bir yol demekti.

Onlara araba -bir Toyota Land Cruiser Station Wagon V8- kiralayan adam uyarmıştı. Zevkli bir yolculuk beklememeleri gerekiyordu. Genellikle asfalt olan yol, yer yer stabilize yola dönüşüyordu. Hatta bazen tek bir yola. Bu durumda, bir kamyonla karşılaşmak da Rus ruletinden farksız oluyordu.

-Arabamı sadece Formosaya kadar size kiralayabilirim, demişti adam. Sonra yerel şirketlerle görüşmeniz gerekiyor. Orası dünyanın sonu.

Jeanne ülkeyi tanıyordu. Bir Arjantinlinin bu tür bir ifade kullanması için Formosa’nın gerçekten de ıssızlık ve yokluk rekorlarını altüst etmiş olması gerekiyordu. Ödemeyi yine Jeanne yapmıştı. Artık bankadaki hesabını düşünmüyordu. Nakit durumunu ayarlaması gerekmişti. Arjantinliler banka kartlarından hoşlanmıyordu. Sınırsız manyetik ödeme imparatorluğu Arjantin’de son buluyordu. Bir banka aramak zorunda kalmıştı. Makbuzları doldurmak. Paris’le, kendi bankasıyla ilişkiye geçmek. Tüm bunlar onun öğleden sonrasını almıştı.

4x4’ü hazırlamışlardı. Kilometre sayacını sıfırlamışlardı. Sonra şoförle tanıştırılmışlardı -şoför talebinde bulunmamışlardı, ama Arjantin’de bir insanın zamanı, bir arabanın yıpranmasından daha ucuzdu. Bu nedenle gerçek hazineye -dört tekerlekli bir araç- göz kulak olması için arabaları şoförlü olarak kiralıyorlardı.

Şimdi son hızla gidiyorlardı. Alacakaranlık insana keyif veriyordu. Kızıl. Alev alev yanan bir alacakaranlık. Jeanne camını açmıştı. Bu kez havada pişmiş toprak kokusu vardı. Gökyüzü bile tuğla tozuna doymuş gibiydi. Peş peşe geçen ekili tarlaları hayranlıkla seyrediyordu. Buğday. Mısır. Şekerkamışı. Kış mevsimiydi. Hava buz gibiydi. Bununla birlikte tüm tabiat doğuracak gibiydi.

-Arkaya oturmuşlardı. Feraud uyumuştu. Kafası sürekli olarak Jeanne’ın omzuna düşüyordu. Her seferinde Jeanne, gömleğinin üstünde narin kemik yapısını hissederek, onu hafifçe itiyordu. Okul otobüsündeki bir yeniyetme. François

Sagan’ın *Brahms’ı Sever misiniz?* adlı romanında buna benzer bir sahne hatırlıyordu. Genç bir adama gönlünü kaptırmış “belli bir yaşın” üstündeki bir kadının hikâyesi. O da bu durumda mıydı? Hayır. Yaptıkları gezinin önemi -bir tür intihar olduğunu söylememek için- kendini kapıp koyuvermesine engel oluyordu. Bu davada her şeyden önce bir yargıçtı. Görevinin tüm sınırlarını zorlayacak soğukkanlı bir sorgu yargıcı...

Arada bir gözünü manzaradan ayırıp dikiz aynasından şoföre bakıyordu. Adam bir melezdi. Yarı yerli, yarı Avrupalı. Arjantin tarihinin tüm bileşenlerini yüz hatlarında taşıyordu: kan karışımının bütün ağırlığı, yoğun göçler... Yüzü bir haritaydı. Bir zaman haritası. Orada tüm fetihler, savaşlar, ülkedeki tüm uzlaşmalar okunuyordu.

Yeniden düşüncelerine döndü. Doğru veya yanlış, Taıeb’in anlattıkları bir dönemeçti. En azından “varsayımları” geçerlilik kazanmıştı. İlkel bir halk. Bir yamyam kabilesi. Kan bağına, enseste, anne babayı öldürmeye dayalı bir topluluk... Bu girilmesi imkânsız ormana sığınmış bir klan. Ve binlerce yıldan beri “gelişmiş” insan türüyle ilişkiye girmekten kaçınan bir kabile.

İmkânsız gerçekleşiyordu.

Ve imkânsız bir canavar doğurmuştu: Joachim.

Yolun kenarında bir benzin istasyonu göründü.

Saatlerce süren bir hiçlikten sonra, iki benzin pompası ile eski bir yapı, önemli bir olaydı. Jeanne bacaklarını açmak ve rahatlamak için arabadan indi. Burada bir unutulmuşluk hissi yaşıyordu. Daha önce de aynı duyguyu Peru’da, Şili’de, Arjantin’de yaşamıştı. Bu ıssız topraklarda, bir benzin istasyonu trafik gürültüsüyle değil, sessizlikle kuşatılırdı. Pusun çevrelediği bir ada gibi etrafı sessizlikle harelenirdi. Veya kutsal kokuyla kuşatılmış bir sunak gibi...

Arabaya dönerken, Jeanne, binanın önündeki sekiye bağdaş kurmuş iki yerliyle karşılaştı. Saçları omuzlarına kadar inen iki yerli, sakin sakin, kesilmiş otlardan ve fermante sütten oluşan bir karışım hazırlıyorlardı. Işığın altında yüzleri, koyu renkli küçük kalkanları andırıyordu. Yüz hatları, kaktüse yontulmuş motiflere benziyordu. İnsanı korkutmak için tasarlanmış heykellere. Son derece ince ve çekik gözleri, birer yarayı andırarak insanda gizli bir korkuya yol açıyordu.

İçlerinden biri siyah bir maşrapaya daldırılmış metal bir pipetle mate

yudumluyordu. Yanlarında, ellerinin altında hep kaynar su olması için bir termos vardı. Jeanne kuzeydoğunun, Arjantin'in *yerba mate* kültürünün gelenek haline geldiği bir bölgesi olduğunu hatırladı.

-Ne yapıyor?

Göğsü bağrı açılmış, uyku sersemi Feraud'nun suratı ceketinden bile daha kırışık bir haldeydi.

-Mate içiyor.

-O nedir?

-Bir tür bitki çayı. Çok acı bir şey. Arjantin'e özgü.

Yerli, pipeti arkadaşına verdi, o da yüzünde en ufak bir ifade olmaksızın mateyi yudumlamaya başladı.

-Herpes kapmak için bir davetiye, dedi psikiyatr, memnuniyetsiz bir ses tonuyla.

Jeanne onu aptal bulmaya başlamıştı. Her halükârda Arjantin'in büyüklüğü karşısında çapsız biriydi. Jeanne, kafalarını kaldırıp bir kez bile onlardan tarafa bakmamış olan iki yerliye içinden "elveda" dedi. Sanki onların içindeki büyük boşluğu görüyordu. Sadece manzarayla paylaştıkları isimsiz ve sınırsız özgürlüğü. Burjuva hayatının korkuluklarına sahip değillerdi. Ruhları baskı altında değildi. Tanrılarla, sonsuzlukla senlibenlilerdi. Onları sınırlayan tek şey ufuk ve mevsimlerdi.

Yeniden yola çıktılar.

Uzun bir süreden beri asfaltın yerini sıkıştırılmış toprak almıştı. Jeanne öne oturmuştu. Yoldaki engebeler insana rahat vermiyordu. Araba hızlandıkça, insanın etine ve kemiklerine işleyen sallantılar da artıyordu. Sonra birden, yol kuma dönüşüyordu. İnsanda, kendi bedeni içinde çöküyormuş gibi kötü bir his uyandıran akışkan bir malzemenin üstünde kayıyorlardı.

Jeanne haritayı aldı. Güzergâhı incelemek istiyordu. Doğuya doğru yönelip, güneye kıvrılan tek yolda ilerleyerek geniş bir daire çizmişlerdi, sonra Santiago del Estero eyaletinden geçip kuzeye çıkmışlardı. Jeanne her yüz kilometrede karşılarına çıkacak olan küçük köyleri hayal ediyordu...

Gecenin 2’sinde uyandı. Hiçbir şey görmemişti. Kilometre sayacına bir göz attı. 700 kilometre yol almışlardı. İçgüdüsel olarak gözlerini açtı. Sanki bu gecenin tek önemli olayının gerçekleşmek üzere olduğunu hissetmişti: bir kavşak. Avia Teray köyünün çevresinden dolanarak 89. Yol’dan 16. Yol’a giriyorlardı. Direksiyonu sımsıkı kavramış şoför sağa döndü. Bu tek manevra başka bir eyaletin sınırlarına girdiklerinin göstergesiydi: El Chaco. Yerli dilinde “Av”

Jeanne yeniden haritayı aldı. Şimdi Resistencia yönünde ilerliyorlardı. Sonra 11. Yol. 200 kilometre daha yol alacaklar ve nihayetinde Formosa’ya ulaşacaklardı... Uykulu haliyle aklına bir şaka geldi. Buenos Aires’te, emeklilik sorununu çözmek için, yaşlıları tatile yollamanın yeterli olduğu söylenirdi. Kışları Tierra de Fuego’ya. Yazları Formosa’ya. Soğuktan veya sıcaktan ölmek, kendi seçimlerine bağlıydı. Bir başka efsaneye göre de, gündüzleri cehennem gibi sıcak olduğundan kuzeydoğuda ancak geceleri çalışmak mümkündü...

Harita elinden düştü. Yeniden uykuya yeni düştü. Alfonso Palin ile Joachim karanlığın içinde belirdi. Joachim hâlâ fotoğraftaki çocuktu. Ağaç kabukları, yapraklar, tükürük ve kirle yapış yapış olmuş, kıllarla kaplı bir beden. Babası arkasında duruyordu. Karanlığın içinde gümüşi saçları fark ediliyordu. Tuhaf bir şekilde kambur ve kaslı bir yapı... Alfonso Palin bir kentaurostu. Yarı insan, yarı at. Adam ve oğlu mitolojik yaratıklardı.

-74-

Palmiyeleri ve daha yeni boyanmış binalarıyla Formosa bir deniz şehrini andırıyordu. Şehrin sonuna varıldığında, ufuktan ayırt edilemeyen, gri, çamurlu Paraguay Nehri karşınıza çıkıyordu. Uzakta, denizden çok, gökyüzü ile su arasındaki bir ara dünyayı çağrıştıran hantal dalgaların üzerinde çalı çırpılar yüzüyordu. Tucuman hiçbir yerin tam ortasındaydı. Formosa ise hiçbir yerin *sonunda.*

Şoför onları, yabancılara hitap edebilecek tek yer olan Internacional Oteli'nin önünde bıraktı. En iyi sürpriz, hava sıcaklığıydı. Haziran ayında, kuzeydoğu cehennemi ılımandı. 20 ile 30 derece arasında. Melez, yine tek kelime etmeden, bagajlarını otelin holüne bıraktı ve ortadan kayboldu. Yirmi saat süren bir yolculuk daha yaparak geri dönecekti. Hiç dinlenmeden. Bu tip mesafeleri kat etme yeteneği Arjantinlilerde genetik bir miras olmalıydı. Uzaklık, yalnızlık, zaman mefhumsuzluğu damarlarında akıyordu.

Jeanne iki oda istedi ve parasını peşin olarak ödedi. Yerleştiler. Odalar şehrin bir yansımasıydı. Geniş. Tropikal. Çorak. Jeanne klimayı çalıştırdı. Perdeleri açtı ve penceresinin altında akan nehre baktı. Hava açık olduğunda, gökyüzünün derinliklerindeki ülkenin, yani Paraguay'ın kıyıları mutlaka görülüyor olmalıydı. Ama bugün, puslu öğle vaktinin aydınlığında bu toprak erişilemez bir Atlantis gibi gerçekdışıydı.

Jeanne, Feraud'dan en az bir saat kendisini rahatsız etmemesini istemişti. Yeni bir araba ve yeni bir şoför bulmak için uygun bir süre. Resepsiyonu aradı. Bir turizm ofisi var mıydı? Hayır. Tüm seyahat acenteleri, sadece tek ismi olan bir adamdan soruluyordu: Beto. Jeanne adamın numarasını çevirdi. Herif sanki bu telefonu bekliyormuş gibi ikinci çalışta açtı. Jeanne programından bahsetti. Beto serbestti. Hazırdı. Tamamdı. Gezinin ayrıntılarını açıklaması için Jeanne onunla buluşabilir miydi? Sorun değildi. Beş dakika içinde otelin resepsiyonunda olacaktı. Jeanne yolculuk organizasyonu konusunda bir hız rekoru kırmıştı.

Yine de duşun altında birkaç dakikayı kendine ayırdı ve hole inmeden önce üstünü değişti. Beto adlı herif oradaydı. İlk izlenimi, karşısındakinin yaşlanmaya başlamış bir izci olduğuydu. Kırklı yaşlarda, geniş bir şapka, haki renkli bir gömlek ile şort giymiş bir adam. Yapılı kollar, dizlere kadar uzanan çoraplar, tabloyu tamamlayan neşeli bir yüz ifadesi.

Adam Jeanne'ı yanaklarından öptü. Bu hoşuna gitmese de, Arjantin'de bir gelenekti. Adama otelin restoranında oturmayı önerdi. Saat 13.00'tü. Restoranın en civcivli zamanıydı, ama boş bir masa bulmayı başardılar. Jeanne resepsiyondan, Arjantin'in kuzeydoğusunu gösteren bir harita istemişti. Haritayı masanın üstüne açtı ve Beto'yu uyardı: Ne Iguazü Çağlayanı'nı, ne Misiones eyaletindeki San Ignacio kalıntılarını, ne de bölgedeki diğer çekici yerleri görmek istiyordu. Zaten bunların her biri 1 000 km uzaktaydı.

İzci şapkasını çıkardı.

-Hiçbirini mi?

-Hayır. Campo Alegre'ye gitmek istiyorum

-Orada görecek hiçbir şey yok!

-Yine de o tarafa gitmek istiyorum.

-Ne için?

-Manes Ormanı'na girmek için.

-Oraya girilemez.

-Bana oraya nasıl gidebileceğimizi söyleyin.

Beto derin bir iç çekti, sonra işaretparmağını haritanın üstüne koydu.

-Biz buradayız, Formosa'da. Eğer sizi oraya götürürsem 81 numaralı karayolundan gideceğiz. "Yol" dediğime bakmayın, ilerlemesi son derece zor toprak bir patika.

-Sonra?

Beto işaretparmağını haritanın üzerinde kaydırdı.

-Bu şekilde 200 kilometre yol alacağız. Tam buradan, yani Estanislao del Campo'dan güneydoğuya doğru bir patikadan inip Campo Alegre'ye ulaşacağız.

-Oraya ulaşmak ne kadar sürer?

-Yarım günden fazla.

-Ya Manes Ormanı'na varmak?

Adam kirli sakalını kaşıdı.

-Bunu öğrenmem gerekiyor. Kimse benden oraya gitmeyi talep etmedi. Bana göre oraya ulaşmanın tek yolu nehir. El Bermejo. Ne anlama geldiğini biliyor musunuz? "Lal." Renginden dolayı bu şekilde adlandırıyorlar. Paraguay'a kadar çıkan bir barça olduğunu sanıyorum.

-Bir barça, çok güzel.

-Önce bir görün.

-Bizi ormanda bırakabilir mi?

Beto güldü.

-Barça durmaz! Suyla kaplı binlerce hektarlık bir alandan söz ediyoruz. Bataklıklardan ve yunga'lardan oluşan karmaşık bir bölge.

-*Yunga'lar* mı?

Beto "*junga* " diye telaffuz ediyordu, ama Jeanne kelimenin "*yunga* " diye yazıldığını tahmin ediyordu.

-Subtropikal ormanlar. Büyük bir bölümü sular altında. Timsahlar, piranhalar, hareket halinde kumlar. Orman korucuları bile bu bölgede maceraya atılmaz. Gerçek bir bok çukuru. Sürekli morfolojisi değişen topraklar, anlıyor musunuz?

-Hayır.

-Az çok birbirlerine bağlı yüzer adalar. Onlara *embalsado* denir. Bir yola girersiniz. Kendinize şu veya bu şekilde bir işaret notası belirlersiniz. Geri döndüğünüzde her şey değişmiştir. Ağaçlar, araziler, akarsular artık aynı yerde değildir.

Jeanne haritanın yeşil bölgesine baktı. Sürekli olarak topografyası değişen sulardan, faunadan ve floradan oluşan bir labirent. Belki de Manes halkının

hayatta kalmasının sırrı buydu...

-Burada bazı isimler görüyorum. Bunlar köy mü?

-*Senora,* Arjantin'deyiz. Haritada sadece bir isim görüyorsunuz. Genellikle buralarda hiçbir şey yok. Çamurun içine dikilmiş bir tabela. Veya etrafı çitle çevrilmiş bir kalıntı.

-Ya Campo Alegre?

-Orada hâlâ birkaç baraka var, evet. Ama oranın tanınmasının sebebi, doksanlı yıllardan beri kapalı duran bir askeri kamp olması. Neden oraya gitmek istiyorsunuz?

Hazırlıksız yakalanan Jeanne, dünyanın son bakir alanlarıyla ilgili bir kitap hazırlamakta olduğunu söyledi.

-Kameranız var mı?

-Sadece bir fotoğraf makinesi.

Beto kuşkulanmış gibiydi. Jeanne hâlâ haritayı inceliyordu. "Selva de las Almas" adı dikkatini çekmişti. Birden, hipnoz seansı sırasında Joachim'in ve ondan önce de Roberge'in günlüğünde bu kelimeleri Fransızcaya "Manes Ormanı" olarak çevirdikleri aklına geldi. "Ruhlar" ve "Manes" tam olarak aynı şeyi ifade etmiyordu. Bunu Beto'ya sordu.

-Efsaneler var, dedi Beto. Ormanın ruhlarını adlandırmak için birçok kelime kullanılır. *Almas* (ruhlar). *Espiritus* (ruhlar). *Fantasmas* (hayaletler). Aslında, söz konusu olan daha başka bir şey... Yerliler bu orman için "doğmamış" adını kullanır. İnsanın ortaya çıkışından önceki bir dünya. "Doğmamış" ruhlar *embalsadolar* üzerinde yer değiştirir, çünkü onlar da "göçebe ruhlar"dır.

-Şu ruhların neye benzedikleri biliniyor mu?

-Bazı yerliler onların dev olduğunu söylüyor. Bazıları ise cücelerden söz ediyor. Ama bunun daha modern bir versiyonu da var: Askerler tarafından uçaklardan lagünlere atılmış ve timsahlar tarafından parçalanarak yenmiş mahkûmların ruhları olduğu iddia ediliyor.

Jeanne, neden Roberge'in tüm bu inanışları "Manes" kelimesiyle özetlediğini anlıyordu. Antikçağ'da Romalılar, bu kelimeyi bedenlerinden ayrılmış insan ruhlarını belirtmekte kullanırdı. Yılda bir kere yapılan törenlerle onlar yüceltilirdi. Maneslerin, her mezarda bilerek bırakılmış bir çatlak vasıtasıyla da bu törenler sırasında cehennemden çıktıklarına inanılırdı...

-Peki onları hiç gören olmamış mı?

-*Senora,* bunlar okuma yazması olmayan yerlilerin uydurduğu efsaneler. Bu tür hikâyelere bayılırlar. Orman korucularının gizemli bir şekilde kaybolduklarını söylüyorlar. Malzemelerinin çalındığını... Resistencia Üniversitesi'ndeydim ve hiç...

Artık Beto'nun akılcı söylevini dinlemiyordu. Mitler eski, gerçek, ancak insan aklı tarafından değiştirilmiş, abartılmış olaylardan beslenirdi. Campo Alegre efsaneleri de belki, arkaik halkın *gerçek* olduğunu ispatlayan ipuçları taşıyordu. Eros'un ve Thanatos'un, zevkin ve ölüm dürtüsünün boyunduruğu altında yaşayan bir halk. Daha çok da Thanatos'un, Ölüm tanrısı'nın.

-Oraya gitmek için ne kadar istersiniz?

-*Senora.*, diye söylendi Beto, bu bir para meselesi değil.

İfadesi, tamamen tersini söylüyordu. Jeanne, Tucuman'da yaptıklarını burada da yapmalıydı. Banka. Nakit. Son avroya kadar hesabını boşaltacaktı. Hiç düşünmeden. Hiç arkasına dönüş bakmadan.

Ve belki de ilk kez bir şeyi düşündü: Asla geri dönemeyebilirdi.

-75-

Bir palmiye cehennemi.

Manzaranın artık tek perspektifi vardı.

Yüzlerce, binlerce, milyonlarca palmiye. Göz alabildiğine. Süngü gibi sivri, sonsuz sayıda dal. Kurumuş. Yanmış. Kömürleşmiş. İnsanın gözünü çıkarabilecek kadar sivri iğne yapraklar. İnsanın bedenini parçalayacak kadar keskin yapraklar. Damarları parçalayacak kadar. Kanın mutlak efendiye, yani güneşe ulaşmasını sağlayacak kadar...

Bu bitki zenginliğinin dibinde çalılardan, dallardan, sarmaşanlardan oluşan karmaşık bir ağ uzanıyordu. Arasından gözle görünmeyen, yakıcı bir yelin geçtiği, örümcek ağı kadar ince ve gri bir örtü. Toprak kiremit rengindeydi. XVII. Ve XVIII. Yüzyıl tablolarındaki gibi çok belirgin bulut kümeleriyle gökyüzü, duru bir mavilikteydi. Watteau'nun, Poussin'in, Gainsborough'un tablolarındaki gibi... Orijinalleri burada muhafaza altına alınmış, Arjantin maviliğinde arşivlenmiş bulut kopyaları.

Jeanne, büyülenmiş bir halde, insana veya hayvana ait hayat belirtileri arıyordu. Etrafa bırakılmış, herhangi bir bağlantısı olmayan elektrik direkleri. Çit yapımında kullanılan kazıklar. Çalılıkların arasında dolanan nandular, Arjantin devekuşları. Ya da dar toprak yoldaki, sıcaktan şişmiş kertenkele leşleri.

Para durumunu ayarlamak Jeanne'ın birkaç saatini almıştı. Bu arada Beto arabasını -bir Jeep Land Cruiser- hazırlamıştı. Bu arabanın ilk seferi değildi, ama sonuncusu için hazırlamak gerekiyordu. Beto, cangılda kamp kurmak için gerekli malzemeleri almıştı. Çadır. Büyük bir sandık. Budama bıçakları. Kurutulmuş et. Suyu alınmış sebze. Yerfıstığı...

Saat 16.00'da, arkalarına bakmadan Formosa'dan ayrılmışlardı.

Toprak yol gitgide kötüleşiyordu. Sarsılıyordu. Çukurlaşıyordu. Engebeleniyordu. Sanki kendine özgü bir yaşamla hareket ediyordu. Cip yoldaki engebelere uyum sağlama niyetinde değildi. Onlara meydan okuyordu. Sarsılıyordu. Sesler çıkarıyordu. Bagajdaki malzemelerin tangırtısıyla karşılık veriyordu.

Beto manzaranın monotonluğuna, gürültüye, sıcağa aldırmadan sürekli konuşuyordu. Bölgenin nadir çekiciliklerini tanımlıyordu. Eyaletin siyasi sorunlarından bahsediyordu. Yerlilerin zanaatsal faaliyetlerini anlatıyordu...

Beto yerlilerden bahsedince Jeanne onun lafını kesti. Bir ayrıntıyı teyit etmek istiyordu:

-Bölgede yaşayan etnik grup Mataco'lar, değil mi?

-Onlar için asla bu kelimeyi kullanmayın. Bu onlara İspanyollar tarafından verilmiş aşağılayıcı bir ad. *Mataco,* çalılıklarda yaşayan küçük bir hayvan. Onlar kendilerini

kavimlerine bağlı olarak farklı şekilde adlandırırlar. Tobalar, Pilagalar, Viçiler...

-Nasıl insanlardır?

-Tehlikeli. Onlar İspanyolları asla kabul etmediler. Formosa en son fethedilmiş eyalettir. Başkent bile henüz bir asır...

-Nasıl yaşıyorlar?

-Geleneksel yöntemlerle. Avcılık. Balıkçılık. Toplayıcılık.

-Urucum kullanıyorlar mı?

-Ne kullanıyor mu?

-Vücudu boyamak için kırmızı tohum çıkartılan bir bitki.

Şapkasının altında izcinin gözleri parladı.

-Elbette. Burada başka türlü adlandırılır, ama onu törenlerde kullanıyorlar, evet.

Her şey artık yerli yerine oturuyordu. Bükülürken daha da sıkılaşan bir halat gibi.

-Yerliler, dedi yeniden Jeanne, ara sıra Manes Ormanı'na gidiyorlar mı?

-Sadece kenarına kadar. Ormanda korkuyorlar.

-Hayaletler yüzünden mi?

Beto, durumun daha karmaşık olduğunu ifade etmek ister gibi hafifçe yüzünü buruşturdu.

-Korkudan ziyade sembolik bir şey. Onlara göre, orman *embalsadolarıyla* dünyanın bir imgesi.

-Nasıl yani?

Beto meramını anlatmak için direksiyonu tutan ellerini gevşetti; Land Cruiser yoldan çıkmak üzereyken, son anda yeniden sımsıkı kavradı.

-Bir deneme yapın. Bir sabah yerlilere bir soru sorun. Bir cevap alacaksınız. Ertesi gün aynı soruyu sorun. Başka bir cevap alacaksınız. Dünyayı algılamaları sürekli değişir, anlıyor musunuz? Sürekli biçim ve yer değiştiren orman ve topraklar gibi.

Saat 19.00 olmak üzereydi, hava kararmıştı. Jeanne Beto'dan durmasını istedi, sıkışmıştı. Akşamla birlikte hava da soğumuştu. El Chaco'nun, kuzeydeki Sahra'yla ekvatora aynı mesafede, güneyde olduğunu hatırladı. Bu da, kış mevsiminde gün içinde yaşanan ikiliği açıklıyordu: Gündüzleri çok sıcak, geceleri buz gibi soğuk.

Gördüğü ilk ağaçların arkasında gitmeye karar verdi. Tir tir titriyordu. Çalıların arasına çömelmişti ki duyduğu bir çığlıkla kanı dondu. Boğuk, tiz, ürkütücü bir ses. Çalılıkların içinden her yana yankılanıyormuş gibi yayılan hem yakın hem de uzak bir çığlık.

Jeanne yüksek otların arasından hemen toparlanıp kalktı. Bu Feraud'nun muayenehanesinde duyduğu çığlıktı. Etolog Estevez'in Pierre Roberge'e bahsettiği çığlık. Uluyan maymunların çığlığı. Burada bundan daha normal bir şey olamazdı, ama sanki Joachim peşlerindeymiş gibi bir hisse kapılmıştı.

Hızlı adımlarla arabaya doğru yaklaştı. Hâlâ şortlu, ama üzerine bir parka giymiş olan Beto, arabanın kaportasına yaslanmış matesini içiyordu. Feraud geriniyor, bacaklarını hareket ettiriyordu. Suratları kırmızı tozla kaplıydı. Jeanne kendisinin de aynı durumda olduğunu tahmin ediyordu.

-Duydunuz mu?

-Elbette, dedi Beto dişlerinin arasındaki ince kamışla.

-Uluyan maymunlar mı?

-Bölgede çoktur.

Beto korkmuşa benzemiyordu. İyi bir kılavuz olarak ekledi:

-*Guiness Book'ta* onlardan "dünyanın en gürültücü hayvanı" olarak söz edilir ve...

Jeanne iki yol arkadaşına baktı. Havalimanındaki gümrüksüz bir mağazadan alınmış gibi duran kovboy şapkasıyla ve Indiana Jones tarzı kâşif kıyafetiyle Beto kötü, açıkgöz bir yerel rehber olmaktan çok uzaktı. Feraud'ya gelince...

Onlarla birlikte ırmakta yol alıyorum ve ormana girmeden önce onları orada yüzüstü bırakıyorum...

-76-

Campo Alegre bir hayalet şehirdi.

Ya da daha çok bir şehrin hayaleti.

Şehre gece yarısına doğru vardılar. Sıkıştırılmış toprak yollar toz içindeydi. Taştan veya çimentodan kulübeler. Gündüzün sıcağıyla sersemlemiş, yan gelip yatmış, şimdi ise gecenin soğuğunda titreyen raşitik köpekler. Bir türlü gelmeyen nöbet değişimini bekleyen, köpeklerden daha az uyuşuk, hırpani kılıklı askerler.

Tüm bunlar, kapı eşiklerine bırakılmış fırtına lambalarının cılız ışığında görülen şeylerdi. Ama karanlıktan çok, buraya hâkim olan yaygın, güçlü, korkutucu bir ıssızlıktı. Campo Alegre, hiç oturanı olmayan bir şehri andırıyordu. Var olması için herhangi bir sebebi bulunmayan bir şehir. Bir rüzgârda yok olup gidecekmiş gibi. Ya da bir çamur deryasında.

Anayolun ucunda bir motel vardı.

Boyalı tuğlalardan inşa edilmiş art arda sıralı bir dizi oda. Gecenin öksürüp tükürdüğü ara sıra çıkan hoyrat rüzgâr, palmiyeleri ve yaprakları silkeleyerek tozları havalandırıyordu.

-Müthiş bir görüntüsü yok, dedi Beto arabayı park ederken. Ama içerisi konforludur.

Cipten indiler. Hava sıcaklığı biraz daha düşmüştü. Sıfır dereceye yakındı. Gecenin her parçacığı insanı ısırıyordu. Otelin karşısında, kalın giysiler giymiş bir grup kadın bir maltızın çevresinde toplanmıştı. Şüphesiz onların sosyal faaliyetleriydi bu. Ağızlarından çıkan duman bulutunun ardında, aşırı makyajları boyalı bir kil maskeyi andırıyordu.

Rehber, buradan fazla uzak olmaya bir yerde, kuzeninin evinde uyuyacağını söyledi. Ertesi sabah, saat 07.45'te buluşmayı kararlaştırdılar Paraguay'a gidecek barça saat 08.30'da hareket ediyordu.

Jeanne, yarı uykulu bir halde kayıt işlemlerini tamamladı. Otel kayıt defteri. Pasaportlar. Peşin ödeme. Anahtarlar. Hareketleri mekanikti. Afallamış bir

haldeydi. Feraud'yla akşam yemeği yeme düşüncesinden vazgeçti. İyi geceler diledi ve odasına gitti.

Gri renkli dört duvar. Bel vermiş bir yatak. Yıpranmış bir yatak örtüsü. Düşük voltajlı bir tavan ışığı. Plastik bir duş kabininden ibaret bir banyo.

Cep telefonunu kontrol etti. Mesaj yoktu, ama hâlâ şebeke vardı. Uygar dünyadan daha kopmamıştı. *Tamamen.*

İp gibi aksa da tozlardan kurtulmasına izin veren su için minnet duydu. Işığı kapattı ve kendini yatağa attı. Gözlerini kapatır kapatmaz yeniden palmiyeleri, dikenli çalıları, ağaçları gördü... İç tutarlılığı ateş, kuraklık, acımasızlık olan bir yapı. Cipin sarsıntısından dolayı bütün bedeni hâlâ titriyordu. Bu uçsuz bucaksız savana, içine işlemişti...

Bununla birlikte kendini iyi hissediyordu. Yorgun. Uyuşuk. Esrik. Her şey ona uzaktaymış gibi geliyordu. Yakınındaki tehlike. Joachim'in varlığı. Ormanın gizemi... Bu iç karartıcı konular ruhunu hiç etkilemiyordu. Nereye, neye doğru gittiğini bile bilmiyordu... Emin olduğu tek şey, bu yolculuğun onun hayatını değiştirdiğiydi. Ruhunu biçimlendiriyordu. Carl Jung "Nevroz, anlamını arayan ruhun acı çekmesidir" diye yazmıştı. Belki, o da ruhunun anlamını keşfediyordu... Bugüne kadar, tüm çabası Eros'a yönelik olmuştu. Aşkın peşinde koşmuştu. Çoğunlukla da ölümü bulmuştu. Şiddeti. Thanatos'u. İşte bu nedenle yargıç olduğunda çok daha *tutarlıydı.*

Yatak örtüsünün altına girdi. Düşünceler peş peşe geliyordu. Paris'teki son yalnız gecelerini düşündü. Dijital kayıtları dinlediği zamanları. Karanlıkta mastürbasyon yaptığı anları... Bir kez daha utandığını hissetti, o saatlerin acısını yeniden yaşadı... Ama artık o durumda değildi. Günlerden beri kendine dokunmamıştı. Derin bilinci artık bu tür çirkeflere takılıp kalmıyordu. Kâbusun tam ortasında temizlendiğini hissediyordu. Arındığını. Kötülüğün ardından giderken yeniden doğduğunu.

Şimdi Joachim orada.

Odada.

Siyah. Hareketsiz. Yatağın ayakucuna doğru eğilmiş. Bir kez daha fotoğraftaki görüntüsüne benziyor. Bedeni ağaç kabukları, yapraklar ve kıllarla kaplı. Ağzı kan içinde. Acımasız, delice bakan gözleri hiçbir şey görmeden, dönüyor.

Yeniyetme, soğuktan üşümüş gibi, olduğu yerde titriyor.

Yalnız değil.

Arkasında, babasının silueti. Uzun boylu, zayıf. Hareketsiz. Saçı karanlığın içinde, açık renkli bir leke gibi parlıyor. Rüyasında -çünkü rüya görüyor- Jeanne, babanın saldırması için oğluna emir vermesinden korkuyor.

Ama kurt çocuk usulca yaklaşıyor. Onun iğrenç suratını ayrıntılı olarak görüyor. Nefesini duyuyor. Bir hırıltı. Bir sürtünme sesi. Sanki her gün attığı çığlıklar solunum sisteminin derinliklerindeki bir şeyleri parçalamış gibi. Jeanne'ın kanı çekiliyor. Tepkisiz. Kımıldayamıyor...

Joachim içe dönük elini uzatıyor. Kıvrık uzun tırnaklarıyla Jeanne'ın yüzüne dokunuyor. Nefesi toprak, yolunmuş kök, kan kokuyor. Jeanne'ı kokluyor. Onun kokusunu içine çekiyor. Jeanne hâlâ derin uykusunda. Sakin. Dingin. Huzurlu. Kendisine kötülük yapmayacağını anlıyor. Ona zarar vermiyor. Ona saygı gösteriyor...

Jeanne onun tanrıçası. Venüsü.

Ve bu yüzden dokunulmaz...

-77-

Saat 07.45.

Jeanne bir sıçrayışta yatağından doğruldu. Rakamlar cep telefonun ekranında parlıyordu. Feraud ve Beto'yla kahvaltı için randevulaştığı saat gelmişti. Üzerine bir kot pantolon geçirdi. Bir tişört. İki polo. Dışarı fırladı.

Güneş doğmuştu. Beyaz, soğuk, belirgin bir güneş. Jeanne ısınmak için elleriyle kollarını ovuşturdu ve Feraud'nun oda kapısını tıklattı. Cevap yoktu. Daha kuvvetli vurdu. Psikiyatr, saç baş dağınık, yüzü gözü şişmiş bir halde kapıyı açtı.

Oda uyanamamıştı.

İki soytarı...

-Saat neredeyse 8, dedi Jeanne soğuk bir şekilde. Barçayı kaçıracağız.

-Ben... ben hazırlanıyorum.

-Seni ana binadaki restoranda bekliyorum, dedi. Hiç düşünmeden "sen" diye hitap etmeye başlamıştı. Beto çoktan gelmiş olmalı.

-Ta... tamam.

Jeanne odalar boyunca ilerledi. Kendini hâlâ uykuda, hayaller, karmaşık duygular içinde hissediyordu.

Beto restoranda değildi. Cep numarasını almadığını fark etti. Tasalanmasına gerek yoktu. Termoslar tezgâhın üstündeydi. Kahve. Süt. Sıcak su. Jeanne oturmadan kendine bir kahve doldurdu. Büfenin üzerine konmuş bayat ekmek dilimlerine rağbet etmedi.

Saat 08.00'di.

Barça yarım saat içinde yola çıkacaktı. Beto neredeydi? Onları yüzüstü mü bırakmıştı? Arkasında bir gürültü duydu. Feraud, az çok toparlanmış gibiydi. Elinde çantalarıyla gelmişti.

-Bir kahve iç, dedi Jeanne otoriter bir ses tonuyla. Ben çantamı almaya gidiyorum Sonra gidip Beto'yu bulacağız. Kuzeninin evine.

-Nerede olduğunu bilmiyoruz ki!

-Biliyoruz. 200 metre uzakta. Bana tarif etmişti. Herhangi bir şey olursa diye.

Birkaç dakika sonra Campo Alegre'nin anayolunda ilerliyorlardı. Her yer, çinko çatıları veya naylon damları olan çimento barakalar ve ahşap kulübelerle doluydu. Burada gri sadece bir renk değil, bir salgındı. Sokakta gıdaklayarak dolaşan tavuklar vardı. Köpekler, domuzlar, atlar... Dün geceye göre daha fazla hayvan göze çarpıyordu, ama hepsi çok ağır hareket ediyordu. Küçük kasabanın nabzı yavaş atıyordu.

Kuzenin kulübesi soldaki ikinci dar sokakta, sağdan üçüncü kulübeydi. Kum kaplı bir avlunun dip tarafında tahtalardan oluşturulmuş, kare biçiminde bir baraka. Jeanne birkaç kez kapıya vurdu. Cevap yoktu. Rehber gitmiş olamazdı. Land Cruiser'ı hâlâ otelin park alanında duruyordu.

-Beto?

Jeanne kilit görevi gören teli kaldırdı ve kapıyı itti. Tahtaların arasından sızan güneş ışınlarının, üzerlerine yol yol yansıdığı her türden eski eşyayla karşılaştı. Tencereler, budama bıçakları, ipler, kafesler, kumaşlar, sobalar, çaputlar, yerfıstığı çuvalları, kavanozlar, şişeler... Bunların tümü asılmış veya neredeyse hayran olunacak bir karmaşa içinde üst üste istiflenmişti... Bir ucuzluk pazarı gibi.

-Beto?

Kulübenin içi insana güç ve enerji veren karanlık, sıcacık bir sığınak gibiydi. Havada talaş kokusu vardı.

Jeanne hamağı gördü.

-Beto?

Oradaydı; şapkası yüzünde, ağın içinde yatıyordu. Yerde siyah bir birikinti vardı. Ölümün ağırlaştırdığı ceset, hamağı neredeyse yere değecek duruma getirmişti. Jeanne ilerledi. İnce bir ışık Betonun gırtlağını aydınlatıyordu. Bir kulaktan

diğerine kadar açılmıştı. Katil geniş ve derin bir yara açarak hem şahdamarını, hem de boynunu kesmişti. Katilin kimliği hakkında Jeanne'ın en ufak bir kuşkusu yoktu.

-Artık dayanamıyorum.

Arkasında Feraud'nun sesini duydu. Sarsılarak titriyordu. Jeanne ise kımıldamıyordu. Vücudundaki kan daha ağır, daha yavaş akıyordu sanki. *Joachim. Onunla yalnız buluşmamızı istiyor. Yardımsız ve malzemesiz. Manes Ormanı'nda...*

Psikiyatr Jeanne'ı omzundan tuttu ve hoyratça çevirdi.

-Size ne dediğimi duydunuz mu? ARTIK DAYANAMIYORUM!

-Sakin ol.

Birden bir başka gerçeği daha anladı. Joachim, Manes Ormanı'na "birlikte" gelmelerini istemiyordu. *Jeanne'ı bekliyordu. Yalnızca Jeanne'ı.* Feraud listedeki bir sonraki kişiydi. Kurt çocuk ilk fırsatta onu öldürecekti.

Feraud, Jeanne'ın omzunu bıraktı ve belli belirsiz bir hareket yaptı, başı öndeydi.

-Sakinim, evet. Ve bırakıyorum.

-Nasıl istersen.

-Yalnız mı devam edeceksiniz?

Jeanne saatine baktı.

-Barça 10 dakika içinde hareket ediyor, dedi kapıya doğru yönelirken.

-Ya o? Onu burada mı bırakıyorsunuz? Polise haber vermeden?

Kulübenin kapısında durdu, Feraud'ya döndü.

-Hangi polis? Yerlilerin en yakın polis karakoluyla temasa geçmesi üç günü bulur. Hiçbir soruşturma olmayacak. Kimse Beto ile bizim aramızda bir bağlantı kuramaz. Gece karanlığında geldik. Aynı yerde de kalmadık.

-Araba? Malzemeler?

-Hepsini bırakıyorum. Arabayla Formosa'ya dön ve...

-Hayır.

Feraud sekinin üstünde ona yetişti. Jeanne bir an Fransa'ya geri dönmesi için ona bağırmak istedi. İnsan psişesiyle ilgili eşsiz kuramlarına dönmesi için. Ve soruşturmayı tamamlamasına izin vermesi için.

Ama Feraud dikkatle ona bakıyordu, alnı kırışmıştı.

-Yüzünüzde ne var?

Merakla elini uzattı. Jeanne'ın perçemlerini kaldırdı.

-Kan. Yaralandınız mı?

-Nerede? Diye sordu Jeanne yüzünü yoklayarak.

-Cesede mi dokundunuz?

Jeanne cevap vermedi. Kafasını Beto'nun yarasının içine soksa bile bu şekilde kan bulaşması imkânsızdı. Rehberin yarası uzun süre önce pıhtılaşmıştı. Kan *başka yerden* geliyordu. Geri döndü ve içeri girdi. Duvara asılı bir aynayı aldı. Yüzüne doğru tuttu. Sol şakağının üstünde siyahımsı bir iz vardı. Saçlarını araladı. Basit bir iz değildi. Damga gibi bir şey. Bir avcun yarım kalmış izi, halkaması, kulak biçiminde...

Çok narin bir el.

Bir yeniyetmenin eli.

Nefesi tıkanan Jeanne gerçeği anladı. Rüyası, bir rüya değildi. Odasında kendini Venüs olarak hissettiğinde, kabuklarla kaplı Joachim'i üzerine eğilmiş, onu okşarken gördüğünde, *gerçeği* algılamıştı.

Kurt çocuk Beto'yu öldürdükten sonra onu ziyaret etmişti.

Ayna hâlâ elindeydi, diğer eliyle saçlarını başının üstünde topladı. Şakağındaki izin *ters tarafa* baktığını fark etti. Önce avcun keskin kenarı. Alında. Sonra aşağı

dönük parmakların izleri... Joachim’in soluğunu yüzünde hissetmişti. Kanlı elini -yamyam katilin elini- alnında.

Neden *tersti.*

Cevap belliydi.

Hâlâ kriz halindeydi.

Demek ki bilekleri de içe dönüktü...

-78-

Antik Yunan'da Cehennemlerin Irmakları, yüzeydeki dünyayla bağlantılıydı. Styks çağlayanı Peloponisos'un kuzeyindeki Arkhadia'da dar bir boğaza dökülüyordu. Akheron, Epir bölgesinde akıyordu v İonia Denizi'ne kavuşuyordu. Lakonia Irmağı aynı adı taşıyan bölgede akıyordu ve Tenare Burnu yakınlarında, cehennemin girişi sayılan bir yerde yok oluyordu.

Jeanne barçanın bordasında, Bermejo Nehri'nin hangi cehenneme doğru aktığını düşünüyordu. Manes Ormanı'na mı? Thanatos halkına mı? Belki soruşturması cehennemin kendisiydi. Kim ona yaklaşırsa orada kalıyordu. Bir acımasızlık ve şiddet sarmalı içinde hemen ölüyordu.

Jeanne içinde Beto'ya karşı azıcık acıma duygusu aradı. Tek talihsizliği onlarla karşılaşmak olan bir adam. Bulamadı. Cesedi orada bırakmışlardı. Kaçmışlardı. Yanılmamış olmayı umuyordu. Kimsenin onlar ile şoför arasında bir bağ kurmamasını. Ya da en azından polisler gelmeden ormanda ve bataklıkta kaybolacak zamanı bulmayı.

Marion Cantelau'yu düşündü. Nelly Barjac'ı, Francesca Tercia'yı. François Taine'i. Eduardo Manzarena'yı. Jorge de Almeida'yı... Uzaktan da olsa, *embalsado* halkına yaklaşmış diğer insanları. Bu ölüler için ağlamak gerekmiyordu. Jeanne'ın şimdi onlar için yapabileceği tek şey yolculuğu sonuçlandırmaktı. Joachim'i bulmak ve şu veya bu şekilde onu durdurmaktı. Pavois'nın sesi kulaklarındaydı: *"Bu sizin karmanız. "*

Pruvanın ucuna oturmuştu, başını çevirip barçaya baktı. Manzara görülmeye değerdi. Üzerinde yüzlerce yerlinin, hayvanın, erzak çantasının, benzin bidonunun, köpeğin, odun kömürünün, ipin, kuruması için asılmış çamaşırın, mate otunun, mangalın, tencerenin tıkış tıkış istiflendiği, paslanmış, yıpranmış, üstünkörü onarılmış, altmış metre boyunda, metalden hurda bir mavna... Böyle olduğu gibi, sadece ne olacağını görmek için suyun üzerine bırakılmış, uğultulu, sıkış tıkış, yüzer bir köy...

Barça, nehrin üzerine yansıyan dorukların gölgesi altında homurdanarak, sallanarak ağır ağır kayıyordu. Tropiklere özgü bir cangıl onları çevreliyordu. Palmiye okyanusundan hiçbir şey görmek mümkün değildi. Jeanne bunun nedenini biliyordu. Nehrin nemli ortamı buraya özgü bir bitki örtüsünün ortaya

çıkmasına sebep oluyordu. Yoğun. Sıkışık. Karmaşık. Arjantinliler bunu *Selva en galeria* olarak adlandırıyordu. Bir dehliz ormanı.

Jeanne, yanlarından geçen, siyah ve yeşil renkli bitki duvarlarına bakıyordu. Bir yaprak patlaması. Dallardan sarkan çiçeklerin oluşturduğu bir derya. Ve özellikle de, ucu bucağı olmayan bir ağaç denizi. Yine palmiyeler, ama ayrıca keçiboynuzu ağaçları, sakızağaçları, muz ağaçları... *El Impenetrable*, ama aynı zamanda da *El Innombrable*... (İspanyolca, "Adlandırılamaz.")

Jeanne gözlerini nehre çevirdi. İsminin aksine rengi kırmızı değildi. Daha çok bronz yeşiliydi. Ya da bazen turuncuya çalan bakır sarısı. Veya kurşun grisi. Metal rengi sular.

Saatler geçiyordu. Mavna ormanın içine girdikçe tekneye sessizlik hâkim oluyordu. Sadece cangılın gürültüsü devam ediyordu. Yaprakların hışırtısı. Kuş sesleri. Ağustosböceklerinin cayırtıları. Sonra, birden her şey kesiliyordu. Görünür bir sebep olmaksızın. O zaman suyun üzerinde ilerleyen metal teknenin ağır uğultusu yankılanıyordu etrafta. Birlikte akıp giden, balçıkla yoğrulmuş zaman ve mekân bir anda somutluk kazanıyordu...

Öğle yemeği hazırlıkları başladı. Paslı bir varilde sığır parçaları pişiriyordu. Yerliler Jeanne ile Feraud'yu, güneşten korunmak için gerilmiş tentenin altına davet ettiler. Jeanne, pembe ve gri bir et parçası aldı. Psikiyatr birkaç çiğ sebzeyle yetindi.

Daha sonra, yolcular uyuşuk uyuşuk pineklerken bağırtılar duyuldu. Kaptan kumanda kabininden kafasını çıkarmış, bağırıyordu. Yüzü ve kafası tamamen tüysüz, ellili yaşlarda bir yerliydi. Ne kirpiği, ne de kaşı vardı. Jeanne tekneye binerken, onu görünce şaşırmıştı. Jeanne'a böceklerin, kıllarının arasında yuvalanmasını önlemek için her tarafını tıraş ettiğini söylemişti...

Kahkahalarla gülen, ama bir yandan da korkmuş gibi yapan genç kadınlara bağırıyordu.

Keten çuvallarının üzerinde oturan Feraud kafasını kaldırmadan sordu:

-Ne diyor?

-Eğer bu kadınlar canını sıkmaya devam ederse, hepsini becereceğini söylüyor. Ayrıca bu tür böceklerden kurtulmak için de tıraş olmak gerektiğini belirtiyor.

Psikiyatr yorum yapmadı. Yerli mizahına karşı duyarsızdı. Yüklerin arasına büzülmüştü ve hâlâ yaşadığı şoku atlatamamışa benziyordu.

Jeanne bir kez daha cangılın aşılamaz surlarına baktı. Beto'nun sözlerini hatırlıyordu. Bermejo, ormanının ve bataklıklarının çevresini dolandıktan sonra, yüzlerce kilometre ötede Paraguay sınırına ulaşıyordu. Uygar dünyaya.

Jeanne'ın ve Feraud'nun ana güzergâhı olan bu "doğmamış orman"da kimse inmiyordu. Onlar bu tekneyi nasıl durduracaklardı? Ve bu cangılın için nasıl girebileceklerdi?

Bu düşünceyle cep telefonunun ekranına baktı. Artık şebeke yoktu. Demek ki çizgiyi aşmışlardı... Telefonunu çantasının dibine yerleştirdi, boğazı düğümlenmişti. Aynı anda, akıp giden tepelerin arasında bir anormallik hissetti. Sarmaşanların ve yaprakların tekdüze tonlarıyla karışan gri bir köşe; bitki dünyasına uyum sağlayamayacak denli dik ve düzenli yatay bir uzantı.

Jeanne başını kaldırdı ve beyaz ışıkta gözlerini kıstı. Ormanın üstünde ağaçların arasında gri beton bir yapı vardı. Doğanın içinde kaybolmuş gibi duran bir blok. İlk halini koruyan bir uygarlık kalıntısı -kaba ve basit bir kütle.

Jeanne hemen anlamıştı. Tentenin altında iki büklüm ilerleyerek, leğenlerin, keçilerin, yerlilerin arasında geçti ve kaptanın sıcaktan piştiği metal kulübeye ulaştı.

-Oradaki nedir?

Ellerini dümenden ayırmayan kaptan kafasını bile çevirmedi.

-Karşıdaki bina, diye yineledi Jeane. Nedir?

-Campo Alegre. Toplama kampı.

Jeanne doğru tahmin etmişti. Her şeyin başlangıcı olan yer. Joachim'in doğum yeri... Daha şimdiden Jeanne orayı kutsal bir mekân olarak düşünüyordu. Mitolojik bir yer. İçgüdüsel olarak, orada keşfedilecek bir şeyler olduğunu biliyordu.

-Orada durmak için ne kadar istersiniz?

-İmkânsız. İskele yok.

Jeanne ceplerini karıştırdı. Formosa'da çektiği nakit paranın bulunduğu zarfı çıkardı. Tüm parası. Saydı ve tomarın içinden 200 pezo çıkardı. Gösterge tablolarının -camı çatlak üç

kadran, zamkla yapıştırılmış düğmeler- yanına bıraktı.

-Teknede yalnız olduğunuzu mu sanıyorsunuz?

Kaptan, üzerinde Kristof Kolomb'un resminin bulunduğu bir tişört giymişti. Başında ise "WANTED" yazan bir şapka vardı.Yazının altında da ödül miktarı: 5 000 dolar. Açık artırma başlamıştı.

-Ne kadar? Diye yineledi Jeanne. Kabinin içinde sıcaktan bunalmıştı.

Kel kafalı adam cevap vermedi. Tekne, gri kaleyi geride bırakmış, yoluna devam ediyordu. Jeanne kirli camdan, kamptan gitgide uzaklaştıklarını görüyordu.

-NE KADAR?

Yarısına kadar suya gömülmüş barakaları, çökmüş bir iskeleyi fark etti.

Şurada, dedi işaretparmağını uzatarak. Bir saat demirleyelim. Üssü ziyaret edip geri

döneceğim.

-Kıyıya yanaşamayız. Yeterince derin değil.

Jeanne, barçanın bordasına bir botun bağlı olduğunu hatırladı. Halatlarla ve lastik parçalarıyla üstünkörü sağlamlaştırılmış derme çatma bir tekne.

Gösterge tablolarının yanına 300 pezo daha bıraktı.

-Yedek tekneyi alacağım. Bana onu kullanacak bir oğlan bulun.

-Ona ayrıca ödeme yapmanız gerekir.

-Tamam.

-Ve teknedeki diğer yolculara da içki ısmarlamanız lazım. Verdiğiniz rahatsızlık için.

-Nereden içki buluruz?

Kaptan çenesiyle yarısına kadar suya batmış köyü işaret etti.

-Haydi o zaman, dedi Jeanne alnındaki terleri silerken. Manevra yapın.

-79-

Güneş şimdi ortadan ikiye kesilmiş bir meyve gibi kırmızı ve çok netti. Demirleme manevrası iki saatlerini almıştı. Erkekler botla, köyden bira almaya gitmişti. Kadeh kaldırmışlardı. Jeanne'ın şerefine. Eğlenmişlerdi. Sonunda Jeanne tekneden inebilmişti. Feraud da gelmek istemişti. Jeanne da bunu tercih ediyordu. Onu bir an bile gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

Şişme botun içinde ağır ağır iskeleye yanaştılar. Nehir burada, bitkisel atık toplama ve değerlendirme yerini andırıyordu. Parçalanmış hasırotları. Nilüfer yığınları. Yaprak adacıkları. Ormanın çöpleri suyun üzerinde yüzüyordu, ceset yüzleri ve bağırsakları gibi.

Mendireğe tırmandılar. Jeanne botu kullanan oğlana bir kez daha hatırlattı: "Bir saat." Köyün içinden geçtiler. Çamura gömülü kazıklar üstünde on kadar baraka. Tahtalar, mertekler, taşlar, brandalar, her şey kunduz-insanlar tarafından bir araya getirilmiş gibiydi.

Oradaydılar. Yağlı saçlar ve çürümüş dişler. Çoğunun yüzü külle kaplıydı. Bazılarının yanaklarında kırmızı çizgiler vardı; Jeanne'ın aklına urucum geldi. *Her an biraz daha yaklaşıyordu...* Bu insanların ne ürkmüş, ne de kaybolmuş gibi bir halleri vardı. Yalnızlıkları, üzerlerine geçirdikleri, çevresi ve sınırları olmayan büyük bir örtüydü.

Sımsıkı otların arasında, zorlukla geçit veren toprak bir yol, askeri üsse doğru uzanıyordu. On dakika yürüdüler. Ağaçların tepelerinden sabah güneşinin ışınları, vitrayların arasından geçermiş gibi süzülüyordu. Gök yeşili yansıları olan tozlu bir ışık... Sıcağın son dalgalarını daha da artıran mercek etkisi.

Sonunda yapı göründü.

Jeanne Cayenne Zindanı'nı düşündü. Olabilecek bütün benzerlikler vardı. Nem lekeleriyle kaplı penceresiz duvarlar. Yaprakların fışkırdığı mazgal delikleri. Duvarlardaki çatlakların içinde yeşermiş kökler ve sarmaşanlar. Dallar çatıları delmişti. Orman hapishaneye saldırmış ve onu yenmişti. Artık kimin kime saldırdığı anlaşılmıyordu. Çarpık bir aşk öpücüğü. Taş ve bitkinin coşkulu kucaklaşması. Jeanne, Angkor tapınaklarını düşündü. Ama eskiden burada yüceltilen tanrılar kötücül ve uğursuz güçlerdi. İşkenceler. İdamlar. Kayıplar.

İçeri girmekte herhangi bir sorun yaşamadılar. Sarmaşanlar kapıların aralık kalmasını sağlamış, kilitleri bir levye gibi zorlayarak bozmuştu. Parıltılı, hareli bir bitki örtüsüyle kaplı büyük bir avluyla karşılaştılar. Her şey kehribar saydamlığındaydı. Cam çatı görevi gören lal rengi gökyüzüyle gerçek bir egzotik sera.

Sağ tarafa, açık galerinin altına yöneldiler. Direkler. Hücreler. Bir yemekhane. Şimdi metal, yerini ahşaba bırakıyordu. İdari bölüm. Burada arşiv olabilir miydi? O yıllar ve mekân göz önüne alınırsa, bu çok saçma bir düşünceydi. İşkenceciler yazmazdı. Eğer bazı notlar tutulduysa bile, orman birkaç gün içinde bunları çürütmüş, emmiş, yutmuş olmalıydı.

Galerinin sonunda bir koridor vardı. Koridorun sonunda da bürolar. Zemin ölü yapraklarla kaplıydı. Yürürken kızıl alacakaranlıkta yapraklar hışırdıyordu. Pencereleri yeşil dallar ve yapraklarla sarılmış bir dizi ardışık oda. Mucize kabilinden hâlâ sağlam kalmış dolaplar, sandalyeler, mobilyalar...

Jeanne geri döndü.

Odalardan birinde gözüne bir şey çarpmıştı. Beklenmedik bir ayrıntı. Işığı arkadan almış, oturan bir siluet. Ofise girdi ve gördüğü şeyi teyit etmek istedi. Döküntülerle ve sarmaşan parçalarıyla kaplı bu birkaç metrekarelik odada, camın önünde, etrafı lal rengi bir haleyle çevrili bir kadın duruyordu. Yıldırım düşmüş bir ağaç gibi kaskatı ve hareketsiz duran yaşlı bir kadın.

Jeanne yaklaştı.

- *Senora ? Por fa vor...*

Siluet cevap vermedi. Jeanne arkadan vuran ışık nedeniyle yanılmıştı. Kadının sırtı değil yüzü onlara dönüktü. Jeanne kadına bir barçayla yolculuk ettiklerini söyledi. Fransız gazeteciler olduklarını. Arjantin diktatörlüklerinin unutulmuş mekânları hakkında bir araştırma yaptıklarını.

Gölge cevap vermiyordu.

Jeanne öne doğru bir adım daha attı. Kadının yüz hatlarını net olarak göremiyordu, ama onun bir yerli olmadığını fark etti.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra kadın konuştu:

-Burada çalışıyordum. İnsanları tedavi ediyordum. İşkenceden, dayaktan pestili çıkanları iyileştiriyordum.

Ses tınısı da bedeninin hareketsizliğiyle tutarlıydı. *Taşlaşmış* bir ses. Madeni bir ses. Yıllarla ve tortullaşmayla yerleşmiş bir ses. Ama kadın Buenos Aires aksanını kaybetmemişti.

-Siz... siz doktor muydunuz?

-Hemşire. Üssün başhemşiresiydim. Adım Catarina.

Jeanne burada ipuçları bulmayı umuyordu. Çok daha iyisini bulmuştu. Bir tanık. Bir bellek. Bilinmeyen bir sebepten dolayı, kadın asla kaleyi terk etmek istememişti.

-Çocuklar burada doğdu, değil mi?

Jeanne gereksiz hazırlık sorularıyla şansını boşa harcamak istemiyordu.

Hemşire hiç tereddüt etmeden, aynı mekanik ses tonuyla cevap verdi:

-Campo Alegre'nin bir hastanesi vardı. İşkenceden geçenlerin tedavi edildiği bir dispanser. Onları hayatta tutmak için. Bir salon da doğurmak üzere olan kadınlara ayrılmıştı. Yasadışı bir doğumevi.

Catarina yıllardan beri bir beyazla karşılaşmamış olmalıydı. Belki de herhangi bir komisyonun üyesi tarafından hiç sorgulanmamıştı bile. Ama buradaki görevi artık ölmeden önce mesajını vermekti. Bir tanıktan çok bir *pythia'ydı*. (Eski Yunan'da Apollon'un kehanetlerine aracılık eden rahibe;kâhin-rahibe.)

Jeanne, yüz hatlarını daha iyi görüyordu. Gözyuvaları o kadar çukurdu ki, gözleri derinliklerinde kaybolmuş gibiydi. Bedeninde hiç et kalmamıştı. Zaman kemirmişti. Cangıl. Delilik...

-Doğurmaları bekleniyordu, diye devam etti hemşire.

-Onlara nasıl davranıyorlardı?

-Diğerlerinden daha iyi. Askerler bebeklere önem veriyordu. Ama kadınlar kelepçelenmişti. Gece gündüz gözlerinde hep siyah bant vardı. Sorguya

çekilmişlerdi, yani işkence görmüşlerdi, son ana kadar. Başlarında köpekler bekliyordu. Bu kadınlar cehennemdeydi. Ve cehenneme çocuk doğuruyorlardı.

-Adlarını biliyor musunuz?

-Asla isim yoktu. Sadece numaralar. Onlar taşıyıcı anneden başka bir şey değildi. Bebeklerin de adları yoktu. Hemen ortadan yok oluyorlardı. Doktorlar veya askerler gerisini halletmekle yükümlüydü. Nüfus dairesi, doğum belgesi... Bu çocuklar evlat edinildiklerinde gerçekten doğuyorlardı.

-Doğum esnasında bir doktor anneye yardımı oluyor muydu?

Kadın sırıttı.

-Bu Campo Alegre'nin tarzı değildi. Hem de hiç. Askerler bu hamile kadınlardan sıkılmıştı. Onların ırzına geçemiyorlardı. Onlarla ilgilenmek zorundaydılar. Bu da hoşlarına gitmiyordu. Bunun üzerine, oyun oynamaya karar verdiler.

-Oyun mu?

Konuşmanın başından beri Catarina, elleri dizlerinin üstünde, yerinden hiç kımıldamamıştı. Beyaz saçları ve cılız parmakları odanın kızıllığı içinde pembe lekeler oluşturuyordu.

Jeanne birden gerçeği anladı. Hemşirenin hareketsizliği. Kambur duruşu. Işıksız gözyuvaları. Kadın kördü. Gözlerini mi çıkarmışlardı? Gizemli bir biçimde bu körlük onun kâhin-rahibe rolüyle çok uyumluydu. Antikçağ'da kâhinler, hikâyeciler genellikle kördü. Homeros, Tiresias...

-Çocuğun cinsiyeti üzerine iddiaya giriyorlardı. Kadın doğurma evresine geldiğinde onu özel bir odaya götürüyorlardı. Oraya bir tarım makinesi yerleştirmişlerdi.

Jeanne yutkunmaya çalıştı. Başaramadı. Arkasında, felç olmuş gibi duran Feraud'nun varlığını hissediyordu.

-Neden bir... bir tarım makinesi?

-Titreşim için. Kadını makineye bağlıyorlar ve motoru çalıştırıyorlardı. Doğumu

hızlandırıyorlardı. Makinenin tam karşısına da bir oyun masası yerleştirmişlerdi, iddiaya girmek için. Kadının bağırtıları duyuluyordu. Askerlerin kahkahaları. Her yeri kaplayan motorun homurtuları. Tam bir kâbus.

-Çocuğu ne yapıyorlardı?

-Size söyledim: Bir doktor onu alıyordu.

-Ya... kadın?

-Öldürülüyordu. Oracıkta. Silah sesi bebeğin duyduğu ilk gürültüydü.

Jeanne kafasını toplamaya çalıştı. Bir iki sorusu daha vardı, ardından kadın susacaktı. Kendi hayal dünyasına geri dönecekti.

-1972'de burada mıydınız?

-Buradaydım.

-O dönemde bir doğum olayı hatırlıyor musunuz? Diktatörlükten önce.

-İlk örnek. Askerler makinelerini ilk olarak bu kadın üstünde denedi.

-Adını biliyor musunuz?

-Bir daha söyleyeyim: Burada asla isim yoktu.

-Ya çocuğunki?

-*Joachim.* Kışladaki bir adam tarafından evlat edinildi. Garcia. İşe yaramaz herifin teki. Bir pislik.

-Bu aileye daha sonra ne olduğunu biliyor musunuz?

-Garcia karısını öldürdü ve intihar etti, 1977'de. Çocuk kaçtı. Daha sonra, çocuğun cangılda yaşamını sürdürdüğü söylendi. Vahşi hayata geri döndüğü. Ama vahşi hayat buradaydı. Campo Alegre'de.

-Birkaç yıl sonra, çocuk bulundu. Hatırlıyor musunuz?

-Alfonso Palin'i hatırlıyorum. Çocuğu almaya geldi. 1982'de. Ama Joachim,

köydeki bir Cizvit'le gitmişti.

-Çocuğun onun biyolojik oğlu olduğunu biliyor muydunuz?

-Bazı söylentiler vardı. Palin'in Buenos Aires'te oğlanın annesiyle birlikte olduğundan bahsediliyordu. Çocuğu almak istiyordu. Üs komutanı Pellegrini korkudan geberiyordu. Palin nelere muktedir olduğunu daha önce ispatlamıştı.

-Nasıl?

Catarina başını salladı. Yüzünün altında ustura kesiği gibi bir çizgi belirdi. Bir tür gülümseme. Ama siyah gözlerinin ifadesi değişmemişti. Zaten değişemezdi: Cansızdı. Göz çukurları kemikli birer boşluktan ibaretti.

-Metresine yapılanları öğrenince askerleri buldu ve öldürdü. Her birinin ensesine birer kurşun.

-Pellegrini hiçbir şey demedi mi?

-Pellegrini'nin yapması gereken tek bir şey vardı: Çocuğu bulmak. Onu Palin'e vermek. Ve amiralin bir daha gelmemesi için dua etmek.

Jeanne daha sonrasını biliyordu.

Silueti karanlığın içinde kaybolmuş olan Feraud'ya işaret etti. Gitme vakti gelmişti. Hava kararmadan önce botu bulmanın zamanı.

Tam kapıdan çıkıyorlardı ki Jeanne sormadan edemedi:

-Gözlerinize ne oldu?

Catarina hemen cevap vermedi. Dizlerinin üstündeki elleri kasıldı.

-Bir ceza.

-Askerler mi?

-Askerler değil. Ben, kendim.

Ellerini kaldırdı ve boş göz çukurlarına bastırdı.

-Bir sabah, yeterince şey görmüş olduğuma karar verdim. Mutfağa gittim. Bir kaşık aldım. Ateşte onu dezenfekte ettim ve... yaptım. O zamandan beri de yerlilerle birlikte yaşıyorum.

Jeanne alçak sesle kadına veda etti ve Feraud'yu koridora doğru itekledi. Psikaytr bir kökün üzerine basınca az kalsın yere kapaklanıyordu.

-Bekleyin.

Jeanne kapının pervazında durdu.

-Siz, siz nereye gidiyorsunuz? diye sordu hemşire.

-Manes Ormanı'na.

Kısa bir sessizlik oldu. Catarina gevşek, soğuk, kendisine bile yabancı olan bir sesle ekledi.

-Öyleyse onları göreceksiniz.

-Kimleri?

-Anneleri. Bebeklerin annelerini.

-Ama siz, onların doğurduktan hemen sonra askerler tarafından öldürüldüğünü söylediniz.

-Onlar bu dünyada öldüler. Ama Manes Ormanı'nın dünyasında yaşıyorlar. Lagünün yer değiştiren topraklarında dolaşıyorlar. Onlar yamyam ruhlar. İnsan eti yiyorlar. İntikam alıyorlar. Onları görürseniz, benim adıma onları selamlayın. Onları unutmadığımı söyleyin.

-80-

Joachim, Kötülüğün çocuğu. Onu bu duruma getiren “baba mekanizması.” Şiddet eğilimi sadece yaşadığı koşulların, aldığı eğitimin sonucunda ortaya çıkmamıştı. Doğumu sırasında da başköşedeydi. Beşiğinin üzerine eğilmiş olan periler, sadist ve sapık askerlerdi. Sonra Garcia’lar da vardı, şiddet yanlısı sarhoş çift. Sonra kan dökücü ve yamyam ilkel halk. Sonra uluyan maymunlar. Sonra Alfonso Palin... Çocuğun yaşadığı travmalar, yeni bir alaşım oluşturmak için üst üste yerleştirilen metal levhalar gibi, ardışık, üst üste yığılmış, sıkıştırılmış katmanlardan kaynaklanıyordu.

Baba mekanizması.

Jeanne tarım makinesini, doğurmakta olan kadının bağırtılarını, sembolik olarak kurt çocuğun çıktığı uğursuz dişlileri ifade eden motorun sarsıntılarını düşünüyordu...

Paslı mavna birkaç saatten beri gecenin içinde yol alıyordu, başlarının üstünde yarasalar kanat çırpıyordu. Soğuk, geri dönmüştü. Yolcular mangalların çevresine toplanmıştı. Herkes alçak sesle konuşuyordu.

Jeanne ve Feraud bulundukları yerde titriyorlardı. Onlara örtü vermişlerdi. Yiyecek bir şeyler de. Ateşin titrek ışığında ne yediklerini görmemişlerdi. Yediklerinin tadına varmak veya varmamak için çok yorgunlardı...

Örtüsünün altına büzülen Jeanne, şimdi çevresindeki karanlığı seyrediyordu. Hiçbir şey göremiyordu. Orman, ilkiyle iç içe geçmiş, zifiri karanlığa farklı bir koyuluk katan, daha yoğun, daha karanlık ikinci bir gece oluşturuyordu.

Nehrin kıyıları sanki iyice yaklaşmış gibiydi. Varlığı, kokusu, hışırtısı onlara kadar ulaşıyordu. Şimdi yerliler aya karşı şarkı söylüyorlardı. “Doğmamışlar” da orada, nehrin üzerinde, süzülen barçayı izliyor olabilirler miydi? Ya Joachim? Halkının yanına babasıyla birlikte nasıl ulaşmıştı? Kendi tekneleri mi vardı?

Birden, yaprakların arasında fırıl fırıl dönen ateşböceklerini fark etti. Onları bu kadar net olarak görmek Jeanne’ şaşırtmıştı. Görüntü biraz daha belirginleşti. Hayır. Ateşböcekleri değildi. Bu ışıklar hareket etmiyordu... Tekneye yansıyan bu görüntüyle birlikte bir uğultu duyuldu. Bin metre uzaktan bile tanıyabileceği

bir gürültü. Var gücüyle çalışan bir elektrik jeneratörünün sesi.

Ayağa kalktı ve yeniden kaptan köşküne gitti. Herif dizlerine oturmuş iki genç kızla oynaşıyordu. Ortamda bir tecavüz durumu yoktu. Hayır.

-Şuradaki ışıklar, nedir?

-*Tranquila, mujercita...* (İspanyolca,"Sakin olun, küçükhanım.") Bir barakayla her karşılaşmamızda yerinizden fırlıyorsunuz.

-Ne barakası?

-Bir *estancia*.{Latin Amerika'da tarım işletmesi}

-Ormanın içinde bir *estancia* mı var?

-Arjantin'deyiz. Bir yerlerde hep bir *estancia* vardır.

-Kime ait?

-Bilmiyorum. Bir para babasının. Bir İspanyol.

Jeanne hızla düşündü. Duş. Yemek. Azık ve gereç sağlama. Hamallar... Bu *estancia*, bilinmeze dalmadan önce ideal bir konaklama yeriydi. Mülk sahibiyle veya yöneticisiyle her halükârda pazarlık etme imkânı bulacaklardı.

-Durabilir miyiz?

-Keçi gibi inatçısınız. Bu barça, bir posta arabası değil. Paraguay'dan önce durmak yok.

-Daha önce bir çözüm yolu bulmuştuk.

Kaptan derin bir iç çekti. Tişörtünün üstündeki Kristof Kolomb, Jeanne'a kötü kötü bakıyordu. İki kız kıkırdadı. Jeanne ceplerini karıştırdı ve bir tomar parayı gösterge tablosunun yanına bıraktı.

-Paranız sizde kalsın. Durmam imkânsız. Akıntı çok fazla. Manevra yapmak fazla yakıt tüketimine sebep olacaktır.

-Peki botu kullansak?

Adam ona öfkeyle baktı.

-*Estancia'nın* bir iskelesi olmalı, diye ısrar etti Jeanne. Oraya varınca, bana haber verirsiniz. Biraz önceki oğlanla hemen bota atlarız. Bizi oraya bırakır. Sonra sizi yakalar. Böylece siz durmamış olursunuz.

Kaptan elini uzattı ve parayı cebine attı.

-Mendirekle karşılaşınca size haber veririm.

-Ne kadar sürer?

Adam, sanki karanlığın içinde görebilirmiş gibi lombozdan dışarı baktı.

-On dakika.

Her şey çok çabuk oldu. Suyun üzerinde süzülen barçanın yanında homurtuyla çalışan motora atladılar. Güverteden onlara uzatılan eşyalarını aldılar. Beş dakikadan daha kısa bir süre içinde, dalgakıran görevi gören, yarısına kadar suya gömülmüş tahtalara ulaştılar. Çürümüş ahşabın üstüne sıçradılar. Bir kez daha Feraud sendeledi ve suya düşmekten son anda kurtuldu. Veda yerine de sırtlarına buz gibi su yediler. Bot çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Köpükler, karanlığın içinde gitgide azalan iki hayalet iz bırakıyordu.

Jeanne *estancia'ya* giden toprak yolu gördü. İçinde bulundukları durumun saçmalığının farkındaydı. Yalnızlardı. Ne donanımları, ne haritaları, ne de rehberleri vardı. Nereye gittikleri hakkında en ufak fikirleri olmaksızın, tüm medeniyet göstergelerinden binlerce kilometre uzaktaydılar. Jeanne'ın omzundaki çantada sadece Macintosh'u, soruşturma dosyası, *Totem y tabü'su* vardı.Feraud ise çamurun içinde, tekerlekli valizini sürüklüyordu. Son derece gülünçtü.

-Jeanne.

Jeanne ona doğru döndü; ortağı artık yürümüyordu.

-Hiçbir şey görmüyorum.

-Ben de.

-Hayır. Ben gerçekten görmüyorum...

Jeanne geri döndü. Psikiyatr valizine sımsıkı tutunmuştu. Başını Feraud'nun yüzüne iyice yaklaştırdı -Jeanne da onun kadar uzundu. Karanlıkta bile, onun kanlanmış gözaklarını görebiliyordu.Korneasını iltihaplı bir perde örtmüştü.

-Ne zamandan beri bu durumdasın?

-Bilmiyorum.

-Acıyor mu?

-Hayır. Ama gitgide kötü görüyorum.

Artık bu kahrolası duruma katlanamıyordu. Feraud'nun sol kolunu omzuna doladı, sonra valizi sol eline aldı. Yeniden yola koyuldular, iki savaş yaralısı gibi çağanoz adımlarıyla yürüyorlardı. Jeanne'ın aklına bir fikir geldi. Feraud'nun enfeksiyonu, Jeanne'a onu *estancia. '* da bırakmak için ideal bir bahane yaratıyordu.

Manes Ormanı'na yalnız gidecekti.

Yaklaşık yarım saat yürüdüler. Jeneratörün uğultusu gitgide artıyor ve adımlarının sesini bastırıyordu. Orman, sanki rahatsız edilmiş gibi uyanıyordu. Uluyordu. Çatırdıyordu. Hareketleniyordu.Ya da Jeanne aklını yitiriyordu. Ağaçlar kahkahalarla gülüyor gibiydi. Ağaçların tepeleri üzerlerine kapanıyor ve sıvılaşıyordu. Jeanne adım atmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Kendini masallardaki bir ormandaymış gibi hissediyordu. Her parçası yaşayan, düşünen, fısıldayan, ama ne merkezi, ne de sınırları olan bir cangıl...

Sonunda, *estancia '* sınırları bütün netliğiyle ortaya çıktı. Cangılın yamaçlarıyla çevrili bir tür futbol sahası. Üzerindeki yıldızlı göz kubbe, yerdeki ışıklardan çok daha canlı, çok daha yoğun ışıldıyordu. Aşağıda, düzlüğün dip tarafında, Jeanne düz sac damlı binaları seçebiliyordu. Çitle çevrili alanlar. Saman ambarları. Silolar... Nihayet gelmişlerdi.

Atlar kişnedi. Köpekler havladı. Jeanne durmadı, Feraud'yu hâlâ taşıyordu. Korkmak için çok yorgundu. Ana binanın verandası altından gürültüler geldi; şüphesiz *pasoda'ydı,* çiftliğin yaşam mekânı. Bir adam silueti belirdi.

Patlayan bir tüfeğin yankısı arasında boğuk bir ses duyuldu:

-*Quien es?* (İspanyolca,”Kim var orada?”)

Birkaç dakika sonra Jeanne, bir dinamit patlaması kadar güçlü bir kahkahayla karşılanıyordu. *Estancia’nın* yöneticisine durumlarını anlatmıştı. Sonunda kendisi de kahkahalarla gülmüştü. Ve Feraud da onlara katılmıştı. Durumları gerçekten de komikti... Ve yeni bir kahkaha tufanına sebep olmaktan korktuğu için henüz gidecekleri son noktayı söyleme cesareti gösterememişti.

Adam onları içeri davet etti. Şişman, kısa boylu, çok esmer biriydi, kocaman ve kapkara bir kafası vardı. Mat teni çatlak çatlaktı. Jeanne, böceklerden korunmak için çamura bulanan Arjantin mandalarını hatırladı. Kalın sesi ve buruk aksanı bu kurumuş çamur etkisini daha da artırıyordu. Palmiyelerin arasından fırlamış, güneşte pişmiş yerel bir memeli türü.

Adı Fernando’ydu. Çiftliğe ve sürülere göz kulak oluyordu. İnternet üzerinden servet yapmış, çevreci genç bir Katalan’ın hesabına çalışıyordu. Konuştukça ve yaptığı günlük işlerden bahsettikçe Jeanne’ın gözünün önüne bir fener bekçisi geliyordu. Yapılan iş hemen hemen aynı şeydi. Jeanne Formosa’dayken baktıkları haritayı göz önüne getirdi. *Esancia,* yeşil okyanustan önceki son konak yeriydi.

Fernando akşam yemeğinden kalma, hâlâ ızgaranın üzerinde duran et parçalarını onlara çıkarmayı teklif etti. Ardından onları odalarını -karşılıklı iki oda- görmeye götürdü. Sonra, Feraud’nun gözlerini tedavi etmeyi önererek hastabakıcılığa soyundu.

Jeanne onları yalnız bıraktı. Odasına çekildi. Kireç badanalı dört duvar. Demir bir karyola. Bir haç. Adam için gerekli her şey. Jeanne, elbiselerini çıkarmadan kendini yatağa attı.

Gözleri hemen kapandı.

Sanki dünyanın üzerine inen bir perde gibi.

Ya da tam tersi.

Gösteri yeni başlıyordu...

-81-

Saat sabahın 7’si.

Jeanne panjurları açtı. Penceresi, palmiye gölgelerinin vurduğu açıklık alana bakıyordu. Ellerini siper ederek gözleriyle çevreyi taradı. Çiftlik binaları, ağılları ve kümesleriyle buranın alışıldık bir görüntüsü vardı... Ama bütün olarak bakıldığında iç karartıcı, bunaltıcıydı. Her şey yeşilden çok griydi. Her şey çamurdan çok tozdu. Arazi, her bakımdan, ormanın tenindeki açık ve derin bir yarayı andırıyordu. Kabuk bağlamaktan, ilk zamanlardaki bolluğuna dönmekten başka bir şey istemeyen bir yara.

-İyi uyudunuz mu?

Jeanne sağ tarafa, verandanın altına doğru sarktı. Fernando, sırtını güneşe vermiş, bir kamp masasında oturuyordu.

-Buyurun bir kahve için.

Birkaç dakika sonra Jeanne masadaydı, günün pırıltısı her tarafa bulaşmıştı. Her bitki sapına, her çalı dikenine nüfuz eden, pembemsi, organik bir aydınlık. Canlı bir ışık.

Jeanne için kahve.

Kendi için mate.

-Tam olarak neyin peşindesiniz?

Fernando hitabet kurallarını bir kenara bırakmıştı. Bu dobralık Jeanne’ın hoşuna gitti. O da aynı şekilde cevap verdi:

-Bir katil arıyorum.

-Nerede?

-Manes Ormanı’nda.

-Orada onlardan çok var. Kanun kaçakları, haydutlar, asker kaçakları. Ama hepsi

öldü.

-Bütün yılı burada mı geçiriyorsunuz?

-Atlarla ilgilenen birkaç goşoyla {Güney Amerika'da, pampalarda büyük sığır sürülerini güden çoban} birlikte. Ben cehennemin bekçisiyim

Fernando sustuğu zamanlarda metal kamışını ağzına götürüyordu.

-Ormanda yaşayan bir halktan söz edildiğini duydunuz mu?

-Bölgede böyle bir şeyden bahsediliyor. Efsaneler.

Jeanne başını öne eğdi. Elleri titriyordu. Aklı reddederken bedeni sanki tehlikenin yakında olduğunu hissediyordu. İnsanı uyaran hiçbir belirti olmadığı halde, fırtınanın yaklaşmakta olduğunu hisseden atları düşünüyordu. Bedeni onun hayvani yanıydı.

-Bana şu efsanelerden söz edin.

Fernando yerdeki termosu aldı. Sıcak suyu yavaş yavaş metal kupasını boşalttı. Arkasındaki palmiyelerden yakıcı bir sıvı gibi ışıklar çıkıyordu sanki.

-Bu *estancia'nın* ötesinde insana ait hiçbir şey yok. Yüzlerce kilometre boyunca. Manes Ormanı. Doğmamışlar Ormanı.

-Peki siz, kendiniz bir... şey gördünüz mü?

-Ben görmedim. Ama babam -o da eskiden burada çalışıyordu- bir hikâye anlatmayı severdi. Bütün riskleri göze alıp lagüne gittiği bir gün bir şey görmüş... Manzarayı hayal edin. Hareketsiz sular. Sizden bir baş kadar yüksek kamışlardan oluşan ormanlar. Siz farkına bile varmadan yer değiştiren topraklar... Şafak vakti. Işık manzarayı büyülü bir hale gibi kuşatıyor. Babam -o bu şekilde anlatırdı- hayaller ülkesine giriyor. Birden karşısına bir düzlük çıkıyor. Arkasında birinin varlığını hissediyor. Geriye dönüp bakıyor ve arkadan vuran ışığın altında bir siluet görüyor. Çok büyük. Gözlerinin içine girmiş saçlar. Yara izleri... Bazen babam hikâyesini değiştirirdi. Davetsiz misafirin, frengiye yakalanmış gibi çürümüş bir burnu olurdu. Bir keresinde de, dişleri sipsivri yontulmuştu. Babam hikâyeyi her anlatışında, yaratığın yüzü de başka bir biçim alırdı. Ama babam yaklaştığında her şey yok olmuş. İşte Doğmamışlarla ilgili

tüm bildiklerim bunlar.

Jeanne kahvesini içti. İstençdışı bir hareketle, masasının üstünde yığılı, yağ ve reçel sürülü esmer ekmek dilimlerinden birini aldı. Acı tat ona Paris'teki kahvaltılarında yediği kepek ekmeğini hatırlattı. *Gerçekdışı.*

Fernando birden, hantal omuzlarını sarsa sarsa güldü.

-Bana sakın burada bir tür yeti veya ona benzer bir şey arayan o çılgınlardan olduğunuzu söylemeyin.

-Çılgınlar, çok mu fazlaydı?

-Şu son günlerde, en az iki kişi.

-Niels Agosto. Jorge de Almeida. İlki Nikaragua'dan geliyordu. İkincisi Tucuman'dan.

-Bayağı bilgi sahibisiniz. Onlara ne olduğunu bilmiyorum.

Jeanne ter içinde kalmıştı. Ağustosböcekleri cırlıyordu. Sesleri bir camın üzerine sürtünen bir bıçağı çağrıştırıyordu.

-Lagünün içlerine nasıl girebilirim?

-Bu intihar olur.

-Oraya nasıl gidebilirim?

Adamın kırışık yüzünde bir gülümseme belirdi.

-Anlaşılan sizi ikna etmek imkânsız, ha?

-Evet.

-Anlamıştım.

Fernando sandalyenin arkasına asılı ceketinin cebinden, üzeri keçeli kalemle çizilmiş bir kâğıt çıkardı ve masaya açtı. Manes Ormanı'nın haritası.

-Oraya girmek için tek bir yol var, dedi. Yani benim bildiğim demek istiyorum.

Buradan, yani lagünden kuzeye doğru çıkmak gerekiyor.

-Tekneyle mi?

-Tekneyle, evet. Benim goşolardan biri sizi götürebilir. Sonra bir patika var. Hayvan türlerinin sayımını yapmaya gelen orman korucularının kullandığı bir yol. Bir gün boyunca bu yönde ilerliyorsunuz. Sonra durmanız gerekiyor. Daha öteye gitmek imkânsız. Diğer gün aynı yoldan geri dönüyorsunuz. Yolculuğun sonu.

-Adamın bana eşlik edecek mi?

-Ormana adımını atmayacak, *comprende?* (İspanyolca,"anlaşıldı mı?") Tüm yapabileceğim, onu yarından sonraki akşam üzeri sizi almak üzere patikaya geri göndermek. Bir gün boyunca yürürsünüz. Havayı teneffüs edersiniz. Geri dönersiniz. Eğer bu programdan saparsanız, patikanın daha ilerisine gitme riskini göze alırsanız, işte bu çok kötü olur. Kimse sizin için bir şey yapamaz.

Jeanne önündeki haritaya bakıyordu. Ormanın içine girmiş nehirler. Haritayı yapan kişi, cangılı belirtmek için ağaç siluetleri çizmişti. İronik bir ayrıntı vardı: Bu çizimler Joachim'in işaretlerine benziyordu; cinayet mahallerindeki gizemli alfabeye.

-Şu haç işareti nedir?

-Palin'in *estancia'sı.*

Jeanne ürperdi.

-Amiral Alfonso Palin mi?

-Onu tanıyor musunuz? Lagünün sahibidir.

Jeanne şok geçiriyordu; bir anda, anlam kazanan bir sürü unsurun altında boğuluyormuş hissine kapılmıştı. Bu çok önemli gerçeği daha önce nasıl öğrenememişti? Bu keşfedilmemiş bölge. Bu yalnız halk. Hepsi *Palin 'in koruması altındaydı.* Bu yasak dünya amirale *aitti.*

-Diktatörlük döneminde Palin servet yaptı, diye açıkladı Fernando. Nasıl olduğu pek bilinmiyor. Falkland Savaşı'ndan sonra burada inzivaya çekildi ve

hükümetten bu bölgeyi satın almayı başardı. Hiçbir zorlukla karşılaşmadan. Ekilmesi imkânsız bir balçık çukurunu kim ister ki? Orada doğal bir rezerv oluşturdu. Palin'in çok insan öldürdüğü söyleniyor. Şimdi ağaçları ve timsahları koruyor.

Her şey somutlaşıyordu. Her şey anlam kazanıyordu. Jeanne deniz subayının gerçek amacını anlıyordu. Oğlunun biyosistemini *satın almıştı*.

-Alfonso Palin, dedi duygularını ele vermeyen bir sesle, orada mı yaşıyor?

-Bazen geliyor, hepsi bu.

-Nereden geçiyor?

-Havayoluyla. Villasının yanına bir pist yaptırdı. Özel uçağının sesi duyuluyor.

-Şimdi orada mı?

-Hiç bilmiyorum. Haftalardan beri jetinin sesi duyulmadı. Ama bunun bir anlamı yok. Her şey rüzgâra bağlı.

-*Estancia* 'sı nerede? Oturduğu yeri, *posada* 'yı soruyorum.

-Size sözünü ettiğim patikanın kenarında. Yolun bitiminde, sağ tarafta başka bir yol daha var. Ama oraya hiç gitmedim. Orası gerçekten uzak durulması gereken bir bölge. Herif tehlikeli.

-Biliyorum.

Fernando gülümsedi.

-Kapatılması gereken eski hesaplar mı?

Jeanne cevap vermedi. Fernando, onun bir *desaparecido'nun* kızı olduğunu düşünüyor olmalıydı. Diktatörlük tarafından çalınmış, intikamını almak için geri dönmüş bir kız çocuğu.

-İki saat içinde yola çıkıyorsunuz, dedi Fernando ayağa kalkarken. *Lancha'yı* {Tek bir ağaç gövdesinden oyulmuş ve bir motor takılmış olan ince, uzun tekne.} hazırlamalarını ve ormanda gecelemeniz için gerekli donanımları tedarik

etmelerini isteyeceğim.

Jeanne de ayağa kalktı.

-Sizden bir şey isteyebilir miyim?

-Yeterince şey yaptım sanıyorum.

-Arkadaşımı, Antoine Feraud'yu seyahatim boyunca burada konuk edebilir misiniz?

-Yalnız mı gitmek istiyorsunuz?

-O olmadan daha güçlü olurum.

Fernando pis pis sırıttı.

-Tabirimi mazur görün, ama siz...

-Tamam mı?

Verandanın altında duyulan ayak sesleri adamın cevap vermesini engelledi.

-Ben hazırım.

Jeanne arkasında döndü ve kâşif kıyafetleri içindeki Feraud'yu gördü, gözlerini siyah gözlük camlarının arkasında gizlemişti.

-Gözlerim iyileşti, dedi konuyu kısa kesmek için. Yani hemen hemen. Her halükârda sizinle gelmek istiyorum.

Jeanne cevap vermedi. Sessizliği, rıza göstermek olarak kabul edilebilirdi.

-Bir şeyler yiyin, dedi Fernando, psikiyatra masayı işaret ederek. Güç kazanmanız gerekiyor. Benim *senora'ya* bir şeyler göstermem gerekiyor.

Feraud hiçbir şey demeden masaya oturdu. Jeanne ana binanın yanındaki müştemilata kadar Arjantinlinin peşinden gitti. Fernando zırhlı kapının kilit sistemini açtı.

Odada hiç mobilya yoktu. Sadece tüfekleri yerleştirmek için duvarlara

sabitlenmiş tüfeklikler. Av tüfekleri değil. Saldırı tüfekleri. Jeanne ateşli silahlardan hoşlanmıyordu, ama konuyu yakından öğrenmek için atış ve balistik eğitimleri almıştı. İlk bakışta birçok modeli tanıdı. Holografik nişan düzeneğiyle, 9x19 mm'lik bir HK MP5 SD6. NATO'da kullanılan, uzun namlulu 5.556x46 mm'lik bir SIF 551 Commando. Bir aracı 2 000 metre mesafeden durdurabilecek güce sahip, Hecate II PGM, dürbünlü bir suikast tüfeği. 12 kalibrelik Mag, parkerize[Genellikle askeri silahların metal aksamında kullanılan gri/yeşil bir boya] mermi atan Remington, pompalı tüfek. Ayrıca yarı otomatikler, her kalibreden tabancalar da vardı...

Fernando lagündeki Doğmamışlara inanmıyor olabilirdi, ama herhangi bir saldırı durumunda onları püskürtmek için silahlanmıştı.

Tabancalara doğru yaklaştı ve yarı otomatik bir HK USP 9x19 mm'lik Para'yı asılı olduğu yerden indirdi. Bir klasik. Seri bir hareketle şarjörü çıkardı. Namlu yuvasını kontrol etti. Yeniden taktı.

İşaretparmağını namlu boyunca gezdirdi ve silahı kabza kısmından Jeanne'a uzattı.

-Yarı otomatik bir tabancadır.

-Biliyorum, dedi Jeanne silahı alırken.

-Geri tepme amortisör sistemi var, size açıklayayım mı?

-Gerek yok.

-Dönüşte iade edersiniz.

Jeanne emniyet mandalını kontrol etti, sonra silahı sırt çantasına koydu. Fernando ona dört yedek şarjör verdi. Jeanne şarjörleri ceketinin cebine koydu.

Manda-erkek, koruyucu melek görünümünde değildi.

Ama yine de onun koruyucu meleğiydi.

Jeanne alnına yapışmış perçemi düzeltti.

-Teşekkür ederim. Bu silahı ekibin erkeğine vermeyi tercih etmez miydiniz?

-Az önce bunu yaptım zaten.

-82-

Burası, dümdüz bir araziydi.

Her 10 kilometrede 40 santimetrelik bir seviye farkı oluyordu. Botu kullanan adam onlara açıklamıştı. Bitki örtüsünün filtre görevi görerek oksijeni sürekli tazelediği durgun bir dünya. *Estero*'lar -lagünler- göz alabildiğine uzanıyordu. Su ve toprak yatay bir aşk halindeydi. Hayvanlar, nilüferlerin ve yabani otların arasında görünmeden kayıp gidiyordu. Burada, zaman geçmiyordu. Ve pus, bu taşlaşmış evreni damgalarcasına her tarafı kaplıyordu.

Lancha'nın pruvasına oturmuş olan Jeanne, kendini çok sıcak bir banyoya girmiş gibi hissediyordu. Yoğun ve yakıcı hava durgundu. Her hareket, maket bıçağıyla yapışkan bir bandı kesmek gibiydi. İnsan, karanlık sulara dalan bitki adacıkları gibi bu atmosferin içine dalıyordu. Ama Jeanne bir arınmışlık duygusu da hissediyordu. Bot sürücüsü bu bataklıkları besleyen tek şeyin yağmur olduğunu söylemişti. Lagünlere hiçbir ırmağın suyu karışmıyordu, bu da kirlenmeyi önlüyordu.

Adam bir goşoydu. Bu ayrıntı Jeanne'ı düşündürdü: Arjantin sınırından geçtiğinden beri hiçbir ata rastlamamıştı. Ne de bir tango müziği kulağına çalınmıştı.

Bu goşoya gelince, çizgi romanlardaki tasvirlerle -geniş bir şapka ve posbıyıklar- hiçbir ilgisi yoktu. Esmer tenli ve şahin gagasını andıran bir burnu olan bir yerli. Kafasına kırmızı renkli bir beysbol şapkası geçirmiş, delik bir tişört giymişti. Sadece pantolonu -ağ kısmı geniş bir tür şalvar- ile deri çizmeleri onun profesyonel binici olduğunu vurguluyordu.

Lancha, yarı sulak bir savanayı geçer gibi, bataklığın ölü kolları arasında ustaca yol alıyordu. Saz ve kamış topluluklarının içinde su kuşları zarafetle yürüyordu. Buranın ötesinde orman vardı. Şimdilik, nehir boyunca onlara eşlik etmiş duvarın bir eşiydi.

Jeanne suya bakıyor ve bazen, çevrenin rengi ve dokusuyla uyum içinde yaratıklar görüyordu. Gri renkli. Yeşil renkli. Dolmenler gibi hareketsiz dev timsahlar. Ağaç dallarını andıran, kör ve ağır kanlı sürüngenler. Botun su üzerinde bıraktığı dümen iziyle karıştırılan yılanlar... *"Doğmamış orman"* diye

yineleyip duruyordu Jeanne. Hâlâ kendi amniyon sıvısının içinde duran, gelişmekte olan bir ekosistem.

Bitkilerin oluşturduğu bir tonozun altından geçtiler. Su kanalları otların arasına, saça giren bir tarağın dişleri gibi giriyordu. Sanki sis gitgide daha yoğunlaşıyordu. Jeanne kıyıyı, ıslak kökleri, nemli dudakları andıran vıcık vıcık toprağı seyrediyordu. Buralarda balçık, çürümüş çamur ve nemli ağaç kabuğu kokusu hâkimdi.

Açıklayamasa da, orada olduklarını hissediyordu. Doğmamışlar. Burada, bu ulaşılamaz labirentin derinliklerinde, bir yaranın etrafındaki gazlı bezi andıran bu sis tabakasının ardında gizleniyorlardı. Birden, sanki bu düşüncelerine cevap verircesine çığlıklar duyuldu. Jeanne'ın hemen tanıdığı boğuk bağırtılar. Uluyan maymunlar. *Carâya* lar. Çığlıklar bir birine karışıyor, birbirine cevap veriyor, birbiriyle çatışıyor, insanın içini parçalayan bir konsere dönüşüyordu.

Jeanne Feraud'ya baktı. Birbirlerini anladılar. Thanatos insanlarının topraklarına varmışlardı.

Maymunlar onların nöbetçileriydi.

Alarm sistemleriydi.

-83-

-Kahretsin!

Ensesine vurmamak için kendini tuttu. Özellikle bir sülüğü asla ezmemek gerekiyordu; aksi takdirde ağız uzantıları etin içinde kalır ve enfeksiyona sebep olurdu. Üç saatten beri yürüdükleri bu yolda, kan kokusunu alan bu pislikler sürekli olarak ağaçlardan üzerlerine düşüyordu. Tenlerine bir çengel gibi yapışıyor, sonra emdikleri kanla şişerek yeniden düşüyorlardı. Jeanne dikkatle hayvanı teninden koparıp attı. Ardından bıçağıyla, var gücüyle vurdu. Parçaları, çamurun içinde kıvrıla kıvrıla yaşamaya devam ediyordu. Jeanne onları ayağıyla ezdi.

Tek kelime etmeden yeniden yürümeye başladı. Feraud onu izliyordu. Kara gözlük camının ardında yüzü hâlâ ifadesizdi. Jeanne, görme yetisiyle birlikte Feraud'nun aklını da yitirmiş olabileceğini düşünüyordu...

İlk gece patikanın girişinde, goşoyla birlikte uyumuşlardı. Dikkat çekici bir şey yoktu. Şafakla birlikte, yapraklarla ve ağaç boyundaki eğreltiotlarıyla kaplı dar bir yolda yürümeye başlamışlardı. Bazen vahalarla karşılaşıyorlardı. Yarıya kadar suya gömülü, yumuşak otlarla kaplı alanlar. Sonra yeniden cangıl başlıyordu. Hem yoğun, hem de uçsuz bucaksız. Hem yaşam dolu, hem de çürümüş.

Jeanne sırtında asker çantası, yumrukları sıkılı bir halde yürüyordu. Fernando cömert davranmıştı: çadır, ilkyardım çantası, botlar, yedek kıyafetler, bıçaklar, budama bıçakları, kamp ocağı yiyecek... Yine de kendini hafif ve dinç hissediyordu. Ve yenilmez.

Yemyeşil yapraklar. Kırmızı toprak. Kapkara su birikintiler... Üstünde devasa ağaçların doruklarını hissediyordu. Baş döndürücü bir ekosistemin temellerini düşünüyordu. Kazıklarının ağaç gövdeleri, çatısının da gökyüzü olduğu bir sistem... Ama özellikle, çok daha derin bir duygu yaşıyordu. İçinin derinliklerinde. Menfaatler, ortaklıklar ve rekabetlerden oluşan karmaşık bir sistem. Çalılar yaşamlarını ölü ağaçlardan alırken, ağaçlar onların köklerini çürütüyordu. Çiçekler meyvelerin çürümesiyle besleniyordu. Epifit bitkiler sarmaşanların içindeki suyla beslenirken, sarmaşanlar ağaçların kabuklarını emiyordu...

Onlar ilerledikçe engeller de çoğalıyordu. İçine girilemeyen koruluklar. Sarmaşan kafesleri. Enlemesine kökler. Termit yuvaları... Bazen su yeşili, ılık nehirler. Bazen de saydam, serin çağlayanlar. Ya da Jeanne ile Feraud'nun bellerine kadar gömüldükleri kıpkırmızı çamur deryaları.

Gece olmuştu. Eğer yön konusunda yanılmadılarsa, Kentauros'un ini çok yakınlarda olmalıydı. Bir düzlükte durdular.

Çadırlarını kurdular, uyku tulumlarını açtılar. Sırılsıklam olmuş giysilerini çıkararak çalıların üstüne serdiler. Boşuna bir hayal. Yüzde yüze yakın bir nem oranıyla burada hiçbir şey kurumazdı. Çantalarından başka kıyafetler aldılar. Hepsi haki renkliydi. Jeanne, kendilerine verilen küçük benzin bidonunu çıkardı ve önceki gece goşonun yaptığı gibi karıncaları ve akrepleri uzak tutmak için kampın çevresine döktü.

Çadırın içine girdiler. Jeanne'ın artık ne mekân, ne de zaman kavramı vardı. Tamamen giyinik olarak uyku tulumunun üzerine sırtüstü uzandı, ağaçların arasında gezinen ateşböceklerinin ışıklarını seyrediyordu. Yorgunluk düşünmesini engelliyordu. Yarın ne olacağını tahmin etmek imkânsızdı. Ne de bu gecenin nasıl biteceğini. Ve hâlâ en ufak bir korku hissetmiyordu. Belki de sırtındaki 9 mm'lik HK'sının teması ona güç veriyordu.

Yarı uykulu bir halde, hâlâ gözünde kara gözlüğüyle yanında hareketsiz yatmakta olan Feraud'yu düşündü. Champs-Elysees bahçelerinde bir bankın üzerinde otururken bu adamla ilgili kurduğu büyük aşk hayallerini düşündü. Her ayrıntıyı yeniden hatırladı ve içinden gülmek geldi. François Taine'in sesi. *Daha önce böyle tuhaf bir olayla karşılaşmadığına iddiaya girerim.*

-84-

Ertesi sabah, asker çantaları kaybolmuştu.

Hiçbir şey bırakmamışlardı, ne bir malzeme, ne de yiyecek.

Evet, artık birine şahitti. Kendisininkine.

Halbuki gece hepsini çadırın içine almışlardı. Bu da çadırı açtıklarını, içeri sızdıklarını, çantaları aldıklarını, sonra çadırı kapatıp çıktılarını gösteriyordu. Neden? Eğer gelenler *diğerleri* ise neden onları öldürmemişlerdi? Feraud siyah gözlük camlarının ardında susuyordu.

Jeanne mesajı anlamıştı. Yanlarında, kendilerini koruyacak hiçbir şey olmadan ve bir şekilde *tüm modernliklerden arınmış* olarak, Palin'in topraklarına gelmeleri gerekiyordu. Doğmamışlar, yaşlı Kentauros'un emirlerini yerine getiriyordu. Ve oğlunu yüceltiyorlardı: Joachim'i.

-Çıkalım, dedi Jeanne.

Dışarıya göz gezdirdiler, sonra çadırdan çıktılar. Her yere yeşilimsi bir sis çökmüştü. Çalıların üzerine serdikleri giysileri de yok olmuştu. Hiç iz yoktu. Birilerinin dolaştığına dair bir belirti de. Ne koparılmış bir yaprak, ne kırılmış bir dal. Sanki hırsızlar dumandan varlıklardı, onları çevreleyen pustan daya soyutlardı.

Jeanne birkaç metre ötedeki yola kadar gitti. Kimse yoktu. Bir kez daha aklının sesini dinledi. Henüz ölmediklerine göre, onların gittikleri yere varmalarını istiyorlardı.

Ve bu yer çok yakındaydı...

Sağdaki kiremit kırmızısı yolu takip etmelerini istiyorlardı.

Cehennemin yatağına kadar uzanan kırmızı yolu.

Yola koyuldular, mideleri boştu, soğuktan titriyorlardı, çadırlarını toplama gereği duymamışlardı. Bir saat. Belki iki saat. Saatlerine bakmayı düşünmüyorlardı bile. Buhar örtüsünün arasında uyurgezer gibi yürüyorlardı. Jeanne bir canavarın

Dantevari soluğunu hayal ediyordu. Bu pus onun nefesiydi. Krater biçimindeki ağzından ilerliyorlardı.

Birden karşılarına, sadece birkaç palmiyenin dikili olduğu ağaçsızlaştırılmış, düz ve geniş bir alan çıktı. Burası, cangılın kilometrelerce içinde olması, devasa bir *ekin çemberini* çağrıştıran düzeni ve temizliği dışında, önceki günkü *estancia'* yı andırıyordu. Büyük bir gücün varlığını gösteren bir işaret, bir uyarı.

İhtiyatla açıklığa doğru ilerlediler. Yola çıktıklarından beri tek kelime konuşmamışlardı. Cangıl sanki konuşma yetilerini de yok etmişti. Düzlüğün dip tarafında, bir grup yapıyla karşılaştılar. Kırmızı tuğladan ot ambarları. Beyaz ahşaptan ahırlar. Fırça gibi yeleleri olan birkaç at...

Tamamen savunmasız bir manzara.

Ve mutlak bir sessizlik.

Köpek yoktu. Nöbetçi de. Herhangi bir tehdit edici unsur da. Jeanne, gözleriyle iniş pistini arıyordu. Sağ tarafta, okaliptüslerin arasından pisti gördü. Görünürde uçak yoktu. Demek ki amiral ile oğlu burada değildi... *İmkânsız.*

Yabani otların yerini şimdi, yeni biçilmiş çimenli bir arazi almıştı. Jeanne binaların arasındaki villayı gördü. Kireç beyazı büyük duvarlar, sac çatılar... Jeanne, başını onaylarcasına sallayan Feraud'ya döndü. Oraya varmışlardı. Sonunda, *başarmışlardı...*

Jeanne son bir kez daha çevresine bakındı. Ne bir kuş cıvıltısı, ne de bir böcek vızıltısı duyuluyordu. *Estancia* nın bu ıssızlığı insanın üstünde ezici bir etki yaratıyordu. Her şey, çok yakındaki bir tehlike sebebiyle donup kalmış gibiydi...

Basamakları tırmandı. Bir sineklikle korunan kapıyı açtı: Kilitli değildi. Büyük ve zengin bir çiftliğin tipik salonuyla karşılaştı. Zeminde seramik karolar. Ahşap çerçeveli büyük ve yüksek bir şömine. Duvarlara asılı timsah ve geyik derileri. Bir köşeye konulmuş geniş ekran televizyon, üzerinde kumanda aletlerinin bulunduğu koyu renk bir ahşap sehpa ve sehpanın çevresine yerleştirilmiş koltuklar ile bir kanepe. Bundan daha sıradan ne olabilirdi. Kentauros'un inini bu şekilde hayal etmemişti.

Koridora doğru yöneldiler. Jeanne bir ayna gördü. Aynaya yansıyan görüntünün kendisi olduğuna inanamadı, ama oydu. Haki renkli giysilerin içinde bir iskelet.

Gözlerinin çevresinde mor halkalar belirmiş ve avurtları çökmüş gri bir yüz. Tuhaf bir şekilde kendini tüm tehlikelerden uzak, sadece yorgun hisseden Jeanne gömülmesi ertelenmiş bir kadavradan başka bir şey değildi.

Feraud onu koridorda geçti. Jeanne peşinden gitti. Her adımda içini tuhaf bir duygu kaplıyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Her şey çok kolay olmuştu. Feraud durdu. Jeanne eşikte ona yetişti.

Alfonso Palin'in çalışma odası.

Jeanne Feraud'nun yanından geçti ve içeri girdi. Beyaz sıvalı duvarlar. Cilalı meşeden yer döşemesi. Kastilya tarzı mobilyalar. Taş bir şömineyle açı oluşturacak şekilde verevine yerleştirilmiş bir çalışma masası... Pencereler dışarıdaki çitlere bakıyordu. Sabah güneşi bütün şiddetiyle odayı dolduruyor, insanda kahvaltı yapma arzusu doğuruyor, umut verici bir günü müjdeliyor, atla gezinti yapma isteği uyandırıyordu...

Klima son hızında çalışıyordu. İnsanın kemiklerini donduracak kadar. Jeanne biraz daha ilerledi. Bir ayrıntı onu allak bullak etti. Duvar boyunca uzanan raflarda, çerçeve içine yerleştirilmiş çok sayıda fotoğraf vardı. Bir baba ile oğlunu bir arada -ya da yalnızca oğlunu-gösteren fotoğrafları seçebiliyordu.

Artık nefes alamıyordu, göğsü sıkışmıştı.

Tüm hikâyenin bu fotoğraflarda olduğunu anlıyordu.

Alfonso Palin ve Joachim.

Kentauros ve gayrimeşru oğlu.

Bir adım daha attı ve bir çerçeveyi aldı.

İşte o zaman gerçeği anladı.

Kuşku götürmez bir hakikati.

Yine de, bu hiç aklına gelmemişti.

Arkasında, Joachim'in sesini duydu.

Ona şarkı söylüyordu:

-*...se irân contigo /Me olvidarâs, me olvidarâs / Junto a lo estacion llorare igual que un nino /Porque te vas, porque te vas...*

Anlaşılmaz, insanüstü bir sakinlikle Jeanne, baba ile oğlunun fotoğrafını yerine bıraktı. Arkasını dönmeden.

Alfonso Palin, pürtüklü sesiyle İspanyolca konuştu.

-Sus, Joachim. Jeanne'ın gerçeği bilmesi gerekiyor.

Jeanne yumruklarını sıktı ve arkasında döndü.

Karşısında kimse yoktu.

Antoine Feraud'nun dışında kimse.

Antoine Feraud da, tüm rafları kaplayan fotoğraflardaki, kâh polo kıyafeti, kâh okul üniforması giymiş, kâh bir yelkenlide, kâh kayak elbiseleri içinde poz veren yeniyetmeydi...

Veya babasının kucağındaki yeniyetme.

-85-

Genç adam siyah camlı gözlüğünü çıkardı. Gözleri kan çanağı olmuştu.

-Evime her geri dönüşümde, görme yetimi yitiriyorum. Gözlerin kan ağlıyor. Kuşkusuz Oidipus sendromu. Yaptığı yanlışların şiddetine tahammül edemeyen suçlu...

Jeanne sağ tarafındaki siyah-beyaz fotoğrafa baktı. Uzun boylu, gri saçlı Alfonso Palin, gür kaşlı, cılız yeniyetme oğluna sımsıkı sarılmıştı. Psikiyatr yirmi yaş daha gençti.

-Babanı ne zaman öldürdün, diye sordu Jeanne, İspanyolca olarak.

-1994'te onu kurban ettim ve yedim. Burada. Buenos Aires Üniversitesi'ne, hukuk ve paleoantropoloji bölümlerine kaydolduğum dönemde. Çok okuyordum. Öncelikle de *Totem ve Tabu*' yu. Tüm bunlar yazılıydı, anlıyor musun? ilk kurban. İlk suç. Zaten o, o gün ölmedi. Benimle bütünleşti. Hâlâ yaşıyor. (Göğsüne vurdu). Burada.

Yargıç olarak Jeanne'ın hâlâ öğrenecek çok şeyi vardı. Bir acemi gibi davranmıştı. Her şey bir kayıtla başlamıştı. 6 haziran 2008 Cuma günkü dijital disk. Üç ses vardı. Antoine Feraud. Alfonso Palin. Joachim Palin. Ve Arjantinli avukatın içinde gizli kurt çocuğunki de sayılırsa dört ses. Bu insanları hiç görmemişti. Onları, gerçekten karşılaştığı tek kişi olan psikiyatrın çevresinde yaratmış, hayal etmiş, bütün parçaları oluşturmuştu.

Ama aslında tek bir kişi vardı.

Birçok kişiliğe bürünen biri. Onun varlığıyla belirginleşen ve psişesinin derinliklerinde, geçen yıllarla üst üste eklenen kişilikler. Zihninde Jeanne, birbirinin içine geçmiş, kan kırmızısı renkli Rus bebeklerini teker teker çıkarıyordu. Campo Alegre'nin yamyam çocuğu. Buenos Aireste iyi bir eğitim almış, avukat olmuş yeniyetme. Manes Ormanı'nda yediği amiral baba. Ve başkalarının konuşmalarını sabırla dinleyen, onları cam bir fanustaki sürüngenler gibi gözlemleyen ürkek, cimri, ikiyüzlü, vejetaryen Parisli psikiyatr. Henüz kendisinin bile bilmediği bir çatışma içinde olan, farklı, bazen birbiriyle çelişik kişilikler. Joachim'in beyninde, sağ yarımküre sol yarımkürenin yaptıklarından

habersizdi...

Jeanne bir ışık selinin ortasında hareketsiz duruyordu. Bol kıyafeti üzerinden dökülüyordu. Korkuyordu. Hâlâ. Yaşadıkları, bütün duyguları bastırıyordu. Birini bırakıp diğer fotoğraf çerçevesini eline alan Antoine Feraud'yu gözlemliyordu. Onlara hayranlıkla bakıyor. Sonra yerlerine bırakıyordu. O anda, bütün hatlarıyla, Jeanne'ın bir haziran akşamı Grand Palais'deki sergide peşine takıldığı çekici genç adama benziyordu.

-Bana hikâyeni anlat, diye emretti Jeanne, Fransızca olarak.

Feraud ona doğru döndü. Yüzü değişti. Yüz hatları çukurlaştı. Kırıştı. Bir anda kırk yaş birden yaşlanmış gibiydi. Emekliye ayrılmış, elleri kanlı Amiral Alfonso Palin'di artık.

-Karşılığında ne vereceksiniz? Diye sordu, İspanyolca olarak.

-Hayatımı.

Alfonso Palin gülümsedi. Yüzü yeniden değişmişti. Biraz önce kaybolmuş yumuşaklığa, gençliğe yeniden kavuşmuştu. Yeniden Antoine Feraud'ydu.

-Zaten bizim olan bir şeyi öneriyorsunuz.

Hayır. Feraud değildi. Ses tınısı uyandırdığı izlenimi tekzip ediyordu. İnsani kuruluşların savunucusu, Arjantinli avukat Joachim Palin'di. Jeanne "sen" diye hitap etmeyi sürdürdü.

-Öyleyse bunu, son bir lütuf olarak kabul et. İdam mahkûmunun son sigarası gibi.

Adam gülümsedi. Antoine Feraud'nun içtenliğine yeniden kavuşmuştu. Bu ses, yüz, kimlik değişimleri son derece büyüleyiciydi. Genetik yapısı kesinlikle sabit olmayan bir varlık...

-Haklısın. Her şeye rağmen, seni buraya kadar sürüklediğimize göre gerçeği öğrenmeyi hak ediyorsun. *Tüm gerçeği.*

Psikiyatr masaya oturdu. Konuşması boyunca, sesi, yüzü, lisanı, bakışları değişti. Doktorun düzgün yüz hatları. Avukatın neşeli gülümsemesi. Alfonso

Palin’in kül rengi suratı. Ve ayrıca, bazen kurt çocuğun maymunsu yüzü. Bu sonuncusu ürkütücüydü. Yüzünün şeklini bozan bir sırıtma. Tüm suratını bir tarafa doğru çeken bir olta iğnesi gibi. Bu durumda konuşması tüm tutarlılığını yitiriyordu. Otizm sendromları bütün yönleriyle ortaya çıkıyordu.

Sonra yüz ifadesi yeniden değişiyor ve sözcükler tekrar mantıklı bir hal alıyordu.

Jeanne düşünüyordu: Muayenehanesinde, o akşam Antoine Feraud içindeki kişilikleri özgürlüğüne kavuşturmuştu. Her rolü oynamıştı. Şekil bozan aynalardan yansıyan kimlikler gibi. Gerçek boşalım seanslar. İşte bu, bir haziran akşamı, Jeanne’ın dinlediği seanslardan biriydi...

Bu itiraflardan, Jeanne yeni hiçbir şey öğrenemedi. Anlattıklarının hepsini biliyordu -ve Feraud’nun hâlâ yalan söylediğinden kuşkulanıyordu. Soruşturmaları sırasında, her ikisinin sabırla derlediği bilgilerden uyarlanmış bir versiyon. Şizofrenin hikâyesinde hâlâ karanlık noktalar vardı.

Gerçek bir sorgu yargıcı olarak dosyasına odaklandı. Onu bu soruşturmaya iten olaylara. François Taine’in ölümüne neden olan soruşturmaya.

-Paris’teki cinayetler, diye fısıldadı Jeanne. Neden?

Babanın boğuk sesi, belirgin bir aksanla Fransızca olarak cevapladı:

-Sadece olaylar böyle gerektirdi. Halkımız tehdit altındaydı.

-Nelly Barjac ve Francesca Tercia sırrınız için bir tehlike oluşturuyordu. Ama ya Marion Cantelau? Onun bu işle ne ilgisi var?

-Semptomlarımızı anlamıştı.

-Nerede?

-Bettelheim Enstitüsü’nde.

-Kontrol ettim. Joachim orada hiç kalmamış.

Alfonso Palin gülümsedi ve saç tutamını arkaya attı.

Antoine Feraud.

-Bizden hiç kimse orada tedavi görmedi. Ama ben orada başkalarını tedavi ettim. Oraya konsültasyona gidiyorum. Otizm benim en büyük tutkum. Son derece normal, değil mi? Deneylerim için başkalarından yararlanıyordum...

Ne aptallık. Bettelheim'de tedavi edilmiş çocuklara odaklanmıştı. Asla tıbbi personeli listesini kontrol etmemişti. Eğer kontrol etseydi, Antoine Feraud'nun adını hemen fark edecekti. *Bir ders daha.*

-Bir gün, Marion beni kriz halindeyken yakaladı. Bizzat benim de otizmden mustarip olduğumu anladı.

-Ve senin bir riyakâr olduğunu. Joachim belki avukatlık ve paleoantropoloji eğitimi almıştı, ama Antoine Feraud psikiyatr değildi. Antoine Feraud diye biri yok.

-Ne denir biliyor musun, dedi gülümseyerek. Bir psikiyatr yetenekleri konusunda başarısız olmuş bir delidir...

-Nelly Barjac'la nasıl tanıştın?

-Joachim. Onunla Latin Amerika halklarının genetik mirası hakkında düzenlenen bir kolokyumda anıştım. Daha sonra beni aradı ve bana Manzarena'nın kan örneğinden bahsetti. Benim Arjantin'in kuzeydoğusundan olduğumu biliyordu. Örneğin geldiği bölgeden...

-Francesca Tercia?

-Francesca çok eski bir arkadaşımdı. Onu BAÜ'de tanıdım, paleoantropoloji dersleri sırasında. Jorge de Almeida'yla birlikte. Aynı sınıftaydık.

Bu da her şeye tüy dikmişti. Eğer kampüste çekilmiş grup fotoğrafında -De Almeida'nın üzerine "TE QUIRO" yazdığı fotoğraf- dikkatle baksaydı, onu tanıyacaktı... Antoine Feraud'yu. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Oldum olası veya neredeyse tüm ipuçları gözünün önündeydi.

-O da benimle konuştu. Kafatası. De Almeida'nın kazıları Ama bir heykel üstünde çalıştığını bilmiyordum.

Jeanne her olguyu, her hikâyeyi zihninde işaretliyordu. Olaylar, kendi tahmininden o kadar büyük farklılıklar arz etmiyordu.

-Francois Taine?

-O, çok daha basit. Bizi aradı.

-Hanginizi?

-Joachim Palin. Nelly Barjac ile Francesca Tercia'nın elektronik ajandalarını karşılaştırmış. Her ikisinde de Joachim'in adına rastlamış. Pazar sabahı bana telefon etti. Ofisindeydi. Luxemburg Bahçeleri'nde buluşmak üzere randevulaştık. Daha önce Managua'yı, Eduardo Manzarena'yı aramış. Tucuman Tarım Enstitüsü'nü, Daniel Taıeb'i de. Cinayetlerin kilit noktasının, Arjantin'in kuzeydoğusundaki olası bir paleontolojik keşifle ilgili olduğunu anlamıştı. Aynı akşam, onu evinde ziyaret etmek zorunda kaldım...

Jeanne duvara dayandı. Klimaya rağmen sırtı ter içinde kalmıştı. Cep telefonundan yapılmış çağrıları kontrol etmiş, ama ofisinin telefonlarına bakmamıştı -bir hata daha. Gerisi için fazla yoruma gerek yoktu. Joachim Nikaragua'da yaptığı temizlikle de işini bitirmişti. Sonra kaynağa geri dönmüştü... Arkadaşlarının arasına.

Bir ayrıntı, tek bir ayrıntı uymuyordu.

-9 haziran Pazartesi günü, Antoine Feraud, Madrid üzerinden Managua'ya gitmek üzere uçağa bindi, dedi Jeanne. Akşam, onun muayenehanesinde, Joachim'in saldırısına uğradım. Birçok kişi olabilirsiniz, ama aynı anda her yerde bulunamazsınız.

Psikiyatr gülümsedi. Kanlı gözleriyle, vampirlerin kana susamış yakışıklı gençler olduğu, altmışlı yılların korku filmlerinden fırlamış gibiydi.

-Uçak için rezervasyon yaptırmıştık, ama binmedik.

-Neden?

-Roissy'de, *Le Monde'un* öğleden sonraki baskısını gördük. Gazete Taine'in ölümünden bahsediyordu. Ayrıca yazıda alevlerin arasından son anda kurtulmuş bir sorgu yargıcından da söz ediliyordu. Fotoğrafı da vardı. Seni hemen tanıdık. Grand Palais'deki genç kadın. Bize çokça yalan söylemiş olan genç hanım. Geri döndük. Seni Nanterre Asliye Ceza Mahkemesi'ndeyken gözetledik. Sonra Le Goff Sokağı'na kadar izledik. Senin için yumuşak bir yöntem seçmiştik... Ama

Joachim, Campo Alegreli çocuk, idareyi ele aldı. Ve sen bizden kurtuldun... Aynı akşam Managua için yola çıktık. Sonuçta, bize karşı ne yapabilirdin ki?

-Daha sonra bana karşı neden kıyıcı olmadınız?

-Buna merak diyelim.Ve aynı zamanda da hayranlık. Seni Manzarena'nın evinde Nikaragualı polislerle konuşurken görünce, sıradan bir hasım olmadığını anladık.

-Ama sizin için bir engel teşkil edebilirdim.

-Tarihöncesinde mağaralarına resimler çizen insanlar kaya çatlaklarından, engebelerinden yararlanıyorlardı. Onları fresklerinde de kullanıyorlardı.Sen de bizim engebemizdin. Senden yararlanmaya karar verdik. Seni freskimize dahil etmeye. Sen bizim, kendimizi daha iyi tanımamıza yardımcı olabilirdin. Hikâyemizin, henüz kendimizin bile bilmediği unsurlarını keşfetmemize.

Kaygısı şimdi gitgide artıyordu. Titremelerle sarsılıyordu. Gerçek, bitkiye nüfuz eden ışık gibi ona nüfuz ediyordu.

-Ya şimdi?

-Ormana ulaştık, güzelim. Uyumun olduğu yere. Ve kurbanın.

Bir, iki, üç... Jeanne içinden saydı. O da kendi kaynağına ulaşmıştı. Ablasının ölümünden bu yana, kendini bu araştırmaya vakfetmişti.

Sessizlik ormanında kötülüğün izini sürmeye.

Karanlıkların derinliğindeki gerçeği bulmaya.

Siyah ışık artık buradaydı, ellerinin arasında.

-Ya halkın? Diye mırıldandı. Kelimeler dudaklarının arasında titriyordu. Nerede?

-Buradalar, yanımdalar... Doğmamışlar...

Odada, teker teker kapıdan süzülerek içeri giren gölgeler belirdi. Aldatmacayı anlamak için tek bir bakış Jeanne'a yeterli oldu. Söz konusu olan ilkel bir halk değildi. Sadece, bedenleri dikiş izleriyle dolu, yaralı, yaprak kalıntıları ve ağaç kabuklarıyla kaplı, beceriksizce yürüyen cılız ve sakat insanlar.

İçlerinden birinin suratının bir tarafı ütüyle ezilmiş gibiydi. Bir diğerinin yüzünün alt kısmında şişkinlik yapan yaralar vardı. Bir başkasının favori yerlerinde et parçaları vardı ve gözleri aynı hizada değildi. Bir birilerinden hiçbir farkları olmayan, son derece pis ve iğrenç görünümlü kadınlar ve erkekler. En yaşlı olanlarda ustura izleri vardı. En genç olanlarının ise kafataslarında şekil bozuklukları vardı -kuşkusuz hayatlarının ilk günlerinde, henüz kemikleri yumuşakken bazı şeylere maruz kalmışlardı. Böylece, yapay olarak oluşturulmuş maymunsu yüz hatları ortaya çıkmıştı.

Joachim, her parçasıyla bir ilkel halk yaratmıştı. Arkaik bir maskaralık. Jeanne Victor Hugo'nun *Gülen Adam'daki*, ucuz yollu çocuklar satın alan, panayırlarda ucube olarak halka göstermeden önce onları sakat bırakan *Comprachico* ları hatırladı.

Tüm bu hikâye ortak bir çılgınlığa dayanıyordu. Genetik olarak farklı bir halk söz konusu değildi. Ne de özel bir morfolojisi olan bir halk. Tüm bunlar sadece Joachim'in çılgın beyninin eseriydi -ve Nelly Barjac'ın, Francesca Tercia'nın, Niels Agosto'nun, Eduardo Manzarena'nın, Jorge de Almeida'nın coşkulu fikirlerinin. De Almeida da kuşkusuz bu panayır yaratıkları tarafından lagünde kurban edilmişti.

Doğmamışlar ilerliyordu. Jeanne geri çekildi. Kesilmiş, sakat kalmış, şekilleri değişmiş bu bedenlerin yarattığı korku bu uygar ortamda dayanılmazdı. Jeanne her şeye hazırlıklıydı -ormandaki pusulara, çıplak elle dövüşmeye, kazıklardan oluşturulmuş tuzaklara- ama bu duruma değil.

-Kim bunlar?

-*Vuelo*lardan sağ kurtulanlar, diye fısıldadı yaşlı Palin İspanyolca olarak. İnsan hayatta kalma konusunda korkunç bir yeteneğe sahip. Timsahlar onlara saldırmış olabilir. Onları parçalamış da. Ama hayatta kaldılar. Yeniden ürediler. Bataklıkta akıllarını yitirdiler. Birkaç yıl içinde insanlık tarihinin ilk dönemlerine döndüler. Tamamen vahşi oldular.

Bu kez sözü Feraud aldı, Fransızca olarak:

-*Baba mekanizması*, Jeanne, Onlar Kötülüğün çocukları. Korkunun torunları. Şiddetten geliyorlar ve yine şiddete dönüyorlar. Thanatos halkı! Ensest, tecavüz, anne baba katli, kanibalizm, başka bir şey bilmiyorlar...

Jeanne birden Joachim’in asla bir kurban olmadığını anladı.

-Sen, çocuk, seni evlat edinenleri, Garcia’ları sen öldürdün.

-Onları kurban ederken, radyoda *Por que te vas* çalıyordu...

-Bataklıklarda hayatta kalanları yamyamlığa alıştıran da sensin.

-Bunun için fazla çabaya gerek olmadı. Zaten sürekli olarak geriye evrim gösteriyorlardı.

-Bu topluluğu şiddete, kan dökücülüğe, en güçlü içgüdülere sen yönelttin... Doğduğun andan itibaren hep vahşet dolu bir ortamda yer aldın.

Yaşlı Palin, çengel gibi eğri işaretparmağını kaldırarak konuşmaya başladı:

-Bu bizim ordumuz *juanita*. Şiddetin kalbi... Tıpkı bir nükleer santralın kalbi gibi. Zamanda geriye gittik. İlk geceye döndük. Başlangıç eylemini yinelemeye kendimizi adadık. Yeniden ve yeniden... Ensest. Babanın öldürülmesi. Yamyamlık. *Bu benim bedenim... Bu benim kanım...*

Jeanne odanın döndüğünü hissetti. Gözleri kararır gibi oldu. Eğer bayılırsa mahvolurdu.

Joachim onun üzerine doğru atıldı, ama birden durdu.

Jeanne 9 mm’lik HK USP’sini suratına doğrultmuştu.

Antoine Feraud’nun varlığından habersiz olduğu tek ayrıntı.

Hayvan olduğu yere çakılıp kalmıştı ve tuhaf bir şekilde kafasını yana eğmişti. Jeanne pencereye doğru geriledi ve açtı. Bir anda aklına iki şey geldi. İlki. Namluya mermi sürmemişti. İkincisi. Tabancanın emniyet mandalını açmamıştı.

9 mm’liği ancak bir su tabancası kadar tehlikeliydi.

Silahını insan sürüsüne doğrultmaya devam ederek bacağını pencere pervazından dışarı attı.

-Bize karşı hiç şansın yok, diye mırıldandı Joachim. Biz ormanda yaşamıyoruz. Orman bizim içimizde. Eğer lagüne kaçarsan, sadece bize doğru yaklaşmış

olursun. Biz çoktan senin içindeyiz. Biz çoktan *seniz!* Biz...

Jeanne uyarıların sonunu duymadı.

Kızgın güneşin altında yanan ovada koşuyordu.

-86-

Patikayı takip ediyordu.

Ve bu yapabileceği en büyük aptallıktı.

Doğmamışların bakacakları ilk yerdi. Çamurda ayak izlerini görecekler ve peşine düşeceklerdi. Hem yolu hem de çevreyi çok iyi biliyorlardı. Veya lagünün herhangi bir köşesini de. *Biz ormanda yaşamıyoruz. Orman bizim içimizde...* Jeanne koşuyordu. Göğsünde bir yanma vardı. Kafasının içinde de bir gerçek: *Hiç şansı yoktu.*

Bununla birlikte bir düşünce ona umut veriyordu. Tek bir düşünce. *Lancha'yı* kullanan adam "Yarın akşam, aynı saatte, aynı yere gelirim" demişti. Günbatımından önce nehre ulaşmalıydı. Kanonun gelmesini beklemeli, kanoya binmeliydi. Ve sonra *adios.*

Durgun bir suyun içine yuvarlandı. Bağırmak istedi, ama kırmızı su ağzına doldu. Tükürdü, bedeni arkaya doğru kıvrıldı, çamurun içinde bata çıka doğruldu. Karanlık sulara giren kertenkelelerin, yılanların, yılanbalıklarının kıyafetinin altına, bedenindeki deliklere gireceğini düşünüyordu... Birkaç saniye içinde karşı kıyıya ulaştı.

Kıyıdaki otlara tutundu ve kendini karaya çekti. Sert toprağın üstüne düştü. Soluklandı, çevresinde yankılanan çığlıkları fark etti. Kanatlı hayvanlar. Maymunlar. Kurbağalar... Ve çok daha yakında, böceklerin korkunç vızıltısı... Buradan asla çıkamayacaktı...

Ayağa kalktı. Koşmaya başladı. Öğle saatleriydi. Nehre ulaşması için daha beş saati vardı. Tabii bu ritmini bozmazsa. Ve kimse ona saldırmazsa... Eğer...

Yediği darbenin neden olduğu şokla bir an düşünceleri kesildi.

Sonra yeniden çamurun içine yuvarlandı, kafasının içinde binlerce düşünce, korku ve anlaşılmazlık fır dönüyordu. Yıldızlarla dolu bir kara delik. Sonra gerçek, yavaş yavaş yeniden belirdi. Gökyüzü. Toprak. Orman. Altçenesinde şiddetli bir ağrı vardı.

Bakışlarını kaldırdı.

Yüzünden yapış yapış bir kan süzülüyordu.

Karşısında bir Doğmamış duruyordu.

Üzerinde yırtık pırtık giysiler ve omzunda geyik derisinden bir avcı çantası asılıydı. Kiremit rengi sert saçlar. Kurumuş çamurla kaplı bir ten. Aşağıya doğru basık bir manda kafatası. Jeanna, onun engebeli yüzünde yalnızca gözlerini görüyordu. Yaratık yeniden silahını kaldırdı. Bir tokmak. Bir sopa. Bir çekiç. Jeanne kendi etrafında yuvarlanacak ve elini sırt çantasına atacak fırsatı son anda buldu.

Otomatik yoktu.

Düştüğü sırada onu da düşürmüştü.

Tokmak, Jeanne'ın yuvarlandığı yerin aksi tarafında doğru hareketlenmişti. Jeanne, emekleyerek çalıların arasında HK'sını arıyordu. PFFFFFFF!!!!! Tokmak başının birkaç santimetre üzerinden ıslık çalarak geçti. Jeanne silahı buldu. Sıkıca kavradı, geriye döndü ve tetiğe bastı. Patlamadı. PFFFFFFF!!! Tokmak yüzünü sıyırdı. Namluya mermi sürdü. Kemik suratlı katil homurdanıyordu. Bir anda herifin elindeki silahın, tüm dişleriyle bir timsah çenesi olduğunu fark etti.

Tetiğe bastı. Patlamadı. Emniyet mandalı. Onu unutmuştu. Başparmağıyla aşağı bastırdı. Çene bir kez daha, şiddetle indi.

Jeanne nefesini tuttu. Nişan aldı. Ateş etti. Kafatasında üçüncü bir delik açıldı. Jeanne bir daha ateş etti. Ve sonra bir daha. Manda kafasında üç kanlı delik. Düşman yere yıkıldı.

Jeanne geriledi, hâlâ yerde oturur vaziyetteydi. Kafatasındaki deliklerden fışkıran kanla her tarafı kan olmuştu. En azından bu, hâlâ kanamakta olan kendi yarasından gelmiyordu... Yeniden otların arasında yuvarlandı ve yanlışlıkla tetiğe bastı. Boşa sıkılmış bir kurşun. Ayağa kalktı. *Oyalanmamalıydı...* Silah seslerini diğerleri duymuş olmalıydı.

Yeniden yola koyuldu. Bu hızla, beş saatlik yolu üç saatte alabilirdi. Yarasını eliyle yokladı. Derin değildi. Buradan çıkabilirdi. *Evet, bunu yapabilirdi...*

Önünde bitkilerden oluşan bir koridor vardı. Bazen açık renkli kamışlarla ve sazlarla sararan, sonra yeniden zümrüt tonlarına bürünen yeşil ve kırmızı bir tünel. Jeanne cephanesini düşünüyordu. Dört mermi harcamıştı. Geriye on iki tane kalmıştı. Diğer şarjörler artık ceketinin cebinde değildi. İlk düşüşünde ya da sonrakinde kaybolmuştu.

Saat 14.00.

Hiç düşünmeden kilometreleri yutuyordu. Onu kaygılandıran tek bir şey vardı: Ufukta tek bir avcı görünmüyordu. Ne hazırlıyorlardı? Tuzaklar mı? Onu canlı mı yakalamak istiyorlardı?

Saat 15.00.

Yeniden umutlandı. Kanında, kaslarında, nöronlarında gizemli bir molekül dolaşıyordu ve ona fazladan bir enerji veriyordu. *Oraya varmayı başaracaktı. Oraya varmayı...*

Birden durdu.

Oradaydılar. Otuz metre ileride. Yolu ve çevresini kapatmışlardı. Ağaçların, kütüklerin, sarmaşanların arasında yayılmışlardı. Üzerlerine çaputlar geçirmiş, diken diken saçları olan, şekilsiz bedenli, Vücutları dikiş izleriyle kaplı bu yaratıklar vahşilere özgü süsler taşıyorlardı. Kafalarının üstünde hayvan kafatasları. Boyunlarının çevresinde insan kemikleri. Gövdelerine çaprazlama asılmış deri kayışların üzerine dizili, kurutulmuş küçük organik şeyler. Üzerlerine vuran yeşilimsi ışığın altında sürüngenlere benziyorlardı.

Jeanne 9 mm'liğini çekti. Bu hareket ona güç vermişti. Uygarlığın şiddetinin gücü hayvanınkinden üstündü.

Sürüngen-adamlar kımıldamıyordu. Ellerinde kemikten, ahşaptan, taştan yontulmuş kaba silahlar vardı. Jeanne yaprakların arasına girmek için sağa yöneldi. Patikadan ayrılmaması gerektiğini biliyordu, ama belki de bu ağaçların arasında onları ekebilir ve kurtuluş yolunu bulana kadar geniş bir daire çizebilirdi. *Herkesin hayal kurmaya hakkı vardı...*

Sazların arasında düştü. Durgun su birikintilerinin ve su sümbüllerinin içinde bata çıka emekleyerek devam etti. Önüne yarısı sular altında bir açıklık çıktı. Ayağa kalktı. Yeniden dengesini kaybetti. Denge duygusu tamamen yok

olmuştu. Ne oluyordu?

Sonunda anladı.

Patikaya kaçmıyordu. Patika ondan kaçıyordu. Süngersi toprak ayaklarının altında hareket ediyordu. *Embalsadolar.* Yüzen adacıklar. Beto'nun sözünü ettiği şu oynak mendereslerden birinin ortasındaydı.

Korulukların üzerinden akmakta olan diğer adacıkları da fark etti. Kıyılarında Doğmamışlar ayakta duruyordu. Kayıkları nilüferler ve sazlardı. Arkaik insanlar onları sürmekte son derece mahirdi. *Göçebe topraklar üzerindeki göçebe ruhlar...*

Şimdi ona, kemikten yapılmış yaylarıyla nişan alıyorlardı. Hiç düşünmeden düşmanlarını şaşırttı. Nişan alması imkânsızdı. Adası hareket ediyordu ve onun sabit durmasını engelliyordu. Ama yeniden ateş etti ve tekrar ateş etti. Onları korkutmak için.

Sol tarafında bir ıslık sesi duydu. Sonra sağ tarafında. Oklar. Beceriksizce. Hedefi bulmayan. Sürekli hareket halinde olması düşman için de bir dezavantaj oluşturuyordu. Çömeldi. Suyun içine yüzükoyun uzandı ve iyi bir destek oluşturmak için iki eliyle silahını doğrulttu. Tetik. Patlama. Tetik. Patlama. Hiçbir şey görmüyordu. Topraklar genleştikçe, dağıldıkça ağaçlar, sazlar, sarmaşanlar da su boyunca kayıyordu.

Yakında cephanesi bitecekti. Özellikle de, atılan her okta kurtulduğu hızlı bir ölümün onu başka türlü bir ölüme yaklaştırdığını biliyordu: Adasının sürüklenmesinin neden olacağı bir ölüme. Patikadan çok uzaklaşırsa, manzaranın değişmesine ve başka bir biçim almasına izin verirse, asla yolunu bulamayacaktı.

Geriye doğru süründü, ayağa kalktı, uzaktan, patikanın kenarındaki palmiye ve keçiboynuzu ağaçlarını gördüğünü sandı. Eğer adacıktan adacığa atlayarak, oraya doğru yönelirse kuru toprağa ulaşabilirdi. Tereddüt etmeden hız almak için gerildi ve atladı. Nilüferlerin üzerinde bir kurbağa gibiydi. Her defasında, bastığı yüzeyin onu taşıyıp taşıyamayacağını bilmeden zıplayan bir kurbağa. Atlıyordu. Sıçrıyordu. Çevresinde oklar ıslık çalıyordu.

Kıyıya ulaştı.

Ve kırmızı toprak patikayı buldu.

Arkasına bir göz attı. Doğmamışlar hâlâ bitkisel kayıklarının üzerindeydiler. Doğru ya da yanlış, ok menzilinin dışına çıktığını hissediyordu. Saatine baktı 15.30 olmuştu. Hedefine -*lancha*- hâlâ ulaşabilirdi. Koşarken, ne kadar mermi harcadığını görmek için 9 mm'liğin şarjörünü çıkardı. Sadece tek bir kurşunu kalmıştı.

Yeniden eski ritmine ulaştı. Palmiyeler, eğreltiotları, sazlar... Ve toprağın kan kırmızı rengi. Kat etmesi gereken daha kaç kilometre vardı? Hiçbir fikri yoktu. Ayrıca önünde başka ne türlü engeller olduğunu da bilmiyordu...

Ovanın dört bir yanından gelen ot ve yaprak hışırtıları. İşte cevap buydu. Sazların, dikenli katırtırnaklarının arasında, ağaçların arkasından sürtünme sesleri, çıtırtılar geliyordu. Saldırganlar ilerlerken hiçbir önlem alma ihtiyacı duymuyorlardı. Onu kasten korkutmaya çalışıyorlardı. Jeanne'ın en büyük düşmanının kendi korkusu olduğunu biliyorlardı. Bu korku onu şaşkına çevirecekti. Onun son kozlarını oynamasını sağlayacaktı.

Ya da bu bir sürek avıydı.

Onu bir tuzağa çekmeye çalışıyorlardı.

Hâlâ koşuyordu. Dosdoğru. Gövdesinde iki metre yüksekliğinde bir yarık bulunan bir ağaç gördü, gizlenmek için ideal bir sığınak. Ağaca doğru yöneldi, tırmanmak için sarmaşanlara tutundu. Vazgeçti. Saklanmak için aptalca bir yerdi. Doğmamışlar ayak izlerinin burada bittiğini fark edeceklerdi. Gizlendiği yeri bulmak için çevrelerindeki ağaçlara bakmaları yeterli olacaktı.

XX. yüzyıldaki önemli savaşlar sırasında, yalnız çalışan nişancılar arasındaki çatışmaları anlatan kitapları hatırladı. Bu avcıların en gözde hilelerinden biri de gizlenme yeri bulmaktı -ama saklanmak için değil. Tam tersine, düşmanın oraya yaklaşacağını bilerek, onu orada ansızın bastıracağına inanarak gizlenme yerini gözlerlerdi...

Kendi ayak izlerine basarak, Jeanne çamurun içinde geri geri gitti ve patikadan çıkıp kendinden birkaç baş yüksek sazlıkların arasına girdi. Ve daha uygun bir sığınak buldu. İçine girilmesi daha kolay, ama aynı zamanda da birkaç metre yüksekliğinde bir kovuk. İçi "S" biçiminde oyulmuş, dalları ve yaprakları da olan, kavruk, kapkara bir ağaç gövdesi. Kavrulmuş gövdeyi saran sarmaşanlara tutundu. Birkaç hamlede tepeye ulaştı. İçine girdi ve kovuğun içinde kaynaşan tüm hayvancıkları, böcekleri, parazitleri görmezden gelerek fetüs şeklinde

büzüldü.

Ağacın içinde tamamen büzülmeden önce elli santimetre uzunluğunda bir yosun parçası kopardı. Yüzünü iyice kapatan yeşilimsi bir örtü. Sessizce, görülmeden patikayı gözetleyebileceği mükemmel bir başlık gibi.

Sarmaşan yuvasının içine kıvrıldı. Kendini yaprakların kollarındaki bir bebek gibi hissediyordu. Bedeni gibi ruhuna da hâkimdi.

Ve bekledi.

Artık geçen zamanın farkında değildi. Sadece sıcak hava ve nem hep aynıydı. Yosundan başlığının altında, ter içinde, yaprakların damarlarını, ağaç kabuğundaki izleri, karıncaların gidiş gelişlerini inceliyordu... Kendini doğayla bütünleşmiş hissediyordu. Keskin, gelişmiş neredeyse paranormal bir bilince sahipti... Coşkun bir iç içelik yaşıyordu... Sanki bu kapkara ağaçla sevişirmiş gibi. Bu ormanla. Bu...

Gürültü.

Ayak sesleri. Tek gözüyle baktı. Oradaydılar. Dört. Beş. Altı... Üzerlerinde ne süsler, ne de kemikler vardı. Bedenleri kırmızı çamurla kaplıydı. Ancak kımıldadıkları zaman vücutları patikadan ayırt edilebiliyordu. *Seçkin bir hücre.* Konuşmuyorlardı. Hiç hareket etmiyorlardı. Sanki aralarında düşünceyle iletişim kuruyorlardı.

Patikanın kenarındaki ağaç kovuğuna bakmaya gidiyorlardı. Orada olmadığını göreceklerdi. *So what?* Patikanın iki yanına dağılacaklar ve kuşkusuz onu saklandığı yerde bulacaklardı...

Kabuktan yuvasında iyice büzüldü. Güneş batmak üzereydi. Nehre ulaşmak için bir saatten fazla bir zamanı vardı. Hâlâ yapabilirdi. Tabii avcılar buradan giderse. Ve başka bir engelle karşılaşmazsa.

Yaprak hışırtıları. Otların hışırdaması. Yaklaşıyorlar mıydı? Onu hissetmişler miydi? Dışarıya bir göz attı. Yok olmuşlardı. Nehre doğru mu gidiyorlardı? Geri dönerler miydi? Ne bunları düşünmenin, ne de tereddüt etmenin sırasıydı.

Bu kabuktan yuva içinde biraz güç toplamak için bir süre daha bekledi. Hiç hissetmediği bir sıcaklık, bir soluk, bu bitki kuyusunun “kollarında” şaşırtıcı bir

rahatlık hissediyordu.

Kalbi duracak gibi oldu.

Sarmaşanlar baskısını artırmıştı. Onu arkaya ve öne doğru sarsarak kımıldamaya başlamışlardı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken cevabı buldu. *Hayal* gördüğünü sandı. Tam karşısındaki kapkara ağaç kabuğu gözlerini açmıştı. Sarmaşanlar da gerçek kollardı.

Yüzünü kapatan yosun örtüsünü attı ve gördü.

Kabuğun üzerindeki girinti çıkıntılar bir yüze aitti.

Joachim.

En başından beri kovuğun içinde, Jeanne'ın karşısında duruyordu. Tamamen hareketsiz, siyah ve yeşil teniyle ağacın pürtükleriyle bütünleşmiş bir halde. *Biz ormanda yaşamıyoruz. Orman bizim içimizde...*

Şimdi görüyordu. Yüzünü. Kemiklerin ve kıkırdakların üstündeki gergin tenini. Kurumuş dışkıyla ve tükürükle kaplı yüz hatlarını.

Ve gözlerini. Kanlı. Donuk. Yakıcı...

Silahını kaldırmak istedi.

Joachim çoktan bileğini tutmuştu.

Kolundaki çarpık parmakları hissedebiliyordu.

Vurmak istedi.

Joachim diğer elini de tuttu.

Jeanne usulca Joachim'e doğru eğildi. Kurt çocuk, şaşkınlıktan olacak, karşı koymadı. Jeanne'ın rüyasındaki gibi toprak, kök ve kan kokuyordu. Gözleri bir maymununki gibi pembemsi, ince bir zarla kaplıydı. Jeanne kafasını onun boyun boşluğuna yerleştirmek için biraz daha yaklaştı. Şefkat. Cinsel haz. Bitkinlik...

Kurt çocuğun kulağını ısırarak kopardı.

Ardından sol elini kurtardı ve başparmağını Joachim'in sağ göz çukuruna batırdı. Gözün yarısı dışarı fırladı. Yeni bir uluma. Jeanne silahlı elini kurtarmaya çalıştı. Kurt çocuk onu bırakmıyordu. Jeanne'ı ısırmaya çalışıyordu. Son anda kendini kurtardı, sırtı yaprakların içine gömüldü. Joachim sıçradı ve Jeanne'ın boğazına saldırdı.

Mücadele sırasında, sağ bileği de kurtuldu. HK'sını havaya doğru kaldırdı, sonra saldırganına doğrulttu. Bir sarmaşan hareketini engelledi. Joachim onu sol omzundan ısırdı. Aklına çeşitli hastalıklar geldi. Vampirler geldi. Bir an öleceğini düşündü.

Kolunu hızla geriye doğru çekti ve silahlı elini kurtardı. Joachim hâlâ ısırmaya devam ediyordu. Jeanne bayılacakmış gibi nefes alıyordu. Namlu. Namluyu yeniden doğrultmayı düşündü. Joachim'in şakağına. Bir kurşun. Tek bir kurşun. En iyisi buydu...

Refleks olarak Joachim avını bıraktı ve silaha doğru bağırdı. Sanki yivli çelik namluyu korkutmak istiyordu. Ama modern makineler çağında, işler böyle yürümüyordu. Jeanne 9 mm'liğini Joachim'in ağzına soktu ve tetiğe bastı. Joachim'in kafası dağıldı. Bir an ne yapacağını bilemedi. Et parçaları, kemik kırıkları tüm yüzünü kaplamıştı.

Kendini toparladı. Patika. Tekne. *Lancha.* Kanlı et parçalarıyla kaplanmış saatinin kadranını temizledi. 16.30. Yarım saat. Nehre ulaşmak için sadece yarım saati vardı...

Joachim'in cesedi üzerine devrilmişti. Bir organik cürufmuş gibi ondan kurtuldu. Kovuğun kenarlarına tutundu. Doğrulmayı başardı. Tüneğinden aşağı inmeyi. Nehre doğru koşmayı. Manes Ormanı'ndan çıkmayı.

Birkaç saniye sonra ayakları patikanın toprağını çiğniyordu. Hiç hissetmediği kadar sert bir toprak. Yeniden koşmaya başladı. Bacaklarının bu isteğine yanıt vermesi onu şaşırtmıştı. Ve nefesini idareli kullanabilmesi. Bu şaşkınlık aklına başka bir şeyi getirdi. Yarasını. Durdu ve elini boynunun sol tarafına götürdü. Yara derin değildi. Joachim sivri dişlerini derine batıracak zamanı bulamamıştı. Nedenini bilmeden yerden bir avuç çamur aldı. Isırılan yere sürdü. Bu yöntemin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu, ama bu düşünce onu rahatlatıyordu.

O anda homurtular yükseldi. Sonra, Ormanın bağırsakları yırtılıyormuş gibi bir his yaratan ulumalar, çığlıklar. Topraktan sökülmüş kökler gibi ses telleri.

Çığlıklar artıyordu. Ağaçların tepelerini yırtıyordu. Çığlıklar arasında bir rekabet. Doğmamışlar liderlerinin cesedini bulmuştu. Efendilerinin kadavrasını beraberlerinde götürecekler ve turbalıklarına geri mi döneceklerdi? Yoksa tam tersine yakalamak için suçlunun peşine mi düşeceklerdi?

Şu veya bu olasılık üzerine bahse girecek durumda değildi.

Hâlâ nehri görmüyordu. Kaybolmuş olabilir miydi? *Yarış dışı*. Bu labirentin içinde yolunu şaşırarak sonunda kendi kendini öldürecekti.

Saat 17.00.

Koştu. Koştu. Koştu.

Doğmamışlar hâlâ ortada yoktu.

Artık ayakları birbirine dolanıyordu. Şuurunu yitirmişti. Duygularını da. Hiçbir şey hissetmiyordu. Diğerleri orada değildi. Diğerleri onu unutmuştu. Diğerleri şiddet dolu iğrenç hayatlarına geri dönmüştü...

Birden bakır rengi bir şerit fark etti. Algılamakta zorlanıyordu. Toprak ve kan kururken nöronlarını uyuşturuyordu.

Ama hayır.

Nehir oradaydı, çamurun ucunda...

-Bu kan mı?

Goşo, yarısına kadar sazların arasında gizlenmiş teknesinde doğruldu. Jeanne onu öpme, ona sarılma, ayaklarına kapanma isteği duydu.

-Çamur, dedi kısaca Jeanne. Düştüm.

-Arkadaşınız nerede?

-Kaldı.

-Kaldı mı?

-Size anlatırım.

Goşo, ona elini uzattı. Tekneye bindi. Kıyının bir parçası kopuyormuş gibi bir izlenime kapıldı. O parça kendisiydi. Yeniden insan oluyordu.

Lancha ’nın tabanına yığıldı. Sırtüstü. Yüzü gökyüzüne dönüktü. Pembe pamuk helvalara benzeyen küçük bulutlarıyla eski tabloları çağrıştırıyordu. Gözlerini kapadı. Önünde bir sonsuzluk açıldı. Büyük bir haz alıyordu. Her yürek vuruşunun tadını çıkarıyordu. Kan basıncının. Her yaşam belirtisinin.

Goşo onun uyuduğunu sandı. Kısık sesle şarkı söylemeye başladı, onu sakinleştirmek ister gibi.

Gözleri kapalı bir halde, Paris’teki yalnız geçirdiği akşamları hatırladı. Pirinç pilavını. Yeşil çayı. *Grey’s Anatomy.* Betaz şarapla içtiği Lexomillerini...

Sadece yaşamak.

Her şeye rağmen, hiç de o kadar kötü değildi.